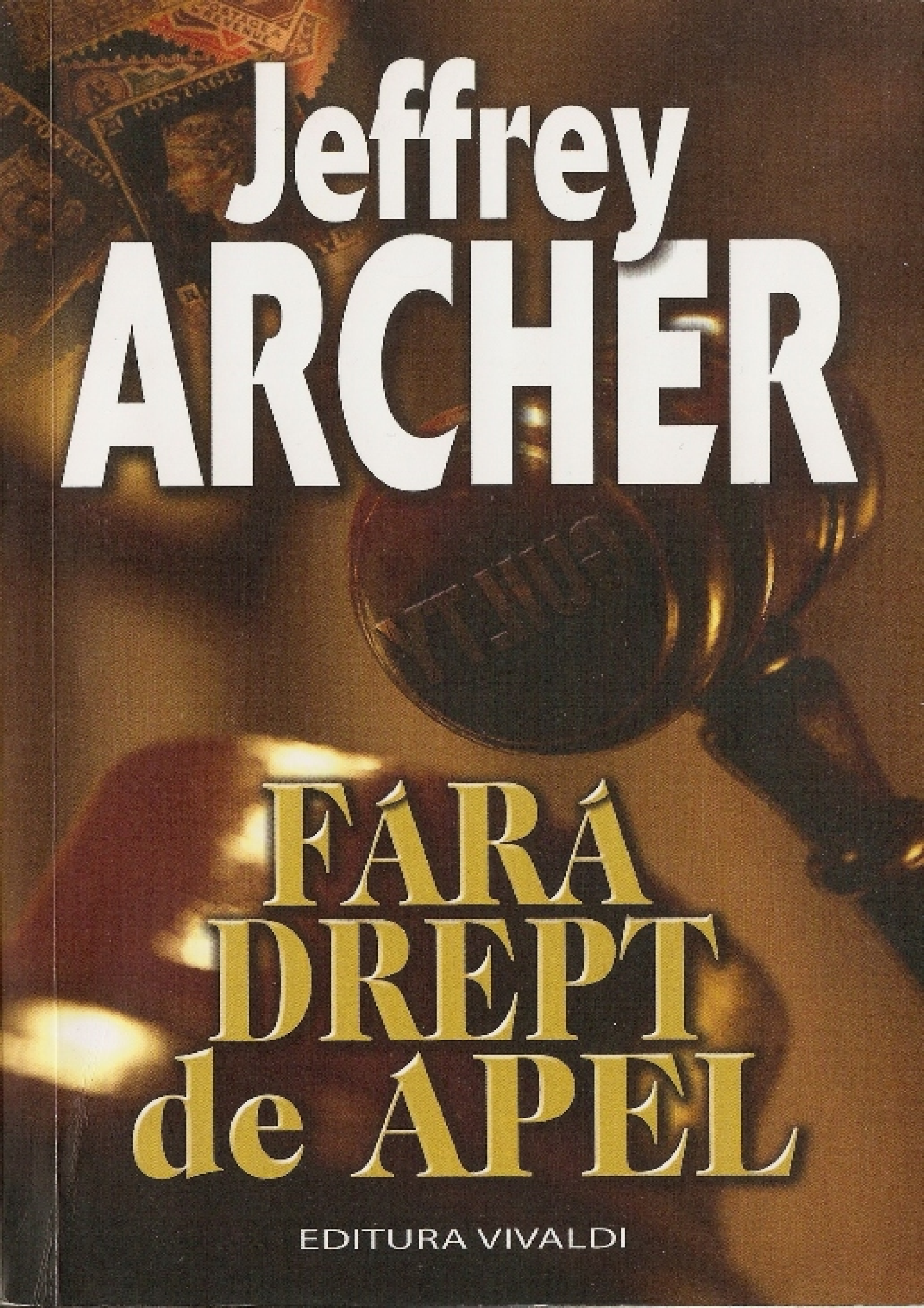
Jeffrey
ARCHER
FĂRĂ
DREPT
de APEL
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

FĂRĂ DREPT DE APEL

În româneşte de: IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ
Titlul original: *A Prisoner of Birth,* 2008

Cuprins

PROLOG
CARTEA ÎNTÂI *PROCESUL*
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
CARTEA A DOUA *ÎN TEMNIȚĂ*
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
CARTEA A TREIA *LIBERTATE*
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
CARTEA A PATRA *RĂZBUNARE*
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
CARTEA A CINCEA *IZBĂVIRE*
72

73
74
75
76
77
CARTEA A ȘASEA JUDECATA DE APOI
78
79

DEDICAŢIE

MULŢUMIRI

Vor exista?

PROLOG

— Da, spuse Beth.

Încerca să pară surprinsă, dar nu prea reuşea, pentru că deja ştiuse în sinea ei că se vor căsători la terminarea şcolii. Totuşi, când Danny s-a lăsat într-un genunchi în mijlocul restaurantului aglomerat, a fost sincer uluită.

— Da, a repetat, sperând ca el să se ridice înainte ca lumea de la mese să înceapă să se întoarcă şi să se holbeze la ei.

Danny rămase în genunchi şi scoase, nu ştia de unde, o cutiuţă, pe care i-o prezentă ca un conspirator. O deschise şi-i arătă inelul simplu de aur dinăuntru, cu un singur diamant, mult mai mare decât se aşteptase ea; oricum, fratele ei îi dezvăluise că Danny îşi cheltuise salariul pe două luni pe inelul acela.

Ridicându-se, în fine, Danny formă imediat un număr pe mobil. Bethy ştia prea bine pe cine suna.

— A spus „da”! anunţă triumfător Danny.

Beth zâmbi, ridicând în lumină diamantul ca să-l vadă mai bine.

— De ce nu vii şi tu aici? continuă Danny, înainte ca ea să-l poată opri. Grozav, hai să ne întâlnim la băruleţul ăla care-i aproape de strada Fulham, ăla unde am fost după meciul lui Chelsea anul trecut. Bun, ne vedem acolo.

Beth nu protestă. La urma-urmei, Bernie era şi fratele ei şi cel mai vechi prieten al lui Danny şi probabil că urma să le fie şi cavaler de onoare la nuntă.

Danny ceru nota de plată, dar ospătarul-şef se grăbi spre ei:

— E trataţia noastră, le zâmbi cald.

În mod limpede, era seara surprizelor.

*

Când intrară în barul Dunlop Arms, Beth şi Danny îl găsiră pe Bernie aşezat la o masă într-un colţ, cu trei pahare şi o sticlă de şampanie lângă el.

— E o veste nemaipomenită! le spuse încă dinainte ca ei să se aşeze.

— Mersi, bătrâne, zise Danny, strângându-i mâna.

— Deja i-am sunat pe mama şi pe tata, mărturisi Bernie, destupând sticla şi turnând în pahare. Nu au părut prea surprinşi, dar, oricum, secretul vostru era cel mai transparent din emisferă.

— Să nu-mi spui că vin şi ei aici, interveni Beth.

— Nici gând, o linişti Bernie, ridicând paharul, deocamdată nu mă aveţi decât pe mine. Pentru o viaţă lungă şi să câştige West Ham cupa!

— Măcar unul din lucrurile astea se poate întâmpla, comentă Danny.

— Cred că, dacă ai putea, te-ai însura cu echipa West Ham, zâmbi Beth.

— Se poate şi mai rău, ripostă Bernie.

Danny râse.

— Eu o să fiu însurat şi cu ea şi cu echipa tot restul vieţii.

— În afară de sâmbăta după-amiaza, îi aminti Beth.

— Poate că şi sâmbetele o să le sacrifice după ce preiei afacerea de la tata, zise Beth.

Danny se încruntă. Se întâlnise cu tatăl lui Beth în pauza de prânz şi-i ceruse permisiunea de a o lua de soţie pe singura lui fiică. Unele tradiţii persistau în cartierul East End. Domnul Wilson încuviinţase cu entuziasm cererea lui Danny, dar după aceea îi vorbise despre un lucru pe care viitorul lui ginere credea că-l stabiliseră deja.

— Dacă-ţi imaginezi că o să-şi spun „domnule guvernator” după ce preiei funcţia de la tata, intră Bernie în gândurile lui, îţi faci iluzii.

Danny nu comentă.

— Ăla e cine cred eu? se uită Beth în partea cealaltă a barului.

Danny se uită la cei patru bărbaţi aşezaţi la un pahar.

— Cu siguranţă seamănă.

— Cu cine seamănă? se interesă Bernie.

— Cu actorul ăla care-l joacă pe doctorul Beresford în *Reţeta.*

— Lawrence Davenport, şopti Beth.

— Ce-ar fi să-i cer un autograf? întrebă Bernie.

— Nu face asta, îl opri Beth. Deşi mama-l adoră.

— Cred că tu-l adori, le umplu Bernie din nou paharul.

— Nu-i adevărat, spuse Beth cam tare, făcându-l pe unul din cei patru bărbaţi să se întoarcă spre ei. Şi oricum, îi zâmbi logodnicului ei, Danny arată mult mai bine decât Lawrence Davenport.

Bernie izbucni în râs:

— Să nu crezi că-i stă în obicei dacă acum s-a bărbierit şi el şi s-a spălat pe cap, surioară. E fără speranţă. Ţine minte că viitorul tău soţ lucrează în cartierul East End, nu în City.

— Danny ar putea face orice, îşi luă Beth iubitul de mână.

— Adică? Magnat sau jucător, la ce te gândeşti? îl înghionti Bernie pe Danny.

— Danny are planuri pentru garajul care…

— Şşş, o rugă Danny, turnându-i şampanie prietenului lui.

— Păi e bine că are planuri, fiindcă nu e ieftin să te însori, comentă Bernie. Pentru început, trebuie să găsiţi un loc unde să staţi.

— E un apartament la parter după colţ, scos la vânzare, spuse Danny.

— Aveţi destul pentru avans? întrebă Bernie. Nici în East End nu sunt ieftine apartamentele la parter.

— Am economisit destul ca să dăm avansul, zise Beth, şi când Danny va lucrau cu tata…

— Hai să bem pentru asta, propuse Bernie, dar sticla era goală. Ar trebui să mai comand una.

— Nu, spuse fermă Beth. Mâine trebuie să ajung la timp la serviciu, spre deosebire de tine.

— La dracu, zise Bernie. Doar nu în fiecare zi mi se mărită surioara cu prietenul cel mai bun. Încă o sticlă! strigă.

Barmanul zâmbi şi scoase încă o sticlă de şampanie din frigiderul de sub tejghea. Unul dintre bărbaţii de la bar. Care erau cu actorul, se uită la eticheta sticlei.

— „Pol Roger", spuse tare. Strică orzul pe gâşte.

Bernie sări de la locul lui, dar Danny îl trase înapoi:

— Nu-i băga în seamă, nu merită osteneala.

Barmanul veni spre ei:

— Hai să stăm liniştiţi, băieţi, spuse, desfăcând sticla. Unul din ei îşi serbează ziua de naştere şi au băut cam mult.

Beth se uită mai bine la cei patru bărbaţi pe când barmanul umplea paharele. Unul din ei îi întoarseră obraznic privirea. Îi făcu semn cu ochiul, apoi deschise gura şi-şi linse buzele. Beth întoarse repede capul, fericită că Danny şi fratele ei nu observaseră.

— Unde mergeţi în luna de miere?

— La Saint Tropez, spuse Danny.

— Atunci o să lipsiţi ceva.

— Iar tu nu vei merge şi aici cu noi, sublinie Beth.

— Târfuliţa e destul de prezentabilă dacă nu deschide gura, se auzi o voce de la bar.

Bernie sări din nou în picioare şi văzu că doi bărbaţi din grupul celor patru îl priveau sfidător.

— Sunt beţi, zise Beth. Nu-i băga în seamă.

— Nu ştiu ce să zic, spuse al doilea scandalagiu. În anumite momente, îmi plac târfuliţele cu gura deschisă.

Bernie apucă sticla goală de gât şi Danny avu nevoie de toată forţa lui ca să-l ţină pe loc.

— Vreau să plecăm, spuse Beth. N-am de gând să las nişte snobi de bani gata să-mi strice petrecerea de logodnă.

Danny sări în picioare, dar Bernie mai rămase, terminându-şi şampania.

— Hai să plecăm, Bernie, îl rugă Danny.

Tânărul se ridică fără chef şi-i urmă, cu ochii mereu aţintiţi asupra celor patru de la bar. Beth observă cu uşurare că scandalagiii le întorseseră spatele şi păreau adânciţi într-o conversaţie.

Dar în clipa în care Danny deschise uşa, unul se întoarse:

— A, deci plecăm? făcu el.

Apoi scoase portofelul şi adăugă:

— După ce terminaţi cu ea, eu şi prietenii mei mai avem destui bani pentru o partidă în grup.

— Eşti un rahat, zise Bernie.

— Hai să ieşim şi să rezolvăm problema, nu?

— Chiar te rog, puţică, zise Bernie, dar Danny îl împinse pe uşă înainte de a riposta.

Beth trânti uşa şi porniră repede pe alee, dar Bernie se smuci curând din strânsoarea lui Danny:

— Hai să ne întoarcem şi să le arătăm noi!

— Nu în seara asta, spuse Danny, fără să-i dea drumul.

Ieşiseră din alee în stradă, când Beth îl văzu pe cel numit „Puţică” de Bernie aşteptându-i cu o mână la spate. Îi rânji fetei şi-şi linse iar buzele, pe când prietenul lui apăru de după colţ, gâfâind puţin. Beth se întoarse şi văzu că fratele ei se oprise şi zâmbea.

— Hai să intrăm în bar! îi strigă lui Danny, dar văzu că drumul era blocat de ceilalţi doi bărbaţi din grup.

— Dă-i dracu’, zise Bernie. E timpul să le dăm o lecţie la ticăloşii ăştia.

— Nu, nu! îl imploră Beth, când unul din cei doi se repezea spre ei.

— Ia-l pe Puţică, zise Bernie, iar eu mă ocup de ceilalţi trei.

Beth se uită îngrozită cum Puţică îi trăgea lui Danny un pumn în barbă şi acesta se dădea înapoi. Îşi reveni şi blocă lovitura următoare, fentă şi plasă şi el un pumn care-l îngenunche pe adversar, dar acesta se ridică şi sări iar la bătaie.

Cum bărbaţii de pe alee, care blocau intrarea în bar, nu păreau dispuşi să se bată, Beth spera că lupta se va termina rapid. Văzu cum fratele ei îi aplica adversarului lui un uppercut care-l făcu aproape knock-out. Aşteptându-l să-şi revină, Bernie îi strigă.

— Opreşte un taxi, surioară, n-o să dureze prea mult şi trebuie să ne cărăm de aici.

Beth nu se mişcă până când nu văzu că Danny îi făcea faţă lui Puţică şi nu se asigură că acesta era pe jos, cu Danny deasupra lui, controlând situaţia. Se mai uită încă o dată la ei, apoi alergă pe stradă şi încercă să găsească un taxi. După două minute, văzu unul liber.

Îl opri şi observă că adversarul lui Bernie se împleticea pe stradă, dispărând în noapte.

— Unde mergem, scumpo? întrebă şoferul.

— Pe strada Bacon, zona Bone, spuse Beth, deschizând uşa din spate. Vin şi doi prieteni imediat.

Şoferul se uită peste umărul ei, pe alee:

— Nu cred că ai nevoie de un taxi, scumpo. Dacă ar fi prietenii mei, aş suna la salvare.

CARTEA ÎNTÂI
PROCESUL

1

Nevinovat.

Danny Cartwright simţi că-i tremurau picioarele aşa cum i se întâmpla uneori înainte de prima rundă a unui meci de box pe care ştia că-l va pierde. Judecătorul notă cum pleda acuzatul, apoi se uită la Danny:

— Puteţi să vă aşezaţi.

Danny se prăbuşi pe scăunelul din centrul boxei, uşurat că prima rundă se sfârşise. Se uită la arbitru, aşezat în capătul îndepărtat al tribunalului, pe un scaun capitonat cu piele verde, cu spătar înalt, ca un tron. În faţa lui era un pupitru lung din stejar, încărcat cu dosare mari şi un carnet deschis la o pagină albă. Judecătorul Sackville se uită la Danny, cu o expresie care nu era nici aprobatoare, nici dezaprobatoare. Îşi dădu jos de pe nas ochelarii semicirculari şi rosti cu o voce autoritară:

— Să intre juraţii.

În timp ce-i aşteptau pe cei doisprezece membri ai juriului, Danny încerca să se obişnuiască puţin cu atmosfera şi sunetele din tribunalul numărul patru de la Old Bailey. Se uită la cei doi bărbaţi aşezaţi la capetele băncii consilierilor legali. Alex Redmayne, tânărul avocat, se uită la el cu un zâmbet prietenos, dar procurorul mai în vârstă, căruia domnul Redmayne îi spunea „consilierul acuzării”, nu-i aruncă nici măcar o privire.

Danny se uită în sus, la galerie. Părinţii lui stăteau în primul rând. Tatăl lui îşi odihnea pe balustradă braţele puternice şi tatuate, iar mama lui stătea cu fruntea plecată, căutându-şi, din când în când, cu ochii, singurul fiu.

Atenţia lui a fost atrasă de boxa celor doisprezece juraţi care urmau să-i hotărască soarta. Trecuseră mai multe luni până când procesul Coroanei împotriva lui Daniel Arthur Cartwright ajunsese la Curtea de Justiţie Old Bailey. Lui

Danny i se părea că, odată intrat pe mâna legii, totul se desfăşura cu încetinitorul. Apoi, brusc, uşa sălii de judecată s-a deschis şi a reapărut aprodul, urmat de şapte bărbaţi şi cinci femei, aleşi juraţi. Aceştia se aşezară în boxă la întâmplare, în cele două rânduri de câte şase locuri. Erau străini, singurul lucru pe care-l aveau în comun era acela că se aflau acolo ca membri ai curţii cu juri. Vreo doi dintre ei aruncau în sală priviri de animale încolţite, căutând scăpare.

După ce juraţii s-au instalat, funcţionarul s-a ridicat în picioare şi a anunţat:

— Stimaţi membri ai curţii cu juri, acuzatul Daniel Arthur Cartwright este acuzat de crimă. Pledează nevinovat. Sarcina dumneavoastră este să cântăriţi probele şi să decideţi dacă e vinovat sau nu.

2

Judecătorul Sackville se uită la acuzare:

— Domnule Pearson, puteţi începe pledoaria.

Bărbatul scund şi rubicond se ridică încet. Domnul Arnold Pearson, Consilier al Reginei, deschise dosarul gros aflat pe un suport la înălţimea lui. Îşi atinse peruca pe care o purta cu naturaleţe, parcă să se asigure că era la locul ei, apoi îşi apucă reverele robei, cu gesturi de rutină deprinse în ultimii treizeci de ani:

— Mulţumesc, domnule judecător, începu el pe un ton măsurat. Reprezint Coroana în acest caz, iar învăţatul meu prieten, domnul – se aplecă să caute numele în dosarul lui – Alex Redmayne, reprezintă apărarea. Este vorba despre o crimă. Asasinarea premeditată, cu sânge rece, a domnului Bernard Henry Wilson.

Părinţii victimei stăteau în public, într-un colţ de pe ultimul rând. Domnul Wilson se uita la Danny, incapabil să-şi reprime dezamăgirea. Doamna Wilson se uita cu o privire goală înainte, albă la faţă, ca la o înmormântare. Cu toate că evenimentele tragice din jurul morţii lui Bernie Wilson schimbaseră irevocabil viaţa celor două familii din East End, a căror prietenie durase timp de mai multe generaţii, ecoul faptelor abia răzbătuse la vreo şase străzi dincolo de strada Bacon.

— Veţi afla că acuzatul – flutură domnul Pearson o mână în direcţia boxei lui Danny, fără să se uite la el – l-a atras pe domnul Wilson într-un local din Chelsea, Londra, în ziua de sâmbătă, optsprezece septembrie, 1999, pentru a-şi duce la capăt crima brutală şi premeditată. Înainte, fusese cu sora domnului Wilson – cercetă din nou dosarul – Elizabeth, la restaurantul „La Lucio” de pe strada Fulham. Cartwright a cerut-o în căsătorie pe domnişoara Wilson după ce ea-i spusese că era

însărcinată. Apoi l-a chemat pe fratele ei, Bernard Wilson, pe telefonul mobil şi l-a invitat să se întâlnească la localul Dunlop Arms, din spatele Terasei Hambleton din Chelsea, ca să sărbătorească. Domnişoara Wilson a declarat deja în scris că nu mai fusese în acel local înainte, deşi Cartwright îl cunoştea bine, iar sugestia noastră este că l-a ales dintr-un singur motiv: uşa din spate a localului se deschide spre o alee izolată, locaţia ideală pentru un criminal. Cartwright i-a atribuit apoi crima unui străin care, din întâmplare, era client la Dunlop Arms în seara aceea.

Danny se uită la domnul Pearson, neîncrezător. Cum putea el să ştie ce se întâmplase, dacă nu fusese acolo? Dar nu-şi făcea griji. Domnul Redmayne îl asigurase că povestea lui va apărea evidentă în desfăşurarea procesului şi nu trebuia să-şi facă probleme dacă acuzarea îl va prezenta în culori sumbre. Totuşi, Danny era îngrijorat din două motive, în ciuda asigurărilor avocatului Alex Redmayne era mai tânăr decât el şi era abia la al doilea caz independent din carieră.

— Din nefericire pentru Cartwright, continuă Pearson, cei patru clienţi aflaţi în seara aceea la Dunlop Arms susţin cu totul altceva decât el, iar declaraţia lor este confirmată şi de barmanul de serviciu. Îi vom aduce pe toţi cinci ca martori ai Coroanei. Ei vor declara că au auzit o ceartă între cei doi bărbaţi, apoi ei au ieşit pe uşa din spate, după ce Cartwright a spus: „Hai să ieşim afară să rezolvăm problema”. Toţi cinci l-au văzut pe Cartwright ieşind pe uşa din spate, urmat de Bernard Wilson şi de sora lui, Elizabeth, care era foarte agitată. După câteva momente, s-a auzit un strigăt. Domnul Spencer Craig, unul dintre clienţi, a alergat pe aleea din spatele localului, unde l-a văzut pe Cartwright strângându-l de gât pe domnul Wilson, în timp ce-l înjunghia de mai multe ori în piept.

Domnul Craig a format imediat 911 pe telefonul mobil. Conversaţia şi ora apelului au fost înregistrate la staţia de poliţie Belgravia. După câteva minute, doi ofiţeri de poliţie au venit la faţa locului şi l-au găsit pe Cartwright îngenuncheat şi aplecat peste trupul domnului Wilson, cu un cuţit în mână – luat probabil de la bar, fiindcă avea cuvintele *Dunlop Arms* gravate pe mâner.

Alex Redmayne îşi notă cuvintele lui Pearson.

— Stimaţi juraţi, continuă Pearson, trăgându-se de revere, orice criminal trebuie să aibă un motiv şi în cazul acesta, nu trebuie să-l căutăm prea departe. Este motivul primei crime omeneşti, asasinarea lui Abel de către Cain din invidie, lăcomie şi ambiţie. Acestea au fost şi motivele pentru care Cartwright a vrut să-şi înlăture rivalul. Atât Cartwright, cât şi domnul Wilson lucrau la garajul Wilson de pe strada Mile End. Garajul este proprietatea lui George Wilson, tatăl victimei, care-şi anunţase pensionarea la sfârşitul anului, ca şi intenţia de a-i lăsa afacerea unicului lui fiu, Bernard. Domnul George Wilson a dat o declaraţie scrisă în acest sens, cu care apărarea a fost de acord, aşa că nu-l vom chema ca martor.

Stimaţi membri ai curţii cu juri, veţi descoperi în acest proces că cel doi tineri erau rivali de multă vreme, încă din zilele de şcoală. Dacă Bernard Wilson murea, Cartwright urma să se căsătorească repede cu fata şefului lui şi să-i preia acestuia afacerea înfloritoare.

Totuşi, lucrurile nu au mers cum plănuise şi când a fost arestat, Cartwright a dat vina pe un martor nevinovat, bărbatul care fugise pe alee să vadă de ce striga domnul Wilson. Din nefericire pentru Cartwright, au mai fost încă patru martori la întregul episod, zâmbi Pearson. Domnilor juraţi, după ce le veţi auzi mărturisirea, nu veţi mai avea nicio îndoială că Daniel Cartwright se face vinovat de o crimă mârşavă.

Mi-am încheiat pledoaria, domnule judecător. Cu permisiunea dumneavoastră, voi chema primul martor.

Judecătorul Sackville dădu din cap şi Pearson rosti tare:

— Îl chem ca martor pe domnul Spencer Craig.

Danny Cartwright văzu cum se deschidea o uşă din dreapta, din spatele sălii şi aprodul anunţa: „Domnul Spencer Craig”. După un moment, un bărbat înalt, nu cu mult mai în vârstă decât Danny, într-un costum albastru cu dunguliţe şi cravată şi cămaşă violete intră în sală. Arăta atât de diferit faţă de prima lor întâlnire!

Danny nu-l mai văzuse pe Spencer Craig de şase luni, dar îl văzuse în mintea lui în fiecare zi. Acum îl privi sfidător, dar Craig nici nu se uită în direcţia lui, de parcă Danny nici n-ar fi existat.

Craig traversă fără şovăială sala, se urcă în boxa martorilor şi rosti jurământul fără să se uite deloc la Biblia pe care i-o ţinea în faţă aprodul. Domnul Pearson îi zâmbi martorului principal, apoi se uită la întrebările pe care le pregătea de o lună:

— Vă numiţi Spencer Craig?

— Da, domnule, răspunse martorul.

— Locuiţi în Londra, pe strada Hambledon Terrace numărul patruzeci şi trei?

— Da, domnule.

— Şi ce profesie aveţi?

— Avocat pledant.

— În ce domeniu?

— Drept penal.

— Prin urmare, sunteţi familiarizat cu infracţiunea de omor?

— Din păcate, da, domnule procuror.

— Aş dori să vă întoarceţi la seara de optsprezece septembrie, anul trecut, când, împreună cu un grup de prieteni, aţi ieşit la barul Dunlop Arms din apropierea locuinţei dumneavoastră. Poate ne puteţi spune exact ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Sărbătoream cu prietenii a 30-a aniversare a lui Gerald.

— Gerald? îl întrerupse Pearson.

— Gerald Payne, spuse Craig. Este prietenul meu de când studiam la Cambridge. Ne bucuram împreună la un pahar de vin.

Alex Redmayne îşi notă să întrebe câte sticle băuseră.

— Dar, din păcate, nu s-a sfârşit la modul cel mai jovial, remarcă Pearson.

Danny ar fi vrut să întrebe ce însemna „jovial”.

— Din păcate, nu, răspunse Craig, tot fără să se uite la acuzat.

— Vă rog să spuneţi juraţilor ce s-a întâmplat, îl îndemnă Pearson.

Craig se întoarse prima dată spre banca jurilor:

— După cum v-am spus, sărbătoream ziua lui Gerald la un pahar de vin, când am auzit voci ridicate. M-am întors şi am văzut un bărbat la o masă din colţ, cu o tânără.

— Îl vedeţi aici pe bărbatul acela?

— Da, îl arătă Craig pe Danny.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— A sărit în picioare, continuă Craig, şi a început să strige şi să-l împungă cu degetul pe alt bărbat, care stătea la masa lor. Unul din ei a zis: „Dacă-ţi imaginezi că o să-ţi spun „domnule guvernator” când o să preiei afacerea de la bătrânul meu, îţi faci iluzii.” Tânăra încerca să-l calmeze. Tocmai voiam să mă întorc cu spatele – în fond, cearta lor nu mă privea – când acuzatul a strigat: „Hai să ieşim afară să rezolvăm problema.” M-am gândit că glumeau, dar pe urmă, cel care vorbise aşa a luat un cuţit de la bar.

— Staţi o clipă, domnule Craig. L-aţi văzut pe acuzat luând un cuţit de la bar? întrebă Pearson.

— Da.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— S-a îndreptat spre uşa din spate, ceea ce m-a surprins.

— De ce v-a surprins?

— Fiindcă sunt un obişnuit al localului Dunlop Arms şi nu-l mai văzusem niciodată pe omul acesta.

— Nu înţeleg, domnule Craig, interveni procurorul, atent la fiecare cuvânt.

— Ieşirea din spate nu se vede din colţul acela al barului, dar omul părea că ştia despre ea.

— Înţeleg, făcu Pearson. Vă rog să continuaţi.

— După o clipă, celălalt bărbat s-a ridicat şi a ieşit după acuzat, iar tânăra i-a urmat. Nu m-aş fi gândit la asta, dar după câteva momente, am auzit toţi un ţipăt.

— Un ţipăt? repetă Pearson. Ce fel de ţipăt?

— Un ţipăt ascuţit de femeie, spuse Craig.

— Şi ce aţi făcut?

— Am alergat repede afară, să văd dacă femeia era în pericol.

— Şi era?

— Nu, domnule. Ţipa la acuzat, implorându-l să se oprească.

— Din ce să se oprească?

— Din lupta cu celălalt.

— Se luptau?

— Da, domnule. Tipul pe care-l văzusem mai devreme strigând şi arătând cu degetul îl ţinea pe celălalt lipit de zid şi cu gâtul apăsat cu braţul, aşa, ridică domnul Craig braţul stâng.

— Domnul Wilson nu se apăra? întrebă Pearson.

— Cât putea, dar acuzatul i-a vârât un cuţit în piept, de mai multe ori.

Danny ar fi vrut să alerge la Craig şi să-l facă să scuipe adevărul, dar domnul Redmayne îl avertizase să nu-şi arate emoţiile, oricât de tare l-ar fi provocat acuzarea.

— Va veni şi timpul nostru, îi amintea. Orice izbucnire de furie ar face impresie proastă juraţilor.

— După aceea ce aţi făcut? întrebă calm Pearson.

— Am sunat la Urgenţe şi m-au asigurat că vor trimite poliţia şi o ambulanţă.

— V-au mai spus şi altceva?

— Da, răspunse Craig. Mi-au spus să nu mă apropii de omul cu cuţitul, să mă întorc în bar şi să aştept venirea poliţiei. Am respectat literal instrucţiunile, adăugă, după o scurtă pauză.

— Cum au reacţionat prietenii dumneavoastră când v-aţi întors în bar şi le-aţi spus ce s-a întâmplat?

— Au vrut să iasă să încerce să ajute, dar eu le-am spus ce instrucţiuni primisem de la poliţie şi i-am sfătuit să plece acasă în condiţiile acelea.

— La ce condiţii vă referiţi?

— Eram singura persoană martoră la incident şi nu voiam ca ei să fie în pericol dacă omul cu cuţitul mai intra în bar.

— Foarte judicios, spuse Pearson.

Judecătorul se încruntă la procuror. Alex Redmayne lua în continuare notiţe.

— Cât aţi aşteptat poliţia?

— După câteva momente, s-a auzit sirena şi peste puţine minute, un detectiv în haine civile a intrat pe uşa din spate. Mi-a arătat insigna şi s-a prezentat. Îl chema Fuller, era detectiv sergent. Mi-a mulţumit pentru ajutor şi m-a informat că victima era în drum spre spital.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Am dat o declaraţie completă şi domnul sergent Fuller mi-a spus că pot să plec acasă.

— Şi aţi plecat?

— Da, m-am dus la locuinţa mea, care e doar la vreo sută de metri distanţă de Dunlop Arms şi m-am culcat, dar n-am putut dormi.

Alex Redmayne îşi notă „vreo sută de metri”.

— Este de înţeles, spuse Pearson.

Judecătorul se încruntă din nou.

— Aşa că m-am dus în biroul meu şi am scris tot ce se întâmplase în seara aceea.

— De ce aţi făcut asta, domnule Craig? Deja vi se luase declaraţia de către poliţie.

— Experienţa mea de procuror, domnule Pearson, mi-a arătat că, de multe ori, mărturiile sunt incomplete, chiar incorecte, la procesele care se desfăşoară la câteva luni după comiterea unei infracţiuni.

— Cam aşa este, întoarse Pearson o pagină a dosarului. Când aţi aflat că Daniel Cartwright a fost acuzat de uciderea lui Bernard Wilson?

— Am citit detalii lunea următoare, în ziarul „Evening Standard". Scrie că domnul Wilson murise în drum spre spitalul Chelsea şi Westminster şi Cartwright fusese acuzat de crimă.

— Şi aţi considerat că, din punct de vedere al implicării dumneavoastră personale, incidentul a luat sfârşit?

— Da, deşi ştiam că aş fi chemat ca martor într-un proces, dacă acuzatul va pleda „nevinovat".

— Dar apoi a avut loc un incident pe care nu-l prevedeaţi, cu toată experienţa dumneavoastră în criminalistică.

— Aşa este, răspuns Craig. Doi ofiţeri de poliţie au venit a doua zi după-amiază la mine acasă să mă mai chestioneze.

— Dar deja îi dăduseţi o declaraţie completă detectivului sergent Fuller, se miră Pearson. De ce mai era nevoie de încă o discuţie?

— Pentru că acum, Cartwright mă acuza pe *mine* că-l omorâsem pe domnul Wilson şi pretindea chiar că probabil eu luasem cuţitul de la bar.

— Vă mai întâlniseţi vreodată înainte cu domnul Cartwright sau cu domnul Wilson?

— Nu, domnule procuror, spuse convingător Craig.

— Vă mulţumesc, domnule Craig.

Procurorul şi martorul îşi zâmbiră, apoi Pearson spuse:

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

3

Judecătorul Sackville se uită la tânărul avocat. Nu-l mai văzuse niciodată pe Alex Redmayne până atunci, dar îl cunoştea bine pe tatăl lui.

— Doriţi să interogaţi martorul, domnule Redmayne? întrebă judecătorul.

— Desigur, replică acesta, strângându-şi notiţele.

Danny îşi aminti că, după ce fusese arestat, un ofiţer îl sfătuise să-şi găsească un avocat. Nu se dovedise a fi uşor. Descoperise repede că avocaţii, ca şi mecanicii de la garaj, te taxează la oră şi nu ţi-l poţi permite pe oricare. El nu avea decât cinci mii de lire sterline, banii pe care voia să-i dea avans la apartamentul de la parter din zona Bow, unde ar fi urmat să stea cu Beth şi copilul. Suma se risipise până la ultimul bănuţ înainte de a ajunge propriu-zis la tribunal. Îşi alesese un avocat, domnul Makepeace, care-i ceruse cinci mii de lire înainte de a scoate capacul stiloului şi încă pe atât după ce-l pusese la curent cu situaţia pe Alex Redmayne, avocatul care urma să-l apere la proces. Danny nu putea înţelege de ce avea nevoie de doi oameni pentru acelaşi lucru. Când repara o maşină, nu-l punea pe altul să-i ridice capota ca să se apuce de motor şi nu cerea niciodată bani înainte de a-şi desface trusa de scule.

Dar îi plăcuse de Alex Redmayne de când îl văzuse prima dată şi nu numai fiindcă ţinea tot cu echipa West Ham. Avea un accent elevat şi studiase la Oxford, dar nu-l tratase niciodată pe Danny cu dispreţ.

După ce citise capetele de acuzare şi declaraţiile martorilor, domnul Makepeace îl sfătuise pe Danny să pledeze vinovat. Era sigur că puteau încheia o înţelegere cu procurorul şi că ar fi obţinut o condamnare de doar şase ani. Danny refuzase.

Alex Redmayne le ceruse lui Danny şi logodnicei lui, Beth, să-i povestească de mai multe ori ce se întâmplase în seara aceea, încercând să găsească nepotriviri în relatările lor. Nu găsise niciuna şi deşi banii acuzatului se terminaseră, se învoise să-l apere.

— Domnule Craig, începu Alex Redmayne, fără să-şi mângâie peruca şi să se tragă de revere, sunt sigur că nu este necesar să vă reamintesc că aţi depus un jurământ şi acest lucru vă responsabilizează şi mai mult, ca om al legii.

— Atenţie, domnule Redmayne, interveni judecătorul. Clientul dumneavoastră este pus sub acuzare, nu martorul.

— Vom vedea dacă mai gândiţi astfel după ce prezentăm faptele.

— Domnule Redmayne, spuse tăios judecătorul, nu este sarcina dumneavoastră să-mi reamintiţi ce rol am în acest tribunal. Dumneavoastră interogaţi martorul, eu am grijă să fie respectată legea şi amândoi lăsăm juraţii să decidă sentinţa.

— Desigur, domnule judecător, spuse Redmayne, întorcându-se spre martor. Domule Craig, la ce oră aţi ajuns în seara aceea la Dunlop Arms, cu prietenii dumneavoastră?

— Nu-mi aduc aminte exact, răspunse Craig.

— Atunci, lăsaţi-mă să vă ajut. Era şapte? Şapte şi jumătate? Opt?

— În jur de opt, cred.

— Deci eraţi în local de trei ore când clientul meu, logodnica lui şi cel mai bun prieten au intrat acolo.

— După cum am spus deja, nu i-am văzut intrând.

— Aşa deci, îl imită Redmayne pe chibzuitul Pearson. Şi câtă băutură aţi consumat de la venire până la, hai să zicem, ora unsprezece?

— Nu am idee. Gerald împlinea treizeci de ani, aşa că n-am ţinut socoteala.

— Bun, deci, dacă am stabilit că eraţi acolo de trei ore, băuseţi şase sticle de vin? Sau şapte, opt?

— Cel mult cinci, ripostă Craig, ceea ce nu e prea mult pentru patru oameni.

— În mod normal, aş fi de acord cu dumneavoastră, domnule Craig, dacă unul dintre tovarăşii dumneavoastră nu ar fi declarat în scris că a băut numai Cola dietetică, iar altul a declarat că a băut doar unul sau două pahare, fiindcă era cu maşina.

— Eu nu eram cu maşina, spuse Craig. Dunlop Arms e localul meu preferat şi stau doar la vreo sută de metri de acolo.

— Doar o sută de metri? repetă Redmayne.

Craig nu răspunse, aşa că-l întrebă:

— Le-aţi spus juraţilor că nu v-aţi dat seama că mai sunt şi alţi clienţi în bar până când nu aţi auzit voci ridicate. Este corect?

— Da.

— Pretindeţi că atunci l-aţi auzit pe acuzat zicând: „Hai să ieşim afară să rezolvăm problema”.

— Este corect.

— Dar nu este adevărat, domnule Craig, că dumneavoastră aţi pornit cearta, spunându-le clienţilor care plecau – se uită la notiţe – „După ce terminaţi voi cu ea, mai am destui bani pentru o partidă în grup”?

Redmayne aşteptă un răspuns, care nu veni, aşa că reveni:

— Să presupun, din tăcerea dumneavoastră, că aşa a fost?

— Nu puteţi presupune nimic, domnule Redmayne. Pur şi simplu nu am considerat că merită să răspund la întrebarea dumneavoastră, replică dispreţuitor Craig.

— Sper că veţi considera că următoarea întrebare merită un răspuns, domnule Craig. Nu aţi fost *dumneavoastră* acela care a cerut, după ce

domnul Wilson v-a spus că sunteţi „un rahat”, „Hai să ieşim afară să rezolvăm problema”?

— Cred că acest limbaj îl caracterizează mai degrabă pe clientul dumneavoastră, răspunse Craig.

— Sau pe un om care a băut puţin cam mult şi se împăunează în faţa prietenilor, nu?

— Domnule Redmayne, interveni judecătorul, vă reamintesc că nu domnul Craig este acuzat, ci clientul dv.

Redmayne se înclină uşor, dar observă că juraţii îi sorbeau cuvintele.

— Domnule Craig, sugerez că aţi ieşit pe uşa din faţă şi aţi alergat în spate pentru că voiaţi să vă bateţi.

— M-am dus pe alee după ce am auzit ţipătul.

— Atunci aţi luat cuţitul de la bar?

— Nu am făcut aşa ceva, spuse Craig tăios. Clientul dumneavoastră a apucat cuţitul când ieşea, după cum am declarat.

— Acea declaraţie pe care aţi întocmit-o cu atâta grijă în seara aceea? întrebă Redmayne.

Craig nu răspunse.

— Poate iar consideraţi că nu merită să-mi răspundeţi, zise Redmayne. Prietenii dumneavoastră v-au însoţit pe alee?

— Nu.

— Deci nu au fost martori la lupta dumneavoastră cu domnul Cartwright.

— Cum puteau să fie, când nu m-am luptat cu domnul Cartwright?

— Aţi obţinut o centură albastră la box când studiaţi la Cambridge, domnule Craig?

— Da, răspunse acesta după o scurtă şovăire.

— În anii de studenţie, aţi fost eliminat o perioadă.

— Este o întrebare relevantă? vru să afle judecătorul.

— Las asta la aprecierea juraţilor, domnule judecător, răspunse Redmayne şi continuă: Aţi fost

eliminat de la Cambridge după ce v-aţi implicat într-o bătaie, la beţie, cu nişte localnici pe care i-aţi descris pe urmă magistraţilor ca pe „o adunătură de golani”?

— A fost cu ani în urmă, când eram student.

— Şi după alţi ani, în seara de 18 septembrie, 1999, nu le-aţi căutat ceartă altor „golani” şi aţi recurs la cuţitul luat de la bar?

— După cum v-am spus deja, nu eu am luat cuţitul şi l-am văzut pe clientul dumneavoastră înjunghiindu-l în piept pe domnul Wilson.

— Atunci aţi sunat la poliţie?

— Da.

— Domnule Craig, presupun că aţi sunat la poliţie fiindcă doreaţi să le prezentaţi întâi versiunea dumneavoastră.

— Din fericire, mai sunt patru martori care-mi confirmă versiunea.

— Îi vom examina pe toţi prietenii dumneavoastră de la bar, domnule Craig, pentru că sunt curios să aflu de ce i-aţi sfătuit să plece acasă.

— Nu fuseseră martori la atacul asupra domnului Wilson, aşa că nu erau implicaţi deloc, spuse Craig. Am crezut că, dacă rămân, ar putea fi în pericol.

— Doar dumneavoastră, ca martor la crimă, după cum pretindeţi, puteaţi fi în pericol, aşa că, de ce n-aţi plecat şi dv.?

Craig tăcu, dar nu pentru că ar fi considerat întrebarea nedemnă de un răspuns.

— Poate că adevăratul motiv pentru care le-aţi spus să plece, interpretă Redmayne, a fost acela că doreaţi să daţi o fugă până acasă şi să vă schimbaţi hainele pătate de sânge înainte de venirea poliţiei. În fond, staţi doar la „o sută de metri”, nu?

— Domnule Redmayne, se pare că aţi uitat că detectivul sergent Fuller a ajuns la doar câteva minute după comiterea crimei, spuse Craig dispreţuitor.

— Detectivul a ajuns la faţa locului la şapte minute după telefonul dumneavoastră şi nu a intrat în bar decât după ce l-a interogat amănunţit pe clientul meu.

— Vă imaginaţi că mi-aş fi asumat un asemenea risc când ştiam că poliţia poate veni oricând? izbucni Craig.

— Da, replică Redmayne, dacă alternativa era să vă petreceţi restul vieţii în închisoare.

În sala de judecată se stârni o rumoare. Juraţii se uitau la Spencer Craig, dar acesta nu spuse nimic. Redmayne aşteptă puţin, apoi încheie:

— Domnule Craig, repet că aştept cu nerăbdare să le pun întrebări şi prietenilor dumneavoastră. Nu mai am întrebări pentru martor, domnule judecător.

— Domnule Pearson, doriţi probabil să-i mai adresaţi întrebări martorului, spuse judecătorul?

— Da, domnule judecător. Am o întrebare la care doresc răspuns, zâmbi Pearson. Domnule Craig, sunteţi Superman?

Craig păru nedumerit, dar ştia că procurorul voia să-l ajute, aşa că răspunse:

— Nu, domnule, de ce mă întrebaţi?

— Pentru că numai Superman ar fi putut să fie martor la crimă, să se întoarcă la bar, să-şi informeze prietenii, să fugă acasă, să facă un duş, să se schimbe, să zboare înapoi şi să stea în local la venirea detectivului sergent Fuller.

Câţiva dintre juraţi zâmbeau.

— Sau poate aţi avut aproape o cabină telefonică, să vă teleportaţi.

Acum, membrii curţii cu juri râdeau de-a binelea. Pearson aşteptă puţin, apoi continuă:

— Domnule Craig, permiteţi-mi să mă desprind din lumea fantastică a domnului Redmayne şi să vă pun o întrebare serioasă.

Acum, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Experţii criminalişti de la Scotland Yard au examinat arma crimei. Pe mânerul cuţitului au fost

identificate amprentele dumneavoastră sau cele ale acuzatului?

— Nu ale mele, spuse Craig, pentru că atunci aş fi fost în boxă.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător, conchise Pearson.

4

Uşa celulei se deschise şi un gardian îi dădu lui Danny o tavă de plastic compartimentată, cu mâncare ambalată tot în plastic, din care se apucă să mănânce în timp ce aştepta să reînceapă procesul după-amiază.

Alex Redmayne sări peste masa de prânz, ca să-şi recitească notiţele. Oare subestimase răgazul pe care-l avusese Craig înainte ca detectivul Fuller să intre în bar?

Judecătorul Sackville luă prânzul în incinta tribunalului, împreună cu o duzină de colegi. Nu discutau la masă cazurile la care lucrau, printre felurile de mâncare cu carne şi două meniuri vegetariene.

Domnul Pearson mâncă singur la barul Mess de la ultimul etaj al clădirii. I se părea că avocatul făcuse o greşeală urâtă cu estimarea timpului, dar nu era de datoria lui să sublinieze asta. Jucându-se cu un bob de mazăre pe farfurie, cântări implicaţiile respectivei greşeli pentru proces.

După ce ceasul bătu ora două după-amiaza, ritualul reîncepu. Judecătorul Sackville intră în sala de judecată şi le zâmbi în treacăt juraţilor. Se aşeză şi se uită la consilierii legali:

— Bună ziua, domnilor. Domnule Pearson, vă puteţi chema martorul următor.

— Mulţumesc, domnule judecător, se ridică Pearson. Îl chem pe domnul Gerald Payne.

Danny văzu intrând în sală un bărbat pe care la început nici nu-l recunoscu. Avea în jur de un metru optzeci, chelea prematur şi costumul lui bej, bine croit, nu ascundea faptul că pierduse vreo cinci kilograme de când îl văzuse Danny ultima oară. Aprodul îl însoţi la boxa martorilor, îi dădu exemplarul din Noul Testament şi-i ţinu în faţă jurământul. Rostindu-l, Payne arăta la fel de sigur pe el cum păruse şi Spencer Craig de dimineaţă.

— Vă numiţi Gerald David Payne şi locuiţi în Londra, pe strada Wellington Mews, la numărul şaizeci şi doi?

— Da, răspunse Payne pe un ton ferm.

— Ce profesie aveţi?

— Sunt consultant în administrarea terenurilor.

Redmayne scrise „agent imobiliar” lângă numele lui Payne.

— La ce firmă lucraţi? întrebă Pearson.

— Sunt partener la firma Baker, Tremlett şi Smythe.

— Sunteţi foarte tânăr pentru un partener la o firmă atât de cunoscută, sugeră naiv Pearson.

— Sunt cel mai tânăr partener din istoria firmei, îşi rosti Payne replica bine învăţată.

Lui Redmayne i se părea că-l instruise cineva cu mult înainte de a ajunge în boxa martorilor. Din motive etice, acesta nu putea fi Pearson, aşa că nu mai rămânea decât un candidat posibil.

— Felicitări, spuse Pearson.

— Porniţi întrebările, domnule Pearson, interveni judecătorul.

— Îmi cer scuze, domnule judecător. Încercam doar să stabilesc pentru curtea cu juri credibilitatea martorului.

— Aţi reuşit s-o faceţi, zise tăios judecătorul. Acum continuaţi.

Cu răbdare, Pearson recapitulă cu Payne evenimentele din seara cu pricina. Acesta confirmă că Spencer Craig, Mortimer şi Davenport fuseseră cu toţii atunci la Dunlop Arms. Spuse că el nu se aventurase pe alee când se auzise ţipătul. Plecase acasă cu ceilalţi, cum îi sfătuise Spencer Craig. Nu-l mai văzuse pe acuzat vreodată înainte de seara aceea.

— Vă mulţumesc, domnule Payne, spuse Pearson. Vă rog să mai rămâneţi.

Redmayne se ridică încet de la locul lui şi-şi aranja fără grabă hârtiile din faţă înainte de a pune

prima întrebare. Era un truc învăţat de la tatăl lui, care-i spunea:

— Dacă ai de gând să începi cu o întrebare surprinzătoare, băiete, fierbe-l puţin pe martor înainte.

Aşteptă să se uite la el judecătorul, Pearson şi juraţii. Nu durase decât câteva secunde, dar ştia că pentru cel din boxă fuseseră foarte lungi.

— Domnule Payne, spuse Redmayne în cele din urmă, uitându-se în ochii martorului, când studiaţi la Cambridge, aţi fost membrul unei societăţi numite „Muşchetarii”?

— Da, răspunse nedumerit Payne.

— Iar motto-ul societăţii respective nu era „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi”?

Pearson se ridică în picioare înainte ca Payne să poată răspunde:

— Domnule judecător, spuse el, ce relevanţă are apartenenţa la o asociaţie studenţească pentru evenimentele petrecute pe optsprezece septembrie, anul trecut.

— Sunt înclinat să vă dau dreptate, domnule Pearson, dar, fără îndoială, domnul Redmayne ne va arăta relevanţa acestui fapt.

— Într-adevăr, domnule judecător, spuse Redmayne, zâmbindu-i lui Payne. Era motto-ul societăţii „Muşchetarii”: „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi?”, repetă el.

— Da, răspunse Payne, puţin încordat.

— Ce altceva îi unea pe membrii societăţii? întrebă Redmayne.

— Aprecierea lui Dumas, a dreptăţii şi a vinului bun.

— Sau a vinului bun şi mult, sugeră Redmayne, extrăgând o broşurică albastră din teancul de hârtii din faţa lui.

O arătă juraţilor, apoi începu s-o răsfoiască, întrebând:

— Nu prevedea regulamentul societăţii ca, dacă unul dintre membrii ei este în primejdie, să-i sară

toţi ceilalţi în ajutor?

— Ba da, răspunse Payne. Întotdeauna am considerat că loialitatea faţă de prieteni e principala calitate a unui om.

— Într-adevăr? făcu Redmayne. Era şi domnul Spencer Craig un membru al „Muşchetarilor”?

— Da, spuse Payne. De fapt, este fostul nostru preşedinte.

— Şi nu i-aţi sărit în ajutor, ca membru al societăţii, anul trecut, pe optsprezece septembrie?

— Domnule judecător, sări iar Pearson în picioare, prejudiciază martorul.

— Domnule judecător, replică Redmayne, ceea ce prejudiciază în realitate procesul este faptul că procurorul sare imediat în ajutorul martorilor, ori de câte ori ei par să se afle în încurcătură. Poate este şi dumnealui un „Muşchetar”.

Mai mulţi juraţi zâmbiră.

— Domnule Redmayne, spuse calm judecătorul, sugeraţi că martorul se face vinovat de sperjur pentru că a fost în studenţie membru al unei anumite societăţi?

— Dacă alternativa este închisoarea pe viaţă pentru cel mai bun prieten al lui, domnule judecător, cred că s-ar putea ca martorul să se fi gândit la aşa ceva.

— Este ultragios? spuse Pearson.

— Nu la fel de ultragios cum este să trimiţi un om la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o, ripostă Redmayne.

— Fără îndoială, zise Pearson, încă în picioare, suntem pe cale de a afla că şi barmanul a fost un membru al societăţii Muşchetarilor.

— Nu, spuse Redmayne, dar vom vedea că barmanul a fost singurul dintre cei cinci martori care nu s-a dus pe alee în seara aceea.

— Am înţeles ce doriţi să demonstraţi, spuse judecătorul. Vă rog, treceţi la următoarea întrebare.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător, spuse Alex Redmayne, simţind că-şi atinsese ţinta.

— Doriţi să-l mai întrebaţi ceva pe martor, domnule Pearson?

— Da, domnule judecător, zise procurorul. Domnule Payne, puteţi confirma, astfel încât juraţii să nu mai aibă nicio îndoială, că nu l-aţi urmat pe domnul Craig afară pe alee, după ce aţi auzit un ţipăt de femeie?

— Da, confirm, spuse Payne. Nu eram într-o stare prea bună.

— Bun. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

— Puteţi pleca, domnule Payne, spuse judecătorul.

Alex Redmayne observă că Payne nu mai părea la plecare tot atât de încrezător ca la intrarea în sala de judecată.

— Doriţi să vă chemaţi martorul următor, domnule Pearson?

— Intenţionam să-l chem pe domnul Davenport, domnule judecător, dar poate ar fi mai înţelept să-l audiaţi mâine-dimineaţă.

Judecătorul nu observă că majoritatea femeilor din sală păreau dornice să-l vadă intrând în sală pe Lawrence Davenport. Se uită la ceas, ezită, apoi spuse:

— Da, ar fi mai bine să-l chemăm mâine, la prima oră.

— Dacă aşa doriţi, domnule judecător, plusă Pearson, încântat deja de efectul pe care următorul lui martor îl va avea, garantat, asupra femeilor din curtea cu juri. Spera doar că tânărul Redmayne va fi destul de prostuţ să-l atace pe Davenport la fel ca pe Gerald Payne.

5

A doua zi de dimineaţă, rumoarea aşteptării se simţea în sală înainte de apariţia lui Lawrence Davenport. Chiar şi aprodul îi rosti numele puţin răguşit de emoţie.

Lawrence Davenport păşi pe scena procesului condus de aprod la boxa martorilor. Avea aproape un metru nouăzeci şi părea foarte înalt, pentru că era suplu. Purta un costum bleumarin făcut la comandă şi o cămaşă creme care părea nouă. Se gândise mult dacă să-şi pună cravată şi în cele din urmă acceptase sfatul lui Spencer, că nu era bine să apară prea degajat la tribunal.

„Fă-i să creadă că eşti doctor, nu actor”, spusese Spencer. Aşa că Davenport îşi alesese o cravată în dungi, pe care ar fi luat-o în mod normal doar dacă ştia că era filmat. Dar nu hainele le făceau pe femei să întoarcă gâtul după el, ci ochii lui de un albastru pătrunzător, părul blond, des şi ondulat şi expresia neajutorată care le făcea pe multe să-şi dorească să-i poarte de grijă. Ei, pe cele mai în vârstă. Celor mai tinere le hrănea alte fantezii.

Lawrence Davenport îşi clădise o reputaţie jucând rolul unui chirurg cardiovascular în serialul *Reţeta.* Timp de o oră, în fiecare sâmbătă seara, seducea peste nouă milioane de telespectatori. Admiratoarelor lui nu părea să le pese că-şi petrecea mai mult timp flirtând în serial cu asistentele decât operând by-pass-uri coronariene.

După ce intră în boxă, aprodul îi întinse Biblia şi-i ţinu în faţă jurământul, ca să-şi poată începe replicile. Rostind jurământul, actorul transformă sala de judecată într-una de teatru. Alex Redmayne observă că cele cinci femei din curtea cu juri îi zâmbeau martorului. Davenport le zâmbea şi el, ca şi cum i-ar fi rechemat la rampă.

Domnul Pearson se ridică fără grabă. Intenţiona să-l ţină pe Davenport în boxa martorilor cât mai

mult şi să extragă toate beneficiile posibile din popularitatea lui.

Aşteptând să se ridice cortina, Alex Redmayne se lăsă pe spate, reamintindu-şi şi un alt sfat primit de la tatăl lui.

Danny se simţi mai singur ca oricând, văzându-l în boxa martorilor pe bărbatul pe care-l remarcaseră în bar în seara fatală.

— Sunteţi Lawrence Andrew Davenport? zâmbi larg Pearson.

— Da, domnule.

Pearson se întoarse spre judecător.

— Domnule judecător, îmi permiteţi să nu dezvălui adresa domnului Davenport? Motivele sunt evidente.

— Nu e nicio problemă, spuse judecătorul Sackville. Trebuie doar ca martorul să confirme că a locuit la aceeaşi adresă din Londra în ultimii şapte ani.

— Confirm, domnule judecător, spuse Davenport, făcând o uşoară plecăciune.

— Vă rog să confirmaţi şi că vă aflaţi în localul Dunlop Arms în seara de optsprezece septembrie 1999, spuse Pearson.

— Mă aflam acolo, spuse Davenport. M-am întâlnit cu câţiva prieteni să sărbătorim a treizecea aniversare a lui Gerald Payne. Am studiat toţi la Cambridge, adăugă, folosind tonul languros pe care-l deprinsese jucându-l pe Heathcliff din „La răscruce de vânturi”.

— L-aţi văzut pe acuzat stând în local? întrebă Pearson, arătând spre Danny.

— Nu, domnule procuror. Atunci nu l-am observat, zise Davenport, uitându-se cu un aer cuceritor la juraţi.

— Prietenul dumneavoastră Spencer Craig, a sărit mai târziu de pe scaun şi a ieşit în fugă din local pe uşa din spate?

— Da, aşa a făcut.

— A făcut acest lucru după ce a auzit o fată ţipând?

— Într-adevăr, domnule procuror.

Pearson şovăi, aşteptându-se ca Redmayne să sară şi să spună că influenţa martorul, dar acesta nu făcu nicio mişcare, aşa că urmă şirul:

— Şi domnul Craig v-a sfătuit pe dumneavoastră şi pe ceilalţi prieteni să plecaţi acasă?

Pe faţa lui Redmayne nu se citea nimic.

— Aşa este, încuviinţă Davenport.

— V-a explicat domnul Craig de ce credea că ar fi fost bine să plecaţi?

— Da. Ne-a spus că doi bărbaţi se băteau pe alee şi unul dintre ei avea un cuţit.

— Cum aţi reacţionat când domnul Craig v-a spus acest lucru?

Davenport ezită, nesigur de răspunsul pe care trebuia să-l dea la acea întrebare neplanificată.

— Poate aţi dorit să vedeţi dacă tânăra doamnă nu are nevoie de ajutor, suflă Pearson din culise.

— Da, da, se zăpăci puţin Davenport, fără prompter.

— Totuşi, aţi urmat sfatul domnului Craig şi aţi părăsit localul?

— Da, da, aşa am făcut, sări Davenport. Am urmat sfatul lui Spencer, doar el este… învăţat în ale legii. Cred că asta este expresia corectă, căută el un efect.

Perfect, îşi zise Alex în sinea lui, conştient că Davenport îşi regăsise siguranţa.

— Nu aţi ieşit şi dumneavoastră pe alee?

— Nu, domnule procuror, după ce Spencer ne-a spus că poliţia îl sfătuise să nu se apropie sub nicio formă de omul cu cuţitul.

Alex rămase pe loc.

— Bun, conchise Pearson, întorcând o pagină albă din dosarul lui.

Îşi terminase întrebările mult mai curând decât anticipase. Nu înţelegea cum de adversarul lui nu-l

întrerupsese, deşi condusese atât de grosolan martorul. Închise dosarul cu părere de rău:

— Vă rog să mai rămâneţi, domnule Davenport, sunt sigur că învăţatul meu prieten doreşte să vă pună câteva întrebări.

Alex Redmayne nu se uită la actorul care-şi trecea mâna prin pletele blonde, zâmbindu-le juraţilor.

— Doriţi să-i puneţi întrebări martorului, domnule Redmayne? interveni judecătorul, părând nerăbdător să audă confruntarea.

— Nu, mulţumesc, domnule judecător, spuse Redmayne, abia ridicându-se.

Majoritatea celor din sală nu-şi puteau ascunde dezamăgirea.

Alex rămase neclintit, ascultând sfatul tatălui lui, de a nu interoga niciodată un martor pe care juraţii îl plac şi ar crede orice le spune. Scoate-l din boxă cât poţi de repede, cu speranţa că până se dă verdictul, impresia pe care a făcut-o o să pălească. Şi în cazul acesta, impresia fusese remarcabilă.

— Puteţi pleca, domnule Davenport, spuse puţin morocănos judecătorul Sackville.

Davenport ieşi din boxă şi-şi făcu o retragere cât putu de lentă. Ajungând pe coridorul aglomerat, coborî repede scările, astfel încât admiratorii să nu se convingă într-adevăr că el era vedeta şi să vină să-i ceară autografe.

Davenport era totuşi bucuros că scăpase repede. Nu-i plăcuse experienţa; fusese încordat tot timpul şi se întreba dacă observase cineva că avea cearcăne după noaptea nedormită. Coborând rapid scările, se uita la ceas; va ajunge mai devreme la întâlnirea de la ora douăsprezece cu Spencer Craig. O luă la dreapta, spre Inner Temple, sigur că Spencer va fi încântat că Redmayne nu găsise nicio întrebare să-i pună. Se temuse că tânărul avocat o să-l întrebe ceva legat de orientarea lui

sexuală şi dacă ar fi spus adevărul, ar fi apărut a doua zi pe prima pagină a ziarelor. Adică, dacă ar fi spus adevărul doar în legătură cu asta şi l-ar fi ascuns în legătură cu seara de 18 septembrie.

6

Toby Mortimer nu-l salută pe Lawrence Davenport trecând pe lângă el. Spencer Craig îl avertizase că ei doi nu trebuiau să fie văzuţi împreună în public până nu se termina procesul. În seara aceea, când ajunsese acasă, Mortimer le telefonase la toţi trei să le spună că detectivul sergent Fuller urma să le pună nişte întrebări în dimineaţa următoare. Ziua de naştere a lui Gerald începuse bine şi se terminase într-un coşmar pentru ei toţi.

Când trecu Davenport, Mortimer plecă fruntea. De săptămâni în şir îl îngrozea perspectiva de a apărea în boxa martorilor, cu toate că Spencer îl asigurase că şi dacă ar fi aflat despre problema lui cu drogurile, Redmayne n-ar fi menţionat-o la proces.

Muşchetarii îşi fuseseră loiali unii altora, dar nu mai puteau pretinde că relaţia lor va fi la fel ca înainte. Iar ce se întâmplase în seara aceea accentuase dependenţa lui Mortimer. Înainte, traficanţii îl cunoşteau ca pe un amator de weekend, dar acum ajunsese să aibă nevoie de două doze pe zi, în fiecare zi.

— Să nu-ţi treacă prin gând să consumi ceva înainte de a te duce să depui mărturie, îl avertizase Spencer.

Dar cum putea el să înţeleagă dependenţa, dacă n-o simţise niciodată? Câteva ore de beatitudine pură, până când efectul începea să treacă, apoi transpiraţie, tremurături şi în fine, ritualul prin care putea ajunge din nou în lumea lui: inserarea acului într-o venă nefolosită, împingerea pistonului pentru ca lichidul să-şi facă loc în sânge şi în fine, binecuvântata uşurare, până la următoarea doză. Acum, Mortimer transpira deja. Cât o să mai treacă până va începe să tremure? Dacă-l chemau acum, un pic de adrenalină putea să-l ajute.

Uşa sălii de judecată se deschise şi reapăru aprodul. Mortimer sări în picioare. Îşi înfipse unghiile în palmă, decis să nu cedeze.

— Reginald Taylor! răcni aprodul, ignorându-l pe tânărul înalt şi slab care se ridicase în picioare la apariţia lui.

Administratorul de la Dunlop Arms intră în sală după aprod. Mortimer nu schimbase nicio vorbă cu el în ultimele şase luni.

— Lasă-l în seama mea, spusese Spencer, ca şi la Cambridge, când se ocupa întotdeauna de micile probleme ale lui Mortimer.

Se prăbuşi pe bancă, apucându-se de marginea ei, simţind că tremură deja. Nu era sigur cât mai putea rezista – teama de Spencer Craig era depăşită repede de nevoia de a-şi lua drogul. Când barmanul-administrator ieşi din sală, Mortimer era scăldat în sudoare, cu hainele jilave, cu toate că era o dimineaţă rece de martie. *Adună-te,* parcă-l auzea pe Spencer spunându-i, deşi acesta era la vreun kilometru depărtare, discutând probabil cu Lawrence despre cât de bine ieşise mărturia. Probabil îl aşteptau şi pe el. Ultima bucată din lucrătură.

Mortimer se ridică şi începu să se plimbe pe coridor ca un leu în cuşcă, aşteptând aprodul. Se uită la ceas, rugându-se să mai fie timp pentru încă un martor înainte de prânz. Aprodul apăru în uşă, făcându-l să spere.

— Detectiv sergent Fuller! răcni aprodul.

Mortimer se prăbuşi pe bancă. Tremura incontrolabil. Avea nevoie de o doză cum are nevoie sugarul de lapte de la mama lui. Se ridică şi se îndreptă şovăitor spre toaletă. Văzu cu uşurare că spaţiul îmbrăcat în faianţă albă era gol. Alese toaleta cea mai retrasă şi se încuie înăuntru. Uşa nu era cât peretele, rămâneau două deschizături sus şi jos şi ar fi putut fi prins încălcând legea, la Curtea Centrală de Justiţie! Dar bunul-simţ era depăşit de nevoie şi nu mai conta riscul.

Mortimer se descheie la haină şi scoase trusa, într-un înveliş de pânză. O desfăcu şi o puse pe capacul wc-ului. Pregătirea făcea întotdeauna parte din distracţie. Luă o fiolă de un miligram de lichid, în valoare de 250 de lire sterline. Era marfă pură, de calitate. Se întreba uneori cât îşi va putea permite aşa ceva înainte ca mica moştenire lăsată de tatăl lui să se topească. Vârî acul în fiolă şi trase lichidul în siringă. Nu-şi permitea să piardă nicio picătură, aşa că nu verifică dacă nu intrase şi aer.

Se opri o clipă, cu fruntea plină de sudoare, auzind uşa toaletei deschizându-se. Aşteptă nemişcat ca străinul de afară să-şi facă nevoile pentru care existau de fapt băi.

După ce uşa se deschise şi se închise iar, îşi scoase cravata veche de la facultate, ridică o manşetă la pantaloni şi-şi suflecă un crac până găsi, în fine, o venă albastră, ceea ce era tot mai greu în ultimul timp. Îşi înfăşură piciorul cu cravata şi trase tare de ea, ca vena să iasă în evidenţă. Apoi băgă acul în venă şi împinse pistonul, până când tot lichidul îi intră în sânge. Respiră adânc, uşurat, apoi alunecă într-o altă lume, în care Spencer Craig nu avea acces.

*

— Nu vreau să mai discutăm despre asta, spuse tatăl lui Beth, aşezându-se la masă şi privind o farfurie cu ouă şi şuncă de la soţia lui. Era acelaşi mic dejun pe care i-l servea de când se căsătoriseră.

— Tată, doar nu crezi serios că Danny l-ar fi omorât pe Bernie. Erau cei mai buni prieteni din prima zi de şcoală.

— L-am văzut pe Danny când îşi iese din fire.

— Când? vru să ştie Beth.

— L-am văzut în ringul de box, împotriva lui Bernie.

— Dar Bernie îl bătea întotdeauna.

— Poate de data asta a câştigat Danny, fiindcă avea un cuţit în mână.

Beth era atât de uluită de acuzaţia tatălui ei, încât rămase fără cuvinte.

— Ai uitat ce a fost atunci la joacă?

— Nu, zise Beth, dar Danny voia să-l ajute pe Bernie atunci.

— Directorul şcolii l-a găsit cu un cuţit în mână.

— Tu ai uitat, interveni mama lui Beth, că Bernie i-a dat dreptate lui Danny, când i-a luat directorul la întrebări?

— Şi acum, când a venit poliţia, Danny iar avea un cuţit în mână. Ce mai coincidenţă!

— Dar ţi-am spus de o sută de ori.

— Că un străin l-a omorât pe fratele tău din senin.

— Aşa a fost, spuse Beth.

— Iar Danny nu l-a provocat şi nu l-a scos din sărite.

— Nu, încercă Beth să-şi păstreze calmul.

— Eu o cred, spuse doamna Wilson, turnându-i fiicei ei o cafea.

— Tu o crezi întotdeauna.

— Am şi motive, ripostă doamna Wilson. N-am prins-o niciodată pe Beth cu minciuna.

Domnul Wilson tăcea, în timp ce i se răcea mâncarea neatinsă.

— Şi vreţi ca eu să cred că toţi ceilalţi mint? întrebă el în cele din urmă.

— Da, spuse Beth. Nu uita că eu am fost acolo şi ştiu că Danny e nevinovat.

— Dar sunt patru contra unu.

— Nu e o cursă de câini, tată, e vorba de viaţa lui Danny.

— Nu, e vorba de viaţa fiului meu, spuse domnul Wilson.

— E şi fiul meu, zise soţia lui.

— Ai uitat că-ţi doreai să mă mărit cu Danny şi să preia garajul când ieşi la pensie? îi aminti Beth. De ce nu mai crezi acum că e un om bun?

— Nu ţi-am spus ceva, zise tatăl lui Beth, iar mama ei plecă fruntea. În dimineaţa aceea, când Danny a venit la mine să-mi spună că vrea să te ia de nevastă, mi s-a părut corect să-i spun că mă răzgândisem.

— În legătură cu ce? întrebă Beth.

— În legătură cu omul căruia voiam să-i las garajul după ce ieşeam la pensie.

7

— Nu mai am întrebări, domnule judecător, spuse Alex Redmayne.

Judecătorul îi mulţumi sergentului Fuller şi-i acordă permisiunea de a părăsi sala.

Nu fusese o zi bună pentru Alex. Lawrence Davenport îi vrăjise pe juraţi cu farmecul şi înfăţişarea lui. Detectivul sergent Fuller apăruse la proces în postura unul poliţist decent şi conştiincios, care raportase exact ce văzuse în seara cu pricina şi oferise singura interpretare a faptelor pentru care avea argumente. Pearson îl întrebase cât timp trecuse între apelul lui Craig la 999 şi intrarea lui în bar, iar Fuller răspunse că nu ştia cu siguranţă, dar credea că durase în jur de un sfert de oră.

Barmanul, Reg Taylor, repetase ca un papagal că el îşi vedea de slujba lui şi nu văzuse şi nu auzise nimic.

Redmayne accepta că nu putea pătrunde în armura celor patru muşchetari decât dacă Toby Mortimer se dovedea mai slab. Ştia că Mortimer avea o problemă cu drogurile, dar nu intenţiona să se refere la asta în proces. Ştia, de asemenea, că Mortimer se va gândi tot timpul doar la droguri, cât îi va pune întrebări. Simţea că Mortimer era singurul martor al acuzării care putea ceda sub presiune şi-i convenea că fusese lăsat toată ziua să aştepte pe coridor.

— Cred că mai avem timp pentru încă un martor, aruncă judecătorul Sackville o privire la ceas.

Domnul Pearson nu părea prea încântat să-şi cheme ultimul martor. După ce parcursese raportul detaliat al poliţiei, se gândise să nu-l cheme deloc pe Toby Mortimer ca martor, dar ştia că, dacă n-o făcea, Redmayne va deveni suspicios şi ar putea să-l citeze el. Se ridică încet:

— Îl chem ca martor pe domnul Toby Mortimer, spuse fără entuziasm.

Aprodul ieşi pe coridor şi răcni: „Toby Mortimer!” Văzu cu surprindere că omul nu mai stătea acolo, după ce păruse atât de dornic să depună mărturie. Se uită la toate băncile aflate de-a lungul pereţilor, dar nu-l zări. Îi mai răcni o dată numele, însă nu-i răspunse nimeni, O tânără gravidă aflată aproape de ieşirea din sală se uită la el, nesigură dacă putea să i se adreseze.

— L-aţi văzut pe domnul Mortimer, doamnă? o întrebă aprodul pe un ton mai scăzut.

— Da, răspunse ea, a plecat cu puţin timp înainte la toaletă, dar nu s-a întors.

— Mulţumesc, doamnă.

Aprodul îl informă pe grefier şi acesta, pe judecător.

— Îl mai aşteptăm câteva minute, spuse judecătorul Sackville.

Redmayne se uita neliniştit cum se scurgeau minutele. Nu dura atâta un popas la toaletă, doar dacă nu… Pearson se înclină zâmbind spre el:

— Nu ar fi bine să lăsăm acest martor pe mâine-dimineaţă?

— Nu, mulţumesc, răspunse ferm Redmayne. Pot să aştept.

Îşi revăzu întrebările, subliniindu-şi cuvintele importante, ca să nu fie nevoit să se uite des pe foaie. În clipa când aprodul intră iar în sală, ridică ochii. Funcţionarul îi şopti grăbit ceva grefierului şi acesta îi transmise judecătorului, care dădu din cap.

— Domnule Pearson, spuse judecătorul Sackville. Se pare că ultimul dumneavoastră martor s-a îmbolnăvit şi acum e în drum spre spital.

Nu adăugă şi că boala martorului provenea de la acul înfipt în piciorul stâng.

— Prin urmare, şedinţa curţii se suspendă astăzi. Doresc să-i văd pe amândoi consilierii legali în

biroul meu, imediat.

Alex Redmayne nu avea nevoie să i se spună că nu mai avea asul în cărţi. Închizând dosarul pregătit pentru martorii acuzării, acceptă faptul că soarta lui Danny Cartwright stătea în mâinile logodnicei lui, Beth Wilson. Şi încă nu era sigur că ea spunea adevărul.

8

Prima săptămână a procesului se sfârşise şi cei patru protagonişti îşi petrecuseră weekendul în moduri foarte diferite.

Alex Redmayne se duse cu maşina în ţinutul Somerset, să stea două zile la Bath cu părinţii lui. Tatăl lui începu să-l întrebe despre proces de cum intră pe uşă, în timp ce mama lui părea mai interesată de cea mai recentă fată cu care ieşea.

— Sunt ceva speranţe, le spuse amândurora.

Duminică după-amiază, Alex plecă înapoi spre Londra după ce repetase, cu tatăl lui în rol de judecător, întrebările pregătite pentru Beth Wilson. Bătrânul se descurcase uşor. În fond, chiar era judecător. Urma să conducă şi el un proces luni la Old Bailey, dar nu în sala unde pleda fiul lui.

— Sackville mi-a spus că te ţii bine, îl informă tatăl, dar că-ţi asumi uneori riscuri inutile.

— Poate că numai aşa pot afla dacă e nevinovat Cartwright.

— Asta nu e treaba ta, îi spuse tatăl lui. Va fi decizia juraţilor.

— Chiar că vorbeşti ca domnul judecător Sackville, râse Alex.

Tatăl îl ignoră comentariul:

— Treaba ta e să organizezi cea mai bună apărare posibilă pentru clientul tău, indiferent dacă e vinovat sau nevinovat.

Se pare că uitase primul sfat pe care i-l dăduse lui Alex când fiul lui avea doar şapte ani şi i-l repetase apoi de nenumărate ori.

— Ce fel de martor crezi că va fi Beth Wilson? îl întrebă tatăl.

Alex îşi apucă în glumă reverele sacoului:

— Un magistrat distins mi-a spus odată că nu poţi anticipa niciodată cum se va comporta un om ajuns în boxa martorilor.

— Ţi-a zis-o! râse mama lui Alex, strângând farfuriile de pe masă şi dispărând în bucătărie.

— Să nu-l subestimezi pe Pearson, îl sfătui tatăl, ignorând întreruperea. E cel mai bun când interoghează martorii apărării.

— Oare e posibil să-l subestimezi pe domnul procuror Arnold Pearson?

— O, da, eu am făcut-o de două ori şi m-a costat.

— Adică au fost condamnaţi doi oameni nevinovaţi? vru să ştie Alex.

— Sigur că nu, erau amândoi vinovaţi, dar aş fi putut să-i scap. Fii atent, dacă Pearson descoperă un punct slab în apărarea ta, o să-l reia până când va fi sigur că juraţii o să-l ţină minte şi la pensie.

— Pot să vă întrerup sesiunea să te întreb ce face Susan? întrebă mama, turnându-i fiului ei o cafea.

— Susan? reveni Alex la realitatea imediată.

— Fata aia încântătoare pe care ne-ai prezentat-o acum două luni.

— Susan Rennick? N-am idee. Din păcate, n-am mai ţinut legătura. Nu cred că profesia de avocat e compatibilă cu o viaţă personală. Dumnezeu ştie cum aţi reuşit voi să aveţi una.

— Mama ta îmi dădea să mănânc seară de seară în timpul procesului Carbarshi. Dacă n-o luam de nevastă, muream de foame.

— Chiar aşa uşor a fost? îi zâmbi Alex mamei lui.

— Nu chiar, răspunse ea. Procesul ăla a durat mai mult de doi ani şi el a pierdut.

— N-am pierdut, îşi luă judecătorul soţia de mijloc. Fii atent, băiatule, Pearson nu e însurat, aşa că o să-şi petreacă weekendul pregătind întrebări drăceşti pentru Beth Wilson.

*

Nu-i acordaseră dreptul de a ieşi pe cauţiune. Danny îşi petrecuse ultimele şase luni în penitenciarul de maximă securitate Belmarsh, din sud-estul Londrei. Zăcea douăzeci şi două de ore pe zi într-o celulă de doi metri jumătate pe doi, mobilată doar cu un pat îngust, o masă, un scaun de plastic şi chiuvetă mică şi pisoar din oţel. Nu vedea lumea de afară decât printr-o fereastră mică zăbrelită, aflată mult deasupra capului lui. În fiecare după-amiază, îl lăsau să iasă patruzeci şi cinci de minute şi să meargă în cerc într-o curte goală – un pogon de beton înconjurat de un zid înalt de cinci metri şi asigurat cu sârmă ghimpată.

— Sunt nevinovat, repeta de câte ori îl întreba cineva, la care primea inevitabilul răspuns din partea gardienilor:

— Aşa spun toţi.

În dimineaţa aceea, mergând prin curte, Danny încerca să nu se gândească la proces, dar era imposibil. Se uitase cu atenţie la juraţi, dar habar nu avea ce gândeau. Săptămâna nu mersese bine, dar măcar acum o vor lăsa şi pe Beth să depună mărturie. Oare juraţii o vor crede pe ea sau pe Spencer Craig? Tatăl lui Danny îi spusese mereu că justiţia britanică era cea mai bună din lume şi oamenii nevinovaţi nu ajung la închisoare. Dacă era adevărat, peste o săptămână va fi liber. Dacă nu… încerca să nu se mai gândească.

*

Procurorul Arnold Pearson şi-a petrecut şi el weekendul în afara oraşului, la căsuţa lui din Cotswolds, cu o grădină de patru pogoane şi jumătate, de care era foarte mândru. După ce a îngrijit trandafirii, a încercat să citească un roman foarte lăudat, dar până la urmă a închis cartea şi a plecat la plimbare. Umblând prin sat, încerca să-şi limpezească mintea de tulburarea procesului, cu

toate că, de fapt, gândurile îi alunecau mereu spre meserie.

I se părea că prima săptămână mersese bine cu toate că Redmayne se dovedise un adversar mult mai serios decât se aşteptase. Anumite propoziţii din discursul tânărului, asemănarea fizică şi un simţ rar al sincronizării i-l amintiseră pe tatăl lui. După părerea lui Pearson, Redmayne bătrânul era cel mai bun avocat cu care se confruntase.

Dar slavă Domnului, băiatul era încă boboc. Ar fi trebuit să profite mult mai mult de prezenţa lui Craig în boxa martorilor. Dacă ar fi fost în locul lui, Arnold ar fi numărat paşii dintre locuinţa lui Craig şi Dunlop Arms cu un cronometru în mână. Apoi s-ar fi dus acasă, ar fi făcut duş şi s-ar fi schimbat, cronometrând din nou. Bănuia că ambele operaţiuni plus întoarcerea la local nu însumau mai mult de douăzeci de minute.

Îşi cumpără ceva de la băcănia locală şi ziarele apoi porni înapoi. Se opri puţin lângă terenul de sport, amintindu-şi cât de tare îl bătuse la golf pe Brocklehurst acum vreo douăzeci de ani sau treizeci? Tot ce iubea în Anglia se afla în satul acela. Uitându-se la ceas, oftă şi porni spre casă, pregătindu-se de întoarcerea la Londra.

După ceai, se duse în birou şi revăzu întrebările pe care le pregătise pentru Beth Wilson. Avea avantajul de a întreba după Redmayne, aşa că putea sta liniştit pe banca lui, ca o pisică la pândă, aşteptând răbdător ca martora să facă o greşeală. Vinovaţii greşesc întotdeauna.

Zâmbind, Arnold se uită la un număr vechi de 15 ani din *Bethnal Green and Bow Gazette,* sigur că Redmayne nu găsise articolul de pe prima pagină a ziarului. Poate că lui Pearson îi lipseau eleganţa şi stilul domnului judecător Redmayne, dar le compensa cu ore întregi de cercetări minuţioase, care-l conduseseră şi acum spre două dovezi sigure pentru a întări vinovăţia lui Cartwright. Urma să le scoată la iveală în

interogatoriul acuzatului, în săptămâna a doua a procesului.

*

În timp ce Alex se tachina cu părinţii lui la Bath, Danny mergea prin curtea închisorii şi Arnold Pearson era la magazinul din sat, Beth Wilson se duse la medicul de familie.

Un control de rutină, o asigură el zâmbind, dar pe urmă se încruntă:

— Ai trecut printr-o perioadă mai stresantă de când ne-am văzut ultima dată?

Beth nu-l împovără cu necazurile ei. Nu o ajuta deloc faptul că tatăl ei îl credea pe Danny vinovat şi nu mai voia ca numele lui să fie menţionat în casă, deşi mama ei acceptase de la început versiunea lui Beth asupra faptelor. Oare şi juraţii vor gândi ca tatăl ei sau ca mama?

În ultimele şase luni, Beth îl vizitase pe Danny la închisoare duminica după-amiaza, dar acum nu putea. Domnul Redmayne îi spusese că nu mai avea voie să-l vadă la închisoare până la terminarea procesului. Dar ar fi trebuit să-l întrebe şi să-i spună atâtea!

Urma să nască peste şase săptămâni dar până atunci el va fi liber şi chinul îngrozitor prin care trecuseră va fi încheiat. După ce va auzi verdictul juraţilor, tatăl ei va accepta, desigur, că Danny e nevinovat.

Luni dimineaţă, domnul Wilson îşi duse fata cu maşina la tribunal, lăsând-o la intrarea principală. Când ea cobora, îi spuse doar trei cuvinte:

— Să spui adevărul.

9

Îi făcea rău să-l privească. Spencer Craig îl sfida de pe rândul din spatele celui pe care stăteau părinţii lui Beth. Danny îi întoarse privirea sfidătoare, de parcă s-ar fi aflat în ring, aşteptând să înceapă prima repriză.

Când intră Beth, o revăzu după două săptămâni. Era uşurat că va sta cu spatele la Craig cât va depune mărturie. Înainte de a rosti jurământul, Beth îi zâmbi cald logodnicului ei.

— Vă numiţi Elizabeth Wilson? întrebă Alex Redmayne.

— Da, răspunse ea, ţinându-şi mâinile pe pântec, dar mi se spune Beth.

— Locuiţi în Londra, cartierul Bow, strada Bacon, nr. douăzeci şi şapte?

— Da.

— Victima, Bernie Wilson, era fratele dumneavoastră?

— Da, răspunse ea.

— Lucraţi ca asistentă personală a preşedintelui Companiei de Asigurări Marine Drake, din zona centrală a Londrei?

— Da.

— Când urmează să naşteţi? întrebă Redmayne.

Pearson se încruntă, dar nu interveni.

— Peste şase săptămâni, plecă Beth fruntea.

Judecătorul Sackville se aplecă spre ea, zâmbindu-i:

— Vă rog să vorbiţi mai tare, domnişoară Wilson. Juraţii trebuie să audă fiecare cuvânt pe care-l spuneţi.

Beth dădu din cap.

— Poate preferaţi să staţi pe scaun, adăugă blând judecătorul. E dificil uneori să te afli într-un loc neobişnuit ca acesta.

— Vă mulţumesc, spuse Beth, lăsându-se pe scaun şi aproape dispărând din vedere.

— La naiba! murmură inaudibil Alex Redmayne.

Acum nu i se mai vedeau decât umerii şi juraţii nu vor mai fi atât de impresionaţi de faptul că era gravidă în şapte luni. Ar fi trebuit să prevadă gestul galant al judecătorului şi să-i spună lui Beth să refuze scaunul. Dacă i se făcea rău în timp ce depunea mărturie, juraţii n-ar fi uitat asta uşor.

— Domnişoară Wilson, continuă el, vă rog să descrieţi relaţia dv. cu acuzatul.

— Urmează să mă mărit cu Danny săptămâna viitoare, răspunse ea, stârnind rumoarea în sală.

— Săptămâna viitoare? încercă Redmayne să pară surprins.

— Da, ultimele strigări au fost citite ieri de părintele Michael de la biserica noastră cu hramul Sfintei Marii.

— Dar dacă logodnicul dumneavoastră ar fi condamnat…

— Nu poţi fi condamnat pentru o crimă pe care n-ai făcut-o, zise tăios Beth.

Perfect, zâmbi Alex Redmayne în sinea lui. Nici măcar nu se uitase la juraţi când spusese asta.

— De când îl cunoaşteţi pe acuzat?

— De când mă ştiu, răspunse Beth. Părinţii lui stau peste drum de noi. Am fost la aceeaşi şcoală.

— Clement Attlee? întrebă Redmayne, uitându-se în dosarul din faţa lui.

— Da, aceasta, confirmă Beth.

— Vă iubiţi din copilărie?

— Dacă e aşa, Danny n-a ştiut, fiindcă în anii de şcoală nu vorbea mai deloc cu mine, spuse Beth.

Danny zâmbi, amintindu-şi de fetiţa cu codiţe care se ţinea tot timpul după fratele ei.

— Dar dumneavoastră nu vorbeaţi cu el?

— Nu îndrăzneam. Dar asistam întotdeauna când juca el fotbal.

— Fratele dumneavoastră şi Danny erau în aceeaşi echipă?

— Totdeauna, răspunse Beth. Danny era căpitan şi fratele meu, portar.

— Danny era căpitan în mod normal?

— Da, colegii îi spuneau „căpitanul Cartwright”. Conducea toate echipele şcolii, de fotbal, de cricket, chiar şi de box.

Alex observă că unii dintre juraţi zâmbeau.

— Fratele dumneavoastră se înţelegea bine cu Danny?

— Danny era prietenul lui cel mai bun, spuse Beth.

— Se certau des, aşa cum a sugerat învăţatul meu prieten? întrebă Redmayne, cu ochii la procuror.

— Numai în legătură cu fotbalul şi cu prietenele pe care le găsea Bernie.

De data asta, un membru al curţii cu juri a fost gata să izbucnească în râs.

— Dar fratele dumneavoastră nu l-a învins pe Danny în prima rundă la meciul de la Clubul Boxerilor din Bow, anul trecut?

— Ba da. Dintre ei, Bernie boxa mai bine şi Danny ştia asta. O dată, Danny a recunoscut că, dacă lupta cu el în finală, s-ar fi considerat norocos să treacă de prima rundă.

— Deci nu exista vreo invidie între ei, aşa cum a sugerat învăţatul meu prieten, domnul Pearson.

— De unde ştie dumnealui? ripostă Beth. Nu i-a cunoscut pe niciunul din ei doi.

Danny zâmbi iar.

— Domnişoară Wilson, interveni judecătorul, mai puţin gentil, vă rog să vă rezumaţi să răspundeţi la întrebări.

— Care era întrebarea? spuse Beth, puţin descumpănită.

Judecătorul se uită la notiţele lui şi citi:

— Existau resentimente între fratele dumneavoastră şi acuzat?

— Nu, răspunse Beth. V-am spus deja, erau cei mai buni prieteni.

— Ne-aţi mai spus, încercă Alex Redmayne să revină la scenariu, că Danny nu vorbea cu dumneavoastră la şcoală. Totuşi, până la urmă v-aţi logodit.

— Aşa este, ridică Beth ochii spre Danny.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Când am absolvit şcoala, Danny şi fratele meu s-au angajat amândoi la garajul tatei. Eu eram cu un an mai mică şi am urmat liceul şi Universitatea Exeter.

— Aţi absolvit universitatea cu un calificativ excelent la engleză?

— Da, răspunse Beth.

— Şi unde v-aţi angajat după aceea?

— M-am angajat ca secretară la Compania de Asigurări Marine din centru.

— Aţi fi putut obţine un post mult mai bun, la calificarea dumneavoastră, nu?

— Poate, recunoscu Beth, dar birourile companiei Drake sunt aproape de casă.

— Înţeleg. Câţi ani aţi lucrat ca secretară?

— Cinci, răspunse Beth.

— Şi între timp, aţi promovat la poziţia de asistentă personală a preşedintelui.

— Da.

— Câte secretare lucrează la Drake? întrebă Redmayne.

— Nu ştiu exact, răspunse Beth, dar cred că peste o sută.

— Şi dintre toate, dumneavoastră aţi fost promovată cel mai sus.

Beth nu răspunse.

— Când l-aţi revăzut pe Danny, după ce aţi revenit acasă de la universitate?

— La puţin timp după ce am început să lucrez în centru, povesti ea. Într-o sâmbătă dimineaţă, mama m-a rugat să-i duc tatei prânzul la garaj. Danny era acolo, băgat sub o capotă. La început, am crezut că nu m-a observat, dar când s-a uitat la mine, s-a lovit la cap, de capotă.

— Atunci v-a dat întâlnire prima dată?

Pearson sări în picioare:

— Domnule judecător, această martoră este ghidată pas cu pas, ca la o repetiţie de teatru de amatori?

Nu e rău, se gândi Alex. Judecătorul i-ar fi dat dreptate, dacă nu l-ar fi auzit pe Pearson rostind replica aceea de nenumărate ori în ultimul deceniu. Totuşi, se aplecă spre avocat:

— Domnule Redmayne, pe viitor, vă rog să puneţi întrebări şi nu să daţi răspunsuri, cu speranţa că martorul va aproba.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule judecător, spuse tânărul. Voi încerca să nu vă mai produc neplăceri.

Domnul Sackville se încruntă, amintindu-şi-l pe Redmayne senior servind aceeaşi replică, la fel de nesincer.

— Când v-aţi întâlnit cu acuzatul după aceea? o întrebă Alex pe Beth.

— Chiar în seara aceea. M-a invitat la Hammersmith Palais, spuse Beth. El şi fratele meu mergeau acolo în fiecare sâmbătă seara – sunt mai multe păsări pe metru pătrat decât într-o crescătorie, zicea Bernie.

— După acea primă întâlnire, cât de des v-aţi revăzut?

— Aproape în fiecare zi. Până l-au închis, adăugă ea, după o scurtă pauză.

— Acum aş dori să ne întoarcem la seara de optsprezece septembrie, anul trecut, zise Redmayne.

Beth dădu din cap.

— Vreau să le spuneţi juraţilor, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a întâmplat exact în seara aceea.

— A fost ideea lui Danny, îi zâmbi Beth acuzatului, să mergem la masă în cartierul West End, pentru că era o ocazie specială.

— O ocazie specială?

— Da. Danny voia să mă ceară de nevastă.

— De unde ştiaţi?

— Îl auzisem pe fratele meu spunându-i mamei că Danny îşi cheltuise salariul pe două luni ca să cumpere inelul.

Întinse mâna, pentru ca juraţii să poată admira diamantul montat în aur. Alex aşteptă să treacă murmurele şi reveni:

— Şi v-a cerut de soţie?

— Da, spuse Beth. Chiar a îngenuncheat.

— Şi aţi acceptat?

— Sigur, zise Beth. Am ştiu că ne vom căsători din prima zi în care l-am văzut.

Pearson îşi notă prima greşeală a martorei.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Înainte de a pleca de la restaurant, Danny l-a sunat pe Bernie să-l spună vestea şi el a fost de acord să ne întâlnim cu toţii să sărbătorim.

— Şi unde aţi aranjat să vă întâlniţi?

— La Dunlop Arms, în Chelsea.

— De ce aţi ales localul acela?

— Danny mai fusese o dată acolo, după ce asistase la meciul dintre echipele West Ham şi Chelsea. Mi-a spus că era foarte stilat şi credea că mi-ar plăcea.

— Când aţi ajuns acolo?

— Nu sunt sigură, zise Beth, dar trebuie să fi fost după ora zece seara.

— Fratele dumneavoastră vă aştepta acolo?

— Iar ghidează martorul, domnule judecător, sări Pearson.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, zise Redmayne, reformulând. Când a ajuns fratele dumneavoastră în local?

— Era deja acolo, spuse Beth.

— Aţi mai observat pe altcineva în jur?

— Da, l-am văzut pe actorul Lawrence Davenport, care-l joacă pe doctorul Beresford, la bar cu încă trei bărbaţi.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Davenport?

— Nu, bineînţeles, răspunse Beth. Îl văzusem doar la televizor.

— V-a emoţionat întâlnirea cu o vedetă chiar în seara când v-aţi logodit?

— N-am fost chiar atât de impresionată. Mi-aduc aminte că m-am gândit că Danny arată mai bine decât el.

Mai mulţi juraţi se întoarseră să-l vadă mai bine pe bărbatul nebărbierit, cu păr scurt şi ţepos, purtând un tricou cu sigla echipei West Ham, cam necălcat. Alex se temea că juraţii nu vor împărtăşi opinia lui Beth în privinţa înfăţişării lui.

— După aceea, ce s-a întâmplat?

— Am băut o sticlă de şampanie şi ne-am gândit să plecăm acasă.

— Şi aţi plecat?

— Nu, Bernie a mai comandat o sticlă şi când barmanul a luat-o pe cea goală, am auzit pe cineva spunând: „Strică orzul pe gâşte”.

— Cum au reacţionat Danny şi Bernie?

— N-au auzit, dar eu am văzut că unul din cei de la bar se uita fix la mine. Apoi a început să-şi lingă de mai multe ori buzele.

— Care dintre cei patru bărbaţi a făcut asta?

— Domnul Craig.

Danny ridică ochii spre galerie şi văzu ce urât se uita Craig la Beth, dar ea, din fericire, nu-l vedea.

— I-aţi spus lui Danny?

— Nu, fiindcă omul acela era beat. Şi apoi, când creşti în cartierul East End, auzi astfel de lucruri, şi ştiam cum va reacţiona Danny dacă-i spuneam.

Pearson scria încontinuu.

— L-aţi ignorat?

— Da, spuse Beth. Pe urmă, tot omul acela le-a spus prietenilor: „Târfuliţa e destul de prezentabilă dacă nu deschide gura”. Altul a spus: „Ştiu şi eu, uneori îmi plac târfuliţele cu gura deschisă” şi au început să râdă toţi. Doar domnul Davenport părea stânjenit, adăugă ea, după o mică pauză.

— Au râs şi Danny şi Bernie?

— Nu. Bernie a luat sticla goală de şampanie şi s-a ridicat să-i înfrunte.

Pearson îşi notă cuvintele ei.

— Danny l-a tras jos pe scaun şi i-a zis să nu-i bage în seamă, continuă ea.

— Şi aşa a făcut?

— Da, pentru că am zis şi eu că vreau să mergem acasă. Omul acela se uita tot la mine şi a spus tare: „Plecăm, nu? Când terminaţi cu ea, am şi eu destul pentru o partidă în grup”.

— „O partidă în grup”? repetă nedumerit judecătorul Sackville.

— Da, domnule judecător. Se spune când un grup de bărbaţi face sex cu aceeaşi femeie, explică Redmayne. Uneori, o plătesc.

Judecătorul îşi notă explicaţia avocatului. Alex se uită la juraţi, care păreau familiarizaţi cu expresia.

— Sunteţi sigură că acestea au fost cuvintele lui? întrebă Redmayne.

— Nu prea se uită aşa ceva, replică tăios Beth.

— Şi cine a rostit aceste cuvinte?

— Domnul Craig.

— Danny cum a reacţionat?

— L-a ignorat mai departe – omul era beat – dar fratelui meu nu-i plăcea şi domnul Craig a mai turnat gaz pe foc, zicând: „Hai să ieşim afară să rezolvăm problema”.

— Şi a ieşit domnul Craig cu voi?

— Nu, pentru că Danny l-a împins pe fratele meu pe alee înainte de a riposta şi a închis uşa după noi.

Pearson sublinie cu roşu „l-a împins pe alee”.

— Deci, Danny a reuşit să-l scoată pe fratele dumneavoastră din bar fără scandal?

— Da, dar Bernie voia să intre şi să-l rezolve.

— Să-l rezolve?

— Da, spuse Beth.

— Iar dumneavoastră aţi coborât pe alee?

— Da, dar înainte de a ajunge la stradă, l-am văzut pe unul din cei de la bar în faţa mea.

— Pe cine?

— Pe domnul Craig.

— Şi ce aţi făcut?

— Am alergat înapoi la Danny şi la fratele meu. I-am rugat să ne întoarcem în bar. Pe urmă am văzut că doi dintre bărbaţi – unul era domnul Davenport – stăteau în faţa uşii din spate. M-am întors şi am văzut că al patrulea bărbat venise lângă prietenul lui pe alee şi acum se îndreptau spre noi.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Redmayne.

— Bernie a spus: „Ia-l tu pe Puţică şi eu mă ocup de ceilalţi trei”, dar înainte ca Danny să-i răspundă, cel numit „Puţică” de fratele meu a venit alergând spre el şi i-a tras un pumn în barbă. După aceea, a început o bătaie în toată regula.

— Toţi cei patru bărbaţi de la bar s-au implicat?

— Nu, spuse Beth. Domnul Davenport a rămas lângă uşa din spate şi încă unul, un tip înalt şi costeliv, a rămas deoparte. Bernie l-a pocnit rău pe celălalt care voia să se bată şi mi-a spus să caut un taxi, fiindcă urma să se termine repede.

— Şi l-aţi ascultat?

— Da, după ce m-am asigurat că Danny se descurca şi el cu Craig.

— Şi aşa era?

— Absolut, zise Beth.

— Cât a durat să găsiţi un taxi?

— Doar câteva minute, răspunse ea. Dar şoferul mi-a spus, spre surprinderea mea: „Nu cred că ai nevoie de un taxi, scumpo. Dacă ar fi prietenii mei, aş chema salvarea”, şi a plecat repede.

— S-a încercat localizarea şoferului de taxi? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător, răspunse Redmayne, dar nu a apărut până acum.

— Şi cum aţi reacţionat când aţi auzit cuvintele şoferului? întrebă mai departe avocatul.

— M-am întors şi l-am văzut pe fratele meu pe jos. Părea inconştient. Danny îi ţinea capul. Când am văzut, am alergat pe alee la ei.

Pearson lua notiţe.

— Danny v-a explicat ce se întâmplase?

— Da. Mi-a spus că i-a luat prin surprindere când a scos Craig cuţitul. El a încercat să i-l ia, dar Craig apucase să-l înjunghie pe Bernie.

— Bernie a confirmat?

— Da.

— Şi apoi ce aţi făcut?

— Am sunat la urgenţă.

— Domnişoară Wilson, vă rog să vă gândiţi puţin înainte de a-mi răspunde la următoarea întrebare: Cine a venit prima? Poliţia sau salvarea?

— Doi medici de salvare, spuse Beth fără ezitare.

— Şi cât a durat până au ajuns?

— Şapte, opt minute.

— Cum de sunteţi atât de sigură?

— Mă uitam mereu la ceas.

— Şi cât a mai trecut până a venit poliţia?

— Nu sunt sigură, zise Beth, dar cred că încă vreo cinci minute, cel puţin.

— Şi cât a stat detectivul sergent Fuller cu dumneavoastră pe alee înainte de a intra în bar, la domnul Craig.

— Cel puţin zece minute, spuse Beth. Dar se poate să fi fost şi mai multe.

— Destule cât să poată domnul Spencer Craig să dea o fugă până acasă, doar o sută de metri, să se schimbe şi să fie la locul lui când a intrat sergentul în bar?

— Domnule judecător, sări Pearson de la locul lui, este o calomnie ultragiantă la adresa unui om care nu şi-a făcut decât datoria de cetăţean.

— Sunt de acord, spuse judecătorul. Stimaţi juraţi, vă rog să ignoraţi ultimele comentarii ale domnului Redmayne. Să nu uitaţi că acuzatul nu e domnul Craig.

Îi aruncă o privire ameninţătoare lui Redmayne, care nici nu tresări. Alex ştia prea bine că juraţii nu-i vor uita remarca şi că le semănase o îndoială în minte.

— Îmi cer iertare, domnule judecător, spuse pocăit. Nu se va mai repeta.

— Aşa să fie, zise tăios judecătorul.

— Domnişoară Wilson, în timp ce aşteptaţi sosirea poliţiei, paramedicii l-au pus pe fratele dumneavoastră pe o targă şi l-au transportat la cel mai apropiat spital?

— Da, au făcut tot posibilul să-l salveze, spuse Beth, dar eu ştiam că era prea târziu. Pierduse deja prea mult sânge.

— Aţi mers cu Danny la spital, la fratele dumneavoastră?

— Nu, m-am dus singură, pentru că detectivul sergent Fuller voia să-i mai pună nişte întrebări lui Danny.

— Asta v-a îngrijorat?

— Da, pentru că şi Danny fusese rănit. Îl…

— Nu la asta mă referam, n-o lăsă Redmayne să termine propoziţia. V-aţi temut că poliţia îl va considera suspect pe Danny?

— Nu, spuse Beth. Nici nu mi-a trecut prin minte. Doar declarasem la poliţie ce se întâmplase. Eram acolo să susţin declaraţia lui Danny.

Dacă s-ar fi uitat la Pearson, Alex ar fi văzut umbra unui zâmbet rar pe chipul procurorului.

— Din păcate, fratele dumneavoastră a murit în drum spre Spitalul Chelsea şi Westminster?

Beth începu să suspine:

— Da, i-am sunat pe părinţi şi au venit imediat, dar a fost prea târziu.

Alex o lăsă să se liniştească, apoi puse următoarea întrebare:

— Danny a venit mai târziu la spital?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că încă i se mai puneau întrebări la poliţie.

— Când l-aţi revăzut după aceea?

— A doua zi de dimineaţă, la secţia de poliţie Chelsea.

— La secţia de poliţie Chelsea? mimă Alex surpriza.

— Da. Poliţia a venit acasă la mine a doua zi dimineaţă. Am aflat că Danny fusese arestat şi învinuit de uciderea lui Bernie.

— Trebuie să fi fost un şoc teribil.

Domnul Pearson sări în picioare.

— Cum aţi reacţionat la aflarea veştii? continuă repede avocatul.

— Nu mi-a venit să cred. Am repetat exact ce se întâmplase, dar vedeam că nu mă cred.

— Mulţumesc, domnişoară Wilson. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Danny respiră uşurat când o văzu pe Beth ieşind din boxa martorilor. Ce comoară de fată! Trecând pe lângă el, ea îi zâmbi îngrijorată.

— Domnişoară Wilson, o chemă judecătorul înainte de a ajunge la uşă. Sunteţi amabilă să reveniţi în boxa martorilor? Am sentimentul că domnul Pearson vrea să vă adreseze câteva întrebări.

10

Beth se întoarse încet în boxa martorilor. Se uită la părinţii ei, aflaţi la galerie şi-l văzu şi pe el, privind-o mânios. Ar fi vrut să-l acuze, dar ştia că nu le-ar fi servit la nimic şi Spencer Craig ar fi fost foarte încântat dacă l-ar fi lăsat să vadă ce efect avea prezenţa lui asupra ei.

Se urcă în boxă mai hotărâtă ca oricând să-l învingă. Rămase în picioare, aruncându-i o privire sfidătoare domnului Pearson, care încă mai stătea. Poate că nu voia s-o mai întrebe nimic.

Bătrânul procuror se ridică de pe bancă fără grabă. Fără s-o privească pe Beth, îşi aranjă hârtiile, apoi sorbi puţină apă şi în fine, îi dădu atenţie:

— Ce aţi mâncat azi-dimineaţă la micul dejun, domnişoară Wilson?

Beth şovăi o clipă, privită de toată lumea. Alex Redmayne înjură în gând. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Pearson va încerca s-o deruteze cu prima lui întrebare. Doar judecătorul Sackville nu părea surprins.

— O ceaşcă cu ceai şi un ou fiert, reuşi Beth să spună.

— Doar atât?

— A, şi nişte pâine prăjită.

— Şi câte ceşti de ceai aţi băut?

— Una. Nu, două, zise Beth.

— Sau trei?

— Nu, nu, două.

— Şi câte felii de pâine prăjită?

Ea ezită din nou:

— Nu mai ţin minte.

— Nu mai ţineţi minte ce aţi mâncat azi-dimineaţă şi totuşi, vă amintiţi cu precizie nişte propoziţii pe care le-aţi auzit acum şase luni.

Beth înclină capul.

— Nu numai că vă amintiţi fiecare cuvânt rostit de domnul Spencer Craig în seara aceea, dar vă amintiţi şi alte detalii, cum ar fi acela că v-a făcut cu ochiul sau că şi-a lins buzele.

— Dar aşa a făcut, spuse Beth.

— Atunci, haideţi să vă testăm şi mai mult memoria, domnişoară Wilson. Când barmanul a luat sticla goală de şampanie, domnul Craig a spus: „Strică orzul pe gâşte”, nu?

— Da, aşa este.

— Dar cine a spus – se uită domnul Pearson pe notiţe – „Uneori îmi place o târfuliţă cu gura deschisă”?

— Nu sunt sigură dacă a fost domnul Craig sau unul dintre ceilalţi bărbaţi.

— „Nu sunteţi sigură”. „Unul dintre ceilalţi bărbaţi”. Adică se poate s-o fi spus acuzatul, domnul Cartwright?

— Nu, unul dintre bărbaţii de la bar.

— I-aţi spus învăţatului meu prieten că nu aţi reacţionat, pentru că auziseţi lucruri şi mai rele în cartierul East End.

— Aşa este.

— De fapt, acolo aţi auzit şi fraza aceasta, nu, domnişoară Wilson? spuse Pearson, netezindu-şi reverele robei negre.

— Cum adică?

— Doar că nu l-aţi auzit pe domnul Craig spunând aceste cuvinte într-un bar din Chelsea, domnişoară Wilson, ci le-aţi auzit de multe ori spuse de Cartwright, în East End, pentru că el foloseşte astfel de limbaj.

— Nu, domnul Craig a vorbit aşa.

— De asemenea, le-aţi spus juraţilor că aţi ieşit din barul Dunlop Arms pe uşa din spate.

— Da.

— De ce nu aţi plecat pe uşa din faţă, domnişoară Wilson?

— Am vrut să mă strecor afară în linişte şi să nu mai provoc necazuri.

— Deci provocaseţi deja necazuri?

— Nu, nu *noi* provocasem necazuri.

— Atunci de ce nu aţi ieşit pe uşa din faţă, domnişoară Wilson? Dacă făceaţi aşa, v-aţi fi găsit pe o stradă aglomerată şi v-aţi fi strecurat de acolo, ca să vă folosesc cuvintele, fără să mai cauzaţi necazuri.

Beth tăcu.

— Poate puteţi să ne explicaţi ce a vrut să spună Danny, îşi verifică Pearson notiţele, când a zis: „Dacă-ţi imaginezi că o să-ţi spun «domnule guvernator» îşi faci iluzii."

— Nu Danny a spus asta, zise Beth. Fratele meu a spus-o, în glumă.

Fără să se grăbească, Pearson răspunse:

— Îmi pare rău, domnişoară Wilson, dar eu nu văd nimic comic în remarca asta.

— Pentru că nu sunteţi din East End, replică Beth.

— Nici domnul Craig nu este, punctă Pearson, adăugând repede: Apoi Cartwright l-a împins pe domnul Wilson pe uşa din spate. Atunci l-a auzit domnul Craig pe fratele dumneavoastră zicând: „Hai să ieşim afară să te rezolv?"

— Domnul Craig a spus: „Hai să ieşim afară să rezolvăm *problema",* pentru că aşa se vorbeşte în cartierul West End.

Isteaţă femeie, se gândi Alex, încântat că ea reţinuse diferenţa.

— Când aţi ajuns afară, continuă repede Pearson, l-aţi găsit pe domnul Craig aşteptându-vă la capătul aleii?

— Da.

— Cât a trecut până l-aţi văzut stând acolo?

— Nu-mi aduc aminte, spuse Beth.

— De data aceasta, nu vă aduceţi aminte, nu?

— N-a trecut mult, spuse Beth.

— N-a trecut mult, repetă Pearson. Mai puţin de un minut?

— Nu pot fi sigură. Dar stătea acolo.

— Domnişoară Wilson, dacă ieşiţi de la Dunlop Arms pe uşa din faţă, vă faceţi loc pe o stradă aglomerată şi apoi pe o străduţă lungă până ajungeţi la capătul aleii, constataţi că aveţi de străbătut două sute unsprezece metri. Sugeraţi că domnul Craig a parcurs această distanţă în mai puţin de un minut?

— Trebuie s-o fi făcut.

— Iar prietenul lui i s-a alăturat după câteva momente, zise Pearson.

— Aşa este, răspunse Beth.

— Şi când v-aţi întors, i-aţi văzut pe ceilalţi doi bărbaţi, domnul Davenport şi domnul Mortimer, blocând uşa din spate.

— Da.

— Şi toate acestea s-au petrecut în mai puţin de un minut, domnişoară Wilson? Când vă imaginaţi că au avut cei patru timp să planifice aşa o operaţie? adăugă Pearson după o scurtă pauză.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, se apucă Beth de balustrada boxei.

— Cred că înţelegeţi foarte bine, domnişoară Wilson, dar să repetăm pentru juraţi: doi bărbaţi ies din bar pe uşa principală şi-l înconjoară până în spate, unde alţi doi blochează ieşirea secundară, în mai puţin de un minut.

— Se poate să fi trecut mai mult de un minut.

— Dar vă grăbeaţi să plecaţi, îi aminti Pearson. Dacă ar fi trecut mai mult de un minut, aţi fi avut timp să străbateţi aleea şi să dispăreţi pe stradă cu mult înainte de a ajunge ei acolo.

— Acum îmi amintesc, încercă Beth să reziste. Danny încerca să-l calmeze pe Bernie, dar fratele meu voia să intre în bar să-l rezolve pe Craig, aşa că am stat pe alee mai mult de un minut.

— Sau voia să-l rezolve pe domnul Cartwright, spuse Pearson, şi să-l asigure că el va fi şeful după pensionarea tatălui dumneavoastră?

— Dacă Bernie ar fi vrut să-l bată pe Danny, l-ar fi pus jos dintr-un pumn.

— Nu şi dacă domnul Cartwright avea un cuţit, spuse Pearson.

— Craig avea un cuţit şi Craig l-a înjunghiat pe Bernie.

— Cum de sunteţi atât de sigură, domnişoară Wilson, când nu aţi fost de faţă?

— Pentru că Bernie mi-a spus ce s-a întâmplat.

— Sunteţi sigură că v-a spus Bernie sau a fost Danny.

— Sunt sigură că mi-a spus Bernie.

— Scuzaţi-mi clişeul, domnişoară Wilson, dar văd că o ţineţi una şi bună cu aceeaşi poveste.

— Da, pentru că este adevărată, zise Beth.

— Domnişoară Wilson, permiteţi-mi să vă reamintesc o parte dintre celelalte jumătăţi de adevăruri pe care i le-aţi spus învăţatului meu prieten, continuă Pearson.

Beth îşi strânse buzele.

— Aţi spus: „Am ştiut că ne vom căsători din prima zi în care l-am văzut”.

— Da, aşa am spus şi aşa cred, spuse Beth.

Pearson se uită la notiţe:

— De asemenea, aţi spus că, în opinia dumneavoastră, domnul Davenport nu arată atât de bine ca domnul Cartwright.

— Aşa este, zise Beth.

— Şi, de asemenea, că dacă se întâmplă ceva, domnul Cartwright vă are pe dumneavoastră „ca sprijin”.

— Da, aşa este.

— Indiferent ce poveste spune.

— Nu am spus asta, protestă Beth.

— Nu, eu am spus, zise Pearson. Vreau să sugerez că aţi mărturisi orice ca să vă protejaţi soţul.

— Dar nu este soţul meu.

— Va fi, dacă va fi achitat.

— Da.

— Cât a durat de la asasinarea fratelui dumneavoastră?

— În jur de şase luni.

— Şi cât de des l-aţi văzut pe domnul Cartwright în acest timp?

— L-am vizitat în fiecare duminică după-amiaza, declară mândră Beth.

— Cât durează o vizită?

— În jur de două ore. Pearson se uită la tavan.

— Deci, în ultimele şase luni, aţi petrecut în jur de cincizeci de ore cu acuzatul.

— Nu am calculat aşa, spuse Beth.

— Dar acum, că am făcut-o, sunteţi de acord că aţi avut destul timp amândoi să revedeţi povestea de mai multe ori, până v-aţi asigurat că va suna perfect la proces.

— Nu este adevărat.

— Domnişoară Wilson, când l-aţi vizitat la închisoare pe domnul Cartwright, cincizeci de ore, aţi discutat vreodată despre proces?

Beth şovăi:

— Trebuie să fi discutat.

— Sigur că aţi făcut-o, zise Pearson. Dacă n-aţi discutat, cum puteţi explica faptul că vă amintiţi atât de bine fiecare propoziţie rostită acum şase luni de toate persoanele implicate, deşi nu vă mai amintiţi ce aţi mâncat azi-dimineaţă?

— Sigur că-mi amintesc ce s-a întâmplat în seara când a fost ucis fratele meu, domnule Pearson. Cum aş putea uita? În orice caz, Craig şi prietenii lui au avut şi mai mult timp să-şi pregătească poveştile, pentru că ei s-au putut întâlni fără nicio restricţie.

— Bravo, spuse Alex, destul de tare ca să fie auzit de Pearson.

— Haideţi să revenim la alee şi să vă mai testăm o dată memoria, domnişoară Wilson, schimbă repede procurorul subiectul. Domnul Craig şi domnul Payne au ajuns pe alee în mai puţin de un minut şi s-au îndreptat spre fratele dumneavoastră cu care au pornit o bătaie fără nicio provocare.

— Aşa au făcut, spuse Beth.

— S-au bătut cu doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuseră niciodată până atunci.

— Da.

— Şi când lucrurile au luat o turnură proastă, domnul Craig a scos un cuţit din senin şi l-a înjunghiat pe fratele dumneavoastră.

— Nu a fost din senin. Trebuie să-l fi luat de la bar.

— Nu Danny a luat cuţitul de la bar?

— Nu, l-aş fi văzut pe Danny dacă lua cuţitul.

— Dar pe domnul Craig nu l-aţi văzut luând cuţitul de la bar?

— Nu.

— Dar mai târziu, după un minut, l-aţi văzut la capătul aleii.

— Da.

— Avea un cuţit în mână? întrebă Pearson, înclinându-se spre ea.

— Nu-mi amintesc, spuse Beth.

— Atunci poate vă amintiţi cine avea cuţitul în mână când aţi alergat spre fratele dumneavoastră.

— Danny îl avea, dar mi-a explicat că a trebuit să i-l smulgă lui Craig când acesta îmi înjunghia fratele.

— Însă dumneavoastră nu aţi asistat la acest fapt.

— Nu.

— Şi logodnicul dumneavoastră era plin de sânge?

— Sigur că era, spuse Beth. Danny îl ţinea în braţe pe fratele meu.

— Deci şi domnul Craig ar fi trebuit să fie plin de sânge, dacă el v-a înjunghiat fratele.

— De unde să ştiu? El dispăruse.

— Se evaporase? făcu Pearson. Atunci, cum vă explicaţi că după câteva minute, când a venit poliţia, domnul Craig aştepta la bar şi nu era niciun strop de sânge nicăieri?

De data aceasta Beth rămase fără replică.

— Şi cine a chemat poliţia primul? continuă Pearson. Nu dumneavoastră, domnişoară Wilson, ci domnul Craig. Nu vi se pare ciudat ca un om care tocmai a înjunghiat alt om şi are hainele acoperite de sânge să cheme poliţia?

Aşteptă să producă efectul scontat asupra juriului şi apoi puse următoarea întrebare:

— Domnişoară Wilson, aceasta a fost prima dată când logodnicul dumneavoastră a fost implicat într-o bătaie cu cuţitul şi dumneavoastră i-aţi sărit în ajutor?

— Ce vreţi să spuneţi? zise Beth.

Redmayne se uita la ea, întrebându-se dacă îi ascunsese ceva.

— Poate a venit timpul să vă testăm din nou memoria remarcabilă.

Judecătorul, juraţii şi Redmayne se uitau toţi la procuror, care nu părea grăbit să-şi dezvăluie asul din mânecă.

— Domnişoară Wilson, spuse el, vă mai aduceţi cumva aminte ce s-a întâmplat pe terenul dejoacă al şcolii Clement Attlee pe 12 februarie 1986?

— Dar asta a fost acum cincisprezece ani, zise ea.

— Într-adevăr, dar mi se pare improbabil să fi uitat o zi când băiatul cu care aţi ştiut dintotdeauna că vă veţi căsători a ajuns pe prima pagină a ziarului local.

Pearson se aplecă şi asistentul îi întinse un exemplar din *Bethnal Green and Bow Gazette* din 13 februarie, 1986. Aprodul îi dădu şi martorei un exemplar.

— Aveţi şi pentru juraţi nişte copii? întrebă judecătorul Sackville, uitându-se la Pearson pe deasupra ochelarilor semilunari.

— Desigur, domnule judecător, zise procurorul şi asistentul lui îi întinse aprodului un teanc gros de ziare, pentru judecător, cei doisprezece juraţi şi Danny, care refuză exemplarul lui. Pearson păru surprins şi se întrebă dacă nu cumva Cartwright

era analfabet. Era o pistă de urmărit când îl va interoga.

— După cum vedeţi, domnişoară Wilson, acesta este un exemplar din ziarul *Bethnal Green and Bow Gazette,* unde este publicat un reportaj despre bătaia cu cuţite care a avut loc în curtea şcolii Clement Attlee pe 12 februarie, 1986 şi în urma căreia Daniel Cartwright a fost chestionat de poliţie.

— Încerca să ajute, zise Beth.

— Se pare că-i stă în obicei, sugeră Pearson.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Domnul Cartwright se implică într-o bătaie cu cuţite şi dumneavoastră spuneţi că „încerca să ajute".

— Dar celălalt băiat a ajuns la şcoala de corecţie.

— Şi fără îndoială, acum speraţi că la închisoare va ajunge „celălalt" şi nu omul cu care vreţi să vă căsătoriţi.

— Da.

— Mă bucur că ne înţelegem măcar aici, spuse Pearson. Fiţi amabilă şi citiţi curţii paragraful al treilea de pe prima pagină a ziarului, cel care începe cu „Beth Wilson a declarat ulterior poliţiei…"

Beth se uită la ziar şi citi: *Beth Wilson a declarat ulterior poliţiei că Danny Cartwright nu intrase în luptă, ci sărise în ajutorul unui coleg şi probabil îi salvase viaţa.*

— Nu vi se pare că sună familiar, domnişoară Wilson?

— Dar Danny nu a intrat de bunăvoie în luptă.

— Atunci de ce a fost exmatriculat?

— Nu a fost exmatriculat. A stat acasă cât s-a desfăşurat ancheta.

— Iar în cadrul acestei anchete, declaraţia dumneavoastră l-a dezvinovăţit şi alt băiat a fost trimis la şcoala de corecţie.

Beth lăsa capul în jos.

— Haideţi să reveniţi la bătaia mai recentă, când aţi fost din nou pe aproape să vă salvaţi prietenul. Este adevărat că el spera să devină administratorul garajului Wilson la retragerea tatălui dumneavoastră?

— Da, tata îi spusese deja lui Danny că îl avea în vedere.

— Dar mai târziu nu aţi aflat că tatăl dumneavoastră se răzgândise şi-i spusese Iul Cartwright că intenţiona să-i lase garajul fratelui dumneavoastră?

— Ba da, spuse Beth, dar Bernie n-a vrut niciodată asta. De la început l-a acceptat pe Danny ca şef.

— Se poate, dar fiind vorba de afacerea familiei, nu credeţi că fratele dumneavoastră a avut resentimente pentru că a fost dat la o parte?

— Nu, Bernie nu vroia să-şi asume responsabilităţi.

— Atunci de ce a spus în seara aceea: „Dacă-ţi imaginezi că o să-ţi zic „domnule guvernator" dacă o să preiei afacerea de la bătrânul meu, îşi faci iluzii."

— Nu a spus *dacă,* domnule Pearson, a spus *când.* E o mare diferenţă.

Alex Redmayne zâmbi.

— Din păcate, trebuie să vă credem pe cuvânt, domnişoară Wilson, în timp ce alţi trei martori declară altceva.

— Mint, ridică Beth vocea.

— Şi numai dumneavoastră spuneţi adevărul.

— Da.

— Şi tatăl dumneavoastră pe cine crede? atacă deodată domnul Pearson.

— Domnule judecător, spuse Alex Redmayne, sărind în picioare, întrebarea nu are nicio relevanţă pentru caz.

— Sunt de acord cu învăţatul meu prieten nu-l lăsă procurorul pe judecător să răspundă. Dar, cum domnişoara Wilson şi tatăl ei locuiesc în aceeaşi

casă, poate că martora a aflat părerea lui despre acest caz.

— Se prea poate, spuse judecătorul Sackville, dar nu pot admite o asemenea întrebare. Nu trebuie să răspundeţi, domnişoară Wilson.

Beth se uită la judecător şi începu să suspine:

— Tata nu mă crede. El e convins că Danny mi-a omorât fratele.

În sala de judecată, toată lumea vorbea însufleţită. Judecătorul a fost nevoit să ceară linişte de mai multe ori înainte ca Pearson să poată relua întrebările.

— Vreţi să adăugaţi şi altceva care le-ar putea fi de folos juraţilor, domnişoară Wilson?

— Da, spuse Beth. Tata nu a fost de faţă. Eu am fost.

— Şi logodnicul dumneavoastră a fost de faţă, interveni procurorul. Sugerez că lungul şir de certuri dintre el şi victimă s-a sfârşit cu tragedia în care fratele dumneavoastră a fost înjunghiat de Cartwright.

— Craig mi-a înjunghiat fratele.

— În timp ce dumneavoastră eraţi la capătul aleii, încercând să opriţi un taxi.

— Aşa este, confirmă Beth.

— Şi când a venit poliţia, l-au găsit pe Cartwright plin de sânge şi au găsit amprentele lui pe cuţit, nu şi altele.

— V-am explicat deja cum s-a întâmplat.

— Atunci poate ne puteţi explica şi de ce, după câteva minute, când domnul Craig a fost intervievat de poliţie, nu avea pe haine nicio picătură de sânge?

— A avut cel puţin douăzeci de minute ca să se schimbe, spuse Beth.

— Chiar treizeci, adăugă Redmayne.

— Şi a recunoscut că a fost pe alee, continuă Beth.

— Da, domnişoară Beth, dar numai după ce v-a auzit ţipând şi a ieşit să vadă dacă nu eraţi în

pericol.

— Nu, era deja pe alee când a fost înjunghiat Bernie.

— Înjunghiat de cine?

— De Craig, v-am spus! strigă Beth. De câte ori trebuie s-o repet?

— De domnul Craig, care a ajuns pe alee în mai puţin de un minut? Şi pe urmă a sunat la Urgenţe, s-a întors în bar, şi-a trimis prietenii acasă, s-a dus şi el acasă, şi-a schimbat hainele pline de sânge, a făcut duş, s-a întors la bar şi a aşteptat poliţia? Apoi a dat o declaraţie coerentă în legătură cu faptele petrecute, pe care au confirmat-o toţi cei prezenţi în local în seara aceea?

— Dar nu au spus adevărul, încercă Beth.

— Înţeleg, replică Pearson. Deci toţi ceilalţi martori au comis sperjur.

— Da, l-au protejat.

— Şi dumneavoastră nu vă protejaţi logodnicul?

— Eu spun adevărul.

— Adevărul pe care-l credeţi, zise Pearson, pentru că nu aţi fost, de fapt, de faţă la crimă.

— Bernie, mi-a spus exact ce s-a întâmplat.

— Sunteţi sigură că nu v-a spus Danny?

— Nu, Bernie, repetă ea.

— Chiar înainte de a muri?

— Da! strigă Beth.

— Ce convenabil, comentă Pearson.

— Danny îmi va confirma declaraţia când va depune mărturie.

— Nu mă îndoiesc, domnişoară Wilson, doar v-aţi întâlnit în fiecare duminică în ultimele şase luni, conchise Pearson. Nu mai am întrebări, domnule judecător

11

— Ce ai mâncat de dimineaţă? întrebă Alex.

— Iar poanta asta veche? se dădu tatăl lui pe spate în scaunul tapisat cu piele, hohotind de râs.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Ar fi trebuit să te previn. Pearson are doar două deschideri pentru martorii apărării; din tinereţe, şi-a dat seama că doar judecătorii vor şti că le repetă, în schimb, pentru martori şi juraţi vor fi complet surprinzătoare.

— Şi care-i a doua? întrebă Alex.

— Cum se numeşte a doua stradă la stânga pe lângă care treci când mergi de la tine de acasă la serviciu.

Alex rămase pe gânduri. Tatăl lui zâmbea:

— Foarte puţini martori reuşesc să răspundă corect la asta, după cum am aflat-o pe pielea mea. Şi bănuiesc că Pearson se plimbă pe străzile de lângă locuinţa acuzatului înainte de a-l interoga. Pun pariu că acum cutreieră cartierul East End, zise judecătorul, punându-şi jos paharul de whisky.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului:

— M-ai avertizat să nu-l subestimez pe Pearson.

— Ai de gând să-l aduci pe Cartwright în boxa martorilor?

— Desigur, răspunse Alex. De ce nu?

— Pentru că doar acest element-surpriză ţi-a mai rămas. Pearson se va aştepta să-l vadă pe Cartwright în boxă în cursul săptămânii, dar dacă închizi mâine dimineaţă cazul, fără avertisment, l-ai prins pe picior greşit. Se aşteaptă să-l interogheze pe Cartwright spre sfârşitul săptămânii, poate chiar săptămâna viitoare, nu să fie nevoit să-şi ţină pledoaria finală mâine la prima oră.

— Dar dacă nu-l pun pe Cartwright să depună mărturie, juraţii vor presupune că e vinovat.

— Legea e clară în această privinţă, spuse tatăl lui Alex. Judecătorul le va explica tuturor că acuzatul are dreptul să refuze să depună mărturie şi juraţii nu trebuie să tragă nicio concluzie de aici.

— Dar ei o trag, inevitabil, după cum m-ai prevenit de atâtea ori.

— Poate, dar câţiva juraţi au observat, probabil, că acuzatul nu putea citi articolul din ziarul *Bethnal Green and Bow Gazette* şi vor presupune că l-ai sfătuit să nu-l înfrunte pe Pearson, mai ales după ce a frecat-o aşa pe logodnica lui.

— Cartwright e la fel de deştept ca Pearson, spuse Alex, doar că nu e aşa educat.

— Dar ai spus că-i sare repede muştarul.

— Numai când o atacă vreunul pe Beth.

— Atunci poţi fi sigur că, în discuţia cu martorul Cartwright, Pearson o va ataca mereu pe Beth, până-l scoate din sărite.

— Cartwright nu are cazier, lucrează de când a terminat şcoala şi tocmai urma s-o ia de nevastă pe prietena lui stabilă, care mai e şi gravidă.

— Pearson nu va menţiona aceste lucruri în audierea lui Cartwright. Dar poţi fi sigur că-l va întreba despre incidentul de pe terenul de joacă al şcolii, o să le tot amintească juraţilor că şi atunci a existat un cuţit şi că prietena l-a salvat şi atunci, în mod convenabil.

— Dacă asta e singura problemă… începu Alex.

— N-o să fie, îţi garantez, îl întrerupse tatăl, fiindcă, dacă Pearson a adus vorba de incidentul de la şcoală în discuţia cu Beth Wilson, poţi fi sigur că mai are vreo două surprize puse la păstrare special pentru Danny Cartwright.

— Ce anume?

— Tu să-mi spui.

— Alex se încruntă.

— Ce te îngrijorează? vru să afle tatăl.

— Pearson ştie că tatăl lui Beth i-a spus lui Cartwright că se răzgândise şi nu-l mai dorea pe el administratorul garajului.

— Dar pe cine, pe fiul lui Wilson?

— Da.

— Nu prea te ajută la partea cu mobilul crimei, recunoscu tatăl.

— Aşa e, dar poate că am şi eu ceva surprize păstrate.

— De exemplu, care?

— Craig l-a înjunghiat în picior pe Danny şi i-a lăsat o cicatrice.

— Pearson va zice că e o rană veche.

— Avem mărturia doctorului că e recentă.

— Pearson o să i-o atribuie lui Bernie Wilson.

— Deci mă sfătuieşti să nu-l aduc pe Cartwright ca martor?

— Nu e uşor de răspuns, băiete, fiindcă n-am fost la proces şi nu ştiu cum au reacţionat juraţii la mărturia lui Beth Wilson.

Alex tăcu puţin, apoi zise:

— Unul sau doi dintre ei i-au zâmbit şi sigur a făcut impresia unei persoane cinstite. Dar pot trage concluzia că deşi spune adevărul, ea nu a văzut de fapt ce s-a întâmplat şi l-a crezut pe cuvânt pe Cartwright.

— Bun, ai nevoie ca doar trei juraţi să fie convinşi că fata a spus adevărul şi juriul va fi suspendat, iar procesul se va rejudeca, în cel mai rău caz, dacă se va considera o chestiune de interes public, ceea ce e puţin probabil.

— Dar dacă iau o decizie greşită, Cartwright o să stea la închisoare în următorii douăzeci de ani.

— Mai gândeşte-te, îl sfătui bătrânul, lasă să treacă o noapte şi ia hotărârea de dimineaţă.

12

Alex ajunse la tribunal în doar câteva clipe după ce portarul de noapte descuiase uşa clădirii. După ce se consultă îndelung cu Danny, se duse la vestiar şi se îmbrăcă în robă, apoi porni spre sala de judecată numărul 4. Sala era goală. Intră, se aşeză la locul lui şi puse pe pupitrul din faţă trei dosare pe care scria *Cartwright.* Începu să citească din primul dosar cele şapte întrebări scrise frumos cu o seară înainte. Aruncă o privire la ceasul din perete: era 9:35.

La fără zece, Arnold Pearson şi asistentul lui îşi ocupară fără grabă locurile de lângă el. Alex părea preocupat, aşa că nu-l întrerupseră.

Următorul venit a fost Danny Cartwright, escortat de doi poliţişti. El s-a aşezat pe scaunul de lemn, aşteptând sosirea judecătorului.

Exact la fix, uşile din spatele sălii s-au deschis şi a intrat judecătorul Sackville. Toţi participanţii la proces s-au ridicat şi s-au înclinat. Judecătorul s-a înclinat şi el, apoi s-a aşezat.

— Aduceţi juraţii, a spus.

Aşteptând, şi-a pus ochelarii semicirculari, a deschis un carnet nou, şi a scos capacul stiloului scriind: *Audierea lui Daniel Cartwright de către Redmayne.*

Juraţii s-au aşezat şi ei şi judecătorul şi-a îndreptat atenţia spre avocat:

— Sunteţi gata să chemaţi martorul următor, domnule Redmayne? a întrebat.

Alex se ridică, îşi turnă un pahar cu apă şi sorbi din el. Îi zâmbi lui Danny, apoi se uită la întrebările din faţa lui, întoarse pagina albă şi zâmbindu-i şi judecătorului, zise:

— Nu, domnule judecător.

Pearson avu o expresie îngrijorată şi se răsuci spre asistentul lui, care părea la fel de uluit. Alex savura momentul, aşteptând ca şuşotelile să

înceteze. Judecătorul se uită la Redmayne zâmbind mai-mai să-i facă semn cu ochiul. Avocatul profită la maximum de surpriza creată apoi conchise:

— Domnule judecător, apărarea a încheiat cazul.

Judecătorul Sackville se uită la Pearson, care părea acum un iepure speriat, prins în farurile unui camion în viteză:

— Domnule Pearson, puteţi să vă începeţi pledoaria finală, spuse magistratul, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

Pearson se ridică greoi:

— Domnule judecător, în aceste condiţii speciale, mă întreb dacă îmi puteţi acorda un răgaz pentru a-mi revedea pledoaria. Poate, dacă amânaţi procesul până după-amiază…

— Nu, domnule Pearson, îl întrerupse judecătorul, nu amân lucrările Curţii. Ştiţi foarte bine că este dreptul acuzatului să nu depună mărturie. Juraţii şi toţi funcţionarii se află la locurile lor şi nu trebuie să vă reamintesc cât de aglomerat e calendarul nostru. Vă rog să vă rostiţi pledoaria finală.

Asistentul lui Pearson îi întinse şefului un dosar de la fundul teancului. Procurorul îl deschise, conştient că abia dacă se uitase la el în ultimele zile. Se uită la prima pagină:

— Stimaţi juraţi… începu rar.

În curând, se văzu clar că Pearson se baza mult pe pregătirea de dinaintea pledoariilor şi că nu era prea tare la gândire spontană. Se poticnise de la un paragraf la altul, citind din dosar, încât, la un moment dat, până şi asistentul lui părea exasperat.

Alex asculta tăcut concentrându-se asupra juraţilor. Chiar şi cei foarte atenţi de obicei păreau acum plictisiţi; unii îşi înăbuşeau căscatul, în timp ce li se închideau ochii. După două ore când Pearson ajunse la ultima pagină, până şi Alex moţăia.

Pearson se prăbuşise istovit pe bancă iar judecătorul Sackville sugeră să ia toţi pauză de prânz. După ce judecătorul ieşi din sală, Alex îi aruncă o privire lui Pearson, care de-abia îşi putea ascunde supărarea. Ştia prea bine că jucase ca la un matineu provincial, când s-ar fi cuvenit să ofere un spectacol pentru o seară de gală la cel mai snob teatru.

Alex îşi luă unul dintre dosare şi ieşi grăbit din sală. Alergă pe coridor şi urcă scările de piatră până la etajul doi, unde-şi rezervase o cameră mică, mobilată doar cu un scaun şi o masă, fără niciun afiş pe pereţii goi. Deschise dosarul parcurgându-şi pledoaria, repetă de mai multe ori frazele-cheie, până se convinse că va reuşi să le întipărească juraţilor punctul lui de vedere.

După o oră şi jumătate plus noaptea anterioară şi primele ore ale dimineţii, pe care şi le petrecuse cizelând fiecare propoziţie din pledoarie se simţea încrezător când reveni în sala de judecată nr. 4. Imediat după ce se aşeză, apăru şi judecătorul. Odată ce toţi se aflară la locurile lor magistratul îl întrebă dacă era gata să-şi susţină pledoaria finală.

— Da, domnule judecător, răspunse Alex, turnându-şi încă un pahar cu apă.

Deschise dosarul, ridică privirea şi sorbi din pahar:

— Onoraţi membri ai curţii cu juri, începu el, aţi auzit până acum…

Pledoaria lui Alex nu a durat la fel de mult ca a domnului Pearson, dar a lui fusese bine pregătită. Nu avea de unde să ştie cum primeau juraţii argumentele lui forte, dar măcar nu le cădea barba în piept şi mai mulţi dintre ei luau notiţe. Aşezându-se după o oră şi jumătate, tânărul avocat simţea că, dacă tatăl lui l-ar fi întrebat dacă făcuse tot posibilul pentru a apăra interesele clientului, i-ar fi putut răspunde „da”.

— Mulţumim domnule Redmayne, spuse judecătorul, apoi se întoarse spre juraţi: Cred că

pentru astăzi, ajunge.

Pearson se uită la ceas. Nu era decât 15:30. Presupusese că judecătorul le va vorbi măcar o oră juraţilor, dar era limpede că şi el fusese luat prin surprindere de ambuscada de dimineaţă a lui Alex Redmayne.

Ridicându-se, judecătorul se înclină şi părăsi sala fără alte vorbe. Alex se întoarse să schimbe câteva cuvinte cu adversarul lui, tocmai când un aprod îi înmână acestuia un bileţel. După ce-l citi, procurorul se grăbi să iasă din sală, urmat îndeaproape de asistentul lui. Alex se întoarse să-i zâmbească acuzatului, dar Danny Cartwright fusese deja escortat la celula lui de la subsol. Nu se putea opri să nu se întrebe pe ce uşă va ieşi clientul lui a doua zi, după citirea sentinţei. Şi habar nu avea de ce părăsise Pearson sala cu atâta grabă.

13

A doua zi de dimineaţă, la nouă fără un minut, asistentul domnului Pearson îi telefonă asistentului judecătorului Sackville. Asistentul judecătorului spuse că va transmite cererea domnului Pearson şi va reveni. După câteva minute îl informă telefonic pe asistentul domnului Pearson că judecătorul îl aşteaptă pe domnul Pearson la 9:30 la el în birou şi presupunea că, în atare condiţii, se impunea şi prezenţa domnului Redmayne.

— Acum îl sun şi pe el, Bill, spuse asistentul domnului Pearson închizând.

Apoi îi telefonă asistentului domnului Redmayne să întrebe dacă avocatul putea veni în biroul judecătorului la ora 9:30, să discute o chestiune foarte urgentă.

— Ce mai e şi asta, Jim? întrebă asistentul domnului Redmayne.

— Habar n-am, Ted. Pearson nu-mi face niciodată confidenţe.

Asistentul domnului Redmayne îl sună pe acesta pe mobil şi-l prinse tocmai când avocatul se pregătea să coboare în staţia de metrou Pimlico.

— Pearson a dat vreo explicaţie pentru această întâlnire cu judecătorul? întrebă Alex.

— Niciodată nu dă explicaţii, domnule Redmayne răspunse Ted.

*

Alex bătu uşor la uşă, apoi intră în biroul judecătorului Sackville. Îl găsi pe Pearson instalat pe un scaun confortabil şi discutând cu magistratul despre trandafiri. Judecătorul Sackville n-ar fi abordat niciodată un subiect relevant decât în prezenţa ambilor consilieri legali.

— Bună dimineaţa, Alex, spuse judecătorul, făcându-i semn să ia loc lângă Pearson pe un

fotoliu vechi îmbrăcat în piele.

— Bună dimineaţa, domnule judecător.

— Procesul se reia în mai puţin de treizeci de minute, spuse judecătorul, aşa că, Arnold, aşteptăm să aflăm de ce ai solicitat această întâlnire.

— Desigur, domnule judecător, zise Pearson. La solicitarea procuraturii am participat la o întâlnire la sediul lor.

Alex îşi ţinea respiraţia.

— După o discuţie preliminară cu şefii mei, continuă Pearson, vă pot relata că se doreşte o schimbare de încadrare în acest caz.

Alex încercă să rămână impasibil, deşi îi venea să sară în sus triumfător, dar era în biroul judecătorului, nu pe stadion.

— Şi care ar fi încadrarea? întrebă judecătorul.

— Dacă acuzatul pledează vinovat, poate fi omor din culpă…

— Cum crezi că ar răspunde clientul la oferta asta? întrebă judecătorul.

— Nu ştiu, recunoscu Alex. E un om inteligent, dar e încăpăţânat ca un catâr. O ţine una şi bună de şase luni cu aceeaşi poveste şi a susţinut mereu că e nevinovat.

— Cu toate astea, eşti de acord să-l sfătuieşti să accepte oferta procuraturii? întrebă Pearson.

Alex tăcu puţin, apoi răspunse:

— Da, dar cum sugerează procuratura să-mi dreg pledoaria?

Pearson se încruntă la auzul cuvântului folosit de Redmayne.

— Clientul tău poate recunoaşte că el şi Wilson au ieşit pe alee să-şi rezolve neînţelegerile.

— Şi apoi, un cuţit a ajuns accidental în pieptul lui Wilson, continuă judecătorul încercând să nu pară prea cinic.

— Autoapărare, circumstanţe atenuante, Redmayne poate potrivi detaliile. Asta nu ţine de responsabilitatea mea.

Judecătorul dădu din cap:

— O să-i spun asistentului meu să-i anunţe pe participanţii la proces că nu vom relua lucrările înainte de ora unsprezece. Crezi că ai timp destul să discuţi problema cu clientul tău şi să vii în biroul meu cu răspunsul, Alex?

— Da, sunt sigur că voi avea timp destul, zise Alex.

— Dacă e vinovat, comentă Pearson, o să te întorci aici în două minute.

14

Plecând din biroul judecătorului şi traversând agale clădirea, Alex Redmayne încercă să-şi ordoneze gândurile. Pe parcursul a două sute de paşi, trecu de la atmosfera senină din camera judecătorului la aerul sumbru al celulelor ocupate de prizonieri.

Se opri în faţa uşii grele şi negre care-i bloca accesul la celulele de la subsol. Bătu de două ori şi-i deschise un poliţist tăcut, care-l conduse pe scările de piatră până la un coridor numit de recidivişti „strada galbenă”. Ajungând la celula numărul 17, Alex se simţea bine pregătit, cu toate că încă nu ştia cum va reacţiona Danny la oferta procuraturii. Poliţistul alese o cheie de pe un inel mare şi descuie uşa.

— Doriţi să fie şi un ofiţer de poliţie la discuţie? întrebă el politicos.

— Nu e necesar, refuză Alex.

Poliţistul trase uşa din oţel, groasă de jumătate de metru.

— Doriţi să las uşa deschisă sau s-o închid?

— Închideţi-o, zise Alex şi intră în celula minusculă, care se putea lăuda doar cu două scaune din plastic, o măsuţă din placaj şi graffiti pe pereţi.

Când intră Alex, Danny se ridică în picioare:

— Bună dimineaţa, domnule Redmayne.

— Bună dimineaţa, Danny, răspunse el aşezându-se pe un al doilea scaun.

Ştia că nu ar avea rost să-i repete clientului lui că-i putea vorbi cu „tu” şi „Alex”. Deschise un dosar cu o singură foaie de hârtie înăuntru.

— Am veşti bune, declară. Cel puţin, sper că le vei considera bune.

Danny nu tresări. Nu vorbea decât dacă avea ceva de spus.

— Dacă poţi să pledezi vinovat, continuă Alex, judecătorul o să-ţi dea doar cinci ani şi cum ai făcut deja şase luni, poţi ieşi după doi ani, pentru bună purtare.

Danny îl privi în ochi pe Alex:

— Spune-i că îl bag în mă-sa.

Avocatul era la fel de şocat de limbajul acuzatului cum era şi de decizia lui rapidă. Nu-şi auzise clientul înjurând nici măcar o dată în cele şase luni trecute.

— Te rog, Danny, pledă el, gândeşte-te puţin la ofertă. Dacă vei fi acuzat de crimă cu premeditare, ai putea ispăşi cu închisoarea pe viaţă şi n-ai scăpa decât cu cel puţin douăzeci de ani. Ai avea aproape cincizeci de ani când ai ieşi. Dacă accepţi oferta, îţi poţi începe viaţa cu Beth după doi ani.

— Ce fel de viaţă? întrebă Danny cu răceală. Una în care toată lumea o să creadă că mi-am omorât cel mai bun prieten şi am scăpat cu faţa curată? Nu, domnule Redmayne. Nu l-am omorât eu pe Bernie şi dacă îmi trebuie douăzeci de ani ca să dovedesc…

— Dar, Danny, de ce să rişti să te supui capriciilor curţii cu juri când poţi accepta uşor acest compromis?

— Nu ştiu ce înseamnă „compromis”, domnule Redmayne, dar ştiu că sunt nevinovat şi când juraţii vor afla de oferta asta…

— N-o să afle niciodată, Danny. Dacă refuzi oferta, nu li se va spune de ce s-a amânat azi procesul şi judecătorul nu va pomeni nimic despre asta în discursul lui. Procesul va continua ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Aşa să fie, spuse Danny.

— Îi voi anunţa ce ai hotărât, spuse, bătând cu pumnul în uşa celulei.

Din afară se răsuci o cheie şi după câteva momente, se deschise uşa grea din oţel.

— Domnule Redmayne, spuse încet Danny, pe când avocatul ieşea.

Alex se întoarse spre el.

— Sunteţi o comoară şi sunt mândru că m-aţi apărat dumneavoastră şi nu domnul ăla Pearson.

Şi uşa se închise.

15

Tatăl lui îl prevenise adesea să nu se implice niciodată emoţional într-un caz. Deşi Alex nu dormise în noaptea dinainte, urmări captivat fiecare cuvânt din discursul final de patru ore al judecătorului.

A fost un discurs după toate regulile artei. Judecătorul Sackville a început cu prezentarea tuturor aspectelor legale ale cazului. Apoi i-a ajutat pe juraţi să cearnă probele, punct cu punct încercând să le descrie cazul cât mai coerent, logic şi pe înţeles. Nu a exagerat nici măcar o dată, nu a fost părtinitor şi le-a prezentat o viziune echilibrată celor şapte bărbaţi şi cinci femei, aleşi să judece.

A sugerat că trebuie să fie luată în serios mărturia a trei martori care au declarat fără echivoc că numai domnul Craig ieşise din bar pe alee şi numai după ce auzise o femeie ţipând. Craig declarase sub jurământ că-l văzuse pe acuzat înjunghiindu-l pe Wilson de mai multe ori şi atunci reintrase în bar şi chemase poliţia.

Pe de altă parte, domnişoara Wilson declarase altceva, spunând că domnul Craig fusese acela care-i provocase la bătaie pe însoţitorii ei şi că el trebuie să-l fi înjunghiat pe Wilson. Totuşi, ea nu a fost martoră la crimă, însă a spus că fratele ei i-a relatat tot ce se întâmplase înainte de a muri. Dacă acceptau această versiune a evenimentelor, a spus judecătorul, juraţii trebuiau să se întrebe de ce chemase domnul Craig poliţia şi mai mult, de ce nu avea nicio urmă de sânge pe haină când a intrat detectivul sergent Fuller în bar după aproximativ douăzeci de minute.

Alex a înjurat în gând.

— Domnilor şi doamnelor, a continuat judecătorul Sackville, nu există nimic în trecutul domnişoarei Wilson care să sugereze că ea nu este o persoană cinstită şi decentă. Totuşi, s-ar putea să

vi se pară că mărturia el este puţin influenţată de devotamentul ei statornic faţă de Cartwright cu care intenţiona să se mărite dacă va fi pronunţat nevinovat. Dar lucrul acesta nu trebuie să vă afecteze decizia. Trebuie să lăsaţi la o parte orice simpatie naturală trezită de faptul că domnişoara Wilson este însărcinată. Responsabilitatea dumneavoastră este aceea de a cântări probele în acest caz şi de a ignora orice aspecte colaterale irelevante.

În continuare, judecătorul a subliniat că Daniel Cartwright nu avea cazier şi că lucrase, în ultimii unsprezece ani pentru aceeaşi firmă. I-a prevenit pe juraţi să nu deducă prea multe din faptul că acuzatul nu depusese mărturie. Acesta era dreptul lui cu toate că ar fi putut crea nedumerire dacă nu avea nimic de ascuns.

Alex îşi blestemă din nou lipsa de experienţă. Ceea ce fusese un avantaj în bătălia lui cu Pearson şi chiar condusese procuratura la a face acea ofertă de încadrare la o faptă mai puţin gravă, putea să se dovedească acum în defavoarea lor.

Judecătorul şi-a încheiat discursul sfătuindu-i pe juraţi să nu se grăbească. A subliniat că era în joc viitorul unui om. Totuşi, nu trebuie să uite că un alt om îşi pierduse viaţa şi dacă nu-l omorâse Danny Cartwright pe Bernie Wilson puteau să se întrebe cine altul ar fi putut comite crima.

După discurs, juraţii au ieşit din sală să delibereze. În următoarele două ore, Alex a încercat să nu se învinuiască pentru că nu-l adusese pe Danny în boxa martorilor. Oare Pearson avea alte surprize compromiţătoare cum sugerase tatăl lui? Oare ar fi reuşit Danny să-i convingă pe juraţi că nu-şi ucisese cel mai bun prieten? Întrebări fără rost, la care Alex rumega totuşi, aşteptând revenirea juraţilor.

După ora cinci după-amiaza, cei doisprezece se aşezară în boxa jurilor. Alex nu le putea interpreta expresia. Judecătorul Sackville s-a aplecat spre ei:

— Aţi ajuns la un verdict?

Juraţii îl aleseseră ca purtător de cuvânt pe acela dintre ei care scrisese tot timpul. Bărbatul se ridică de la marginea primului rând:

— Nu, domnule judecător, citi el de pe o hârtie. Încă mai cântărim probele şi mai avem nevoie de timp ca să luăm o hotărâre.

Judecătorul dădu din cap şi le mulţumi pentru sârguinţă:

— Mergeţi acum acasă, ca să vă odihniţi până mâine-dimineaţă, când veţi continua deliberările. Atenţie însă, le reaminti, nu aveţi voie să discutaţi cazul cu nimeni din afară, nici măcar cu familia.

Alex se întoarse în micul lui apartament din zona Pimlico şi petrecu iar o noapte de insomnie.

16

A doua zi de dimineaţă, Alex se întoarse în sala de judecată la zece fără cinci. Pearson îl întâmpină cu un zâmbet cald. Îl iertase bătrânul vulpoi pentru ce-i făcuse sau era pur şi simplu încrezător că va câştiga? Aşteptând să revină juraţii, discutară despre trandafiri şi cricket, chiar despre candidatul favorit la primăria Londrei, dar nu se referiră absolut deloc la procesul care le stăpânise viaţa în ultimele două săptămâni.

Minutele se transformară în ore. Cum juraţii nu dădeau niciun semn, la ora unu judecătorul le dădu tuturor pauza de masă. Pearson se duse să mănânce în localul de la ultimul etaj, în timp ce Alex se plimba înainte şi înapoi prin faţa uşii sălii de judecată. Vorbise de dimineaţă la telefon cu tatăl lui, care-i spusese că rareori juraţii dau verdictul în mai puţin de patru ore într-un proces de crimă, de teamă să nu se considere că nu şi-au luat în serios responsabilitatea.

La patru şi opt minute, juraţii reapărură şi de data aceasta, chipurile lor, mai înainte lipsite de expresie, păreau năuce. Judecătorul Sackville nu avu de ales şi-i trimise iar acasă peste noapte.

*

A doua zi de dimineaţă, Alex bântuia pe coridoarele de marmură doar de o oră şi ceva când un aprod ieşi din sală, strigând:

— Se întorc juraţii în sala patru!

Purtătorul de cuvânt citi din nou de pe hârtie:

— Domnule judecător, spuse el, fără să-şi ia ochii de la cuvintele scrise pe hârtia pe care o ţinea cu mâini uşor tremurătoare. Cu toate că am deliberat mai multe ore, nu am ajuns la o decizie unanimă şi dorim să aflăm cum trebuie să procedăm în continuare.

— Vă înţeleg problema, spuse judecătorul, dar vă sfătuiesc să mai încercaţi o dată să ajungeţi la o decizie unanimă. Detest să cer rejudecarea procesului şi să trecem din nou prin toate procedurile implicate.

Alex înclină fruntea. El s-ar fi mulţumit cu o rejudecare. Dacă-i mai dădeau o şansă, nu se îndoia că…

Juraţii dispărură şi nu mai reveniră în sală în dimineaţa aceea.

*

Alex stătea singur într-un colţ al restaurantului de la etajul trei. Lăsă supa să se răcească şi mută salata de colo-colo pe farfurie, apoi reveni pe coridor, la ritualul paşilor cu care-l străbătea.

La trei şi douăsprezece minute, se făcu anunţul: „Toţi cei implicaţi în cazul Cartwright, vă rugăm reveniţi în sala de judecată numărul patru, se întorc juraţii”.

Alex se alătură şuvoiului de oameni care intrau repede în sală. După ce se aşezară cu toţii, apăru şi judecătorul, dând dispoziţii aprodului să cheme juraţii. Când intrau, Alex văzu că vreo doi dintre ei arătau necăjiţi.

Aplecându-se, judecătorul îl întrebă pe purtătorul de cuvânt:

— Aţi ajuns la un verdict unanim?

— Nu, domnule judecător, răspunse imediat omul.

— Credeţi că, dacă vă mai acord puţin timp, aţi putea ajunge la un verdict unanim?

— Nu, domnule judecător.

— V-ar ajuta dacă aş lua în considerare un verdict majoritar, în care cel puţin zece dintre dumneavoastră ar fi de aceeaşi părere?

— Aşa s-ar putea rezolva, domnule judecător, spuse membrul curţii cu juri.

— Atunci vă cer să deliberaţi din nou şi să încercaţi să ajungeţi la un verdict.

Alex era pe punctul de a se ridica să-şi continue plimbările pe hol, când Pearson se aplecă spre el:

— Stai acolo, băiete dragă. Am o presimţire că se vor întoarce repede.

Alex se aşeză pe colţul lui de bancă. Exact cum prezisese Pearson, juraţii reveniră după câteva minute. Alex se întoarse spre Pearson, dar bătrânul procuror i-o luă înainte:

— Să nu mă-ntrebi, băiete dragă. N-am fost niciodată capabil să ghicesc mişcările juraţilor, chiar şi după treizeci de ani de muncă.

Alex tremura când aprodul se ridică şi spuse:

— Să se ridice reprezentantul curţii cu juri.

— Aţi ajuns la un verdict? întrebă judecătorul.

— Este un verdict majoritar?

— Da, domnule judecător, o majoritate de zece la doi.

Judecătorul făcu semn în direcţia aprodului, care se înclină:

— Curtea cu juri îl consideră pe acuzatul Daniel Arthur Cartwright vinovat sau nevinovat de crimă?

Lui Alex i se păru că trecuse o eternitate, dar răspunsul veni după doar câteva secunde:

— Vinovat.

În sala de judecată se stârni rumoarea. Prima reacţie a lui Alex a fost să se uite la Danny. Pe faţa acestuia nu se citea niciun semn de emoţie. De sus, din galeria publicului, se auziră suspine şi mai multe strigăte de: „Nu!”

După ce se restabili ordinea, judecătorul mai ţinu un lung discurs înainte de a pronunţa sentinţa. În mintea lui Alex rămaseră însă bine fixate doar cuvintele *douăzeci şi doi de ani.*

Tatăl lui îi spusese să nu lase vreun verdict să-l afecteze. În fond, doar unul din o sută de acuzaţi era condamnat pe nedrept.

Însă Alex nu avea nicio îndoială că Danny Cartwright era unul din o sută.

CARTEA A DOUA
ÎN TEMNIŢĂ

17

— Bine ai venit înapoi, Cartwright.

Danny se uită la poliţistul aşezat la biroul de primire, dar nu răspunse. Acesta se uită la condamnare şi oftă:

— Douăzeci şi doi de ani.

Numele lui era Jenkins şi lui Danny i se păruse de la început un om bătrân. După o pauză, domnul Jenkins continuă:

— Ştiu cum te simţi, fiindcă tot de atâţia ani sunt aici în serviciu.

Oare aşa voi arăta peste douăzeci şi doi de ani? se întrebă Danny.

— Îmi pare rău, băiete, zise poliţistul şi nu spunea asta prea des.

— Mulţumesc, domnule Jenkins, răspunse el încet.

— Acum nu mai eşti reţinut temporar, aşa că nu mai ai dreptul la o celulă separată, sublinie domnul Jenkins şi deschise un dosar, pe care-l studie un timp. Nu se mişcă nimic rapid în închisoare, comentă el, urmărind cu degetul o listă de nume, până ajunse în dreptul unui spaţiu liber. O să te trimit în aripa trei, celula unu-doi-nouă. O să ai o companie interesantă, adăugă, uitându-se la numele celorlalţi ocupanţi ai celulei, apoi, fără alte explicaţii, îi făcu semn unui gardian aflat în picioare în spatele deţinutului.

— Cască ochii, Cartwright şi ţine-te după mine, spuse gardianul, pe care Danny nu-l mai văzuse până atunci.

Îl urmă de-a lungul unui coridor zugrăvit într-o nuanţă de mov pe care niciun proprietar n-ar fi ales-o pentru casa lui. Se opriră în faţa unui grilaj dublu. Gardianul alese o cheie mare din lanţul care-i atârna la brâu, deschise primul grilaj şi-i făcu semn lui Danny să intre. Intră după el, încuie la loc primul grilaj şi abia apoi îl deschise pe al

doilea, de care trecură, ajungând pe un coridor cu pereţii vopsiţi în verde, semn că erau într-o zonă securizată. În închisori funcţionează fără greş codul culorilor.

Danny ajunse, escortat de gardian, la alt grilaj dublu şi tot procesul se repetă de încă patru ori înainte de a ajunge în aripa trei. Nu era greu de înţeles de ce nimeni nu evadase vreodată de la Belmarsh. Culoarea pereţilor trecuse de la mov şi verde la albastru când păzitorul lui îl lăsă pe Danny pe mâna gardianului din aripa trei, îmbrăcat în uniformă albastră, cămaşă albă, cravată neagră şi ras în cap, ca să dovedească deţinuţilor că era la fel de dur ca oricare dintre ei.

— Bun, Cartwright, spuse degajat noul lui paznic, aici o să rămâi cel puţin opt ani, aşa că instalează-te şi obişnuieşte-te cu locul. Dacă nu ne faci probleme, nu-ţi facem nici noi ţie. S-a-nţeles?

— S-a-nţeles, domnule guvernator, spuse Danny, folosind titlul pe care deţinuţii din Anglia îl dau poliţiştilor cărora nu le cunosc gradul.

Urcând scările de fier spre etajul unu, nu văzu alţi deţinuţi. Erau toţi închişi, ca mai mereu acolo, uneori şi douăzeci şi două de ore pe zi. Gardianul verifică numele lui Danny pe listă şi văzând unde fusese repartizat, chicoti:

— Fără îndoială, domnul Jenkins are simţul umorului, spuse, înainte de a se opri în afara celulei numărul 129.

Din nou o cheie a fost selectată de pe un inel diferit: de data aceasta, o cheie suficient de mare ca să deschidă o uşă din fier groasă de jumătate de metru. Danny intră şi uşa grea se închise după el. Tânărul îi privi suspicios pe cei doi deţinuţi care ocupau deja spaţiul.

Pe un pat dormita un bărbat înalt şi gras, cu faţa la perete. Acesta nici măcar nu-l băgă în seamă pe nou-venit. Celălalt bărbat stătea la măsuţa mică şi scria. Lăsă pixul, se ridică şi-i întinse mâna, ceea ce-l surprinse pe Danny.

— Sunt Nick Moncrieff, se prezentă omul, care părea mai degrabă poliţist decât deţinut. Bun venit în noua ta locuinţă, adăugă zâmbind.

— Danny Cartwright, zise el, strângând mâna întinsă, cu ochii la patul de campanie liber.

— Fiind ultimul intrat, iei patul de sus, spuse Moncrieff. Peste doi ani, o să ajungi jos. Apropo, i-l arătă pe uriaşul de pe pat, ăsta-i Marele Al.

Celălalt coleg de celulă al lui Danny arăta mult mai în vârstă decât Nick. Marele Al mormăi, dar nu se întoarse să-şi vadă noul coleg.

— Marele Al nu prea vorbeşte, dar când ajungi să-l cunoşti, e de treabă, continuă Moncrieff. Mie mi-a luat cam şase luni, dar poate tu vei fi mai norocos.

Danny auzi cheia grea răsucindu-se în broască şi uşa se deschise:

— Cartwright, la mine, spuse o voce.

Ieşi din celulă şi se luă după un alt gardian pe care nu-l mai văzuse. Se întrebă dacă autorităţile hotărâseră deja să-l mute în altă celulă, pe când temnicerul îl conducea în jos pe scara de fier, de-a lungul altui coridor şi dincolo de un grilaj dublu, până la o uşă pe care scria MAGAZIE. Poliţistul bătu hotărât în uşile duble, care se deschiseră imediat dinăuntru.

— CK4802 Cartwright, spuse poliţistul, verificând pe o foaie.

— Dezbracă-te, spuse magazionerul. N-o să mai porţi hainele astea până în 2022, spuse râzând singur de gluma pe care o spunea cam de cinci ori pe zi, doar cu anul schimbat.

După ce se dezbrăcă, lui Danny i se dădură două şorturi (cu dungi roşii şi albe), două cămăşi (cu dungi albastre şi albe), o pereche de blugi (albaştri), două tricouri (albe), un pulover (gri), o haină mai groasă (neagră), două perechi de ciorapi (gri), un şort albastru şi două maiouri albe pentru sala de sport, două cearşafuri (sintetice, verzi), o pătură (gri), o faţă de pernă (verde) şi o pernă

(rotundă, tare), nu a fost lăsat să-şi păstreze decât adidaşii, singurul articol de îmbrăcăminte sau încălţăminte care-i permite unui deţinut să-şi declare gusturile în materie de modă.

Magazionerul strânse hainele lui Danny şi le băgă într-un sac de plastic, completă pe o etichetă. *Cartwright CK4802* şi sigilă sacul. Apoi îi dădu lui Danny o plăsuţă cu un săpun, o periuţă de dinţi, un aparat de ras din plastic, un şervet pluşat (verde), un prosop (verde), o farfurie de plastic (gri) şi cuţit, furculiţă şi lingură din plastic. Bifă mai multe căsuţe pe un formular verde, apoi îl răsuci şi-i dădu lui Danny un pix uzat, legat de birou cu un lanţ. Danny mâzgăli ceva ilizibil.

— Vii la magazie în fiecare joi după-amiază, între trei şi cinci, spuse magazionerul, să primeşti schimburi curate. Dacă strici ceva, o să-ţi oprim suma din chenzină şi eu hotărăsc suma, adăugă, apoi trânti uşile în urma lui.

Danny îşi luă cele două bagaje şi-l urmă pe gardian înapoi la celulă. După câteva momente, era închis, fără nicio vorbă. Marele Al nu părea să se fi clintit de când plecase şi Nick mai scria încă la măsuţă.

Se urcă în patul de sus şi se întinse pe salteaua gloduroasă. În ultimele şase luni, deşi fusese prizonier, putuse să-şi poarte hainele, să se plimbe pe la parter şi să discute cu alţi deţinuţi, să se uite la televizor, să joace tenis de masă, chiar să-şi ia o Coca-Cola sau un sandvici de la un automat – dar acum nu mai putea. Acum era ocnaş şi înţelegea pentru prima dată ce înseamnă să-ţi pierzi libertatea.

Se hotărî să-şi facă patul. Nu se grăbi, pentru că începea să descopere câte ore sunt în fiecare zi, câte minute în fiecare oră şi câte secunde în fiecare minut când eşti închis într-o celulă de patru metri pe trei, cu doi străini care-ţi mai iau din spaţiu, unul chiar voluminos.

După ce-şi făcu patul, se urcă în el şi se uită la tavanul alb. Unul din puţinele avantaje când stai în patul de sus e că ai chiar în faţă ferestruica zăbrelită, singura dovadă a existenţei lumii de afară. Printre barele de fier vedea puţin celelalte trei corpuri ale aripii de clădire unde se află curtea şi mai multe ziduri înalte, terminate cu sârmă ghimpată, peste tot. Îşi mută iar privirea la tavan. Se gândi la Beth. Nici nu i se permisese să-şi ia la revedere. Săptămâna viitoare şi o mie de săptămâni viitoare o să zacă în gaura asta de iad. Nu avea şanse de scăpare, decât dacă făcea recurs. Domnul Redmayne îl avertizase că recursul putea fi pus pe rol şi după un an de zile. Tribunalele erau supraaglomerate şi cu cât aveai o condamnare mai lungă, cu atât aşteptai mai mult pentru recurs. Oare îi va ajunge domnului Redmayne un an ca să strângă toate probele necesare dovedirii nevinovăţiei lui?

*

La câteva clipe după ce judecătorul Sackville pronunţa sentinţa, Alex Redmayne ieşi din sala procesului şi porni pe un coridor cu tapet şi covor şi pereţii împodobiţi cu portretele vechilor judecători. Bătu la uşa biroului unui judecător, intră, se aşeză pe un scaun confortabil şi-i spuse simplu tatălui lui:

— Vinovat.

Judecătorul Redmayne se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

— Ar trebui să te obişnuieşti, spuse, scoţând dopul unei sticle cumpărate de dimineaţă, fiindcă, de la abolirea pedepsei capitale, au fost condamnaţi mult mai mulţi acuzaţi de crimă şi aproape fără excepţie, curtea cu juri a procedat corect.

Turnă două pahare cu vin şi-i întinse unul fiului:

— O să-l mai reprezinţi pe Cartwright şi la recurs? întrebă, înainte de a sorbi.

— Da, bineînţeles, răspunse Alex, surprins de întrebare.

Bătrânul se încruntă:

— Atunci nu pot decât să-ţi urez noroc, fiindcă, dacă n-a făcut-o Cartwright, cine a făcut-o?

— Spencer Craig, răspunse Alex fără nicio ezitare.

18

La ora cinci, uşa masivă se deschise şi se auzi un răcnet răguşit: ASOCIERE! al cărui autor nu putea să fi fost altceva decât fost sergent major în regimentul de Gardă.

Timp de patruzeci şi cinci de minute, toţi prizonierii erau liberi să iasă din celule. Îşi puteau petrece acest răgaz în două moduri. Puteau să meargă în spaţiul larg de la parter, cum făcea Marele Al întotdeauna. Acolo se aşeza în faţa televizorului, pe un scaun mare îmbrăcat în piele, unde n-ar fi îndrăznit să se aşeze nimeni altcineva, în timp ce deţinuţii din jurul lui jucau domino pe tutun. Cealaltă opţiune, dacă îndrăzneai să înfrunţi elementele naturii, era să ieşi în curte.

Danny a fost percheziţionat în amănunt când a ieşit din clădire în curte. Ca şi alte închisori, Belmarsh colcăia de droguri şi traficanţi care tratau grăbiţi afaceri în singurul răgaz din zi când toţi prizonierii intrau în contact unii cu alţii. Sistemul de plată era simplu şi acceptat de toţi dependenţii. Dacă voiai o doză – haşiş, cocaină, cocaină pură sau heroină – îl anunţai pe traficantul din aripa ta şi-i dădeai numele persoanei din afară cu care trebuia să ia legătura omul lui; după ce se livrau banii, apărea şi marfa, într-o zi sau două. Prin cei o sută de prizonieri reţinuţi temporar, care ieşeau şi intrau în închisoare pe durata proceselor lor, se creau o sută de posibilităţi diferite de a introduce marfa. Unii erau prinşi şi li se mai adăuga la sentinţă, dar recompensa financiară era atât de mare, încât se găseau întotdeauna „măgăruşi” cărători, dispuşi să rişte.

Pe Danny nu-l interesaseră niciodată drogurile; nici măcar nu fuma. Antrenorul lui de box îl prevenise că nu va mai fi primit în ring niciodată dacă era prins cu droguri.

Acum, mergea cu paşi mari pe marginea curţii, un petec de iarbă mai mic decât un teren de fotbal. Mergea repede, pentru că ştia că era singura lui şansă de a face puţină mişcare, în afară de posibilitatea de a intra de două ori pe săptămână în sala de sport supraaglomerată. Se uită la zidul înalt de zece metri care înconjura curtea. Deşi era terminat cu sârmă ghimpată, asta nu-l oprea să se gândească la evadare. Altfel cum putea să se răzbune pe cei patru ticăloşi care-i furaseră libertatea?

Depăşi mai mulţi prizonieri care se plimbau mai relaxat. Pe el nu-l depăşi nimeni. Observă un singuratic în faţa lui, care se deplasa cam la fel de repede. Nu realiză imediat că era Nick Moncrieff, noul lui coleg de celulă, la fel de în formă ca el. Oare ce făcuse un tip ca ăsta de ajunsese după gratii? se întrebă Danny. Ştia vechea regulă că, în închisoare, nu-l întrebi niciodată pe un deţinut de ce se află acolo; aştepţi până-ţi spune el singur.

Se uită spre dreapta şi văzu un mic grup de prizonieri de culoare, întinşi pe iarbă cu piepturile goale, de parcă erau în vacanţă pe coasta spaniolă. Petrecuse două săptămâni, vara trecută cu Beth, la Weston-super-Mare. Acolo făcuseră dragoste prima dată. Venise şi Bernie şi în fiecare seară apărea cu altă fată, pe care n-o mai vedeau a doua zi. De când o văzuse atunci pe Beth la garaj, Danny nu se mai uitase la altă femele.

Când îi spusese că era însărcinată, fusese surprins şi încântat. Chiar se gândise să-i propună să meargă la cel mai apropiat oficiu de stare civilă, ca să-şi ia certificatul de căsătorie. Dar ştia că Beth n-ar fi vrut să audă de aşa ceva şi nici mama ei. Amândoi erau romano-catolici, aşa că trebuiau să se căsătorească în biserică, la fel ca părinţii lor. Şi părintele Michael se aştepta la asta de la ei.

Pentru prima dată, Danny se întrebă dacă nu trebuia s-o elibereze de angajamentul de logodnă. Doar nicio fată din lume nu-şi aşteaptă iubitul

douăzeci şi doi de ani. Se hotărî să aştepte doar până la recurs.

*

De la pronunţarea verdictului, Beth nu se mai oprise din plâns. Nici măcar nu-i dăduseră voie să-l sărute pe Danny la despărţire, înainte de a-l lua cei doi poliţişti. Mama ei încercase s-o consoleze, dar tatăl ei nu spusese nimic.

— O să se termine tot coşmarul după recurs, zisese mama, nu prea convinsă.

— Nu contaţi pe asta, le sfătuise domnul Wilson, încadrându-se pe strada Bacon.

*

O sirenă anunţă că se sfârşiseră cele patruzeci şi cinci de minute ale Asocierii. Prizonierii au fost mânaţi rapid în clădirile şi celulele lor.

Când intră Danny, Marele Al zăcea deja pe patul lui. După un moment, veni şi Nick şi uşa se trânti după el. Urma să fie deschisă din nou la ora ceaiului, după patru ore.

Danny se urcă în pat, iar Nick se aşeză pe scaunul de plastic, la măsuţă. Era pe punctul de a se apuca iar de scris, când Danny îl întrebă:

— Ce-nşiri acolo?

— Ţin un jurnal, răspunse Nick, scriu tot ce se întâmplă în locul ăsta.

— De ce vrei să ţii minte cloaca asta?

— Mai trece timpul. Şi când ies, vreau să fiu profesor, aşa că e important să-mi ţin mintea în priză.

— O să te lase să predai după ce ai stat aici? îl întrebă Danny.

— N-ai citit de criza de profesori? surâse Nick.

— Nu prea citesc, recunoscu Danny.

— Poate că acum e momentul să începi, zise Nick, lăsând jos pixul.

— Nu prea văd rostul, dacă mai stau la zdup încă douăşdoi de ani de acu'nainte.

— Măcar o să poţi citi scrisorile avocatului şi o să poţi să te aperi mai bine la recurs.

— Mai turuiţi mult? întrebă Marele Al, cu un accent scoţian greu de înţeles pentru Danny.

— Nu prea avem ce să facem altceva, râse Nick.

Marele Al se ridică în capul oaselor şi scoase o pungă de tutun din buzunarul blugilor.

— De ce eşti închis, Cartwright? întrebă, încălcând una din regulile de aur ale temniţei.

— Pentru crimă, zise Danny. Dar am fost aranjat, adăugă, după o scurtă pauză.

— Mda, aşa zic toţi.

Marele Al scoase un pachet de foiţe de ţigări din celălalt buzunar, extrase o foiţă şi presără puţin tutun pe ea.

— Poate, admise Danny, dar eu n-am făcut-o.

Nu observă că Nick scria tot ce spunea şi întrebă şi el:

— Cu tine cum a fost?

— Io mi-s spărgător al dracu' de bănci, linse Marele Al marginea foiţei. Când mă scot, îs bogat, da' alteori mă prind. Acu' judecătoru' mă-sii mi-a dat paişpe ani.

— Şi de când eşti la zdup în Belmarsh?

— De doi ani. M-au dus niţel la o-nchisoare deschisă, da' am vrut să mă roiesc şi nu mai riscă cu mine. N-ai un foc?

— Nu fumez, spuse Danny.

— Nici eu, după cum ştii bine, adăugă Nick, scriind mai departe în jurnal.

— Ce mai maimuţoi! făcu Marele Al. Acu' o să trag un fum abia după ceai.

— Şi n-o să te mute din Belmarsh? întrebă Danny neîncrezător.

— Numai când îmi dă drumu', confirmă Marele Al. Dacă vrei s-o roieşti dintr-un zdup categoria D, te bagă iar la maximă securitate. Ce să zic, nu-s presarii de vină. Dacă mă transferă, fac la fel.

Băgă ţigara neaprinsă în gură:

— Ei, mai am numa' trei ani, încheie şi se întinse în pat, cu faţa la perete.

— Dar tu? îl întrebă Danny pe Nick. Cât mai ai?

— Doi ani, patru luni şi unsprezece zile. Tu?

— Douăzeci şi doi de ani, spuse Danny, dacă nu câştig la recurs.

— Nimeni nu câştigă la recurs, îl înştiinţă Marele Al. Dacă te prind, nu mai iau laba de pe tine, aşa că deprinde-te. Sau roieşte-o adăugă, scoţând ţigara din gură.

*

Şi Beth stătea în pat, uitându-se la tavan. Îl va aştepta oricât pe Danny. Era convinsă că va câştiga la recurs şi că tatăl ei îşi va da seama până la urmă că spuneau amândoi adevărul.

Domnul Redmayne o asigurase că-l va reprezenta pe Danny la recurs şi-i spusese să nu-şi facă probleme cu plata. Danny avea dreptate, domnul Redmayne era o comoară de om. Beth îşi cheltuise deja toate economiile şi-şi sacrificase concediul ca să poată veni în fiecare zi la tribunal. Ce rost avea vacanţa, dacă n-o putea petrece cu Danny? Şeful ei fusese foarte înţelegător şi-i spusese că putea să lipsească de la serviciu până se termina procesul. Dacă Danny era pronunţat nevinovat, domnul Thomas îi permisese să-şi mai ia două săptămâni libere, pentru luna de miere.

Acum, Beth va merge la serviciu luni dimineaţa şi luna de miere se va amâna cel puţin un an. Deşi îşi cheltuise economiile de o viaţă cu procesul lui Danny, voia să-i trimită ceva bani în fiecare săptămână, pe lângă mica lui chenzină de douăsprezece lire sterline din închisoare.

— Vrei o ceaşcă de ceai, scumpo? îi strigă mama ei din bucătărie.

*

— Ceai! hăuli o voce, în timp ce uşa era descuiată a doua oară în ziua aceea.

Danny îşi luă farfuria şi cana de plastic şi urmă şirul de prizonieri care cobora scările să se aşeze la coadă la masa de seară.

Un gardian stătea în faţa cozii, lăsând să înainteze numai câte şase deţinuţi odată.

— Cele mai multe bătăi se stârnesc pentru mâncare, îi explică Nick, pe când aşteptau.

— Sau la sala de sport, adăugă Marele Al.

În cele din urmă, Danny şi Nick ajunseră în faţă, cu alţi patru prizonieri. Cinci deţinuţi se aflau la servire, cu salopete şi bonete albe şi cu mănuşi subţiri de latex trase pe mâini.

— Ce avem în seara asta? întrebă Nick, întinzând farfuria.

— Cârnaţi cu fasole, vită cu fasole sau peşte pané cu fasole. Alege, boierule, spuse unul dintre deţinuţii în alb.

— Peşte fără fasole, mulţumesc, zise Nick.

— Şi eu la fel, dar şi cu fasole, spuse Danny.

— Şi tu cine mai eşti? întrebă cel de la servire. Afurisitul de frate-su?

Danny şi Nick râseră. Deşi aveau aceeaşi înălţime şi cam aceeaşi vârstă şi în hainele de deţinut semănau, nu observaseră lucrul acesta până atunci. De fapt, Nick era mereu proaspăt bărbierit şi frumos pieptănat, în timp ce Danny se bărbierea doar o dată pe săptămână şi părul lui stătea „ca un măturoi”, cum zicea Marele Al.

— Cum obţii o slujbă la bucătărie? întrebă Danny pe când urcau încet scara în spirală spre etajul întâi.

Tocmai descoperea că, în afara celulei, se mergea foarte încet.

— Trebuie să fii înaintat.

— Şi cum ajung înaintat?

— Te asiguri că nu eşti trecut în raport, răspunse Nick.

— Şi cum faci asta?

— Nu înjuri gardienii, vii la timp la lucru şi nu te baţi deloc. Dacă reuşeşti să respecţi punctele astea trei, cam după un an eşti înaintat, dar tot n-o să obţii o slujbă la bucătărie.

— De ce nu?

— Fiin'că mai sunt o mie de ticăloşi în temniţă, zise Marele Al, venind din urmă, şi nouă sute din ei vor la bucătărie, să stea afară mai toată ziua şi cu haleala a mai bună. Aşa că las-o baltă, Danny tată.

În celulă, Danny mâncă tăcut, gândindu-se cum ar fi putut înainta în „ierarhie" mai repede. Cum băgă în gură ultima bucată de cârnat, Marele Al se ridică, traversă celula, îşi dădu jos pantalonii şi se aşeză pe veceu. Danny se opri din mâncat şi Nick se uită în altă parte, până auzi apa trasă. Marele Al se ridică, îşi trase fermoarul la blugi, se prăbuşi greoi pe marginea patului şi-şi aprinse o ţigară.

Danny se uită la ceas: şase fără zece. De obicei, pe la şase mergea pe la Beth. Se uită la resturile de mâncare din farfurie: mama lui Beth gătea cei mai buni cârnaţi cu piure din cartierul lor.

— Care sunt celelalte slujbe? întrebă.

— Tot mai turuiţi? se miră Marele Al.

Nick râse în timp ce uriaşul sufla fumul, umplând micul spaţiu cu miros de tutun.

— Poţi găsi o slujbă la magazie, spuse Nick, sau om de serviciu pe aripă sau grădinar, dar cel mai probabil o să ajungi la lanţ.

— La lanţ? repetă Danny. Ce-i asta?

— O să afli curând, îl asigură Nick.

— Dar sala de sport? întrebă Danny.

— Pentru aia treb'ie să fii înaintat, trase Marele Al fumul în piept.

— Tu ce slujbă ai? îl întrebă Danny.

— Prea multe-ntrebări, răspunse uriaşul.

— Marele Al e infirmier la spital, spuse Nick.

— Pare o slujbă călduţă, comentă Danny.

— Spăl pe jos, duc gunoiul, fac ordine şi ceai pentru toţi caraliii care vin pe acolo, îi dezvălui Marele Al. Nu stau deloc. Sunt înaintat, nu?

— E o slujbă de mare responsabilitate, zâmbi Nick. Ca s-o obţii, trebuie să ai un trecut nepătat în materie de droguri şi Marelui Al nu-i plac toxicomanii.

— Să-i ia dracu', nu, zise Marele Al. Fac zob pe ăla de-ncearcă să fure din spital.

— Mai sunt şi alte slujbe de luat în seamă? insistă Danny disperat.

— Educaţia, răspunse Nick. Dacă vii acolo cu mine, ţi-ai putea perfecţiona cunoştinţele de scris şi citit. Şi mai eşti şi plătit pentru asta.

— Aşa-i, da' numa' opt biştari pe săptămână, se băgă Marele Al. La alte slujbe iei doişpe. Nu putem toţi să întoarcem nasu' de la câţiva biştari în plus, ca boieru' ăsta de-aici.

Danny îşi lăsă capul pe perna tare ca piatra, privind afară pe ferestruica fără perdele. Dintr-o celulă vecină se auzea tare un ritm de rap şi se-ntrebă dacă va putea dormi în prima noapte din cei douăzeci şi doi de ani de temniţă.

19

În broască se răsuci cheia şi uşa masivă din fier se deschise:

— Cartwright, treci la lanţ. Prezintă-te imediat la ofiţerul de serviciu.

— Dar… începu Danny.

— N-are rost să-i contrazici, îl linişti Nick. Stai lângă mine să-ţi arăt.

Se alăturară unui şir de prizonieri tăcuţi care se îndreptau în aceeaşi direcţie. La capătul coridorului, Nick îi arătă:

— Aici te prezinţi la opt în fiecare dimineaţă şi semnezi pontajul.

— Ce dracu' e aia? întrebă Danny, uitându-se la un hexagon mare de sticlă care domina spaţiul.

— Bula, spuse Nick. Copoii ne urmăresc tot timpul, dar noi nu-i putem vedea.

— Sunt copoi acolo? zise Danny.

— Sigur, spuse Nick. Cam patruzeci, se spune. De acolo, se vede clar în toate zonele, aşa că dacă izbucneşte vreo răscoală ceva, pot să fie acolo în câteva minute.

— Ai fost angajat în vreo răscoală? îl întrebă Danny.

— Numai o dată, răspunse Nick. N-a fost prea frumos. Aici ne despărţim. Eu merg la educaţie şi lanţul e în direcţia opusă. Dacă mergi pe coridorul verde, ajungi unde trebuie.

Danny dădu din cap şi urmă un grup de prizonieri care ştiau drumul, deşi figurile lor posomorâte şi viteza de deplasare sugerau că nu era modul lor preferat de a-şi petrece sâmbăta dimineaţa.

Ajungând la capătul coridorului, un gardian cu inevitabilul blocnotes în mână îi ghidă pe prizonieri spre o mare încăpere dreptunghiulară, de mărimea unui teren de baschet. Înăuntru se aflau şase mese lungi din placaj, cu vreo douăzeci de

scaune din plastic aliniate pe ambele părţi ale fiecăreia dintre ele. Scaunele se ocupară imediat, aproape toate.

— Eu unde stau? întrebă Danny.

— Unde vrei, răspunse un gardian. Nu contează.

Danny găsi un scaun liber şi se aşeză, urmărind tăcut ce se petrecea în jurul lui.

— Eşti nou, zise cel din stânga lui.

— De unde ştii?

— Stau în lanţ de opt ani.

Danny îl privi mai bine: era un bărbat scund şi vânos, cu pielea foarte albă. Avea ochi albaştri apoşi şi păr blond, foarte scurt.

— Sunt Liam, se prezentă.

— Eu, Danny.

— Irlandez? se interesă Liam.

— Nu, mahalagiu din Londra, m-am născut prin împrejurimi, dar bunicul a fost irlandez.

— Bine şi aşa, surâse Liam.

— Şi acum ce facem? întrebă Danny.

— Îi vezi pe pârnăiaşii ăia de la capătul meselor? explică Liam. Sunt furnizorii. O să ne pună o găleată în faţă. Vezi teancu' ăla de pungi de la capătu' celălalt? O să fie în mijloc. Punem în pungă ce-i în găleată şi-o dăm mai departe.

Pe când vorbea, se auzi o sirenă. Deţinuţi cu banderole galbene pe braţe puseră în faţa fiecăruia din cei aşezaţi o găleată din plastic maroniu. A lui Danny era plină cu pliculeţe de ceai. Aruncă o privire la a lui Liam, în care erau cubuleţe de unt împachetate. Pungile de plastic mergeau încet din mână în mână şi se umpleau cu biscuiţi, unt, ceai şi recipiente mici cu sare, piper şi gem. Când ajungeau la capătul mesei, alt deţinut le stivuia pe o tavă şi le căra într-o sală alăturată.

— O să le trimită la altă-nchisoare, spuse Liam şi un ocnaş o să le mănânce la micu' dejun săptămâna viitoare.

După câteva minute, Danny se plictisi şi ar fi luat-o razna de tot dacă Liam n-ar fi comentat tot

timpul, vorbind despre toate, de la cum să fii înaintat la cum să ajungi în carceră, făcându-i să râdă pe toţi cei care-l auzeau.

— Ţi-am povestit cum a fost când au găsit presarii o sticlă de Guinness în celula mea? se lansă el.

— Nu, răspunse îndatoritor Danny.

— Sigur, m-au scos la raport, da' până la urmă nu m-au acuzat.

— Cum aşa? se interesă Danny şi deşi toţi cel de la masă auziseră povestea de mai multe ori, ascultau şi ei captivaţi.

— I-am zis guvernatorului că un sticlete mi-a plantat sticla în celulă fiindcă-mi purta pică.

— Fiindcă eşti irlandez? presupuse Danny.

— Nu, chestia asta e fumată, aşa că a trebuit să scot ceva puţin mai original.

— Adică?

— I-am zis că sticletele îmi purta pică fiindcă ştiam că era homosexual şi-i căzusem cu tronc, da' îl tot refuzam.

— Şi era homosexual? întrebă naiv Danny.

Mai mulţi prizonieri izbucniră în râs.

— Sigur că nu, maimuţoiule, zise Liam. Da' ultimu' lucru de care are nevoie un şef de temniţă e o anchetă legată de preferinţele sexuale ale unui gardian. Se fac munţi de hârtii şi sticletele e suspendat, da' ia leafa-ntreagă. Scrie în regulament.

— Şi ce s-a'ntâmplat? se interesă Danny, lăsând un pliculeţ de ceai să cadă într-o pungă.

— Şefu'ăl mare a respins raportu' şi pe sticletele ăla nu l-am mai văzut în aripa noastră.

Danny râse pentru prima dată de când era la închisoare.

— Nu te uita, şopti Liam, pe când o nouă găleată cu plicuri de ceai era aşezată în faţa lui Danny.

Irlandezul aşteptă ca prizonierul cu banderolă galbenă să ia de acolo găleţile goale, apoi adăugă:

— Dacă dai vreodată de ticălosu' ăla, fă-te mic.

— De ce? întrebă Danny, aruncând o privire spre individul supt la faţă, ras în cap şi tatuat pe braţe care căra dincolo găleţile goale.

— Îl cheamă Kevin Leach. Fereşte-te de el ca de ciumă, îl sfătui Liam. E o belea cât casa.

— Ce fel de belea? întrebă iar Danny, în timp ce Leach se întorsese şi stivuia pungi la capătul îndepărtat al mesei.

— Într-o după-masă, a venit mai devreme de la serviciu şi a prins-o pe nevastă-sa în pat cu un camarad de-al lui. I-a bătut bine şi i-a legat de picioarele patului, i-a aşteptat să-şi revină şi pe urmă i-a înjunghiat cu un cuţit de bucătărie, din zece în zece minute. A luat-o de la glezne în sus, până la inimă. Cică ar fi trecut şase-şapte ore până au murit. I-a zis judecătorului că încerca s-o facă pe tipă să-şi dea seama ce mult o iubeşte.

Lui Danny îi era rău.

— Judecătoru' l-a închis pe viaţă, cu recomandarea să nu i se dea drumu'. N-o să mai vadă soarele de afară decât când l-or scoate cu picioarele-nainte. Mi-e ruşine că-i irlandez, adăugă Liam după o pauză. Aşa că ai grijă. N-are nimic de pierdut, aşa că nu-i pasă pe cine taie.

*

Spencer Craig nu era genul de om care se îndoieşte de el însuşi sau cedează sub presiune, dar Lawrence Davenport şi Toby Mortimer nu erau făcuţi din acelaşi aluat.

Craig ştia ce se zvonea prin tribunal referitor la mărturia lui în cazul Cartwright; deocamdată, erau doar şoapte, dar nu-şi permitea să le lase să ajungă legende.

Era încrezător că Davenport nu-i va crea probleme atâta vreme cât juca rolul doctorului Beresford în serialul *Reţeta.* Doar adora să fie adulat de milioanele de fani care-l urmăreau în

fiecare sâmbătă seara la nouă, ca să nu mai vorbească de un venit fabulos pentru fiul unui administrator de parcare şi al unei vânzătoare de acadele din Grimsby. Faptul că alternativa la asta era să intre la închisoare pentru sperjur îl va ajuta sigur să se adune. Dacă nu, o să-i reamintească el, Craig, ce-l aştepta după ce deţinuţii ar fi aflat că era homo.

Toby Mortimer avea altă problemă. Ajunsese în punctul în care ar fi făcut aproape orice pentru doza lui. Craig nu se îndoia că, atunci când moştenirea lui Toby va seca, la el o să vină primul micul muşchetar.

Doar Gerald Payne rămânea hotărât. Doar îşi dorea să devină parlamentar, nu? Însă adevărul era că legătura dintre muşchetari suferise o lovitură serioasă la petrecerea aniversară a lui Gerald.

*

Beth aşteptă pe trotuar până se asigură că nu era nimeni înăuntru. Se uită pe stradă, apoi se strecură în magazin. O surprinse întunericul din spaţiul strâmt şi trecu un timp până recunoscu la ghişeu silueta familiară.

— Ce surpriză plăcută! spuse domnul Isaacs, văzând-o. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să amanetez ceva, dar vreau să mă asigur că-l voi recupera.

— Nu vând nimic decât după şase luni, explică domnul Isaacs şi mai pot aştepta şi după aceea, dacă aveţi nevoie.

Şovăind o clipă, Beth şi scoase inelul de pe deget şi-l împinse pe sub grilajul ghişeului.

— Sunteţi sigură? întrebă negustorul, văzând inelul.

— Nu prea am de ales, explică ea. Vine recursul lui Danny şi am nevoie…

— V-aş putea avansa…

— Nu, refuză Beth. N-ar fi corect.

Domnul Isaacs oftă. Studie o vreme inelul cu lupa, înainte de a-şi exprima părerea.

— E o piesă frumoasă. Cât doriţi să luaţi pentru ea?

— Cinci mii de lire, răspunse Beth, plină de speranţă.

Domnul Isaacs se prefăcu mai departe că studiază inelul, deşi tot el i-l vânduse lui Danny pentru patru mii de lire în urmă cu mai puţin de un an.

— Da, spuse el chibzuind, mi se pare un preţ corect.

Aşeză inelul sub tejghea şi scoase carnetul de cecuri.

— Domnule Isaacs, înainte de a semna cecul, pot să vă cer o favoare?

— Desigur, răspunse negustorul de amanet.

— Îmi dai voie să împrumut inelul în prima duminică a fiecărei luni?

*

— Aşa rău a fost? vru să afle Nick.

— Mai rău. Dacă nu era Liam cu poveştile lui, adormeam şi ajungeam la raport.

— Liam e interesant, comentă Marele Al, fără să se obosească să se întoarcă spre ei. Toată familia îs borfaşi. Are şase fraţi şi trei surori şi la un moment dat, cinci fraţi şi două surori erau toţi în pârnaie. Împieliţata lui de familie a costat statu' vreun milion de biştari, socot.

Danny râse, apoi îşi aminti şi întrebă:

— Ce ştii de Kevin Leach?

Marele Al se ridică pe pat:

— Nici să nu-l pomeneşti când ieşi din celulă. E ţicnit. Îţi ia gâtu' pentr'o ciocolăţică şi dacă-l calci pe bătături…

Şovăi puţin, apoi continuă:

— L-au mutat din temniţa Garside doar fiindcă alt ocnaş i-a arătat un deget.

— Sună cam exagerat, remarcă Nick, scriind fiecare cuvânt.

— Nu e. Leach i-a tăiat degetu' ăla.

— Şi francezii le-au tăiat degetele arcaşilor englezi la bătălia de la Agincourt, ridică Nick ochii.

— Zău? făcu Marele Al.

Sună sirena şi uşile celulelor se deschiseră ca să coboare la masă. Nick închise jurnalul şi-şi împinse în spate scaunul, iar Danny observă abia atunci că purta la gât un lanţ de argint.

*

— Circulă nişte zvonuri pe culoarele tribunalului, spuse judecătorul Redmayne, că Spencer Craig n-a fost chiar cinstit când a depus mărturie în cazul Cartwright. Sper că nu tu aţâţi flacăra.

— Nu e nevoie, replică Alex. Omul ăla are destui duşmani dispuşi să sufle în vatră.

— Totuşi, fiind complicat încă, nu ar fi înţelept din partea ta să-ţi împărtăşeşti opinia colegilor de breaslă.

— Nici dacă e vinovat?

— Nici dacă e diavolul în persoană.

*

Beth îi scrise prima scrisoare lui Danny la sfârşitul săptămânii, sperând că va găsi pe cineva să i-o citească. Înainte de a lipi plicul, strecură înăuntru o bancnotă de zece lire. Voia să-i scrie în fiecare săptămână şi să meargă în vizită la el în prima duminică a fiecărei luni. Domnul Redmayne îi explicase că „vieţaşii" nu puteau primi vizite decât o dată pe lună timp de zece ani. A doua zi, puse plicul la poşta de la capătul străzii Bacon, apoi luă autobuzul 25 spre centru. Numele lui Danny nu era pomenit în casa Wilson, pentru că

tatăl ei îşi ieşea din fire auzind de el. Beth îşi atinse pântecul şi se întrebă ce viitor va avea copilul care-şi va vedea tatăl doar o dată pe lună, la închisoare. Se ruga să fie fată.

*

— Treb'ie să te tunzi, constată Marele Al.

— Şi ce vrei să fac? ripostă Danny. Să cer voie de la şefu' să ies de aici şi să merg în oraş la frizerie?

— Nu-i nevoie, zise Marele Al. Aranjează-te la Louis.

— Cine-i Louis? întrebă el.

— Frizeru-nchisorii. De obicei tunde vreo cinci ocnaşi în timpu' Asocierii da'-i foarte popular, aşa că poţi s-aştepţi şi-o lună până te ia. Da' cum nu pleci nicăieri încă douăşdoi de ani de-acu', nu-i problemă. Dacă vrei să te ia mai în faţă, cere trei ţigări pentru ras în cap şi cinci pentru tunsoare scurtă. Boieru' ăsta, i-l arătă pe Nick, care citea o carte rezemat de pernă, îi dă mai mult de zece doar fiin'că vrea să semene cu un lord.

— Pe mine mă aranjează o tunsoare scurtă, spuse Danny. Dar cu ce tunde? N-am chef să mă pieptene cu furculiţa de plastic.

Nick lăsă cartea deoparte:

— Louis are tot ce trebuie: foarfecă, lamă, chiar şi maşină de tuns.

— Cum îl lasă cu ele?

— Nu-l lasă, îi explică Marele Al. Un presar îi dă sculele la începutu' Asocierii şi le ia înainte să ne-ntoarcem la celule. Stai liniştit, dacă nu dă tot înapoi, Louis îşi pierde slujba şi ne caută pe toţi până se găseşte.

— Se pricepe? întrebă Danny.

— Înainte să ajungă aici, povesti Marele Al, era frizer de lux în cartieru' Myfair şi lua cinzeci de biştari pe cap de boier.

— Cum a ajuns aşa un om la pârnaie? se miră Danny.

— Tâlhărie, îl lămuri Nick.

— Tâlhărie din părţi, îl contrazise Marele Al. Zi mai bine poponărie. L-au prins cu pantalonii jos şi nu se pişa.

— Dar se ştie că-i homo, cum rezistă aici? vru să ştie Danny.

— Bună-ntrebare, zise Marele Al. În zdup, pe ciudaţii ăştia îi fac la duş cu rându' şi pe urmă-i spintecă.

— Şi acum, ce-i opreşte?

— Un frizer bun e greu de găsit, interveni Nick.

— Boieru' zice bine, întări Marele Al. Ultimu' nostru frizer era cam violent şi nu puteai sta liniştit cât ţinea briciu-n mână. Vreo câţiva ocnaşi şi-au lăsat păru' lung.

20

— Ai două scrisori, Cartwright, spuse domnul Pascoe, gardianul din aripa lor, întinzându-i-le lui Danny. Apropo, am găsit într-o scrisoare o hârtie de zece lire. Ţi-am băgat banii în contul de la cantină, dar spune-i prietenei tale că, pe viitor, va trebui să trimită un mandat la biroul guvernatorului şi de acolo o să-ţi verse banii în cont.

Apoi trânti uşa.

— Mi-au deschis scrisorile, constată Danny, uitându-se la plicurile rupte.

— Aşa fac mereu, îl consolă Marele Al. Ne ascultă şi când vorbim la telefon.

— De ce?

— Speră să prindă pe careva că plasează droguri. Săptămâna trecută, l-au prins pe-un prostănac aranjând o lovitură după ce-i dădeau drumul.

Danny scoase scrisoarea din plicul cel mai mic. Fiind scrisă de mână, presupunea că era de la Beth. A doua era dactilografiată şi nu ştia sigur expeditorul. Stătu o vreme pe pat, chibzuind, apoi cedă:

— Poţi să-mi citeşti şi mie scrisorile, Nick? întrebă încet.

— Sigur că da, acceptă acesta bucuros.

Danny îi dădu scrisorile. Nick lăsă jos pixul, desfăcu întâi scrisoarea cu litere de mână şi se uită la semnătură.

— E de la Beth, anunţă.

Danny dădu din cap.

— „Dragă Danny”, citi Nick, „n-a trecut decât o săptămână şi deja mi-e foarte dor de tine. Cum de-au putut face juraţii o greşeală atât de groaznică? De ce nu m-au crezut? Am completat nişte formulare ca să pot veni la tine duminica viitoare după-amiaza, ultima şansă de a ne vedea înainte de

naşterea copilului. Ieri am vorbit la telefon cu o poliţistă şi a fost foarte amabilă. Părinţii tăi sunt bine şi te iubesc şi mama la fel. Sunt sigură că şi tata o să-şi dea seama că n-are dreptate după un timp şi mai ales după ce câştigi recursul. Mi-e aşa de dor de tine şi te iubesc mult! Ne vedem duminică, Beth."

Uitându-se la Danny, Nick îl văzu că stătea cu ochii în tavan.

— Vrei să ţi-o mai citesc o dată?

— Nu, zise Danny.

Nick desfăcu a doua scrisoare:

— E de la un domn Alex Redmayne. Foarte ciudat, comentă el.

— Cum adică? se ridică în pat Danny.

— De obicei, avocaţii nu le scriu direct clienţilor. Folosesc stagiarii pentru asta. Văd că scrie: „personal şi confidenţial". Eşti sigur că vrei să ţi-o citesc eu?

— Citeşte odată!

— „Dragă Danny, îţi scriu câteva rânduri, ca să te ţin la curent cu recursul. Am făcut toate cererile necesare şi azi am primit o scrisoare de la Curtea Supremă, prin care am aflat că ţi s-a trecut numele pe lista de recursuri. Totuşi, nu putem şti cât va mai dura până la noul proces şi trebuie să te avertizez că s-ar putea să aşteptăm şi doi ani. Urmăresc toate firele, cu speranţa de a obţine nişte probe noi. O să-ţi mai scriu când găsesc ceva concret. Cu toată sinceritatea, Alex Redmayne."

Nick puse scrisorile la loc în plicuri şi i le dădu înapoi lui Danny, îşi luă pixul în mână:

— Vrei să-ţi scriu vreun răspuns?

— Nu, zise Danny. Aş vrea să mă înveţi să citesc şi să scriu.

*

Lui Spencer Craig începuse să nu i se mai pară o idee atât de bună că alesese localul Dunlop Arms

pentru întâlnirea lunară a Muşchetarilor. Îşi convinsese tovarăşii că asta va arăta că nu aveau nimic de ascuns, dar îşi regreta deja decizia.

Lawrence Davenport găsise o scuză jalnică pentru a lipsi, pretextând că trebuia să participe la o decernare de premii unde va fi laureat.

Pe Craig nu-l surprindea că nici Mortimer nu venise; probabil zăcea prin vreun şanţ, cu acul în venă.

Măcar Gerald Payne respectase întâlnirea, chiar dacă ajunsese mai târziu. Dacă ar fi avut o agendă de lucru, probabil că destrămarea Asociaţiei Muşchetarilor ar fi fost la punctul unu.

Craig goli ce mai rămăsese din sticla de Chablis în paharul lui Payne şi mai comandă o sticlă.

— Noroc, ridică paharul.

Payne dădu din cap fără mare entuziasm. Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme.

— Ai idee când se judecă recursul lui Cartwright? întrebă Payne în cele din urmă.

— Nu, răspunse Craig. Sunt cu ochii pe liste, dar nu pot suna la Biroul de Apeluri, din motive evidente. Cum aflu ceva, îţi spun.

— Nu te îngrijorează Toby?

— Nu, e cea mai mică dintre problemele noastre, zise Craig. La apel, sigur n-o să fie în stare să depună mărturie. Singura noastră problemă e Larry. Se înmoaie pe zi ce trece, dar ar trebui să-şi vină în fire, dacă nu vrea la închisoare.

— Dar sora lui? întrebă Payne.

— Sarah? se miră Craig. Ce-i cu ea?

— Nimic, dar dacă află vreodată ce s-a întâmplat în seara aia, ar putea încerca să-l convingă pe Larry că are datoria să spună adevărul. Doar e avocată.

Payne sorbi din vin, apoi îşi aminti:

— N-ai flirtat cu ea la Cambridge?

— N-aş zice flirt, se apără Craig. Nu e chiar genul meu – e prea încuiată.

— Eu am auzit altceva, încercă Payne să glumească.

— Dar ce-ai auzit? trecu şi mai mult Craig în defensivă.

— Că te-a lăsat baltă fiindcă aveai nişte obiceiuri cam ciudate în dormitor.

Fără să comenteze, Craig îşi termină paharul şi mai ceru o sticlă.

— Tot din ’95, domnule Craig?

— Sigur, îi răspunse el barmanului. Pentru prietenii mei, doar ce-i mai bun.

— Nu-i cazul să cheltuieşti cu mine, bătrâne, spuse Payne.

Craig nu se obosi să-i spună că nu conta ce era în sticlă, fiindcă barmanul hotărâse dinainte cu cât îl va taxa „ca să-şi ţină clanţa”, cum spunea el.

*

Marele Al sforăia şi Nick scrisese în jurnalul lui că sunetul amintea, în acelaşi timp, de un elefant care bea apă şi de sirena de ceaţă a unui vapor. Cu toate că reuşea cumva să doarmă în ritmurile îndrăcite de rap care răzbăteau din celulele vecine, Nick nu se putuse obişnui încă şi cu sforăitul Marelui Al.

Treaz, se gândea la hotărârea lui Danny de a părăsi „lanţul” ca să meargă la educaţie, cu el. Nu durase mult ca să-şi dea seama că Danny era mai deştept decât oricare alt elev al lui, cu toate că nu avusese parte de prea multă educaţie.

Danny învăţa cu rapacitate, deşi sigur n-ar fi ştiut cuvântul dacă-l întreba. Nu pierdea nicio clipă, punea mereu întrebări şi nu se mulţumea cu orice răspuns. Nick citise despre profesori care se pomeniseră pe cap cu un elev mai inteligent decât ei, dar nu se aşteptase să întâlnească o asemenea problemă în închisoare. Danny nu-l lăsa să se odihnească nici după ziua de muncă. De-abia se încuia celula seara şi se cocoţa pe marginea patului

lui Nick, de unde începea iar să pună întrebări. La matematică şi la sport oricum ştia mai multe decât Nick. Avea o memorie enciclopedică, astfel că-l scutea pe profesor să mai caute prin dicţionare, iar dacă venea vorba de echipele West Ham sau Essex, Danny *era* dicţionarul. Deşi era analfabet, socotea foarte bine şi avea un simţ al numerelor cu mult superior lui Nick.

— Eşti treaz? îi intră Danny pe firul gândurilor.

— Probabil că Marele Al îi împiedică să doarmă pe toţi cei din celulele din jur.

— Mă gândeam că, de când m-am înscris la educaţie, ţi-am spus multe despre mine, dar eu nu ştiu mai nimic de tine.

— *Despre tine.* Ai grijă cum te exprimi.

— Despre tine, repetă Danny.

— Ce vrei să ştii?

— Păi, cum a ajuns unul ca tine la închisoare. Nick nu răspunse imediat.

— Dacă nu vrei, nu-mi spune, zise Danny.

— Am fost judecat de Curtea Marţială când regimentul meu era detaşat în Kosovo, cu forţele NATO.

— Ai omorât pe cineva?

— Nu, dar un albanez a murit şi altul a fost rănit din cauza unei erori de judecată pe care am făcut-o.

Danny nu mai întrebă nimic, dar Nick povesti mai departe:

— Plutonul meu a primit ordin să protejeze un grup de sârbi care se ocupau cu epurarea etnică. În garda mea, a trecut o bandă de guerillă albaneză, trăgând în aer cu mitralierele Kalaşnikov, de bucurie că-i prinsesem pe sârbi. O maşină plină cu albanezi a ajuns periculos de aproape de unitatea mea şi l-am somat pe comandantul lor să nu mai tragă focuri de armă. M-a ignorat, aşa că sergentul meu a tras nişte focuri de avertizare şi i-a rănit pe doi dintre ei. Unul a murit la spital, mai târziu.

— Deci n-ai omorât pe nimeni? se miră Danny.

— Nu. Dar am fost responsabil.

— Şi ai luat opt ani pentru asta?

Nick nu comentă.

— Odată, m-am gândit şi eu să intru în armată, zise Danny.

— Ai fi fost un soldat al naibii de bun.

— Beth n-a vrut, mărturisi Danny, făcându-l pe Nick să zâmbească. Mi-a zis că nu i-ar plăcea să fiu plecat tot timpul pe undeva, iar ea să stea acasă şi să-şi facă griji pentru mine. Ce ironie!

— Ai folosit bine cuvântul „ironie”, spuse Nick.

— Cum se face că tu nu primeşti vreo scrisoare?

— *Nicio* scrisoare. Eu nu primesc *nicio* scrisoare.

— De ce nu primeşti nicio scrisoare? repetă Danny.

— Cum scrii „nicio”?

— „Nici” şi „o”.

— Nu, zise Nick. Încearcă să ţii minte că acum se scrie împreună, „nicio”. Există şi o excepţie, dar nu-ţi bat capul cu ea acum.

Urmă o tăcere lungă, apoi Nick vorbi:

— N-am mai încercat să ţin legătura cu familia după Curtea Marţială şi nici familia nu s-a mai interesat de mine.

— Nici părinţii tăi?

— Mama a murit când m-a născut.

— Îmi pare rău. Tatăl tău trăieşte?

— Din câte ştiu, da, dar era colonelul regimentului meu. N-a mai vorbit cu mine de la Curtea Marţială.

— E cam dur.

— Nu chiar. Regimentul e viaţa lui. Eu trebuia să-i calc pe urme şi să ajung ofiţer superior, nu să fiu judecat de Curtea Marţială.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Mătuşi, unchi?

— Un unchi şi două mătuşi. Fratele mai mic al tatei stă cu soţia lui. Soţia şi altă mătuşă stă în

Canada, nu m-am întâlnit cu ea niciodată.

— Nu mai ai alte legături?

— Mai bine spune „rude”. „Legături” poate avea mai multe înţelesuri.

— Rude.

— Nu. Singura rudă la care am ţinut cu adevărat a fost bunicul, dar a murit acum câţiva ani.

— Şi era şi el ofiţer de armată?

— Nu, râse Nick. Bunicul a fost pirat.

— Ce fel de pirat? întrebă Danny serios.

— Le-a vândut arme americanilor în cel de-al Doilea Război Mondial; a făcut avere, destulă cât să se poată retrage pe o moşie mare din Scoţia, unde a trăit ca un nobil *laird.*

— Ce înseamnă *laird?*

— Şef de clan în Scoţia, stăpân.

— Atunci, eşti bogat?

— Din păcate, nu, răspunse Nick. Tata a reuşit să-şi risipească aproape toată moştenirea. „Trebuie să păstrăm aparenţele, bătrâne”, spunea. Ce a mai rămas, s-a dus pe întreţinerea moşiei.

— Adică, n-ai o lescaie? Eşti ca mine?

— Nu, zise Nick, nu sunt ca tine. Tu semeni mai mult cu bunicul. Şi n-ai făcut greşeala pe care am făcut-o eu.

— Dar am ajuns aci cu o condamnare de douăşdoi de ani.

— „Aici”. „Douăzeci” şi doi.

— „Aici”. „Douăzeci”, repetă Danny.

— Spre deosebire de mine, tu n-ar trebui să fii aici, zise încet Nick.

— Mă crezi? întrebă Danny, incapabil să-şi ascundă surprinderea.

— Până n-am citit scrisoarea lui Beth, nu te-am crezut. Şi domnul Redmayne consideră că juraţii au luat o hotărâre greşită.

— Ce lanţ porţi la gât? întrebă Danny.

Marele Al se trezi brusc, mormăi, se dădu jos din pat şi se duse la veceu. După ce trase apa,

Danny şi Nick încercară să adoarmă înainte ca el să înceapă din nou să sforăie.

*

Pe Beth o apucară în autobuz primele dureri. Trebuia să nască abia peste trei săptămâni, dar îşi dădu seama imediat că trebuia să ajungă repede la cel mai apropiat spital dacă nu voia să nască în autobuzul 25.

— Ajutor, gemu, lovită de valul de durere. Când autobuzul se opri la un semafor, încercă să se ridice. Două femei mai în vârstă aşezate în faţa ei se întoarseră.

— E ce cred eu? întrebă prima.

— Sigur, confirmă a doua. Sună tu să oprească autobuzul şi eu o dau jos.

*

Nick îi întinse zece ţigări lui Louis, după ce frizerul îi perie de pe umeri părul tăiat:

— Mulţumesc, Louis, zise degajat, de parcă ar fi fost în frizeria de pe bulevard.

— Cu plăcere, boierule, spuse Louis, aşezând cearşaful pe umerii altui client. Cum te tund, tinere? îl întrebă pe Danny, trecându-şi degetele prin părul lui scurt şi des.

— Să-l mai scurtezi, spuse Danny. Pe părţi şi la spate, foarte scurt.

— Cum doreşti, luă Louis foarfeca, studiindu-i ceafa.

După opt minute, îi ţinea oglinda să-şi vadă frizura.

— Nu e rău, recunoscu Danny, pe când o voce răcnea: „Înapoi în celule! Asocierea s-a terminat!”

Danny îi întinse cinci ţigări lui Louis, pe când un gardian venea spre ei.

— Cum doreşti să te tunzi, domnule guvernator? glumi Danny, cu ochii la chelia domnului Hagen.

— Nu te obrăznici, Cartwright. Înapoi în celulă şi repejor, dacă nu vrei să fii scos la raport, replică domnul Hagen, punând toate instrumentele frizerului într-o cutie pe care o încuie.

— Ne vedem peste o lună, îşi luă Louis la revedere de la Danny şi plecară fiecare spre celula lui.

21

— Catolicii şi anglicanii! strigă o voce, răzbătând în toată aripa.

Danny şi Nick aşteptau lângă uşă, în timp ce Marele Al sforăia fericit, în virtutea principiului că atunci când dormi nu mai eşti la închisoare. Cheia cea grea se răsuci în lăcaş şi se deschise uşa. Danny şi Nick se alăturară şirului de prizonieri care se îndreptau spre capela închisorii.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Danny, pe când coborau scara în spirală spre parter.

— Nu, zise Nick. Sunt agnostic.

— Ce înseamnă asta?

— Adică eu cred că nu putem şti dacă există Dumnezeu. Mai sunt şi ateii, care sunt siguri că Dumnezeu nu există. Dar mersul la biserică e un prilej bun să ies din celulă duminică dimineaţa şi în plus, îmi place să cânt. Ca să nu mai vorbesc de părinte, care ţine predici al naibii de bune, chiar dacă insistă cam mult pe pocăinţă.

— Ce înseamnă „pocăinţă”?

— Să ai remuşcări, să-ţi pară rău când greşeşti. Dar tu? Crezi în Dumnezeu?

— Credeam, înainte să se-ntâmple toate astea.

— Să se „întâmple”,

— „Întâmple”, repetă Danny. Şi eu şi Beth suntem romano-catolici.

— „Eu şi Beth”. Poţi să spui şi aşa.

— Eu şi Beth suntem romano-catolici, aşa că ştim Biblia aproape pe de rost, cu toate că eu nu ştiu să citesc.

— Beth vine azi după-amiază să te vadă?

— Sigur, zâmbi Danny. Abia aştept s-o văd.

— „De abia aştept”, îl corectă el cuminte.

— Nu te saturi să te tot corectez?

— Ba da, recunoscu Danny, dar ştiu că-i va face plăcere lui Beth, pentru că ea a vrut mereu să

învăţ. Da’ tot mai aştept să vină ziua când o să te corectez eu pe tine.

— „Dar”, „da’ ”.

— „Dar”, repetă Danny, pe când ajungeau la intrarea în capelă, unde fiecare prizonier era percheziţionat corporal.

— De ce ne percheziţionează înainte să intrăm, se miră Danny.

— Fiindcă este una din rarele ocazii când prizonierii din toată clădirea se pot întruni şi schimba între ei droguri şi informaţii.

— Cum ai zis? „Întruni”?

— Adică să se adune la un loc cu toţii.

— Cum se scrie? vru să ştie Danny.

Ajunseră în faţă la coadă şi urma să fie percheziţionaţi de cei doi ofiţeri de serviciu, o femeie de peste patruzeci de ani, care părea subnutrită, sau poate supravieţuia doar cu meniul de închisoare şi un jandarm tânăr, care arăta de parcă stătea o grămadă de timp cu fundul pe scaun. Majoritatea prizonierilor ar fi vrut să-i percheziţioneze femeia.

Danny şi Nick păşiră în capelă, o încăpere mare, dreptunghiulară, cu rânduri lungi de bănci din lemn dispuse în faţa altarului unde se afla o cruce din argint. În spatele altarului, pe zidul de cărămidă, se putea vedea o pictură murală de proporţii, înfăţişând Cina cea de Taină. Nick îi spuse lui Danny că o pictase un ucigaş, folosind deţinuţi ca modele.

— Nu e rea, spuse Danny.

— Dacă eşti ucigaş nu înseamnă că nu poţi fi talentat, replică Nick. Nu uita de Caravaggio.

— Nu cred că l-am cunoscut, recunoscu Danny.

— Deschideţi cărţile de imnuri la pagina 127, anunţă capelanul şi vom cânta „Cel ce va fi brav”.

— O să ţi-l prezint pe Caravaggio cum ne întoarcem în celulă, promise Nick, pe când se auzea primul acord de orgă.

Pe când cântau, nu era sigur dacă Danny citea cuvintele sau le ştia pe dinafară, după atâţia ani de frecventat biserica.

Nick se uită prin încăpere. Nu-l surprindea aglomeraţia comparabilă cu aceea de pe un stadion la un meci din weekend. Un grup de prizonieri înghesuiţi pe ultimul rând erau adânciţi în discuţii, fără să se obosească măcar să-şi deschidă cărţile de rugăciuni. Schimbau informaţii legate de prizonierii nou-veniţi care aveau nevoie de droguri. Deja în genunchi, dar nu rostiseră „Tatăl nostru”. Nu se gândeau la pocăinţă.

Tăcură doar în timpul predicii. Preotul, un predicator de modă veche, pe nume „Dave”, după eticheta cu scris mare prinsă de sutană, tuna şi fulgera pe tema omuciderii. Din primele trei rânduri, prizonierii afro-caraibieni îi răspundeau tare: „Aleluia!”

Dave îşi invita auditorii captivaţi să-şi deschidă Bibliile la capitolul „Facerea”, apoi îl informă că primul ucigaş fusese Cain.

— Cain a fost invidios pe succesul fratelui lui, explica preotul, aşa că a hotărât să scape de el.

Apoi le povesti despre Moise, care omorâse un egiptean şi crezuse că nu va păţi nimic, dar Dumnezeu l-a văzut şi l-a pedepsit pentru tot restul vieţii.

— Eu nu-mi aduc aminte de asta, zise Danny.

— Nici eu, spuse Nick. Eu credeam că Moise a murit de moarte bună la o sută treizeci de ani.

— Acum deschideţi cărţile la Samuel, continuă Dave. O să găsiţi acolo un rege ucigaş.

— Aleluia, se auzi din primele trei rânduri, nu chiar sincron.

— Da, regele David a fost un ucigaş, întări Dave. L-a omorât pe hititul Uriah, fiindcă s-a îndrăgostit de nevasta lui, Batşeba. Dar regele David era şi viclean şi nu a vrut să fie considerat responsabil de moarte lui Uriah, aşa că l-a trimis la bătălie în prima linie, ca să fie sigur că va muri.

Dar Dumnezeu a văzut ce punea la cale şi l-a pedepsit, pentru că Dumnezeu vede toate crimele şi-l va pedepsi întotdeauna pe acela care-i încalcă poruncile.

— Aleluia! întări corul primelor trei rânduri.

Preotul îşi încheie slujba cu rugăciuni în care predominau cuvintele „înţelegere” şi „iertare”. În final, îşi binecuvântă enoriaşii, probabil printre cei mai mulţi participanţi în acea zi la slujbă la o biserică din Londra.

Pe când ieşeau, Danny observă că slujba fusese foarte diferită faţă de ce ştia de la biserica Sfintei Marii. Nick întrebă de ce.

— Păi, aici nu se face colectă la sfârşit. La ieşire, au fost toţi percheziţionaţi din nou şi trei prizonieri au fost traşi într-o parte.

— Ce se întâmplă? întrebă Danny.

— Îi duc la carceră, îi explică Nick. Pentru deţinere de droguri. O să stea cel puţin şapte zile la popreală.

— Nu merită, comentă Danny.

— Ei nu consideră asta, zise Nick, fiindcă poţi fi sigur că iar o să se apuce de trafic după ce le dă drumul.

*

La gândul de a o revedea pe Beth după atâtea săptămâni, Danny devenea tot mai agitat.

La ora două, înainte cu o oră de vizite, mergea încolo şi încoace prin celulă. Îşi spălase şi călcase cămaşa, îşi netezise blugii şi se spălase bine pe cap. Se întreba cum o să fie Beth îmbrăcată. Parcă erau la prima întâlnire.

— Cum arăt? întrebă.

Nick se încruntă.

— Aşa de rău?

— Nu, doar că…

— Ce?

— Cred că Beth se aşteaptă să te bărbiereşti.

Danny se uită îngrozit în oglinda mică de deasupra chiuvetei. Mai era puţin timp.

22

Un nou marş de-a lungul unui coridor, dar, de data aceasta, prizonierii se mişcau mai repede. Nu voiau să piardă nicio secundă din timpul de vizită. La capătul acestui coridor era o sală mare de aşteptare, cu o bancă din lemn prinsă de un perete. Urmă altă aşteptare acolo, apoi începură să li se audă numele strigate. Danny îşi petrecu timpul încercând să citească anunţurile din sală. Multe erau despre droguri şi-i avertizau pe prizonieri şi vizitatori că traficul va avea consecinţe drastice. Alt anunţ pomenea actele de violenţă şi al treilea, discriminarea, un cuvânt pe care Danny îl silabisi greu şi nu ştia ce înseamnă. Trebuia să-l întrebe pe Nick după ce se întorcea de la vizită.

Trecu aproape o oră până se auzi în megafon numele „Cartwright”. Sări în picioare şi-l urmă pe jandarm într-o cămăruţă unde i se spuse să stea pe o platformă mică de lemn, cu picioarele depărtate. Alt jandarm, adică poliţist, cum zisese Nick, îl percheziţionă mai atent decât o făcuseră oricare din cei dinainte, de când intrase la zdup. Adică „la închisoare”. Marele Al îl avertizase că va fi o percheziţie riguroasă, fiindcă, de multe ori, vizitatorii încercau să le dea prizonierilor droguri, bani, lame, cuţite şi chiar arme în timpul vizitelor.

După ce se încheie percheziţia, poliţistul îi prinse de braţ o banderolă galbenă pentru identificare. Semăna puţin cu aceea fluorescentă pe care-l obliga mama lui să o poarte când mergea pe bicicletă. Apoi a fost condus în încăperea cea mai mare pe care o văzuse la Belmarsh. S-a prezentat la un birou înălţat pe un piedestal de aproape un metru. Alt poliţist îl căută pe o listă şi-l anunţă să se prezinte la E9.

În sală se aflau şapte rânduri lungi de mese şi scaune, numerotate de la A la G. Prizonierii trebuiau să stea pe scaune roşii, fixate în podea.

Vizitatorii stăteau de cealaltă parte a meselor, pe scaune verzi, fixate şi ele în podea, ca să le fie mai uşor poliţiştilor să-i supravegheze, ajutaţi de camerele de filmat care zumzăiau pe deasupra lor. La rândul E, se opri şi se uită după Beth. În sfârşit, o văzu, stând pe un scaun verde. Cu toate că-i lipise fotografia pe peretele celulei, uitase cât de frumoasă era. Avea un pachet în braţe ceea ce-l surprinse, pentru că prizonierii nu aveau voie să primească pachete de la vizitatori.

Când îl văzu, ea sări în picioare. Danny grăbi pasul, deşi i se spusese că nu trebuia să fugă. O luă în braţe şi pachetul scânci. Se dădu înapoi şi o văzu pe Christy pentru prima dată.

— E frumoasă, spuse, luându-şi fiica în braţe. O să ies de aici înainte să-şi dea seama că are tatăl în închisoare.

— Cum…

— Când… începură să vorbească în acelaşi timp.

— Scuze, spuse Danny. Vorbeşte tu prima.

— De ce vorbeşti aşa tare? întrebă Beth surprinsă.

Danny se aşeză pe scaunul roşu şi-i povesti despre colegii lui de celulă, în timp ce mânca un baton de ciocolată Mars şi golea o cutie de Coca-Cola dietetică, aduse de Beth de la cantina închisorii. Nu mai avusese parte de astfel de bunătăţi de când fusese închis.

— Nick mă învaţă să citesc şi să scriu, îi spuse. Iar Marele Al îmi arată cum să supravieţuiesc în închisoare, continuă, aşteptând reacţia ei.

— Ce noroc ai avut că ai nimerit în celulă cu ei! zise Beth.

Danny nu se mai gândise până atunci la aşa ceva şi-şi dădu seama deodată că trebuie să-i mulţumească domnului Jenkins.

— Ce mai e pe stradă? o întrebă, atingându-l piciorul.

— Câţiva vecini adună semnături pentru o petiţie ca să fii eliberat şi cineva a scris pe un zid cu spray: *Danny Cartwright e nevinovat,* la ieşirea din staţia de metrou Bow Rod. N-a şters nimeni inscripţia, nici măcar primăria.

El ar fi vrut s-o ţină în braţe pe Christy, dar bebeluşul adormise în braţe la Beth. Privindu-şi copila, era şi mai hotărât să înveţe să citească şi să scrie. Voia să-i poată răspunde domnului Redmayne la toate întrebările, ca să fie pregătit la recurs şi mai voia s-o surprindă pe Beth, scriindu-i şi el scrisori.

— Vizitatorii trebuie să plece acum, se anunţă la megafon.

Uitându-se la ceasul de pe perete, Danny se întrebă când trecuse cea mai scurtă oră din viaţa lui. Se ridică încet de pe scaun şi o luă pe Beth în braţe sărutând-o blând. Fără să vrea, era conştient că prin gestul lui, repeta o mişcare comună în închisoare pentru pasarea drogurilor şi că poliţiştii erau cu ochii pe ei. Unii prizonieri chiar înghiţeau drogurile, ca să nu fie descoperiţi la întoarcere în celule.

— La revedere, iubitule, spuse Beth.

— La revedere, răspunse el, pe un ton disperat. Aproape am uitat, adăugă, scoţând din buzunar o bucăţică de hârtie.

De-abia i-o dăduse, că şi apăru un poliţist lângă ei, înşfăcând hârtia:

— Nu poţi face schimb de obiecte la vizită, Cartwright.

— Dar e doar… începu Danny.

— Fără „dar”. Plecaţi, domnişoară.

Danny se uită după ea, cum pleca ţinând-o în braţe pe fiica lor. Le urmări până nu le mai văzu.

— Trebuie să ies de aici, spuse tare.

Poliţistul desfăcu hârtia şi citi primul mesaj pe care i-l scrisese Danny vreodată lui Beth: „În curând, vom fi iar împreună”. Poliţistul păru îngrijorat.

*

— Scurt în spate şi în părţi? îl întrebă Louis pe clientul de pe scaun.

— Nu, şopti Danny. Aş vrea să mă tunzi ca pe cel dinainte.

— O să te coste, zise Louis.

— Cât?

— La fel ca pe Nick, zece fumuri pe lună.

Danny scoase din buzunarul blugilor un pachet nedesfăcut de Marlboro.

— Pentru azi şi un avans pentru luna viitoare, dacă faci treaba ca lumea, i-l dădu el frizerului, care-i zâmbi şi începu să se învârtească pe lângă scaun, uitându-se bine înainte de a formula o opinie:

— Trebuie să-ţi laşi părul să crească şi să-l speli de două-trei ori pe săptămână, îi zise lui Danny. Nick e foarte aranjat şi puţin ondulat la spate. Va trebui să te bărbiereşti în fiecare zi şi să-ţi faci favoriţii mult mai scurţi, dacă vrei să arăţi ca un domn.

Se mai plimbă puţin, apoi spuse:

— Nick are cărare pe stânga, nu pe dreapta, aşa că aici o să facem prima schimbare. Şi are părul puţin mai deschis ca al tău, dar, cu puţin suc de lămâie, se aranjează.

— Cât o să dureze? întrebă Danny.

— Nu mai mult de şase luni. Dar va trebui să te aranjez măcar o dată pe lună.

— Nu plec nicăieri, zise Danny. Fă-mi şi mie rezervare în prima luni din lună, ca să fie gata când o să am recursul. Avocatul meu spune că e important cum arăţi când stai în boxă şi eu vreau să arăt a ofiţer, nu a criminal.

— E şmecher avocatul tău, remarcă Louis, punându-i un cearşaf verde pe umeri, înainte de a-şi lua foarfecile.

După douăzeci de minute, se produsese deja o schimbare, aproape imperceptibilă. Louis îi ţinu oglinda preţiosului client, periindu-i câteva fire de păr de pe umeri.

— Nu uita, îi reaminti, să te bărbiereşti în fiecare dimineaţă. Şi să-ţi dai cu şampon pe cap măcar de două ori pe săptămână, dacă vrei să treci proba.

„În celule!” strigă domnul Hagen. Urmărise uimit cum un prizonierii dăduse altuia un pachet nedesfăcut de ţigări.

— Ţi-ai găsit un tovarăş pentru alte servicii, Louis? rânji el.

Danny şi Louis tăcură.

— Zău, Cartwright, spuse Hagen, nu te-aş fi luat niciodată drept „din ăia”.

23

Minutele se transformau în ore, orele în zile, iar zilele deveneau săptămâni în cel mai lung an din viaţa de până atunci a lui Danny. Totuşi, Beth îi amintea adesea că nu fusese chiar un an pierdut. După cum îl asigurase Nick, peste vreo două luni va putea să-şi dea şase examene şi să le ia cu note mari. Beth îl întrebase dacă-şi alesese nişte materii ca să le studieze în continuare.

— Până atunci, ies de aici, o asigurase el.

— Totuşi, alege-le, insistase ea.

Beth şi Christy îl vizitau în prima duminică a fiecărei luni şi în ultima vreme, iubita lui vorbea mereu despre recurs, deşi nu fusese încă programat la tribunal. Domnul Redmayne încă mai căuta probe noi, fără de care recunoştea că nu aveau prea multe şanse. Danny citise de curând, într-un raport al Ministerului de Interne, că 97 la sută dintre condamnaţii pe viaţă nu câştigă la recurs, iar restul de 3 la sută primesc doar o mică reducere a sentinţei.

Încercase să nu se gândească la eşec în cazul recursului. Dacă mai stătea încă douăzeci şi unu de ani în închisoare, ce se va întâmpla cu Beth şi Christy? Beth nu vorbea niciodată despre asta, dar el hotărâse deja că nu vor ispăşi toţi trei pentru unul.

În ochii lui Danny, prizonierii pe viaţă erau de două feluri: cei care rupeau orice legături cu lumea dinafară – fără scrisori, telefoane sau vizite – şi cei care, ca nişte invalizi la pat, rămân toată viaţa o povară pentru familiile lor. Deja se hotărâse unde să se încadreze dacă eşua la recurs.

*

Pe prima pagină a ziarului *Mail on Sunday se* putea citi titlul: *Dr. Beresford moare într-un*

accident de maşină. În articol scria că steaua lui Lawrence Davenport pălise şi producătorii serialului *Reţeta* hotărâseră să-l scoată din scenariu. Urma să fie omorât de un şofer beat, într-un accident de maşină tragic. Va fi dus la propriul lui spital, unde sora Petal, pe care tocmai o părăsise fiindcă era însărcinată, va încerca în zadar să-i salveze viaţa…

În biroul lui Spencer Craig sună telefonul. Răspunse şi se aştepta să-i audă vocea lui Gerald Payne.

— Ai văzut ziarele? întrebă Payne.

— Da, spuse Craig. Sincer, nu sunt surprins. Audienţa serialului scade încontinuu de câţiva ani, aşa că sigur că umblă după o şmecherie care să-i urce iar în topul preferinţelor.

— Dar, dacă-l concediază pe Larry, o să-i fie greu să-şi găsească alt rol, comentă Payne. Doar nu vrei să se apuce iar de băut.

— Nu cred că e bine să discutăm asta la telefon, Gerald. Hai să ne întâlnim undeva, propuse Craig, deschizându-şi agenda care avea câteva pagini albe. Parcă nu mai era atât de căutat ca altădată.

*

Ofiţerul care-l arestase puse pe birou obiectele deţinutului, pe care sergentul de serviciu le trecu în registru: un ac, un pacheţel cu o substanţă albă, o cutie de chibrituri, o lingură, o cravată şi o bancnotă de cinci lire.

— Are nume sau acte? întrebă el.

— Nu, răspunse tânărul comisar, uitându-se la silueta neajutorată prăbuşită pe banca din faţa lui. Bietul amărât, comentă, ce rost are să-l băgăm la închisoare?

— Aşa e legea, nenicule. Treaba noastră e s-o respectăm, nu s-o discutăm.

— Bietul amărât, repetă comisarul.

*

În nopţile lungi de nesomn de dinaintea recursului, Danny se gândea adesea la sfatul domnului Redmayne de la prima judecată: dacă pledezi vinovat, stai la închisoare doar doi ani. Dacă l-ar fi ascultat, după douăsprezece luni de acum înainte era liber.

Încercă să se concentreze asupra eseului pe care-l scria despre *Contele de Monte Cristo,* pentru un examen de echivalare a studiilor. Poate va scăpa, ca Edmond Dantès. Dar nu poţi săpa un tunel când ai celula la etajul întâi şi nu poţi să te arunci în mare, fiindcă Belmarsh nu e pe o insulă. Aşa că, spre deosebire de Dantès, dacă nu câştiga la recurs, Danny nu avea prea multe şanse de a se răzbuna pe cei patru duşmani ai lui. După ce-i citise cel mai recent eseu, Nick îi dăduse 73% şi comentase:

— Spre deosebire de Dantès, tu nu va trebui să evadezi, fiindcă va trebui să-ţi dea drumul.

Ce bine ajunseseră să se cunoască în anul care trecuse! Stătuse cu Nick mai multe ore decât cu Bernie. Unii din prizonierii mai „proaspeţi" îi credeau chiar fraţi, până când Danny deschidea gura. *Asta* avea să dureze mai mult.

— Eşti la fel de deştept ca mine, îi repeta Nick, iar când vine vorba de matematică, tu eşti profesorul – dintre noi doi.

Auzind cheia în broasca uşii, Danny ridică ochii de pe hârtie. Domnul Pascoe trase uşa, lăsându-l pe Marele Al să intre în celulă, cu precizie de ceasornic – să nu mai folosească exprimări-clişeu, nici măcar în gând, îl sfătuise Nick – şi să se lase tăcut pe patul lui. Danny continuă să scrie.

— Am ceva noutăţi pentru tine, Danny, băiete, zise Marele Al după ce se închise uşa.

Danny lăsă pixul din mână. Era un eveniment că Marele Al iniţia o conversaţie. De obicei, nu făcea asta decât ca să ceară vreun chibrit.

— Te-ai izbit vr’o dată de unu’ Mortimer?

Inima lui Danny începu să bată nebuneşte:

— Da, reuşi să răspundă. Era la bar în seara când l-au omorât pe Bernie, dar n-a venit la proces.

— A venit aici, zise Marele Al.

— Ce vrei să spui?

— Chiar ce-am zis, Danny, băiete. S-a arătat la spital azi dup’amiază. Avea nevoie de medicamente.

Danny ştia că dacă l-ar fi întrerupt pe Marele Al din vorbă, risca să nu-l mai audă scoţând un cuvânt o săptămână, aşa că aşteptă să continue.

— I-am văzut dosaru’. Deţinere de droguri clasa A. Doi ani. Aşa că presimt că o să vină des pe la spital.

Danny tăcea mai departe. Doar inima îi bătea tot mai repede.

— N-oi fi eu aşa deştept ca tine sau ca Nick, da’ poate c-o să-ţi dea dovada aia pe care-o căutaţi tu şi avocatu’.

— Eşti un giuvaier, spuse Danny.

— Unu’ mai colţuros, glumi Marele Al, da’ scoală-mă când ţi se-ntoarce colegu’, că am senzaţia că mi-a venit rându’ să vă-’nvăţ şi eu câte ceva.

*

Spencer Craig viziona ultimul episod din *Reţeta* în care juca Lawrence Davenport, învârtind în mână un pahar de whisky. Alături de alte nouă milioane de telespectatori, se uita cum doctorul Beresford, strâns tare de mână de sora Petal, îşi îngăima ultima replică: „Meriţi pe cineva mai bun”. Episodul a urcat pe culmile audienţei din acel deceniu. S-a sfârşit cu sicriul doctorului Beresford coborât în pământ şi sora Petal suspinând pe margine. Producătorii n-au lăsat nicio portiţă pentru revenirea miraculoasă a

personajului, cu toate solicitările adoratorilor lui Davenport.

Fusese o săptămână proastă pentru Craig: Toby intrase în aceeaşi închisoare unde era şi Cartwright, Larry rămăsese fără slujbă şi în dimineaţa aceea se afişase şi data recursului lui Cartwright. Mai erau câteva luni până atunci, dar oare cum se va simţi Larry atunci? Mai ales dacă Toby claca şi spunea oricui i-ar fi dat o doză ce se întâmplase cu adevărat în seara aceea.

Craig se ridică de la birou, deschise un fişet în care umbla rar şi se uită la dosarele unor cazuri trecute. Scoase şapte, ale unor foşti clienţi de-ai lui care sfârşiseră la Belmarsh. Le studie mai mult de o oră, deşi nu era decât un singur candidat pentru treaba la care se gândea el.

*

— Începe să ciripească, zise Marele Al.

— A vorbit despre seara aia de la Dunlop Arms? îl întrebă Danny.

— Încă nu, da' e devreme. Cu timpu', o să vorbească.

— De unde ştii? întrebă Nick.

— Fiindcă eu am ceva ce-i trebuie şi un schimb cinstit nu-i hoţie.

— Ce ai tu şi-i trebuie lui atât de mult? întrebă Danny.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să ştii răspunsul, sări Nick.

— Şmecher, Nick ăsta, făcu Marele Al.

*

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Craig?

— Cred că eu te pot ajuta.

— Nu prea cred, domnule Craig. Stau în cloaca asta de opt ani şi de-atunci nicio păsărică nu mi-a ciripit de dumneavoastră, aşa că lăsaţi-o baltă. Ştiţi

că n-am cu ce să vă plătesc. De ce nu ziceţi de-a dreptul ce vreţi de la mine?

Înainte de a cere să se consulte cu fostul lui client, Kevin Leach, Spencer Craig controlase încăperea, căutând microfoane. Dreptul englez prevede confidenţialitatea relaţiei avocat-client şi dacă aceasta ar fi încălcată, dovezile obţinute nu s-ar admite la proces. Cu toate acestea, Craig ştia că risca, dar perspectiva de a sta închis pentru multă vreme cu unii de teapa lui Leach nu-i surâdea deloc.

— Ai tot ce-ţi trebuie? începu el cu replicile pe care şi le repetase de acasă, de parcă ar fi examinat un martor-cheie la un proces.

— Mă descurc, răspunse Leach. Nu-mi trebuie multe.

— Te descurci doar cu douăsprezece lire pe săptămână, cât câştigi la „lanţ”?

— Am zis că mă descurc.

— Dar nu-ţi trimite nimeni un mic supliment, spuse Craig. Şi nu te-a mai vizitat nimeni de patru ani.

— Sunteţi bine informat ca totdeauna, domnule Craig.

— Nici vreun telefon n-ai mai dat de vreo doi ani, de când a murit mătuşa Maisie.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Craig?

— S-ar putea ca mătuşa Maisie să-ţi fi lăsat ceva în testament.

— Păi de ce să-mi lase?

— Fiindcă avea un prieten pe care l-ai putea ajuta.

— Ce fel de ajutor?

— Prietenul ei are o problemă. Tânjeşte după ceva, dar nu după ciocolată.

— Staţi să ghicesc. Heroină, iarbă, cocaină?

— Prima dată ai ghicit bine. Are nevoie de marfă regulat.

— Cât de regulat?

— Zilnic.

— Şi cât mi-a lăsat mătuşa Maisie ca să-i asigur atâta marfă, plus riscul?

— Cinci mii de lire, spuse Craig. Dar, înainte să moară, a mai adăugat o clauză la testament.

— Staţi să ghicesc. N-o să primesc toţi banii odată.

— Ca nu cumva să fii tentat să cheltuieşti prea mult.

— Vă ascult.

— Ea spera că cincizeci de lire pe săptămână o să fie de-ajuns ca să-i asigure porţia prietenului.

— Ziceţi-i că dacă-mi dă o sută, s-ar putea s-o ajut.

— Pot să-ţi spun, în numele ei, că e de acord.

— În cazul ăsta, cum îl cheamă pe prietenul mătuşii Maisie?

— Toby Mortimer.

*

— Din afară înăuntru, explică Nick. E o regulă simplă.

Danny luă lingura de plastic şi începu să scoată afară apa din castron.

— Nu, zise Nick. Să nu-ţi înclini niciodată farfuria de supă. Şi să nu sorbi cu zgomot.

— Beth se plânge mereu de asta, spuse Danny.

— Şi eu, făcu Marele Al, fără să se mişte din pat.

— Beth are dreptate, zise Nick. În unele ţări, e de bun gust să sorbi supa cu zgomot, dar nu şi în Anglia.

Îi luă castronul din faţă lui Danny şi-l înlocui cu o farfurie pe care pusese o felie groasă de pâine şi nişte boabe de fasole înăbuşită.

— Închipuie-ţi că pâinea e un cotlet de miel şi fasolea, mazăre.

— Ce sos aveţi? întrebă Marele Al din pat.

— Bovril rece, răspunse Nick.

Danny luă cuţitul şi furculiţa de plastic, ţinându-le strâns, cu tăişul şi dinţii îndreptaţi spre tavan.

— Ţine minte că tacâmurile nu sunt rachete gata de lansare, îl povăţui Nick. Şi de câte ori le atingi de farfurie, trebuie să le încarci.

Luă cuţitul şi furculiţa lui, arătându-i lui Danny cum trebuia să le ţină.

— Nu e natural, reacţionă Danny.

— O să te obişnuieşti repede, îl linişti Nick. Şi nu uita să ţii degetul arătător deasupra. Nu lăsa mânerul cuţitului să iasă dintre degetul mare şi arătător, că nu e stilou, e cuţit.

Danny încerca să-l imite, dar i se părea că nu-i e la îndemână.

— Acum vreau să mănânci bucata de pâine de parcă ar fi un cotlet de miel.

— Cum îl doriţi, domnule? mormăi Marele Al. Pătruns sau în sânge?

— Întrebarea asta n-o să ţi se pună la carne de miel, ci la fripturi, îi zise Nick lui Danny.

Danny săpă în felia de pâine.

— Nu, îl învăţă Nick. Tai carnea, n-o sfâşii. O tai bucată cu bucată, nu toată.

Danny ascultă, dar se apucă să taie a doua bucată de pâine în timp ce o mesteca pe prima.

— Nu, repetă Nick ferm. Când mesteci, laşi cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi le iei iar abia după ce ai înghiţit ce mestecai.

Danny înghiţi pâinea şi-şi remorcă nişte fasole în furculiţă.

— Furculiţa nu e lopată, zise Nick. Înţeapă doar câteva boabe.

— Dar va dura o veşnicie să mănânc!

— Nu vorbi cu gura plină.

Marele Al mormăi, dar Danny nu-l băgă în seamă, îşi mai tăie o bucată de pâine, lăsă tacâmurile pe farfurie şi începu să mestece.

— Bun, dar mestecă mai mult înainte să înghiţi spuse Nick, încearcă să ţii minte că eşti om, nu animal.

Comentariul îl făcu pe Marele Al să râgâie zgomotos. Danny încercă să înţepe cu furculiţa câteva boabe de fasole, dar îi tot scăpau şi renunţă.

— Nu-ţi linge cuţitul, îl dăscăli Nick.

— Dacă-ţi place, Danny băiete, interveni Marele Al, poţi să mă lingi pe mine-n cur.

Danny reuşi, în fine, să-şi termine dejunul modest şi puse tacâmurile pe farfuria goală.

— Când termini de mâncat, spuse Nick, pui tacâmurile unul lângă altul.

— De ce? întrebă Danny.

— Ca să ştie chelnerul că ţi-ai terminat masa.

— Nu prea mănânc eu la restaurant, recunoscu Danny.

— Atunci vă invit eu primul, pe tine şi pe Beth, după ce ieşim de aici.

— Da' pe mine nu mă inviţi? întrebă Marele Al.

Nick îl ignoră:

— Hai să trecem la desert.

— Budincă? întrebă Danny.

— Nu, zise Nick, desert. La restaurant, comanzi doar aperitivul şi felul principal şi după ce le mănânci, ceri meniul de deserturi.

— Două meniuri la acelaşi restaurant? se miră Danny.

Nick zâmbi, punându-i o felie mai subţire de pâine pe farfurie.

— Uite o tartă de caise.

— Şi eu sunt în pat cu Cameron Diaz, spuse Marele Al.

În sfârşit, râseră şi Danny şi Nick.

— La desert, foloseşti furculiţa mică, îşi continuă Nick lecţia. Totuşi, crema de zahăr ars sau îngheţata le mănânci cu linguriţa.

Marele Al se ridică brusc în fund:

— Ce dracu's toate astea? izbucni el. Aici nu-i restaurant, e-nchisoare. Şi Danny n-o să mănânce decât curcan rece, douăj' de ani de-acu-nainte.

— Mâine, se prefăcu Nick că nu-l aude, o să-ţi arăt cum să guşti vinul, după ce chelnerul ţi-a

turnat în pahar puţin.

— Şi pe urmă, zise Marele Al, trăgând un vânt, o să te las să-mi guşti pisatul, soi rar, să ştii, ca să nu uiţi că eşti la pârnaie şi nu la blestematul de hotel Ritz.

24

Uşa grea a celulei cu un singur locatar se deschise:

— Ai un pachet, Leach. Ţine-te după mine şi mergi repede.

Leach se dădu încet jos din pat, merse agale spre coridor şi se luă după ofiţerul de escortă:

— Mulţam că m-ai pus singur în celulă, mormăi, pe când mergeau.

— Dacă te porţi frumos, mă port şi eu frumos, zise domnul Hagen.

Nu mai vorbiră până când ajunseră la magazie. Ofiţerul lovi tare uşile duble. Magazionerul deschise şi întrebă:

— Nume?

— Brad Pitt.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Leach, că te trec în raport.

— Leach, 6241.

— Ai un pachet.

Luând o cutie de pe un raft din spatele lui, magazionerul i-o întinse.

— Văd că aţi deschis-o, domnule Webster.

— Aşa-i regulamentul, Leach.

— Mda, zise Leach. Trebuie să deschideţi pachetul în prezenţa mea, ca să fiu sigur că nu s-a pus şi nu s-a luat nimic din el.

— Hai, dă-i drumul, spuse domnul Webster.

Leach ridică imediat capacul cutiei, în care era un trening Adidas ultimul răcnet.

— Frumos echipament, remarcă magazionerul. Cred că l-a uşurat de parale bine pe ăla care ţi l-a trimis.

Leach nu comentă, în timp ce Webster căuta prin toate buzunarele treningului, în eventualitatea că s-ar fi ascuns acolo droguri sau bani. Nu găsi nimic, nici măcar bancnota de cinci lire care se strecura de obicei.

— Poţi să-l iei de aici, Leach, spuse cam bănuitor.

Deţinutul îşi luă cadoul şi se îndepărtă. Nu făcuse nici doi paşi când îşi auzi numele răcnit. Se întoarse.

— Ia şi cutia, maimuţoiule! se răsti magazionerul.

Leach puse treningul în cutie şi luă cutia sub braţ.

— Ei, ţi-ai îmbunătăţit ţinuta, remarcă domnul Hagen, escortându-l înapoi la celulă. Aş putea să mă uit mai atent la trening, fiindcă nu te-am văzut niciodată pe la sala de sport. Dar aş putea şi să mă fac neştiutor.

Leach zâmbi:

— O să vă las partea în locul obişnuit, domnule Hagen, spuse, pe când uşa celulei se închidea.

*

— Nu mai pot trăi în minciună, spuse teatral Davenport. Nu înţelegeţi că am trimis un om nevinovat la închisoare pentru tot restul vieţii?

După ce fusese scos din serialul în care juca, era de aşteptat ca Davenport să facă vreo declaraţie dramatică, se gândi Craig. În fond, nu prea avea la ce altceva să recurgă, acum, fiind „pe liber”.

— Şi ce intenţionezi să faci? întrebă Payne pe un ton voit degajat, aprinzându-şi o ţigară.

— Să spun adevărul, declară Davenport pe nerăsuflate. Am de gând să depun mărturie la recursul lui Cartwright şi să spun ce s-a întâmplat cu adevărat în seara aia. Poate n-o să mă creadă, dar măcar o să am conştiinţa curată.

— Dacă faci asta, am putea ajunge toţi trei la închisoare, îl preveni Craig. Pe viaţă, adăugă, după o scurtă pauză. Eşti sigur că asta vrei?

— Nu, dar e cel mai mic din două rele.

— Şi nu-ţi pasă că s-ar putea să ţi-o tragă doi malaci la duş, cu rândul? întrebă Craig.

Davenport nu răspunse.

— Ca să nu mai vorbim de ruşinea familiei tale, adăugă Payne. Poate că acum nu lucrezi, Larry, dar te asigur că, dacă-ţi schimbi mărturia, s-ar putea să nu mai joci niciodată.

— M-am gândit mult la consecinţe, îşi dădu aere Davenport, şi m-am hotărât.

— Te-ai gândit la Sarah şi la efectele acţiunii tale asupra carierei ei? întrebă Craig.

— Da şi când mă întâlnesc cu ea, intenţionez să-i spun exact ce s-a întâmplat şi sunt sigur că va fi de acord cu mine şi cu ce vreau să fac.

— Îmi faci şi mie o mică favoare, Larry? îi ceru Craig. De dragul vremurilor trecute?

— Ce anume? întrebă suspicios Davenport.

— Mai ai răbdare o săptămână până-i spui surorii tale despre asta.

Davenport acceptă după o ezitare:

— În regulă, o săptămână, dar nicio zi mai mult.

*

Leach aşteptă să se stingă lumina la zece seara, apoi se dădu jos din pat. Luă de pe masă o furculiţă de plastic şi se duse la toaleta din colţul celulei – singurul loc unde nu te pot vedea sticleţii prin ferestruica pe unde se uită noaptea, când îşi fac turul.

Îşi dădu jos pantalonii noi de trening şi se aşeză pe veceu. Ţinând strâns furculiţa, se apucă să descoasă dunga albă verticală din mijlocul celor trei dungi ornamentale de pe fiecare crac al pantalonilor. Era un proces laborios, care-i luă vreo patruzeci de minute. În fine, extrase din interiorul dungii un pacheţel foarte subţire, învelit în folie de plastic. Înăuntru era destulă pulbere cât să-i ajungă unui toxicoman o săptămână. Zâmbi – asta i se întâmpla rar – la gândul că mai rămăseseră încă cinci benzi nedescusute. Şi el şi domnul Hagen vor avea un profit garantat.

*

— Mortimer primeşte marfă de undeva, zise Marele Al.

— De ce crezi asta? întrebă Danny.

— Venea la spital în fiecare dimineaţă. Doctorul chiar îl băgase într-un program de dezintoxicare. Şi apoi, ia-l de unde nu-i.

— Asta înseamnă că şi-a găsit un furnizor, conchise Nick.

— Nu unul din ăia obişnuiţi, comentă Marele Al. Am întrebat prin jur da' nimic.

Danny se prăbuşi pe spate în pat, cedând depresiei comune vieţaşilor.

— Nu te lăsa, Danny băiete. Vine el înapoi! Toţi vin.

— Vizită! se auzi un strigăt şi după câteva momente, uşa se deschise şi Danny se alătură lungului şir de prizonieri care aşteptaseră toată dimineaţa să primească o vizită.

Sperase să-i poată spune lui Beth că făcuse rost de dovezile de care avea nevoie domnul Redmayne ca să câştige recursul. Acum nu mai spera decât ca Marele Al să aibă dreptate şi Mortimer să revină curând la spital.

În închisoare, vieţaşii se agaţă de speranţă ca naufragiaţii de un lemn plutind pe mare. Mergând spre zona de vizite, Danny încleştă pumnii, hotărât să n-o lase pe Beth să-şi dea seama că lucrurile mergeau prost. Cu ea, nu lăsa niciodată garda jos; avea nevoie ca Beth să creadă că mai exista o speranţă.

*

A fost surprins să audă cheia în locaş, pentru că pe el nu-l vizita nimeni de obicei. Trei ofiţeri intrară în celulă. Doi îl luară de umeri şi-l traseră din pat. În cădere, se agăţă de cravata unuia, dar

rămase cu ea în mână. Temnicerii au cravate prinse cu capse, ca să nu poată fi sugrumaţi. Unul îi apucă braţele şi i le răsuci la spate, iar altul îl lovi în spatele genunchilor, pentru ca al treilea să-i poată pune cătuşe. Pe când se prăbuşea pe podeaua de piatră, primul jandarm îl înşfăcă de păr. În mai puţin de treizeci de secunde era legat fedeleş, apoi târât afară din celulă, pe palier.

— Ce puneţi la cale, nenorociţilor? reuşi să întrebe, după ce-şi recapătă suflul.

— Te ducem la carceră, Leach, zise unul din temniceri. N-o să mai vezi lumina zilei treizeci de zile, adăugă pe când îl târau pe scări, cu genunchii izbindu-i-se de fiecare treaptă.

— De ce sunt acuzat?

— Furnizare, răspunse alt jandarm, pe când mergeau rapid pe un coridor cu zugrăveală purpurie, deloc agreat de prizonieri.

— Nu m-am atins niciodată de droguri, domnule guvernator, ştiţi asta, protestă Leach.

— „Furnizare” înseamnă altceva, ştii asta, îi replică poliţistul.

Ajunseră toţi patru în faţa unei celule fără număr. Unul din jandarmi căută o cheie puţin folosită, în timp ce ceilalţi doi îl ţineau strâns pe Leach. După ce se deschise uşa, îl azvârliră fără menajamente într-o încăpere care făcea, prin comparaţie, celula lui de la etaj să semene cu o cameră de hotel. Pe podeaua de piatră se afla o saltea subţire din păr de cal; mai erau o chiuvetă din fier prinsă de perete, un vas de toaletă din fier, fără bazin, un cearşaf, o pătură. Nu existau pernă sau oglindă.

— Când o să ieşi de aici, Leach, vei constata că ai rămas fără subvenţia lunară. Nimeni nu crede că mătuşa aia, Maisie, chiar există.

Şi uşa camerei se trânti cu zgomot.

*

— Felicitări, spuse Beth, când Danny o luă în braţe.

El o privi nedumerit.

— Examenele tale, prostuţule, spuse ea. Le-ai luat pe toate cu brio, cum a prevăzut Nick.

Danny zâmbi. Fusese atât de demult, de fapt, acum o lună, dar o lună este o eternitate în închisoare. Oricum, o ascultase pe Beth şi se înscrisese pentru trei examene în ciclul de învăţământ superior.

— Ce materii ţi-ai ales? întrebă ea, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Engleză, matematică şi afaceri, răspunse Danny. Dar am o problemă.

Înainte ca Beth să devină îngrijorată, continuă:

— Deja sunt mai bun decât Nick la matematică, aşa că aduc o profesoară din afară, doar o dată pe săptămână.

— O profesoară? îl chestionă ea suspicioasă.

Danny râse:

— Domnişoara Lovett are peste şaizeci de ani şi e la pensie, dar ştie carte. Zice că, dacă mă ţin de treabă, o să-mi dea o recomandare pentru Universitatea Deschisă. Dar poate n-o să mai fie timp, dacă o să câştig la recurs.

— După ce o să câştigi la recurs, îl completă Beth, trebuie să continui să înveţi, altfel Nick şi domnişoara Lovett şi-au pierdut timpul cu tine.

— Dar o să lucrez la garaj toată ziua şi am şi câteva idei ca să meargă mai bine. Ce e? întrebă, văzând că Beth tăcuse.

Ea ezită, pentru că tatăl ei îi spusese să nu discute despre asta, dar, în cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Treburile nu merg prea bine la garaj, recunoscu. De fapt, abia o mai scoatem la capăt.

— De ce? întrebă Danny.

— Fără tine şi Bernie ne preiau cei de la Monty Hughes clientela.

— Nu te îngrijora, iubito, spuse Danny. Lucrurile se vor schimba după ce ies de aici. De fapt, plănuiesc să-l preiau eu pe Monty Hughes, doar e trecut de şaizeci de ani, nu?

Beth zâmbi la declaraţia lui optimistă:

— Asta înseamnă că ai găsit dovezile pe care le caută domnul Redmayne?

— E posibil, dar pe moment, nu pot spune mai mult, zise Danny, aruncând o privire spre camerele de filmat de deasupra lor. Unul din prietenii lui Craig, care au fost atunci cu el în bar, a apărut aici. Nu-ţi spun cine e, adăugă, uitându-se spre cubul de supraveghere, unde Marele Al îi spusese că stăteau poliţiştii care puteau citi pe buze.

— De ce a fost închis?

— Nu-ţi pot spune. Ai încredere în mine.

— Domnului Redmayne i-ai spus?

— I-am scris săptămâna trecută, mai pe ocolite, fiindcă sticleţii, pardon, poliţiştii, ne deschid scrisorile şi le citesc.

— Poliţiştii? se miră Beth.

— Nick spune că nu trebuie să mă obişnuiesc să folosesc jargonul de închisoare dacă vreau să încep o viaţă nouă după ce ies de aici.

— Nick te crede că eşti nevinovat? întrebă ea.

— Da. Şi Marele Al mă crede şi câţiva dintre poliţişti. Nu mai suntem singuri, Beth, îi luă el mâna.

— Când va fi eliberat Nick?

— Peste cinci-şase luni.

— O să ţii legătura cu el?

— O să încerc, dar pleacă să predea în Scoţia.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, spuse Beth, mângâindu-l uşor pe obraz. S-a purtat ca un prieten adevărat.

— Aşa e, spuse Danny. Deja ne-a invitat pe amândoi la masă.

Christy încercă să facă un pas spre tatăl ei şi căzu. Danny o luă în braţe:

— Nu prea te-am băgat în seamă, nu, mititico? încercă să-şi consoleze fetiţa, care plângea.

— Dă-mi-o mie, zise Beth. Se pare că Nick nu se pricepe şi la copii, să te înveţe cum să te porţi cu ei.

*

— Nu e doar o potrivire, zise Marele Al, bucuros că putea schimba o vorbă doar cu căpitanul, cât era Danny la duş.

Nick se opri din scris:

— Nu e o potrivire?

— Leach intră la carceră şi a doua zi apare Mortimer la spital, mort să-l vadă pe doctor.

— Crezi că Leach era furnizorul lui?

— Cum am zis, nu e doar o potrivire.

Nick puse pixul jos, gata să-l asculte.

— Tremură, aşa e totdeauna când începi reabilitarea, spuse Marele Al. Doctoru' crede că de data asta chiar vrea să se lase. Da'n curând o să ştim sigur dacă Leach e-amestecat.

— Cum aşa? întrebă Nick.

— Iese de la carceră în două săptămâni. Dacă Mortimer nu mai vine la tratament, înseamnă că el e sigur furnizoru'.

— Deci mai avem două săptămâni ca să găsim dovada, conchise Nick.

— Doar dacă nu-i o potrivire.

— Nu ne putem asuma riscul, zise Nick. Împrumută reportofonul lui Danny şi ia-i un interviu pacientului tău.

— Da, domnule, spuse Marele Al, luând poziţia de „drepţi" lângă pat. Să-i zic lui Danny despre asta sau să-mi ţin gura?

— Spune-i tot, ca să-i transmită informaţia avocatului lui. În orice caz, trei creiere sunt mai bune ca două.

— Cât de deştept e? întrebă Marele Al, aşezându-se din nou pe patul lui.

— Mult mai deştept ca mine, recunoscu Nick. Dar să nu-i spui. Cu puţin noroc, o să ies de aici înainte să-şi dea seama singur.

— Poate că a venit vremea să-i spunem adevăru' despre noi.

— Încă nu, spuse Nick ferm.

*

— Scrisori, zise poliţistul. Două pentru Cartwright şi una pentru tine, Moncrieff.

Şi-i întinse lui Danny o scrisoare.

— Eu sunt Cartwright, zise el. Moncrieff e dânsul.

Poliţistul se încruntă, luă scrisoarea şi i-o dădu lui Nick, apoi îi întinse alte două scrisori lui Danny.

— Iar eu sunt Marele Al, zise Marele Al.

— Du-te dracu', replică poliţistul, trântind uşa după el.

Danny începu să râdă, dar, uitându-se la Nick, îl văzu pământiu la faţă. Tremura cu plicul în mână. Danny nu-şi amintea ca Nick să mai fi primit vreo scrisoare până la aceea.

— Vrei să ţi-o citesc eu? se oferi.

Nick clătină din cap, desfăcu scrisoarea şi o citi. Marele Al se uita alarmat, dar nu spunea nimic. La închisoare nu prea se întâmplă lucruri ieşite din comun. Citind, ochii lui Nick se umplură de lacrimi. Se şterse cu mâneca, apoi îi întinse şi lui Danny scrisoarea.

Dragă domnule Nicholas,

Îmi pare rău că trebuie să vă informez că tatăl dv. a decedat. A murit ieri-dimineaţă, de atac de cord, dar doctorul m-a asigurat că l-a durut puţin sau deloc. Cu permisiunea dumneavoastră, voi depune o cerere să fiţi lăsat să participaţi la înmormântare.

Al dumneavoastră sincer,

Fraser Munro, avocat

Ridicând ochii, Danny văzu că Marele Al îl luase pe Nick în braţe.

— I-a murit şi lui tatăl, nu? a fost singura explicaţie dată de uriaş.

25

— Poţi să ai tu grija de ăsta cât sunt eu plecat? întrebă Nick, întinzându-i lui Danny lanţul lui de argint.

— Sigur, zise Danny, studiind ceva ca o cheie care atârna de lanţ. Dar de ce nu-l iei cu tine?

— Să spunem că în tine am mai multă încredere decât în majoritatea oamenilor cu care o să mă întâlnesc acolo.

— Sunt flatat, spuse Danny, punându-şi lanţul la gât.

— Nu era un compliment, zâmbi Nick.

Se privi în oglinda mică de deasupra chiuvetei. I se dăduseră lucrurile la cinci dimineaţa, într-o pungă de plastic pecetluită de patru ani. Trebuia să plece la şase dacă voia să ajungă la timp la înmormântare, în Scoţia.

— De-abia aştept, mărturisi Danny privindu-l.

— Ce?

— Să mi se dea voie să mă-mbrac iar cu hainele mele.

— O să te îmbraci la recurs şi după ce ţi se va anula sentinţa, n-o să mai porţi haine de deţinut niciodată. O să ieşi de la tribunal ca un om liber.

— Mai ales după ce o să-mi asculte caseta, interveni, cu un surâs, Marele Al. Cred că azi e ziua cea mare.

Tocmai voia să explice la ce se gândise când se auzi cheia în locaş. Era prima dată când îi vedeau pe domnii Pascoe şi Jenkins în haine civile.

— Hai după mine, Moncrieff, spuse domnul Pascoe. Guvernatorul vrea să-ţi zică două vorbe înainte de a porni spre Edinburgh.

— Vă rog să-i transmiteţi salutări de la mine şi să-l invitaţi la noi la ceai, spuse Danny afectat, imitând accentul lui Nick.

— Dacă ai impresia că mă poţi înlocui, ce-ar fi să predai orele mele cât lipsesc? râse Nick.

— Vorbeşti cu mine? interveni Marele Al.

*

Lui Davenport îi suna telefonul, dar avu nevoie de ceva timp ca să iasă din pat să răspundă.

— Cine dracu' e? mormăi.

— Gibson, auzi vocea familiară a impresarului lui.

Davenport se trezi dintr-odată. Gibson Graham îl suna dacă avea de lucru pentru el. Se ruga să fie un film, alt serial sau chiar o reclamă. Se plăteau bine, chiar dacă-l angajau doar pentru voce. Sigur că admiratorii lui vor recunoaşte inflexiunile dulcege ale doctorului Beresford.

— Am o ofertă, începu Gibson, adoptând un ton de parcă era ceva normal.

Davenport ascultă încordat, ţinându-şi respiraţia.

— E un montaj nou al piesei *E important să fii onest* şi vor să-l joci tu pe Jack. Pe Gwendolyn o joacă Eve Best. Sunt patru săptămâni de turneu înainte de premiera din West End. Nu se plăteşte grozav, dar o să le reamintească producătorilor că încă mai eşti în viaţă.

Davenport se gândi că era o remarcă delicată, dar tot nu-i făcea plăcere. Ţinea minte ce obositoare erau turneele şi apoi efortul de la teatru, seară de seară, ca să nu mai pună la socoteală matineele cu sala pe jumătate goală. Totuşi, trebuia să recunoască şi faptul că era prima ofertă serioasă pe care o primea în aproape patru luni.

— O să mă gândesc, promise.

— Nu te gândi prea mult, îl sfătui Gibson. Au apelat deja şi la agentul lui Nigel Havers.

— O să mă gândesc, repetă Davenport şi închise telefonul.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Era zece şi zece. Mormăi şi se băgă la loc în aşternut.

*

Domnul Pascoe bătu discret la uşă, apoi el şi domnul Jenkins îl escortară pe Nick înăuntru.

— Bună dimineaţa, Moncrieff, ridică ochii guvernatorul, aşezat la birou.

— Bună dimineaţa, domnule Barton, răspunse Nick.

— Îţi dai seama, îl avertiză guvernatorul, că deşi ţi-am acordat permisiunea să ieşi din închisoare ca să fii de faţă la înmormântarea tatălui tău, rămâi prizonier de categoria A şi doi poliţişti vor merge cu tine şi te vor aduce înapoi diseară. În regulament este prevăzut că trebuie să-ţi punem cătuşe. Totuşi, ţinând cont de faptul că e o ocazie tristă şi că în ultimii doi ani ai fost un prizonier model şi că mai sunt doar câteva luni până vei ispăşi sentinţa, îmi voi exercita prerogativele şi-ţi voi permite să umbli fără cătuşe. Asta dacă nu cumva domnii ofiţeri consideră că ai putea încerca să scapi sau să comiţi o infracţiune. Sunt convins că nu trebuie să-ţi reamintesc, Moncrieff, că dacă eşti atât de prost încât să abuzezi de decizia mea, voi recomanda Comitetului de Eliberare Condiţionată să nu mai fi eliberat pe – aici se uită în dosarul Iul Nick – şaptesprezece iulie şi-ţi vei ispăşi toată pedeapsa, adică încă patru ani. Ne-am înţeles, Moncrieff?

— Da, domnule guvernator. Mulţumesc, spuse Nick.

— Atunci nu-mi rămâne decât să exprim condoleanţe pentru tatăl tău şi să-ţi doresc o zi liniştită.

Ridicându-se de la birou, Michael Barton adăugă:

— Îmi pare rău că acest eveniment trist s-a produs înainte de a fi eliberat.

— Vă mulţumesc, domnule guvernator.

Barton dădu din cap şi ofiţerii Pascoe şi Jenkins ieşiră cu prizonierul.

Văzând numele următorului deţinut cu care trebuia să se întâlnească, guvernatorul se încruntă. Nu-i făcea nicio plăcere.

*

În timpul pauzei de dimineaţă, Danny preluă funcţia de bibliotecar a lui Nick, aşezând pe rafturi cărţile returnate şi ştampilându-le pe cele pe care le împrumuta cu data până la care trebuiau aduse. După ce-şi termină treburile, luă un număr din ziarul *Times* şi se aşeză să citească. Se aduceau ziare la închisoare în fiecare dimineaţă, dar nu puteau fi citite decât la bibliotecă. Zilnic existau şase exemplare din *Sun,* patru din *Mirror,* două ale ziarului *Daily Mail* şi un singur *Times*. Lui Danny i se părea că oferta de presă reflecta corect preferinţele prizonierilor.

Citise *Times* în fiecare zi în ultimul an şi se familiarizase cu ziarul. Spre deosebire de Nick, încă nu putea să facă rebusul, deşi citea la fel de atent paginile de afaceri şi pe cele de sport, aşa că-şi îmbogăţise vocabularul. Astăzi va citi altceva. Deschise ziarul la o rubrică pe care de obicei o ignora.

Necrologul lordului Angus Moncrieff ocupa o jumătate de pagină, chiar dacă era jumătatea de jos. Danny citi biografia lordului Angus, de la zilele de şcoală la Loretto la Universitatea Sandhurst, pe care o absolvise şi apoi intrase ca sublocotenent în Regimentul Scoţian Cameron. După ce fusese decorat în Coreea, Sir Angus devenise colonel al regimentului lui în 1994 şi se acoperise de distincţii. În fine, necrologul consemna că soţia lui murise în 1970 şi că titlul lordului îi va reveni acum fiului lui, Nicholas Alexander Moncrieff. Danny luă Dicţionarul Concis Oxford, ca să caute semnificaţia titlurilor lordului Angus. Zâmbi la gândul că-i va spune

Marelui Al că erau colegi de celulă cu un lord cavaler. Dar Marele Al ştia deja.

— La revedere, Nick, zise un prizonier, care ieşi din bibliotecă înainte ca Danny să-i corecteze confuzia.

Se jucă gânditor cu cheia de la capătul lanţului de argint, dorindu-şi o clipă să fie altcineva. Apoi îşi aminti că avea de făcut un eseu despre *A douăsprezecea noapte* a lui Shakespeare până la sfârşitul săptămânii. Se gândi la felul cum fusese confundat de un deţinut cu un lord şi se întrebă dacă impresia ar fi rezistat şi în faţa celor din clasa lui Nick. Împături ziarul şi-l aşeză la loc, apoi traversă coridorul spre secţia de educaţie.

Elevii lui Nick îl aşteptau deja în bănci şi era limpede că nu le spusese nimeni că profesorul lor plecase în Scoţia la o înmormântare. Danny intră cu aplomb şi le zâmbi chipurilor ridicate spre el. Îşi desfăcu la gât cămaşa cu dungi albastre şi albe, ca să se asigure că se vedea lanţul de argint şi începu lecţia, sperând că vorbea ca Nick:

— Deschideţi cărţile la pagina nouă. O să vedeţi nişte desene cu animale pe o coloană şi o listă de nume de animale pe alta. Trebuie doar să asociaţi fiecare animal cu numele lui. Aveţi două minute.

— Nu găsesc pagina nouă, spuse unul dintre prizonieri.

Danny porni spre el să-l ajute, tocmai când intra un jandarm pe a cărui faţă se putu citi nedumerirea când îl văzu acolo:

— Moncrieff?

Danny ridică fruntea.

— Nu aveai învoire? se uită jandarmul pe notesul lui.

— Ba da, domnule Roberts, explică Danny. Nick este la înmormântarea tatălui lui, în Scoţia, şi m-a rugat să-i preiau clasa de citire în dimineaţa asta.

Roberts păru şi mai nedumerit:

— Faci mişto, Cartwright?

— Nu, domnule Roberts.

— Atunci mişcă-te înapoi la bibliotecă, până nu te trec în raport.

Danny ieşi repede şi se întoarse la bibliotecă. Încercă să nu râdă, dar mai trecu o vreme până reuşi să se concentreze asupra eseului despre comedia lui favorită din Shakespeare.

*

Trenul lui Nick intră în gara Waverley la câteva minute după ora douăsprezece. Îi aştepta o maşină a poliţiei, cu care urmau să parcurgă cei cincizeci de kilometri de la Edinburgh la Dunbroath. Pe când se înscriau în trafic, Pascoe se uită la ceas:

— E timp destul. Slujba începe abia la ora două.

Pe când ieşeau din oraş şi intrau în natură, Nick se uita pe geamul maşinii, simţindu-se mai liber decât fusese multă vreme. Uitase ce frumoasă era Scoţia, cu petecele ei de verdeaţă, pământul negru şi cerul rozaliu. Cei aproape patru ani de la Belmarsh în care văzuse doar zidurile înalte bordate cu sârmă ghimpată îi mai şterseseră memoria.

Încercă să-şi adune gândurile înainte de a ajunge la biserica parohială unde fusese botezat cândva. Domnul Pascoe îi dăduse voie să stea o oră de vorbă, după slujbă, cu avocatul familiei, Fraser Munro, care depusese cererea de a fi lăsat să vină la înmormântare şi probabil solicitase, de asemenea, să i se acorde o escortă minimă şi să nu poarte cătuşe.

Maşina poliţiei ajunse în faţa bisericii cu cincisprezece minute înainte de oficierea slujbei funerare. Un domn bătrâior, pe care Nick îl ştia de ani de zile, făcu un pas spre ei când îi deschise poliţistul portiera. Purta o redingotă neagră cu guler răsfrânt şi cravată neagră de mătase. Arăta mai degrabă a antreprenor de pompe funebre decât

a avocat. Îşi ridică pălăria, înclinându-se uşor. Nick îi strânse mâna zâmbind:

— Bună ziua, domnule Munro. Mă bucur să vă revăd.

— Bună ziua, Sir Nicholas, îl salută şi avocatul. Bine aţi venit acasă.

*

— Ascultă, Leach, ai fost eliberat temporar de la carceră, dar ţine minte că e doar temporar, spuse guvernatorul. Dacă provoci şi cea mai mică dezordine în aripa ta, poţi fi sigur că o să fii imediat aruncat înapoi în carceră.

— Fără să mai fiţi întrebat? rânji Leach, aflat în faţa biroului guvernatorului, între doi ofiţeri.

— Îmi conteşti autoritatea? se supără guvernatorul. În acest caz…

— Nu, domnule guvernator, răspunse sarcastic Leach. Spun doar că nu cunoaşteţi Regulamentul închisorilor din 1999. Am fost băgat la carceră fără să fiu scos la raport.

— Un guvernator are dreptul să ordone încarcerarea fără raport, dacă are motive să considere că este un caz…

— Doresc să discut cu avocatul meu, spuse glacial Leach.

— Voi nota solicitarea, încercă Barton să-şi păstreze calmul.

Cine e avocatul tău?

— Domnul Spencer Craig, răspunse Leach.

Barton notă numele pe un carneţel.

— Îl voi cere să scrie o plângere la adresa dumneavoastră şi contra trei membri din personal.

— Mă ameninţi cumva, Leach?

— Nu, domnule guvernator. Vreau să mă asigur că plângerea mea o să fie consemnată.

Exasperat, Barton dădu scurt din cap, înştiinţându-şi subalternii că trebuiau să-l ducă de acolo pe omul din faţa lui.

*

Danny voia să-i dea lui Nick vestea cea bună, dar ştia că el nu va veni din Scoţia decât după miezul nopţii.

Alex Redmayne îi confirmase, printr-o scrisoare, că recursul lui se fixase pe 31 mai, peste doar două săptămâni. Îl întreba pe Danny dacă dorea să participe la înfăţişare, ţinând cont de faptul că nu depusese mărturie la primul proces. Îi scrisese imediat că dorea să participe şi el.

Îi scrisese şi lui Beth. I-ar fi plăcut să-i poată spune că Mortimer făcuse o mărturisire completă şi Marele Al o înregistrase pe reportofon cuvânt cu cuvânt. Avea caseta ascunsă în saltea şi voia să i-o dea domnului Redmayne la vizita acestuia în calitate de avocat. Ar fi vrut să-i spună lui Beth, dar nu putea risca să aştearnă ceva în scris.

Marele Al nu ascundea cât de mulţumit era că obţinuse mărturia şi se oferise să fie şi el martor. Se părea că Nick avusese dreptate şi Danny va ieşi din închisoare înaintea lui.

26

Îngrijitorul bisericii îl aştepta în pronaos pe Sir Nicholas. Îi făcu o plecăciune uşoară, apoi îl conduse în prima strană din dreapta, care aparţinea familiei. Domnii Pascoe şi Jenkins luară loc în rândul din spate.

Nick privi spre stânga, unde membrii familiei stăteau grupaţi în primele trei rânduri de bănci. Niciunul dintre ei nu-i aruncă vreo privire. Era clar că respectau ordinele unchiului Hugo de a-l ignora. Totuşi, domnul Munro veni alături de Nick. În primele acorduri de orgă, preotul parohial, alături de capelanul regimentului unde servise colonelul, dădu tonul corului pentru a intona „Domnul este Păstorul meu".

În tonuri grave, şase comandanţi de escadroane din Regimentul Scoţian Cameron aduseră sicriul şi-l aşezară în faţa altarului. Se cântară pe îndelete toate imnurile favorite ale colonelului, încheiate cu „S-a sfârşit ziua dăruită Domnului". Nick înclină fruntea, rugându-se pentru omul care crezuse cu adevărat în Dumnezeu, în regină şi în ţara lui.

Pe când preotul rostea discursul funerar, Nick îşi aminti o expresie pe care tatăl lui o folosea invariabil când era înmormântat cineva din Regimentul lui: „L-a făcut frumos părintele".

După rugăciunile capelanului şi binecuvântarea preotului, familia, prietenii, colegii de regiment şi localnicii ieşiră în curtea bisericii ca să asiste la îngropare.

Nick observă un bărbat masiv, care trebuie să fi cântărit peste o sută de kilograme şi nu părea să se simtă acasă în Scoţia. Zâmbi. Străinul îi întoarse zâmbetul şi Nick se întrebă unde-l mai văzuse. Apoi îşi aminti, în Washington DC, la o expoziţie organizată de Institutul Smithsonian în onoarea celei de-a optzecea aniversări a bunicului lui, când

bunicul îşi expusese renumita colecţie de timbre. Dar Nick nu-şi amintea deloc numele acestui om.

După ce înmormântarea se termină cu toate riturile ei, clanul Moncrieff plecă fără ca măcar unul dintre ei să-i adreseze condoleanţe unicului fiu şi moştenitor al colonelului. Unul sau doi localnici care nu depindeau total de unchiul lui, Hugo, veniră să-i strângă mâna şi ofiţerul superior care reprezenta regimentul îl salută în poziţie de drepţi. Nick îşi ridică pălăria.

Pe când pleca de lângă mormânt, îl văzu pe Fraser Munro discutând cu escorta lui. Domnul Munro veni spre el:

— Au fost de acord să vă lase să discutaţi cu mine chestiuni de familie, timp de o oră, dar nu vă permit să mergeţi în maşina mea până la birou.

— Înţeleg.

Nick le mulţumi preoţilor şi se urcă în maşina poliţiei, încadrat de Pascoe şi Jenkins.

Maşina demară şi afară, Nick îl văzu pe bărbatul masiv aprinzându-şi o ţigară.

— Hunsacker, zise el tare. Îl cheamă Gene Hunsacker.

*

— De ce ai cerut să mă vezi? vru să ştie Craig.

— Nu mai am marfă, zise Leach.

— Dar ţi-am dat destulă pentru şase luni.

— Şi-a luat şi un sticlete partea.

— Atunci fă o vizită la bibliotecă.

— De ce să mă duc la bibliotecă, domnule Craig?

— Ia ultimul exemplar din cartea *Law Review,* legată în piele şi o să găseşti ce ai nevoie în interiorul cotorului.

Craig îşi închise servieta, se ridică şi porni spre uşă.

— E cam târziu, zise Leach, fără să se mişte de pe scaun.

— Ce vrei să spui? întrebă Craig, cu mâna pe clanţă.

— Prietenul mătuşii Maisie s-a înscris la dezintoxicare.

— Atunci n-ai decât să-l atragi înapoi, nu?

— S-ar putea să nu rezolve nimic, spuse calm Leach.

Craig se întoarse încet la masă, dar nu se aşeză.

— Unde ţinteşti?

— O păsărică mi-a spus că prietenul mătuşii Maisie a început să cânte ca un canar.

— Închide-i gura, îl repezi Craig.

— Poate e prea târziu.

— Lasă jocurile, Leach şi spune clar ce vrei.

— Mi s-a spus că există o casetă.

Craig se prăbuşi pe scaun, privindu-l ţintă:

— Şi ce e pe casetă? întrebă el încet.

— O mărturisire completă… Cu nume, date şi locuri, spuse rar Leach, conştient că-i captase avocatului toată atenţia. Când am auzit numele, m-am gândit să cer o consultaţie juridică.

O vreme, Craig nu putu să vorbească.

— Crezi că poţi pune mâna pe ea? întrebă în cele din urmă.

— Costă.

— Cât?

— Zece bătrâne.

— E cam mult.

— Sticleţii cer mult ca să calce strâmb, zise Leach. Oricum, bănuiesc că mătuşa Maisie nu prea are de ales.

— În regulă, încuviinţă Craig. Dar există o limită de timp. Dacă nu primesc caseta înainte de optsprezece iunie, nu te plătesc.

— Se dă vreun premiu dacă ghicesc al cui recurs se judecă atunci? ricană Leach.

*

— Testamentul tatălui dumneavoastră a fost încredinţat firmei noastre pentru executare, spuse domnul Munro, bătând reflex cu degetele în birou. A fost alcătuit în prezenţa unui judecător aşa că vă sfătuiesc să nu-l contestaţi, oricum vi se va părea.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă opun dorinţelor tatălui meu, spuse Nick.

— Cred că este o hotărâre rezonabilă, Sir Nicholas, dacă pot să mă exprim aşa. În orice caz, aveţi dreptul să cunoaşteţi conţinutul testamentului. Pentru că nu avem timp, daţi-mi voie să parafrazez.

Tuşi, apoi începu să rezume testamentul:

— Grosul averii tatălui dumneavoastră i-a revenit fratelui lui, domnul Hugo Moncrieff şi mici cadouri şi sume de bani au fost distribuite altor membri ai familiei, colegilor de regiment şi câtorva organizaţii filantropice locale. Dumneavoastră nu v-a lăsat nimic în afară de titlu, care se transmite ereditar în mod obligatoriu.

— Domnule Munro, vă asigur că nu mă surprinde.

— Sunt uşurat să aflu asta, sir Nicholas. Totuşi, bunicul dumneavoastră, al cărui avocat s-a întâmplat să fie tatăl meu, era un om isteţ şi practic şi v-a lăsat prin testament nişte bunuri asupra cărora numai dumneavoastră vă puteţi exercita dreptul de proprietate. Tatăl dumneavoastră a făcut o solicitare legală pentru a anula acele prevederi testamentare, dar Curtea a respins-o.

Munro zâmbi şi se apucă să caute un act printre cele împrăştiate pe birou. În cele din urmă, îl ridică triumfător:

— Ah, iată ce căutam, zise şi punându-şi pe nas nişte ochelari cu lentile semicirculare, citi rar: „Las moşia mea din Scoţia, cunoscută sub numele de Dunbroathy Hall, ca şi reşedinţa mea din Londra, conacul The Boltons, nepotului meu, Nicholas Alexander Moncrieff, care este în prezent detaşat cu regimentul lui în Kosovo. Fiul meu, Angus, se

poate folosi fără restricţii de aceste proprietăţi pe toată durata vieţii, însă, după moartea lui, ele îi vor reveni nepotului meu sus-menţionat”.

Domnul Munro lăsă testamentul la loc pe birou şi continuă:

— În condiţii normale, aţi fi beneficiat de o moştenire amplă, dar, din nefericire, trebuie să vă informez că tatăl dumneavoastră a profitat de cuvintele „fără restricţii” din testament şi a grevat ambele proprietăţi de împrumuturi mari până cu doar câteva luni înainte de moarte. A garantat cu moşia Dunbroathy un împrumut – domnul Munro îşi puse din nou ochelarii ca să vadă cifrele – de un milion de lire, iar pentru conacul Boltons a obţinut puţin peste un milion. În acord cu testamentul tatălui dumneavoastră, după verificare, aceste sume îi revin unchiului dumneavoastră.

— Deci, în ciuda intenţiilor bune ale bunicului, am rămas fără nimic, conchise Nick.

— Nu neapărat, spuse domnul Munro, puteţi să-l daţi în judecată pe unchiul dumneavoastră pentru banii pe care şi i-a procurat prin acest subterfugiu şi aveţi şanse să câştigaţi.

— Totuşi, dacă aşa a dorit tata, nu voi obiecta, spuse Nick.

— Cred că ar trebui să vă reconsideraţi poziţia, Sir Nicholas, spuse domnul Munro, răpăind iar cu degetele pe birou. La urma-urmei, e în joc o sumă mare de bani şi sunt convins…

— Puteţi avea dreptate, domnule Munro, dar nu voi pune la îndoială judecata tatălui meu.

Domnul Munro îşi scoase ochelarii şi continuă cu jumătate de gură:

— Fie şi aşa. Trebuie să vă mai informez că port o corespondenţă cu unchiul dumneavoastră, Hugo Moncrieff, care cunoaşte bine situaţia dumneavoastră şi s-a oferit să vă cumpere ambele proprietăţi, cu tot cu ipoteci. De asemenea, s-a angajat să acopere toate cheltuielile legale cerute de această tranzacţie.

— Îl reprezentaţi pe unchiul meu acum? întrebă Nick.

— Nu, spuse domnul Munro apăsat. L-am sfătuit pe tatăl dumneavoastră să nu ipotecheze proprietăţile. I-am spus că nu este legal, chiar dacă se pot găsi justificări, să încheie astfel de tranzacţii fără să vă aducă la cunoştinţă şi să vă ceară aprobarea.

Domnul Munro tuşi, apoi continuă:

— Nu mi-a urmat sfatul şi a decis să apeleze la alt avocat.

— În cazul acesta, domnule Munro, pot să vă întreb dacă doriţi să fiţi reprezentantul meu legal?

— Mă simt flatat, sir Nicholas şi vă asigur că firma noastră ar fi mândră să-şi menţină relaţia de lungă durată cu familia Moncrieff.

— Domnule Munro, ţinând cont de toate problemele mele, cum mă sfătuiţi să procedez?

Domnul Munro se înclină uşor:

— Am anticipat posibilitatea de a fi solicitat şi am iniţiat, în numele dumneavoastră, o serie de demersuri.

Nick zâmbi, văzând cum bătrânul avocat îşi potrivea ochelarii la loc pe nas.

— Preţul conacului Boltons se ridică la trei milioane de lire sterline, începu el. Fratele meu e consilier la primărie şi mi-a spus că unchiul dumneavoastră, Hugo, s-a interesat dacă poate reamenaja moşia Dunbroathy, cu toate că bunicul dumneavoastră spera că veţi lăsa moşia neschimbată Fondului Naţional al Patrimoniului Scoţian.

— Da, mi-a spus şi mie, confirmă Nick. Mi-am notat în jurnal atunci.

— Asta nu-l va împiedica pe unchiul dumneavoastră să-şi urmeze planul şi m-am interesat la un văr care e partener într-o firmă de afaceri imobiliare ca să aflu cum reacţionează primăria la solicitări de aprobări pentru reamenajări. Mi-a spus că ultimele reglementări

referitoare la funcţionarea administraţiei locale prevăd posibilitatea reamenajării terenurilor care au deja construcţii pe ele, fie acestea case sau grajduri şi alte anexe. Mi-a mai spus că terenul pe care se poate construi nu poate depăşi şase hectare, dar chiar primăria e în căutarea unui loc unde se pot construi apartamente la un preţ convenabil sau un azil de bătrâni sau chiar un hotel. Toate aceste informaţii se găsesc şi în biblioteca noastră, unde se depun lunar rapoartele consiliului local, spuse domnul Munro, dându-şi jos ochelarii.

— Vărul dumneavoastră a evaluat moşia? întrebă Nick.

— Nu în mod oficial, dar mi-a spus că, de obicei, preţul pogonului ajunge în astfel de situaţii la două sute cincizeci de mii de lire sterline.

— Adică moşia valorează trei milioane, deduse Nick.

— Bănuiesc că în jur de patru milioane şi jumătate dacă puneţi la socoteală şi terenul rural. Dar – este întotdeauna un „dar” când este implicat unchiul dumneavoastră, Hugo – nu uitaţi că atât moşia, cât şi proprietatea din Londra sunt acum încărcate de ipoteci şi acestea trebuie plătite la jumătatea fiecărei luni.

Nick se aştepta să-l vadă deschizând un alt dosar şi chiar aşa se întâmplă:

— Casa Boltons are cheltuieli totale care se ridică la trei mii patru sute de lire pe lună, la care se adaugă încă două mii nouă sute de lire pentru întreţinerea domeniului Dunbroathy. Asta înseamnă aproximativ şaptezeci şi cinci de mii de lire pe an. Este de datoria mea să vă avertizez, Sir Nicholas, că dacă una din plăţi este întârziată mai mult de trei luni, companiile de ipotecare implicate au dreptul să scoată imediat proprietăţile la vânzare. Şi dacă se va întâmpla asta, sunt sigur că unchiul dumneavoastră va fi un cumpărător privilegiat.

— Domnule Munro, trebuie să vă spun că, în prezent, venitul meu de deţinut este de douăsprezece lire pe săptămână.

— Aşa este? replică domnul Munro, notându-şi suma. Banii aceştia nu acoperă prea mult din cele şaptezeci şi cinci de mii de lire, comentă, cu o licărire de umor.

— Poate că ar fi bine să apelăm la un alt văr al dumneavoastră, în aceste condiţii, sugeră Nick, incapabil să-şi ascundă zâmbetul.

— Din păcate, situaţia nu s-ar rezolva, spuse domnul Munro. Totuşi, sora mea e căsătorită cu directorul sucursalei locale a Băncii Regale a Scoţiei şi cumnatul m-a asigurat că nu va fi o problemă ca banca să plătească toate cheltuielile, dacă sunteţi de acord să faceţi o nouă ipotecă la bancă pe amândouă proprietăţile.

— Aţi fost extrem de activ şi vă sunt recunoscător, îi spuse Nick.

— Trebuie să vă mărturisesc, zise avocatul, dar rămâne între noi, că, deşi am avut o mare admiraţie şi afecţiune pentru bunicul dumneavoastră şi am fost mândru să-l reprezint pe tatăl dumneavoastră, n-am simţit aceeaşi încredere în legătură cu unchiul dumneavoastră, Hugo, care este…

Atunci se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse domnul Munro.

Domnul Pascoe băgă capul pe uşă:

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule Munro, dar trebuie să plecăm peste câteva minute dacă mai vrem să prindem trenul de Londra.

— Vă mulţumesc, spuse domnul Munro. Voi fi foarte expeditiv.

Şi tăcu, aşteptând ca poliţistul să închidă uşa.

— Sir Nicholas, nu ne cunoaştem prea bine, dar va trebui să aveţi încredere în mine, spuse avocatul, aşezând pe birou mai multe documente. Vă rog să semnaţi aceste acorduri, cu toate că nu

aveţi timp să le parcurgeţi. Totuşi, eu pot începe anumite demersuri, cât dumneavoastră terminaţi…

Tuşi.

— Condamnarea, completă Nick.

— Da, da, Sir Nicholas, zise domnul Munro, desfăcând capacul stiloului pentru a-i da actele la semnat.

— Am şi eu un document pentru care doresc să fiţi martor, spuse Nick, scoţând dintr-un buzunar interior mai multe foi liniate de hârtie de închisoare şi punându-le în faţa avocatului.

27

Lawrence Davenport a fost chemat de trei ori la aplauze în seara premierei piesei *Importanţa de a fi onest* la Teatrul Regal din Brighton. Nici nu i-a băgat în seamă pe colegii de distribuţie, de parcă scena fusese doar a lui.

În timpul repetiţiilor, i-a telefonat surorii lui şi a invitat-o la cină după piesă.

— Cum îţi merge? îl întrebă Sarah.

— Bine, răspunse el, dar am vrut să te văd pentru altceva. Aş vrea să discut cu tine o decizie pe are am luat-o şi care te va afecta, pe tine şi întreaga familie.

Închizând telefonul, era foarte hotărât. Avea de gând să-l înfrunte pe Spencer Craig pentru prima dată în viaţă, indiferent de consecinţe. Ştia că n-ar fi putut-o scoate la capăt fără sprijinul lui Sarah, mai ales ţinând cont şi de relaţia ei trecută cu Craig.

Repetiţiile fuseseră obositoare. Într-o piesă de teatru nu există duble dacă uiţi o replică sau mergi pe scenă pe unde nu trebuie. Davenport se întreba chiar cum va reuşi să iasă în evidenţă pe lângă actorii specializaţi pe teatru cu care juca. Dar în seara premierei, când se ridică prima dată cortina, i-a fost clar că sala era plină de admiratorii doctorului Beresford, gata să-l asculte, să râdă la glumele lui, oricât de nereuşite şi să aplaude toate secvenţele în care apărea Lawrence.

Când Sarah intră la el în cabină să-i ureze succes la premieră, îi reaminti că voia să discute cu ea, la cină, ceva foarte important. Ei i se păru palid şi puţin obosit, dar puse aspectul lui pe seama emoţiilor de la premieră.

— Ne vedem după spectacol, îi promise. Baftă!

Când se lăsă, în fine, cortina, Davenport îşi dădu seama că nu putea s-o facă. Parcă ajunsese iar într-un loc de care aparţinea, încercă să se convingă

singur că trebuia să se gândească la familie, chiar la sora lui. Doar n-o să-i distrugă ei cariera pentru Spencer Craig.

Revenind la cabina lui, Lawrence o găsi plină de prieteni şi admiratori care ciocneau în sănătatea lui. Faptul că i se umpluse cabina era un semn sigur de succes. Se încălzi de laudele celor din jur şi încercă să-l uite pe Danny Cartwright. La urma-urmei, nu era decât un derbedeu din East End şi probabil că o ducea mai bine la închisoare decât la el acasă.

Sarah stătea într-un colţ al camerei, încântată de succesul fratelui ei, dar întrebându-se şi ce dorea să discute cu ea în seara aceea.

*

La puţin timp după miezul nopţii, domnul Pascoe descuie celula şi Nick observă surprins că Danny încă nu se culcase. Deşi era extenuat după călătoria lungă şi evenimentele zilei, îi părea bine că avea cui să-l împărtăşească noutăţile.

Danny ascultă cu atenţie ce se întâmpla în Scoţia. Marele Al stătea întins în pat cu faţa la perete şi nu spunea nimic.

— Tu ai fi ştiut cum să-l iei pe Munro mai bine decât mine, zise Nick. În primul rând, tu nu cred că l-ai fi lăsat pe unchiul meu să fure atâţia bani.

Voia să-i mai dea detalii despre discuţia cu avocatul, dar, văzând expresia lui Danny, se întrerupse:

— De ce arăţi atât de încântat? îl întrebă.

Danny se dădu jos din pat, băgă mâna sub pernă şi scoase o casetă de format mic, pe care o puse în aparatul lui şi o porni.

— Cum te cheamă? se auzi o voce cu pronunţat accent scoţian de Glasgow.

— Toby, Toby Mortimer, răspunse vocea unui ins care sigur învăţase la altă şcoală.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Deţinere de droguri.

— Clasa?

— Cum e mai rău. Heroină. Aveam nevoie de două doze pe zi.

— Atunci trebuie să fii bucuros că te tratăm aici.

— Nu se dovedeşte atât de uşor, spuse Toby.

— Dar toate rahaturile de ieri? Trebuie să le cred?

— Tot ce ţi-am spus e adevărat. Voiam să înţelegi de ce n-am mai venit la tratament. L-am văzut pe prietenul meu omorând un om cu cuţitul şi ar fi trebuit să spun la poliţie.

— Şi de ce n-ai spus?

— Pentru că Spencer mi-a zis să-mi ţin gura.

— Spencer?

— Prietenul meu, Spencer Craig. E avocat.

— Şi te-aştepţi s-o'nghit că un avocat l-a spintecat pe unu care nu-l mai văzuse?

— N-a fost chiar aşa.

— Pun pariu că poliţia a făcut ordine.

— Da. A trebuit să aleagă între un tip din East End şi un avocat cu trei martori că n-a fost acolo.

Nu se mai auzi nimic timp de câteva secunde, apoi tânărul continuă:

— Dar eu am fost acolo.

— Şi ce s-a'ntâmplat, de fapt?

— Gerald îşi serba împlinirea a treizeci de ani şi toţi băusem cam mult.

Atunci au intrat ei trei.

— Trei?

— Doi bărbaţi şi o fată. Fata a fost problema.

— Ea a stârnit bătaia?

— Nu, nu. Lui Craig i-a plăcut de când a văzut-o, dar ea nu era interesată şi asta l-a enervat rău.

— Şi prietenu' ei a sărit la bătaie?

— Nu, fata a vrut să plece, aşa că au ieşit pe uşa din spate.

— Pe o alee?

— De unde ştii? întrebă surprins tânărul.

— Mi-ai spus ieri, îşi repară Marele Al greşeala.

— A, da. Spencer şi Gerald, continuă vocea, după o nouă tăcere lungă, au alergat în spatele cârciumii când au plecat ăia trei, aşa că am ieşit şi eu şi Larry, să vedem. Dar situaţia a scăpat de sub control.

— Cine a fost de vină?

— Spencer şi Gerald. Voiau să se bată cu cei doi golani şi au presupus că o să-i sprijinim, dar eu eram prea dus ca să mă bag iar Larry nu sare în general la bătaie.

— Larry?

— Larry Davenport.

— Vedeta din serial? încercă Marele Al să pară surprins.

— Da. Dar el şi cu mine am stat doar şi ne-am uitat când a început bătaia.

— Adică prietenu' tău Spencer voia să se bată?

— Da. Întotdeauna s-a crezut boxeur, a luat centura albastră la Cambridge, dar băieţii ăia erau de categorie superioară. Şi atunci, Spencer a scos cuţitul.

— Spencer avea cuţit?

— Da. L-a luat de la bar înainte de a se duce pe alee. Mi-aduc aminte că a zis: „Pentru orice eventualitate".

— Şi nu-i mai văzuse înainte pe-ăia doi şi pe fată?

— Nu, dar tot se mai uita la fată, până l-a pus Cartwright la pământ. Atunci Spencer şi-a ieşit din fire şi l-a înjunghiat în picior.

— Da' nu l-a omorât, nu?

— Nu, doar l-a tăiat la picior şi cât îşi îngrijea Cartwright rana, Spencer l-a înjunghiat în piept pe celălalt bărbat.

După ce trecu destul de mult timp, vocea adăugă:

— Şi l-a omorât.

— Ai chemat poliţia?

— Nu, cred că Spencer a făcut-o după ce ne-a zis nouă să plecăm acasă. Dacă ne punea cineva

întrebări, trebuia să spunem că n-am părăsit barul şi n-am văzut nimic.

— A pus cineva întrebări?

— A doua zi de dimineaţă a venit poliţia la mine acasă. Nu dormisem deloc, dar nu m-am dat de gol. Cred că-mi era mai frică de Craig decât de poliţie, dar n-a contat oricum, fiindcă poliţistul era convins că l-a arestat pe vinovat.

Caseta se mai derulă puţin liberă înainte ca vocea lui Mortimer să adauge:

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de doi ani şi de atunci mă gândesc la omul ăla în fiecare zi. Deja l-am avertizat pe Spencer că, atunci când voi fi în stare să depun mărturie…

Aici se termina înregistrarea.

— Bravo! exclamă Nick, dar Marele Al de-abia mormăi.

Respectase scenariul dat de Danny, cu toate punctele care trebuiau atinse de domnul Redmayne la recurs.

— Încă nu ştiu cum să-i transmit caseta avocatului, meditä tare Danny, scoţând-o din aparat şi băgând-o din nou sub pernă.

— Nu poate fi prea greu, îl linişti Nick. Trimite-i-o într-un plic sigilat pe care scrii: „avocat”. N-o să îndrăznească s-o deschidă niciun jandarm, decât dacă e sigur că trafichezi bani sau droguri direct cu avocatul. Şi avocaţii nu sunt atât de proşti încât să-şi asume un asemenea risc.

— Numai să nu fie vreun deţinut care lucrează mână-n mână cu vreun poliţist şi află de casetă, îşi exprimă părerea Marele Al.

— Dar nu se poate, spuse Danny, doar noi trei ştim despre ea.

— Îl uiţi pe Mortimer, zise Marele Al, hotărându-se, în fine, să se ridice pe pat. Ăsta nu poa’ să-şi ţină gura, mai ales când îi treb’ie doza.

— Ce să fac acum cu casetă? întrebă Danny. Fără ea, n-am nicio şansă să câştig la recurs.

— N-o trimite prin poştă, îl sfătui Marele Al. Fixează-ţi o întâlnire cu Redmayne şi dă-i-o personal. Ştii cine s-a'ntâlnit ieri cu avocatu' lui?

Nick şi Danny tăcură, aşteptându-l să continue.

— Ticălosu' ăla de Leach, zise, până la urmă, Marele Al.

— Poate fi o coincidenţă, remarcă Nick.

— Nu şi când avocatu' e Spencer Craig.

— Cum de eşti aşa de sigur? spuse Danny, cu mâinile încleştate pe marginile patului.

— Sticleţii trec pe la spital să converseze cu sora şi eu le fac cafeaua.

— Dacă află vreun sticlete mânjit de casetă, spuse Nick, nu-i greu de ghicit pe-al cui birou o să ajungă.

— Şi eu ce să fac? întrebă Danny disperat.

— Asigură-te că ajunge în biroul Iul, zise Nick.

*

— Aveţi programare?

— Nu chiar.

— Deci aţi venit pentru consiliere juridică.

— Nu chiar.

— Atunci, chiar pentru ce aţi venit?

— Am nevoie de ajutor, dar nu juridic.

— Ce fel de ajutor? se interesă Craig.

— Am întrezărit ocazia de a pune mâna pe o încărcătură mare de vin, dar există o problemă.

— O problemă?

— Vor plata imediat.

— Zece mii de lire.

— Am nevoie de câteva zile de gândire.

— Sunt convins că aveţi nevoie de timp, domnule Craig, dar să nu vă gândiţi prea mult, fiindcă mai există un doritor care speră că-i voi putea răspunde la câteva întrebări. I-am promis că mai stăm de vorbă înainte de 31 mai, adăugă barmanul de la Dunlop Arms.

*

Auziră cu toţii cheia răsucindu-se în încuietoare, ceea ce-i surprinse, pentru că mai era o oră până la Asociere. Uşa se deschise şi apăru în prag ofiţerul Hagen.

— Percheziţia celulelor, anunţă el. Voi trei ieşiţi pe coridor.

Nick, Danny şi Marele Al ieşiră pe palier şi-l văzură cu surprindere pe domnul Hagen intrând în celulă şi închizând uşa după el.

Nu-i surprindea că un sticlete făcea percheziţie, se întâmpla des ca jandarmii să cotrobăie prin celule căutând droguri, băutură, cuţite sau chiar arme de foc. Dar, de obicei, percheziţia celulei era făcută de 3 poliţişti, cu uşa deschisă, pentru ca deţinuţii să nu-i poată acuza că le-au „plantat" ceva.

După câteva momente, uşa se deschise şi Hagen reapăru lângă el, cu un rânjet pe care nu-l putea ascunde:

— O.K., băieţi, dădu el verdictul. Sunteţi curaţi.

Danny a fost surprins văzându-l pe Leach în bibliotecă, pentru că nu mai fusese niciodată acolo. Poate voia să citească un ziar. Cotrobăia prin rafturi cu o expresie pierdută.

— Pot să te ajut? se aventură Danny.

— Aş vrea o ediţie nouă din *Law Review.*

— Ai noroc, zise Danny. Până acum câteva zile, aveam doar un manual demodat de drept, dar tocmai ne-a donat cineva unul nou-nouţ.

— Dă-l încoa', ceru Leach.

Danny se duse la raftul de cărţi de drept, luă o carte groasă, legată în piele şi reveni la birou:

— Numele şi numărul.

— Nu trebuie să-ţi spun ţie cum mă cheamă.

— Ba trebuie, fiindcă altfel nu pot să-ţi fac fişă la bibliotecă.

— Leach, 6241, mârâi deţinutul.

Danny făcu o fişă nouă, sperând că Leach nu vedea că-i tremură mâna:

— Semnează aici.

Leach făcu o cruce pe locul arătat.

— Trebuie s-o aduci cel mult peste trei zile.

— Da’ ce, te crezi sticlete? O s-o aduc înapoi când o să vreau eu.

Danny îl urmări nedumerit cum se depărta ţinând cartea în mână. Văzuse clar că Leach nu ştie să citească.

28

Craig îşi lăsă maşina, un Porsche negru, în parcarea vizitatorilor, cu o oră înainte de a putea intra la Toby. Îl avertizase deja pe Gerald că era aproape la fel de greu să intri în închisoarea Belmarsh cum era şi să ieşi de acolo. Trebuia să treci de un labirint de zăbrele, ţi se verificau de două ori actele şi erai percheziţionat, iar toate astea se întâmplau înainte de a ajunge la poarta clădirii.

După ce-şi spuseră numele, Craig şi Payne primiră o cheie numerotată şi instrucţiuni de a-şi încuia într-un dulap ceasurile, inelele, orice bijuterii şi bani aveau asupra lor. Dacă doreau să cumpere de la cantină ceva pentru un prizonier, dădeau banii la intrare şi primeau fise de plastic marcate (1 liră, 50, 20 şi 10 pence), ca nu cumva să-i transmită bani vreunui deţinut. Fiecare vizitator era strigat separat şi percheziţionat din nou înainte de a intra în zona de maximă securitate. Poliţistul responsabil cu percheziţia era asistat şi de un câine dresat să miroasă droguri.

— Numerele unu şi doi, spuse o voce la megafon.

Craig şi Payne stăteau într-un colţ al sălii de aşteptare, neavând decât materiale despre închisori cu care să-şi treacă timpul până erau chemaţi.

— Numerele şaptesprezece şi optsprezece, spuse o voce după vreo patruzeci de minute.

Craig şi Payne se ridicară şi trecură de un grilaj dublu, după care se supuseră la percheziţie şi li se permise să intre în aria de vizitare şi să-şi ocupe locurile 11 şi 12 pe rândul G.

Craig se aşează pe un scaun verde fixat în podea, iar Payne se duse la cantină să cumpere trei ceaiuri şi două ciocolate Mars în schimbul fiselor pe care le cumpărase. Reveni cu o tavă pe care o aşeză pe o masă fixată şi ea în podea şi îşi ocupă şi el scaunul ţintuit locului, lângă Craig.

— Oare cât mai avem de aşteptat? întrebă.

— Destul, bănuiesc, îi răspunse Craig. Prizonierii sunt lăsaţi să vină aici doar unul câte unul şi bănuiesc că sunt percheziţionaţi şi mai drastic decât noi.

*

— Nu te uita, îi şopti, dar să ştii că în spatele tău sunt Craig şi Payne. Cred că au venit în vizită la cineva.

Danny începu să tremure, dar nu se întoarse:

— Probabil au venit la Mortimer, spuse. Dar e prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Beth.

Danny îi luă mâna:

— Acum nu-ţi pot spune prea multe, dar te va pune Alex la curent.

— A, acum e Alex, zâmbi ea. Aţi început să vă tutuiţi?

— Numai pe la spatele lui, râse Danny.

— Laşule, glumi Beth. Alex îţi spune doar pe numele mic, Danny, şi mi-a spus că i-a plăcut că a văzut că ai început să te bărbiereşti regulat şi ţi-ai lăsat părul să mai crească. E de părere că aspectul tău ar putea conta foarte mult la recurs.

— Cum merge garajul? schimbă Danny subiectul.

— Tata a lăsat-o puţin mai moale, zise Beth. Îmi pare rău că nu-l pot convinge să se lase de fumat. Tuşeşte încontinuu, dar nu vrea să asculte de mine şi de mama.

— Şi pe cine a făcut director?

— Pe Trevor Sutton.

— Pe Trevor Sutton? Ăsta nu poate să conducă o maşină nici pe loc.

— Nimeni altcineva n-a acceptat postul, explică Beth.

— Atunci fii cu ochii pe contabilitate, zise Danny.

— De ce? Doar nu crezi că Trevor umblă cu şmecherii.

— Nu, dar dacă ar şti să adune doi cu doi, ar face-o.

— Ce pot să fac? se plânse Beth. Tata nu are încredere în judecata mea şi ca să-ţi spun drept, în perioada asta sunt şi eu foarte ocupată.

— Domnul Thomas îţi dă mult de lucru, nu? surâse Danny.

Beth râse:

— Domnul Thomas e un şef grozav, ştii prea bine. Nu uita ce drăguţ a fost în timpul procesului. Şi tocmai mi-a mărit din nou salariul.

— Nu mă îndoiesc că e un tip de treabă, zise Danny, dar…

— „De treabă”? repetă Beth. De când foloseşti tu expresia asta?

— Nick e de vină, spuse Danny, trecându-şi maşinal mâna prin păr.

— Dacă o ţii tot aşa, după ce te eliberează, n-o să te mai simţi bine cu prietenii tăi, îl preveni Beth.

Danny îi ignoră comentariul:

— Îţi dai seama că domnul Thomas e atras de tine, nu?

— Glumeşti, spuse Beth. Se poartă mereu ca un domn perfect.

— Asta nu-l împiedică să te placă.

*

— Dar cum de reuşeşte cineva să aducă droguri într-un loc atât de păzit ca ăsta? se miră Payne, privind pădurea de camere de luat vederi şi droaia de poliţişti care-i supravegheau pe vizitatori şi vizitaţi din cubul de sticlă.

— Cărăuşii găsesc mereu metode noi, spuse Craig. Pun droguri în scutece de copii, în peruci, unii le învelesc în prezervative şi le îndeasă în fund, fiindcă ştiu că poliţiştilor nu prea le place să-

i percheziţioneze acolo. Unii prizonieri chiar înghit cu totul pachetul, aşa sunt de disperaţi.

— Şi dacă se desface în burta lor?

— Mor de o moarte oribilă. Am avut un client care putea înghiţi un pachet mic de heroină, îl ţinea în gât şi când ajungea în celulă, îl scuipa afară tuşind. Poate ţi se pare un risc diabolic, dar când trebuie să supravieţuieşti cu douăsprezece lire pe săptămână şi ştii că poţi vinde un pachet de droguri pe cinci sute de lire, începi să consideri altfel lucrurile. De aceea am fost percheziţionaţi atât de drastic – din cauza acuzaţiei pentru care e închis Toby.

— Dacă mai întârzie mult, o să se termine timpul de vizită fără să-l vedem, remarcă Payne, cu ochii la ceştile de ceai rece.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise deodată un poliţist care apăruse lângă ei. Mortimer s-a îmbolnăvit şi nu vă puteţi întâlni astăzi cu el.

— Ce nesimţit! zise Craig, ridicându-se de pe scaun. Putea să ne anunţe şi pe noi, măcar atât. Dar e tipic pentru el să nu-i pese de alţii.

*

— Închiderea! Toată lumea în celule imediat! Am spus „imediat” răcni o voce.

Se auzeau fluiere, sirene şi jandarmii veneau de pretutindeni, mânându-i pe prizonieri către celule.

— Dar trebuie să mă prezint la educaţie! protestă Danny, înainte să-i fie trântită uşa în nas.

— Altădată, Danny băiete, îl calmă Marele Al, aprinzându-şi o ţigară.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Nick.

— Ar putea fi mai multe chestii, opina Marele Al, trăgând fumul adânc în piept.

— De exemplu, ce? întrebă şi Danny.

— Poa’ să fi fost o bătaie în altă aripă şi sticleţii nu vor să se-’ntindă şi aici. Poate că unu’ a atacat un sticlete, Domnu’ cu el, ticălosu’. Sau un

traficant a fost prins când plasa marfa sau un prizonier şi-a dat foc la celulă. Eu pun pariu, zise, formând un rotocol de fum generos, că unu' şi-a pus gâtu-n laţ.

Scutură ţigara pe jos şi continuă:

— Orice s-ar zice, un lucru e sigur – până nu se termină, o să stăm închişi aici.

Marele Al avusese dreptate; auziră cheia în uşă abia după douăzeci şi şapte de ore.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Nick pe jandarmul care le deschise.

— Nu ştiu, răspunse acesta conform regulamentului.

— Şi-a pus unu' gâtu-n laţ, se auzi o voce din celula vecină.

— Bietul amărât, poate a descoperit că numai aşa putea ieşi de aici.

— Cine era? întrebă altul.

— Un drogat, răspunse o voce diferită. Era aici doar de câteva săptămâni.

*

Gerald Payne îl rugă pe portar să-l îndrume spre biroul domnului Spencer Craig.

— Traversaţi scuarul, la numărul şase, răspuns omul. Găsiţi biroul la ultimul etaj.

Payne porni grăbit pe potecă, respectând tăbliţele care-i avertizau pe trecători să nu calce iarba. Plecase imediat de la biroul lui din Mayfair după ce-i telefonase Craig. Îi spusese doar: „Dacă vii pe la biroul meu în jur de patru, n-o să mai ai insomnii".

Ajungând în capătul îndepărtat al scuarului, Payne urcă scările din piatră şi deschise o uşă. Păşi într-un coridor rece şi igrasios, cu pereţii albi decoraţi cu portrete vechi ale unor judecători de demult. La sfârşitul coridorului începe o scară din lemn, iar pe perete era o tablă de un negru strălucitor pe care erau scrise apăsat numele

membrilor baroului. După cum aflase de la portar, biroul domnului Spencer Craig era la ultimul etaj. Urcuşul istovitor pe scara scârţâitoare din lemn îi reaminti lui Payne cât de mult îşi neglijase condiţia fizică; respira greu încă înainte de a ajunge la etajul doi.

— Domnul Payne? îl întrebă o tânără care-l aştepta pe ultima treaptă a scărilor. Sunt secretara domnului Craig. Tocmai a telefonat să spună că a plecat de la tribunal şi va ajunge în câteva minute. Doriţi să-l aşteptaţi în birou?

Îl conduse pe alt coridor, deschise o uşă şi-l îndemnă să intre.

— Mulţumesc, spuse Payne şi pătrunse într-o cameră mare, mobilată economic cu un birou şi două scaune cu spătare înalte, îmbrăcate în piele, de-o parte şi de alta.

— Doriţi o cafea, domnule Payne? Sau poate un ceai?

— Nu, mulţumesc, refuză Payne, cu ochii pe fereastra de la care se vedea scuarul.

Secretara ieşi şi Payne se aşeză în faţa biroului lui Craig; nu era mai nimic pe el, de parcă n-ar fi lucrat nimeni acolo. Nici o fotografie, nici o floare şi nici un bileţel, doar o sugativă fixată pe un suport mare, un reportofon şi un plic mare şi intact, adresat „Domnului S. Craig. Confidenţial”.

După câteva minute, Craig intră precipitat în cameră, urmat îndeaproape de secretară. Payne se ridică şi-i întinse mâna formal, de parcă era un client, nu un prieten vechi.

— Stai jos, bătrâne, îl invită Craig. Domnişoară Russell, să nu fim deranjaţi.

— Desigur, domnule Craig, zise ea, ieşind şi închizând uşa.

— Asta e ce cred eu? arătă Payne plicul de pe birou.

— Aflăm imediat, zise Craig. A venit cu poşta de dimineaţă, când eram în proces.

Deschise plicul şi-l goli pe birou. Conţinea o casetă micuţă.

— Cum ai făcut rost de ea? întrebă Payne.

— Nu mă-ntreba, replică prietenul lui. Să zicem că am relaţii în lumea interlopă.

Zâmbi, luă caseta şi o băgă în reportofon.

— Suntem pe cale să aflăm ce voia Toby să împărtăşească lumii.

Apăsă pe butonul de pornire şi se lăsă pe spate. Payne stătea pe marginea scaunului, ţinând coatele pe birou. Trecură câteva secunde fără să audă nimic.

„Nu sunt sigur cine dintre voi va asculta caseta", începu să vorbească un om pe care, la început, Craig nu-l recunoscu după voce. Poate Lawrence Davenport, deşi e improbabil. Este posibil să asculte Gerald Payne."

Payne simţi un fior străbătându-i corpul.

„Însă, cel mai sigur, mă ascultă Spencer Craig."

Craig nu păru impresionat.

„Oricare dintre voi m-ar asculta, să nu vă îndoiţi că şi dacă ar dura tot restul vieţii mele, voi avea grijă să ajungeţi toţi trei la închisoare pentru uciderea lui Bernie Wilson şi acuzarea mea pe nedrept. Dacă tot mai speraţi să puneţi mâna pe caseta pe care o căutaţi, vă asigur că e într-un loc unde n-o s-o găsiţi niciodată înainte să ajungeţi la închisoare."

29

Danny se privi într-o oglindă mare pentru prima dată după luni de zile şi avu o reacţie care-l surprinse şi pe el. Probabil că influenţa lui Nick îl marcase mai mult decât îşi imaginase, pentru că simţea cu jenă că o pereche de blugi de firmă şi un tricou cu sigla echipei West Ham nu constituiau ţinuta cea mai potrivită pentru a se înfăţişa la proces. Deja regreta că refuzase oferta lui Nick de a-i împrumuta un costum sobru, cămaşă şi cravată, mai potrivite cu „gravitatea ocaziei" (în cuvintele lui Nick). Neconcordanţa dintre măsurile pe care le purtau ei doi era neglijabilă (iar Danny înţelegea acum fără dicţionar ce însemnau cuvintele „neconcordanţă" şi „neglijabil").

Îşi ocupă locul în boxa acuzaţilor, aşteptând să apară cei trei judecători. Ieşise din penitenciarul Belmarsh la 7 dimineaţa, într-o dubă albă care mai transporta încă doisprezece prizonieri ce urmau să se prezinte la recurs în dimineaţa aceea. Oare câţi dintre ei vor mai veni de la tribunal, ca prizonieri? La sosire, fusese încuiat într-o celulă, cu indicaţia de a aştepta. În felul acesta, mai câştiga timp de gândire. Nu pentru eventualitatea că ar fi fost lăsat să vorbească la proces. Recapitulase în amănunt desfăşurarea recursului cu domnul Redmayne, care-i explicase că un recurs nu semăna prea mult cu un proces.

Acum urma ca trei judecători să treacă în revistă toate probele procesului iniţial şi să se convingă, în urma pledoariei avocatului, că există şi probe noi, necunoscute juraţilor şi judecătorului din primul proces. Abia după aceea se puteau aştepta la modificarea verdictului.

După ce ascultase caseta, Alex Redmayne era încrezător în îndoiala pe care o va sădi în mintea judecătorilor, deşi nu dorea să insiste prea mult

asupra motivului din care Toby Mortimer nu putea apărea ca martor.

După un răgaz destul de mare, uşa celulei lui Danny se descuie şi intră Alex. După ultima lor discuţie, insistase ca Danny să-i spună pe numele de botez. Acesta refuzase, pentru că nu i se părea corect, cu toate că avocatul îl tratase mereu ca pe un egal. Alex începu să repete toate probele noi, în cel mai mic detaliu. Cu toate că Mortimer îşi luase singur viaţa, aveau caseta despre care Alex spunea că era atuul lor.

— N-ar trebui să mai vorbiţi folosind clişee ca acestea, domnule Redmayne, surâse Danny.

— După un an vei fi în stare să-ţi conduci singur apărarea, zâmbi şi Alex.

— Să sperăm că nu va fi nevoie.

*

Danny ridică ochii spre public, să le vadă pe Beth şi pe mama ei în mijlocul cetăţenilor cumsecade din cartier, care nu aveau nicio îndoială că avea să fie eliberat în ziua aceea. Îi părea rău doar pentru că lipsea tatăl lui Beth.

Totuşi, Danny nu-şi dădea seama că în faţa sălii de tribunal se adunase un grup destul de mare de persoane, care scandau şi ţineau pancarte în care cereau eliberarea lui. Se uită şi la sectorul rezervat presei, unde văzu cum un tânăr de la *Bethnal Green and Bow Gazette* aştepta, cu pixul şi carnetul pregătite. Oare să aibă dreptul să-şi publice articolul pe prima pagină a doua zi? Alex îl avertizase că s-ar putea ca judecătorii să nu considere caseta o probă suficientă, dar, dacă va fi ascultată la proces, conţinutul ei va fi reprodus de toate ziarele de a doua zi. Şi după aceea…

Danny nu mai era singur. Alex, Nick, Marele Al şi desigur, Beth, erau generalii micii lui armate. Alex recunoscuse că sperase ca declaraţia lui Mortimer să fie întărită de depoziţia unui martor.

Dacă Toby Mortimer dorise să spună adevărul, nu era posibil ca şi Lawrence Davenport sau Gerald Payne să dorească acum să aibă conştiinţa curată, după doi ani de tortură interioară?

— De ce nu le faceţi o vizită? întrebase Danny. Poate v-ar asculta.

Alex îi explicase de ce nu putea face asta, subliniind că dacă se întâlnea cu ei, chiar întâmplător, ar fi putut fi obligat să renunţe la cazul lui Danny, pentru a preîntâmpina acuzaţia de conduită neprofesională.

— N-aţi putea trimite pe altcineva la ei, ca să obţină o probă, aşa cum a făcut Marele Al?

— Nu, spuse ferm Alex. Dacă s-ar dovedi că am pus la cale aşa ceva, ar trebui să-ţi cauţi alt avocat iar eu, o altă slujbă.

— Dar barmanul? întrebase Danny.

Alex i-a spus că deja îl verificase pe Reg Taylor, barmanul de la Dunlop Arms, căutând să afle dacă avea cazier.

— Şi?

— Nimic, recunoscuse Alex. A fost arestat de două ori în ultimii cinci ani pentru obiecte furate găsite asupra lui, dar poliţiştii n-au găsit destule probe ca să-l pună sub acuzare.

— Dar Beth? întrebase Danny. Va mai putea depune mărturie?

— Nu, i-a răspuns Alex. Judecătorii i-au citit mărturia şi nu doresc s-o audă repetând-o.

Îi mai spusese lui Danny că din rechizitoriul judecătorului nu reieşea că i s-ar fi adus un prejudiciu suficient ca să ceară recurs:

— Adevărul este că totul depinde de casetă.

— Dar Marele Al?

Alex se gândise dacă să-l cheme pe Albert Crann ca martor, dar considera că le-ar fi făcut mai mult rău decât bine.

— Dar e un prieten fidel, obiectase Danny.

— Însă are un cazier încărcat, replicase avocatul.

*

La ora zece, în sala de judecată intrară cei trei magistraţi. Personalul se ridică şi le făcu o plecăciune, aşteptându-i să-şi ocupe locurile. Cei doi bărbaţi şi femeia care-i ţineau soarta în mâini îi apăreau lui Danny aproape ca nişte umbre, datorită perucilor şi robelor care le ascundeau siluetele.

Alex Redmayne aşeză un dosar pe suportul din faţa lui. Îi explicase lui Danny că procurorii nu participau la recursuri. Danny era sigur că nu-i va simţi lipsa domnului Arnold Pearson.

După ce toată lumea se instala, primul judecător, domnul Brown, îl invită pe Alex să susţină cazul.

În deschidere, avocatul le aminti celor prezenţi conţinutul cazului, încercând să le semene în minţi îndoiala, cu toate că, după expresiile lor, judecătorii nu păreau prea impresionaţi. De fapt, judecătorul Brown îl întrerupse de mai multe ori, dorind să ştie dacă existau probe noi în afară de acelea de la primul proces, pe care le cunoşteau cu toţii. După o oră, Alex cedă:

— Vă asigur, domnule judecător, că intenţionez să vă aduc în atenţie probe noi şi importante în acest caz.

— Vă asigur, domnule Redmayne, că de-abia aşteptăm să le dezvăluiţi, răspunse judecătorul Brown.

Alex se adună şi mai întoarse o filă a dosarului.

— Domnilor judecători, sunt în posesia unei înregistrări audio pe care aş dori s-o examinaţi. Reproduce o conversaţie cu un anume domn Toby Mortimer, unul dintre membrii grupului Muşchetarilor care a fost prezent în localul Dunlop Arms în seara în chestiune, dar nu a fost capabil să depună mărturie la proces, din cauza unei indispoziţii.

Danny îşi ţinu răsuflarea când Alex luă caseta şi o introduse într-un casetofon aflat pe masă în faţa

lui. Tocmai era pe punctul de a apăsa pe butonul de pornire, când judecătorul Brown se aplecă spre el:

— Vă rog să mai aşteptaţi puţin, domnule Redmayne.

Pe când judecătorii şuşoteau între ei, Danny simţi că-l trec fiorii. După destul timp, judecătorul Brown puse o întrebare la care Alex era convins că ştia dinainte răspunsul:

— Îl veţi chema pe domnul Mortimer ca martor?

— Nu, domnule judecător, dar caseta va arăta…

— De ce nu va apărea în instanţă, domnule Redmayne? Este tot bolnav?

— Din păcate, domnule judecător, a murit de curând.

— Pot să întreb din ce cauză a murit?

Alex înjură în gând. Ştia că judecătorul Brown cunoştea prea bine motivul absenţei lui Mortimer, dar voia să se asigure că se consemnează toate detaliile.

— S-a sinucis, domnule judecător, după ce a luat o supradoză de heroină.

— Era dependent de heroină? insistă neobosit judecătorul Brown.

— Da, domnule judecător, dar, din fericire, această înregistrare a fost făcută într-o perioadă când era în remisie.

— Şi fără îndoială, aţi chemat un medic ca să certifice acest lucru?

— Din nefericire nu, domnule judecător.

— Să înţeleg că înregistrarea nu a fost făcută în prezenţa unui medic?

— Aveţi dreptate, domnule judecător.

— Înţeleg. Şi unde a fost făcută înregistrarea?

— În închisoarea Belmarsh, domnule judecător.

— Eraţi prezent acolo?

— Nu, domnule judecător.

— Atunci poate a existat un gardian care să poată depune mărturie în legătură cu împrejurările în care s-a făcut înregistrarea?

— Nu, domnule judecător.

— Atunci sunt curios să aflu cine a fost totuşi de faţă la înregistrare, domnule Redmayne.

— Un domn pe nume Albert Crann.

— Şi care era poziţia lui în acea ocazie, având în vedere că nu este nici medic nici gardian?

— Este deţinut acolo.

— Aşa? Domnule Redmayne, trebuie să vă întreb dacă aveţi vreo dovadă că înregistrarea a fost făcută fără ca domnul Mortimer să fie constrâns sau ameninţat.

Alex ezită.

— Nu, domnule judecător, răspunse până la urmă. Dar sunt convins că veţi putea judeca singur starea de spirit a domnului Mortimer după ce ascultaţi înregistrarea.

— Cum pot fi sigur că domnul Crann nu-i ţinea un cuţit la gât, domnule Redmayne? Poate chiar simpla prezenţă a acelui deţinut îl umplea de groază pe domnul Mortimer.

— După cum vă sugerez, domnule judecător, v-aţi putea forma o opinie mai clară dacă ascultaţi înregistrarea.

— Daţi-mi voie să mă consult un moment cu colegii mei, domnule Redmayne.

Şi cei trei judecători îşi adunară capetele să şuşotească. După câteva momente, judecătorul Brown se întoarse din nou spre banca apărării:

— Domnule Redmayne, părerea noastră comună este aceea că nu vă putem permite să rulaţi înregistrarea, pentru că este inadmisibilă ca probă.

— Domnule judecător, vă pot reaminti o directivă recentă a Comisiei Europene…

— Directivele europene nu dictează legile în tribunalul meu, spuse judecătorul Brown, apoi se corectă repede: „în ţara aceasta”. Vă avertizez că, dacă veţi face publică înregistrarea, mă obligat să vă reclam la comisia de disciplină.

Singurul ziarist care asista la proces îşi lăsă stiloul pe foaie. O clipă, sperase că va obţine o

ştire în exclusivitate, convins că avocatul va derula înregistrarea, chiar dacă judecătorii nu-i permiteau s-o facă la proces. Dar această posibilitate fusese înlăturată. Dacă ziarele publicau măcar un cuvânt din înregistrarea respinsă la tribunal ar fi reprezentat sfidare la adresa legii şi nici cei mai duri ziarişti nu şi-ar fi asumat să publice un rând.

Alex îşi aranjă puţin hârtiile, dar ştia că nu-l va mai deranja pe judecătorul Brown, care-l îndemnă de complezenţă:

— Vă rog să continuaţi expunerea, domnule Redmayne.

Alex continuă cu mult elan, dar erau doar chestiuni minore, care nu-l făceau pe judecător nici să tresară. Când se aşeză, Alex se înjură singur inaudibil. Ar fi trebuit să dea înregistrarea presei cu o zi înainte de judecarea recursului şi nu i-ar mai fi lăsat judecătorului de ales, obligându-l să admită noua probă.

Avocatul anticipase că judecătorul Brown va proceda la fel ca tatăl lui în legătură cu înregistrarea, dar nu înainte de a o asculta, permiţând astfel ziarelor s-o publice a doua zi, cuvânt cu cuvânt, însă judecătorul se dovedise mai experimentat decât el şi nu-l lăsase nici să mişte.

Tatăl lui îi mai spusese şi că, dacă judecătorii vor asculta măcar o singură propoziţie din înregistrare, vor fi obligaţi s-o asculte pe toată. Dar ei nu doriseră să audă niciun cuvânt, darmite o propoziţie!

Cei trei judecători se retraseră la douăsprezece şi treizeci şi şapte şi nu dură mult până reveniră cu verdictul luat în unanimitate. Alex lăsa jos capul când îl auzi pe judecătorul Brown pronunţând cuvintele:

— Recursul se respinge.

Tânărul avocat se uită la Danny, care fusese chiar atunci condamnat definitiv să-şi petreacă următorii douăzeci de ani din viaţă în închisoare

pentru o crimă pe care Alex era convins că n-a comis-o.

30

Mulţi dintre oaspeţi erau la al treilea sau al patrulea pahar de şampanie când Lawrence Davenport apăru pe treptele sălii aglomerate de bal. Nu se mişcă de pe ultima treaptă până nu se convinse că fusese remarcat. Se auziră câteva aplauze. În mână i se strecură un pahar de şampanie şi auzi vorbele:

— Ai fost magnific, dragul meu.

La căderea cortinei, publicul de la premieră îi aplaudase pe actori în picioare, dar aşa se face mereu printre obişnuiţii teatrelor. La urma-urmei, primele opt rânduri sunt ocupate totdeauna de rudele, prietenii şi impresarii actorilor şi următoarele şase sunt pline cu alţi actori sau trepăduşi. Numai criticii cu experienţă nu se ridică să aplaude după lăsarea cortinei sau se ridică pentru a-şi preda cât mai repede rubrica pregătită pentru ziarul de dimineaţă.

Davenport îşi roti alene ochii prin sală. Îşi fixă privirea asupra surorii lui, Sarah, care conversa cu Gibson Graham.

— Cum crezi că va reacţiona critica? îl întrebă Sarah pe impresarul lui Larry.

— O să strâmbe din nas, opina Gibson, pufăindu-şi trabucul. Aşa fac mereu când o vedetă de seriale revine în teatrul din West End. Dar cum avem un avans de aproape trei sute de mii de lire şi nu se joacă decât paisprezece săptămâni, cred că suntem imuni la critică. Biştarii şi biletele vândute contează, Sarah, nu criticii.

— Mai ai altceva în viitor pentru Larry?

— Pe moment, nu, recunoscu Gibson. Dar sunt convins că după seara asta, n-o să ducem lipsă de oferte.

— Bravo, Larry, îi spuse sora lui actorului, care li se alăturase.

— Un adevărat triumf, spuse Gibson, ridicând paharul.

— Chiar crezi asta? întrebă Davenport.

— Bineînţeles, întări sora lui, care-i înţelegea mai bine decât oricine nesiguranţele. În orice caz, Gibson spune că ai oferte pentru toată stagiunea.

— Aşa e, dar mă îngrijorează criticii, zise Larry. N-au fost prea blânzi cu mine în trecut.

— Nu-i lua în seamă, spuse Gibson. Nu contează ce zic ei, piesa va fi un succes.

Davenport se uită prin sală să vadă cu cine mai trebuia să vorbească. Ochii i se opriră asupra lui Spencer Craig şi Gerald Payne, care stăteau într-un colţ, adânciţi în conversaţie.

— Se pare că ne vom recupera investiţia, zise Craig. Dublu.

— Dublu? repetă Payne interogativ.

— Nu numai că Larry a-nchis pliscul când i s-a dat ocazia să apară pe scenă în West End, dar cele trei sute de mii câştigate ne vor permite să ne recuperăm banii şi poate cu un mic profit. Şi cum Cartwright a pierdut recursul, nu mai trebuie să ne facem griji din cauza lui, cel puţin douăzeci de ani, chicoti Craig.

— Pe mine tot mă îngrijorează înregistrarea, spuse Payne. Aş fi mult mai relaxat dacă aş şti că nu mai există.

— Nu mai are relevanţă, zise Craig.

— Dar dacă pun mâna pe ea ziariştii?

— N-o să îndrăznească să se apropie.

— Dar va apărea pe internet şi asta ne-ar putea dăuna la amândoi.

— Îţi faci griji inutile, îl consolă Craig.

— Mă gândesc la asta în fiecare noapte, mărturisi Payne. Mă scol dimineaţa întrebându-mă dacă n-o să-mi văd faţa pe prima pagină a ziarelor.

— Nu cred că faţa ta ar fi aleasă pentru prima pagină, zise Craig, tocmai când venea Davenport spre ei. Felicitări, Larry. Ai fost strălucit.

— Impresarul meu mi-a spus că aţi investit amândoi în piesă, spuse Davenport.

— Bineînţeles, zise Craig. Noi pariem întotdeauna pe câştigător. De fapt, o să cheltuim o parte din profituri la sărbătoarea anuală a Muşchetarilor.

Atunci doi tineri se apropiară să-l măgulească pe actorul principal şi Craig profită de ocazie ca să plece de acolo. Dând ocol sălii, o observă pe Sarah Davenport stând de vorbă cu un bărbat scund, gras şi chel care fuma trabuc. Era şi mai frumoasă decât ţi-o amintea. Se întrebă dacă bărbatul cu trabuc era partenerul ei. Când se întoarse cu faţa spre el, Craig îi zâmbi, dar ea nu păru că observă. Poate nu-l văzuse. După părerea lui, ea arătase totdeauna mult mai bine decât Larry şi după singura noapte pe care o petrecuseră împreună… Porni către ea, convins că va afla imediat dacă Larry îi încredinţase deja secretul lor.

— Bună, Spencer, îl salută ea.

Craig se aplecă s-o sărute pe obraji.

— Gibson, îl prezentă Sarah, el este Spencer Craig, un fost coleg de facultate şi prieten cu Larry. Spencer, el e Gibson Graham, impresarul lui Larry.

— Ai investit în piesă, nu? îl întrebă Gibson.

— O sumă mică, recunoscu Craig.

— Nu te credeam un înger, spuse Sarah.

— L-am sprijinit întotdeauna pe Larry, zise Craig, dar am fost mereu convins că va ajunge vedetă.

— Tu ai ajuns un fel de vedetă, zâmbi Sarah.

— De ce nu mi-ai spus şi mie asta? întrebă Craig.

— Nu vreau să am de-a face cu infractori.

— Sper că asta nu te va împiedica să-mi refuzi invitaţia la cină, fiindcă aş vrea…

— Au venit ziarele, îi întrerupse Gibson. Mă scuzaţi puţin, vreau să văd dacă am dat lovitura sau am marcat doar un succes.

Gibson Graham nu termină bine ce avea de spus şi porni iute de-a curmezişul sălii, împingându-i pe cei ce-i stăteau în cale. Înşfăcă un „Daily Telegraph" şi căută rubrica de recenzii. La vederea titlului, zâmbi: *Oscar Wilde e încă acasă pe scenele din West End.* Totuşi, zâmbetul i se transformă în încruntare când ajunse la cel de-al doilea paragraf:

Lawrence Davenport ne-a oferit aceeaşi interpretare banală pe care i-o cunoaştem, dar n-a părut să conteze, deoarece sala era plină de suporterii doctorului Beresford din fostul lui serial. În schimb, Eve Best în rolul Gwendolyn Fairfax a strălucit de la prima apariţie…

Gibson se uită spre Davenport şi se linişti văzându-l adâncit într-o discuţie cu un actor tânăr care şoma de ceva vreme.

31

Până ajunseră gardienii în celulă, răul fusese făcut. Masa era făcută bucăţi, saltelele sfâşiate, cearşafurile zdrenţe şi oglinda de inox smulsă de pe perete. Când domnul Hagen deschise uşa, îl găsi pe Danny încercând să smulgă chiuveta de la locul ei. Trei gardieni năvăliră către prizonier, care îl atacă pe Hagen. Lansă un pumn care l-ar fi pus jos pe un campion de categorie mijlocie, dar domnul Hagen se feri la timp. Alt gardian prinse braţul lui Danny, iar al treilea îl lovi în spatele genunchilor, creându-i ocazia lui Hagen să-şi revină şi să-i cetlulască mâinile şi picioarele.

Îl târâră afară din celulă şi-l rostogoliră în jos pe scară, fără să-l slăbească până la carceră. Hagen deschise uşa celulei fără număr şi ceilalţi doi gardieni îl azvârliră pe prizonier înăuntru.

Danny zăcu pe podeaua rece din piatră vreme îndelungată. Dacă ar fi avut oglindă, şi-ar fi putut admira ochiul vânăt şi vânătăile de pe corp. Nu-i mai păsa; când ţi-ai pierdut orice speranţă şi ai douăzeci de ani ca să te gândeşti la asta, nu-ţi mai pasă.

*

— Numele meu este Malcom Hurst, spuse reprezentantul Comisiei de Eliberare Condiţionată. Vă rog să luaţi loc, domnule Moncrieff.

Hurst chibzuise asupra formulei de adresare către prizonier şi se hotărâse să fie politicos:

— Dacă aţi solicitat eliberarea pe cauţiune, domnule Moncrieff, începu el, responsabilitatea mea este aceea de a alcătui un raport pentru comisie. Desigur, v-am citit dosarul, unde se relatează cum v-aţi comportat în închisoare, iar gardianul de pe aripa dumneavoastră, domnul

Pascoe, a declarat că aţi avut un comportament exemplar.

Nick păstra tăcerea.

— De asemenea, am observat că sunteţi un prizonier înaintat, care lucrează în biblioteca închisorii şi dă o mână de ajutor personalului de la educaţie, cu lecţii de engleză şi istorie. Se pare că aţi avut un succes remarcabil cu unii prizonieri, care şi-au luat examene şcolare de aici, ba aveţi chiar unul care a aplicat pentru studii superioare.

Nick dădu din cap cu tristeţe. Aflase de la domnul Pascoe că Danny pierduse recursul şi se întorcea de la tribunal. Ar fi vrut să-l aştepte în celula lor, dar interviul acesta fusese programat de câteva săptămâni.

Nick se hotărâse să ia legătura, după eliberare cu Alex Redmayne şi să încerce să-l ajute. Nu înţelegea de ce judecătorul nu permisese ascultarea casetei. Probabil îi va explica Danny, încercă să se concentreze la ce-i spunea ofiţerul din Comisia de Eliberare Condiţionată.

— Domnule Moncrieff, am văzut că aţi absolvit Universitatea Deschisă cât aţi fost deţinut, având specializarea în engleză cu rezultate bune. Comportamentul dumneavoastră este foarte lăudabil, dar trebuie să înţelegeţi că, înainte de a-mi face raportul, sunt obligat să vă mai pun nişte întrebări.

Nick aflase deja de la domnul Pascoe cam ce întrebări urmau:

— Desigur, răspunse el.

— Un tribunal militar v-a condamnat pentru indisciplină şi neglijenţă în timpul serviciului şi aţi recunoscut că eraţi vinovat. Prin urmare, aţi fost degradat şi condamnat la opt ani de închisoare. Este corect?

— Da, domnule Hurst.

Hurst bifă prima căsuţă de pe foaia din faţa lui.

— Plutonul dumneavoastră păzea un grup de prizonieri sârbi când a apărut o bandă de miliţie

albaneză, trăgând în aer focuri de mitralieră Kalaşnikov.

— Este corect.

— Sergentul dumneavoastră a ripostat.

— A tras focuri de avertizare, spuse Nick, după ce eu le ordonasem albanezilor să înceteze focul.

— Dar doi observatori ai ONU care au fost martori la incident au depus mărturie la proces că albanezii trăgeau în aer.

Nick nu încercă să se apere.

— Dumneavoastră nu aţi tras niciun foc, dar eraţi comandant.

— Da.

— Şi acceptaţi că aţi fost condamnat pe drept cuvânt.

— Da.

Domnul Hurst îşi însemnă ceva pe foaie, apoi continuă.

— Dacă vom recomanda să fiţi eliberat condiţionat după jumătate din ispăşirea pedepsei, ce planuri aţi avea pentru viitorul apropiat?

— Intenţionez să mă întorc în Scoţia, unde voi accepta un post la orice şcoală vrea să mă angajeze.

Hurst mai bifă un pătrăţel înainte de a trece la următoarea întrebare:

— Aveţi probleme financiare care v-ar putea împiedica să profesaţi în învăţământ?

— Nu, zise Nick, dimpotrivă. Bunicul meu mi-a lăsat o moştenire consistentă, aşa că aş putea să nu-mi mai iau nicio slujbă.

Hurst bifă încă un pătrăţel.

— Sunteţi căsătorit, domnule Moncrieff? întrebă apoi.

— Nu, răspunse Nick.

— Aveţi copii sau persoane în întreţinere?

— Nu.

— Utilizaţi regulat anumite medicamente?

— Nu.

— Dacă veţi fi eliberat, aveţi unde să locuiţi?

— Da, am o casă în Londra şi una în Scoţia.

— Aveţi familie care să vă poată sprijini?

— Nu, zise Nick.

Hurst ridică ochii, era primul pătrăţel nebifat.

— Părinţii mei au murit şi nu am fraţi sau surori, îl lămuri Nick.

— Nici mătuşi sau unchi?

— Am un unchi şi o mătuşă în Scoţia, dar nu am fost niciodată prea apropiaţi şi mai am o mătuşă din partea mamei, care stă în Canada. Am corespondat cu ea, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Înţeleg, spuse Hurst. Încă o întrebare, domnule Moncrieff. Poate părea puţin ciudată, dar trebuie s-o formulez. Vă puteţi gândi la un motiv care v-ar provoca să repetaţi infracţiunea pentru care aţi fost condamnat?

— De vreme ce nu-mi pot relua cariera militară şi nici nu doresc acest lucru, răspunsul la întrebarea dumneavoastră nu poate fi decât „nu”.

— Înţeleg foarte bine, bifă Hurst ultimul pătrăţel. Vreţi să mă întrebaţi ceva?

— Aş dori să ştiu când voi afla decizia comisiei.

— Va dura câteva zile să-mi scriu raportul, apoi îl voi înainta comisiei, spuse Hurst. După aceea, veţi afla decizia în cel mult două săptămâni.

— Mulţumesc, domnule Hurst.

— Şi eu mulţumesc, sir Nicholas.

*

— N-am avut de ales, domnule guvernator, spuse Pascoe.

— Sunt sigur că aşa e, Ray, dar cred că prizonierul acesta merită tratat cu mai multă grijă.

— Cum adică, domnule guvernator? Doar şi-a distrus propria celulă.

— Ştiu, Ray, dar ştim cu toţii cum reacţionează condamnaţii pe viaţă când li se respinge recursul: se închid în tăcere sau distrug tot în jurul lor.

— Dacă stă câteva zile la carceră, lui Cartwright o să-i vină mintea la cap, zise Pascoe.

— Să sperăm, replică guvernatorul Barton, fiindcă aş vrea să revină cât mai repede pe linia de plutire. E un tip deştept şi speram că-i va prelua atribuţiile lui Moncrieff.

— Două-trei zile de reflecţie o să-l convingă, se exprimă Pascoe.

— Sper că da, Ray. Dar îşi va pierde statutul de prizonier înaintat şi va trebui s-o ia din nou de la bază.

— Doar o lună, domnule guvernator. Între timp, ce ziceţi să facem cu el când revine? Îl lăsăm la educaţie sau îl trimitem la lanţ?

— Doamne fereşte! exclamă Barton. Ar însemna să ne pedepsim mai mult pe noi decât pe el.

— Dar drepturile la cantină?

— O lună nu-l plătim şi n-are voie să cumpere de la cantină.

— Foarte bine, domnule guvernator.

— Şi discută cu Moncrieff, e prietenul cel mai bun al lui Cartwright. Vezi dacă poate să-i bage minţile în cap şi să-l ajute să treacă peste săptămânile astea.

— Se face, domnule guvernator.

— Cine urmează?

— Leach, domnule guvernator.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— N-a dat înapoi o carte luată de la bibliotecă.

— Nu puteai să rezolvi chestiunea asta minoră fără ajutorul meu? se miră guvernatorul.

— Ba da, în condiţii normale, dar acum este vorba despre un compendiu de drept valoros, legat în piele, pe care Leach nu l-a returnat, cu toate că i s-a cerut verbal şi în scris s-o facă.

— Tot nu văd de ce trebuie adus la mine pentru asta, repetă Barton.

— Pentru că am găsit cartea la gunoi în spatele clădirii, sfâşiată.

— De ce a făcut asta?

— Am bănuielile mele, domnule guvernator, dar nu există dovezi.

— S-a mai găsit o cale de adus droguri?

— După cum am spus, nu am nicio dovadă. Dar Leach a intrat o lună la carceră, ca să nu-i vină ideea să distrugă toată biblioteca. Şi mai avem o problemă, adăugă Pascoe, după o ezitare.

— Care?

— Unul din informatorii mei mi-a spus că l-a auzit pe Leach lăudându-se că i-o va plăti lui Cartwright, orice ar fi.

— Din cauză că e bibliotecar?

— Nu, ceva legat de o casetă, răspunse Pascoe, dar nu i-am dat de cap.

— Asta ne mai lipsea, spuse guvernatorul. Ai grijă să fie supravegheaţi amândoi 24 din 24.

— Nu prea avem personal disponibil.

— Atunci fă ce poţi. Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat cu amărâtul ăla de la penitenciarul Garside, doar fiindcă-i dăduse cu tifla lui Leach.

32

Danny stătea pe patul lui suprapus, compunând scrisoarea la care se gândise foarte mult. Nick încercase să-l convingă să n-o scrie, dar el se hotărâse şi nimic nu-l putea face să se răzgândească.

Nick făcea un duş şi Marele Al era la infirmierie, ajutând-o pe asistentă, aşa că Danny avea celula doar pentru el. Se dădu jos din pat şi se aşeză la măsuţa din placaj. Se uită o vreme la foaia albă, apoi reuşi să scrie prima frază.

Dragă Beth,

Este ultima dată când îţi scriu. M-am gândit foarte mult la asta şi am ajuns la concluzia că nu pot să te condamn şi pe tine pe viaţă, cum am fost condamnat eu.

Se uită la fotografia lui Beth, lipită de peretele din faţă, şi scrise mai departe:

După cum ştii, voi avea cincizeci de ani când voi fi eliberat şi ţinând cont de asta, vreau să încep o viaţă nouă fără mine. Dacă-mi mai scrii, nu-ţi voi citi scrisorile; dacă încerci să mă vizitezi, o să rămân în celulă, n-o să iau legătura cu tine şi nu-ţi voi răspunde dacă vei încerca să iei legătura cu mine. Sunt foarte hotărât şi nimic nu mă va face să mă răzgândesc.

Să nu-ţi imaginezi nicio clipă că nu vă iubesc pe tine şi pe Christy, vă iubesc şi vă voi iubi toată viaţa mea. Dar nu mă îndoiesc că, procedând aşa, fac cum e mai bine pentru noi doi, pe termen lung.

Adio, iubita mea,
Danny

Împături scrisoarea şi o vârî într-un plic, pe care scrise adresa: Beth Wilson, Bacon Road 27, Londra E3. Apoi se uită din nou la fotografia femeii vieţii lui.

*

Danny stătea la masă şi scria un eseu când se deschise uşa celulei.

— Aveţi scrisori, anunţă gardianul. Una pentru Moncrieff şi una pentru… ezită, văzând că Danny purta ceas şi lanţ de argint la gât.

— Nick face duş, explică Danny.

— Bun, înţelese gardianul. O scrisoare pentru tine şi una pentru Moncrieff.

Danny recunoscu imediat scrisul ordonat al lui Beth. Nu desfăcu plicul, îl rupse doar în bucăţi, pe care le aruncă în toaletă şi trase apa. Celălalt plic îl aşeză pe perna lui Nick.

În partea din stânga sus a feţei pentru „expeditor”, cuvintele „Comisia de Eliberare Condiţionată” erau imprimate cu litere groase.

*

— De câte ori i-am scris? întrebă Alex Redmayne.

— Aceasta e a patra scrisoare în decurs de o lună, îi răspunse secretara.

Alex se uită pe geam. Mai mulţi magistraţi în robe treceau grăbiţi prin scuar.

— Sindromul vieţaşilor, comentă el.

— Sindromul vieţaşilor?

— Te rupi de restul lumii sau o duci înainte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E limpede că el a decis să se izoleze.

— Atunci, mai are rost să-i scriem?

— Sigur că da, spuse Alex. Nu vreau să se îndoiască de faptul că nu l-am abandonat.

Când Nick reveni de la duş, Danny era tot la masă şi făcea nişte predicţii financiare pentru un examen de administrarea afacerilor, în timp ce Marele Al zăcea în pat. Nick intră în celulă cu un prosop umed în jurul şoldurilor şi lăsând urme de şlapi pe podeaua din piatră. Danny se opri din scris ca să-i dea înapoi ceasul, inelul şi lanţul de argint.

— Mulţam, zise Nick, apoi observă plicul lung şi cafeniu de pe pernă.

La început, îl privi doar. Danny şi Marele Al tăceau, aşteptându-i reacţia. În cele din urmă, el luă un cuţit din plastic şi deschise plicul de care autorităţile nu se atinseseră, spre deosebire de majoritatea corespondenţei.

Dragă domnule Moncrieff,

Sunt împuternicit de Comisia de Eliberare Condiţionată să vă informez că solicitarea dumneavoastră de eliberare a fost aprobată. Prin urmare, condamnarea dumneavoastră se va încheia pe data de 17 iulie, 2002. Detaliile în legătură cu eliberarea condiţionată, precum şi numele ofiţerului la care veţi raporta vă vor fi trimise ulterior.

Cele bune,
T. L. Williams

Nick ridică ochii spre tovarăşii lui de celulă, dar nu mai era nevoie să le spună că în curând va fi eliberat. Îşi dăduseră seama după chipul lui.

*

— Vizite! răcni o voce, răsunând pe tot palierul.

După câteva momente, uşa celulei se deschise şi un poliţist îşi verifică blocnotesul:

— Ai un vizitator, Cartwright. Tânăra doamnă care a venit şi săptămâna trecută.

Danny clătină din cap şi mai dădu o pagină din *Casa umbrelor* de Dickens.

— Cum doreşti, spuse gardianul şi trânti uşa.

Nick şi Marele Al nu făcură niciun comentariu. Amândoi renunţaseră să mai încerce să-l convingă să se răzgândească.

33

Alese cu grijă ziua şi ora, dar n-ar fi putut planifica un minut mai potrivit decât cel care se încadrase în planul lui.

Guvernatorul hotărâse ziua şi gardianul-şef întărise socoteala lui. Se va face, de data aceasta, o excepţie. Prizonierii vor fi eliberaţi din celule ca să vadă meciul de fotbal dintre Anglia şi Argentina, la Cupa Mondială.

La douăsprezece fără cinci, uşile au fost descuiate şi toţi prizonierii au pornit în aceeaşi direcţie. Ca scoţian patriot, Marele Al a refuzat morocănos să-i aplaude pe duşmanii englezi şi a rămas hotărât în patul lui.

Danny stătea destul de în faţă, privind atent ecranul televizorului vechi şi aşteptând ca arbitrul să fluiere şi să înceapă meciul. Toţi prizonierii băteau din palme şi strigau, cu o singură excepţie, un om care stătea tăcut în spate. Nu se uita la televizor, ci la uşa deschisă a unei celule de la etajul întâi. Nu se mişca. Gardienii nu-i iau în seamă pe prizonierii liniştiţi. Se întreba dacă omul lui îşi schimbase rutina din cauza meciului. Dar nu-l vedea acolo. Prietenul lui stătea mai în faţă, aşa că el probabil că rămăsese în celulă.

După treizeci de minute, la scorul de zero la zero, tot nu-l vedea nicăieri.

Pe urmă, tocmai când arbitrul fluiera pauza, un jucător englez a fost doborât în careul argentinian. Cei adunaţi la televizor făceau aproape la fel de mult zgomot ca şi cei treizeci şi cinci de mii de spectatori de pe stadion şi chiar şi gardienii vociferau. Zgomotul de fundal făcea parte din planul lui. Rămase fixat pe uşa celulei de la etajul unu şi deodată, îşi văzu iepurele ieşind din vizuină. Purta un şort şi şlapi şi avea un prosop pe umăr. Nu se uita în jos; era clar că nu-l interesa fotbalul.

Se depărta câţiva paşi, dar nimeni nu-l băgă în seamă. Se întoarse şi porni încet spre capătul aripii de clădire, apoi se furişă ca o pisică pe scara în spirală, ajungând la primul etaj. Nimeni nu-l văzu. Arbitrul fluierase un penalty.

Ajungând pe ultima treaptă, verifică să vadă dacă nu-l observase cineva. Nimeni nu se uita în direcţia lui. Jucătorii argentinieni îl înconjuraseră pe arbitru, protestând. Căpitanul englezilor luase mingea şi o aşeza calm la punctul de la unsprezece metri.

Se opri lângă sala duşurilor şi văzu că era abur înăuntru, conform planului lui. Intră şi descoperi uşurat că o singură persoană făcea duş. Păşi fără zgomot spre banca din lemn de la capătul sălii, pe al cărui colţ era împăturit un prosop. Îl luă şi-l răsuci atent, formând un laţ. Prizonierul de la duş îşi dădea cu şampon pe cap.

Cei de la parter tăcuseră. Când David Beckham potrivi mingea la punctul de pedeapsă, nu se mai auzea niciun murmur. Unii chiar îşi ţinură respiraţia când căpitanul englezilor îşi luă elan, dându-se înapoi.

Bărbatul de la duş făcu doi paşi în faţă, pe când piciorul drept al lui Beckham atingea mingea. Urmă un vacarm de parcă izbucnise o revoltă în închisoare, una la care participau şi gardienii. Auzind zgomotul, prizonierul care se limpezea pe cap deschise ochii, apoi îi închise imediat, ca să nu-l usture din cauza spumei. Tocmai ieşea de la duş ca să-şi ia prosopul, când un picior îl lovi în vintre cu o putere care l-ar fi impresionat până şi pe Beckham. Urmă un pumn în stomac, care-l propulsă în faianţa de pe perete. Încercă să riposteze, dar un braţ îi ţinu gâtlejul, iar o mână îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate. O mişcare rapidă şi deşi nimeni nu-i auzi oasele pocnind, când îi dădu drumul, trupul i se prăbuşi ca al unei marionete cu sforile tăiate.

Atacatorul se aplecă şi-i potrivi grijuliu prosopul în jurul gâtului, apoi, cu toată puterea pe care o avea, ridică mortul şi-l sprijini în picioare de perete, legând de bara duşului celălalt capăt al prosopului. Apoi lăsă corpul să atârne şi se dădu înapoi, să-şi contemple opera. Se duse la ieşire şi vârî capul după uşă, să verifice împrejurimile. Suporterii sărbătoreau dezlănţuit şi gardienii încercau să-i reţină pe prizonieri, ca să nu distrugă mobila.

Se mişca lin ca un râs, coborând pe scara în spirală, fără să ia seama la dâra de apă pe care o lăsa în urmă, ştiind că va fi uscată la sfârşitul meciului. Ajunse în mai puţin de un minut în celula lui. Pe pat îl aşteptau un prosop, un tricou curat şi o pereche de blugi, ciorapi nepurtaţi şi adidaşii lui de firmă. Îşi dezbrăcă rapid echipamentul ud şi se îmbrăcă în hainele uscate. Apoi se uită în oglinda de inox, să vadă cum îi stătea părul şi se strecură afară din celulă.

Prizonierii aşteptau cu nerăbdare să înceapă repriza a doua. Li se alătură neobservat şi treptat, cu un pas în faţă şi câte o mişcare laterală, ajunse în mijlocul grupului. Aproape tot timpul cât dură repriza a doua, prizonierii îl îndemnară tare pe arbitru să fluiere sfârşitul medului, pentru ca englezii să plece la vestiare câştigători cu unu la zero.

În fine, după fluierul final, izbucniră din nou vociferări. Mai mulţi gardieni strigau: „Înapoi la celule”, dar prizonierii nu se grăbeau.

Se întoarse şi porni dinadins spre un gardian împingându-l puţin când trecu pe lângă el.

— Uită-te pe unde mergi, Leach, îl mustră domnul Pascoe.

— Scuzaţi, dom’ şef, zise Leach şi trecu mai departe.

Danny urcă la celulă. Ştia că Marele Al plecase la infirmierie, dar era surprins că Nick nu era în

celulă. Se aşeză la masă, uitându-se la fotografia lui Beth, pe care n-o dăduse jos de pe zid. Îşi aminti de Bernie. Acum s-ar fi uitat amândoi la meci în barul lor, dacă nu… Danny uitase că avea de predat un eseu a doua zi. Se pierdu în contemplarea fotografiei, încercând să se convingă singur că nu-i era dor de ea.

Deodată, în corpul de clădire se auzi o sirenă stridentă şi gardienii răcneau din răsputeri: „Înapoi la celule!”. După câteva momente, uşa celulei se deschise şi un gardian i se adresă:

— Unde-i Marele Al, Moncrieff?

Danny nu se obosi să-l corecteze: avea ceasul, inelul şi lanţul lui Nick, aşa că putea fi confundat cu el.

— Trebuie să fie la lucru la infirmierie, răspunse.

Când se închise uşa, Danny se întrebă de ce nu fusese întrebat şi unde era el, Cartwright. Nu se putea concentra asupra eseului cu tot zgomotul din jur. Bănuia că vreun prizonier prea entuziast o făcuse lată după meci şi fusese dus la carceră. După câteva minute, uşa se deschise şi intră Marele Al:

— Bună, Nick, zise el tare, înainte ca gardianul să închidă uşa la loc.

— Ce pui la cale? întrebă Danny.

Marele Al îşi duse degetul la buze şi merse să se aşeze pe capacul vasului de toaletă.

— Aici nu mă pot vedea, aşa că fă-te că scrii şi nu te uita’ ncoa.

— De ce…

— Ţine-ţi gura şi ascultă.

Danny luă pixul şi încercă să pară concentrat asupra eseului.

— Nick şi-a pus gâtu’n laţ.

Lui Danny i se făcu rău.

— De ce… repetă.

— Ţi-am zis să taci. L-au găsit spânzurat la duş.

Danny lovi masa cu pumnul:

— Nu-i adevărat.

— Taci odată, tâmpitule şi-ascultă. Eram în salon când au venit doi sticleţi, strigau: „Soră, vino repede, s-a spânzurat Cartwright”. Ştiam că sunt gogoşi, fiin’că te-am văzut că te-ai dus la meci. Deci era Nick. El merge la duş când are ocazia să nu-l deranjeze nimeni.

— Dar de ce…

— Lasă astea, Danny băiete, i-o tăie ferm Marele Al. Sticleţii şi asistenta au alergat acolo şi m-au lăsat puţin singur. Pe urmă a venit alt sticlete şi m-a mânat încoa.

Danny începuse să-l asculte foarte atent.

— Mi-a zis că tu te-ai sinucis.

— Dar vor descoperi că nu sunt eu…

— Nu, zise Marele Al, fiindcă am avut timp să vă schimb numele pe fişe.

— Ce-ai făcut? întrebă Danny neîncrezător.

— Ai auzit.

— Dar fişele nu sunt mereu încuiate?

— Ba da, da-n timpu’ tratamentului sora se mai uită prin ele. Şi a plecat grăbită…

Marele Al se opri, pentru că auzise pe cineva afară.

— Scrie acolo, zise şi se duse repede şi se întinse pe pat.

Un ochi îi privi prin ferestruica de supraveghere, apoi gardianul trecu mai departe.

— De ce ai făcut asta? întrebă Danny.

— După ce-i văd amprentele şi grupa de sânge o să creadă că tu te-ai spânzurat fiin’că nu mai făceai faţă la încă douăj’de ani în cloaca asta.

— Dar Nick nu avea niciun motiv să se spânzure!

— Ştiu, spuse Marele Al. Da’ atâta vreme cât o să creadă că tu ai fost ăla, n-o să fie nicio anchetă.

— Bine, dar totuşi de ce ai schimbat… începu Danny, apoi se opri şi după o tăcere lungă, spuse rar. Ca să ies de aici în şase săptămâni, liber.

— Te prinzi repede, Danny băiete.

Danny păli teribil, pe măsură ce începea să realizeze consecinţele actului îndrăzneţ comis de Marele Al. Se uită la fotografia lui Beth. Tot n-o va putea vedea, chiar dacă reuşea să scape. Va trebui să pretindă tot restul vieţii că este Nick Moncrieff.

— Nu te-ai gândit să mă întrebi şi pe mine?

— Ar fi fost prea târziu. Nu uita că doar vreo şase oameni din locu' ăsta puteau să vă deosebească şi după ce se verifică fişele, până şi ei or să te creadă mort.

— Şi dacă ne prind?

— Tu o să-ţi faci mai departe condamnarea pe viaţă şi eu n-o să mai lucrez la spital şi o să fiu om de serviciu pe aripă. Nu-i mare lucru.

Danny tăcu o vreme, chibzuind. În cele din urmă, spuse:

— Nu sunt sigur că pot s-o scot la capăt, dar dacă totuşi…

— Nu ai vreme de „dacă", Danny băiete. Mai ai douăşpatru de ore până să se deschidă uşa asta şi tu hotărăşti dacă vrei să fii Danny Cartwright, condamnat la douăj' de ani pentru o crimă pe care n-ai făcut-o sau sir Nicholas Moncrieff care va fi eliberat peste şase săptămâni. Hai să fim sinceri, dacă ieşi, o să poţi să-ţi speli ruşinea şi-o să-i prinzi şi pe ticăloşii ăia care ţi-au omorât prietenul?

— Trebuie să mă gândesc, spuse Danny, urcându-se în patul lui.

— Nu te gândi mult, îl preveni Marele Al. Şi vezi că Nick doarme în patu' de jos.

34

— Nick era cu cinci luni mai mare decât mine şi cu vreo doi centimetri mai scund, spuse Danny.

— De unde ştii? întrebă iritat Marele Al.

— Scrie în jurnalul lui, răspunse Danny. Tocmai am ajuns la faza când am apărut în celulă şi voi doi trebuia să vă hotărâţi ce poveste îmi spuneţi.

Marele Al se încruntă.

— Timp de doi ani am fost orb, deşi adevărul era în faţa mea.

Marele Al tăcea.

— Tu eşti sergentul care i-a împuşcat pe cei doi albanezi kosovari când plutonul lui Nick a primit ordin să-i păzească pe prizonierii sârbi.

— Mai rău, recunoscu Marele Al. Am făcut asta după ce domnul căpitan Moncrieff dăduse ordin clar să nu tragem şi-i avertizase şi pe ei, în engleză şi în sârbo-croată.

— Şi tu ai ignorat ordinul.

— Ce rost are să-i avertizezi pe unii care deja trag în tine?

— Dar doi observatori ONU au declarat la Curtea Marţială că albanezii trăgeau în aer.

— Ei au văzut asta de la căldurică, din apartamentu' lor de hotel de la capătu' pieţei.

— Nick şi-a asumat vina.

— Da, spuse Marele Al. Deşi eu le-am zis exact cum au fost lucrurile, pe Nick l-au crezut, nu pe mine.

— Aşa că tu ai fost condamnat pentru crimă.

— Şi am primit zece ani în loc de douăjdoi fără şansă de suspendare.

— Nick scrie mult despre curajul tău şi cum ai salvat jumătate de pluton, inclusiv pe el, când luptaţi în Afghanistan.

— Exagerări.

— Nu e stilul lui, zise Danny, dar nu explică, totuşi, de ce şi-a asumat vina, când e clar că nu i-ai

ascultat ordinul.

— Am zis adevăru' la Curtea Marţială, spuse Marele Al, da' tot i-au luat galoanele şi l-au condamnat la opt ani pentru neglijenţă în serviciu. Crezi că trece o zi fără să mă gândesc la ce-a făcut pentru mine? Da' să ştii că ar fi vrut să-i iei locu', sunt sigur.

— Cum poţi fi sigur de aşa ceva?

— Citeşte, Danny băiete. Citeşte tot.

*

— Ceva nu pare chiar în regulă în toată povestea asta, spuse Ray Pascoe.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă guvernatorul. Ştii la fel de bine ca şi mine că se întâmplă destul de des ca un prizonier condamnat pe viaţă să se sinucidă la scurtă vreme după ce i-a fost respins recursul.

— Nu şi Cartwright. El avea pentru ce să trăiască.

— De unde să ştim noi ce era în capul lui? replică guvernatorul. Nu uita că şi-a devastat celula şi a ajuns la carceră. De asemenea, a refuzat să-şi mai vadă logodnica şi copilul la vizite. Nici nu mai deschidea scrisorile de la ea.

— E adevărat. Dar este doar o coincidenţă că lucrul acesta s-a întâmplat la câteva zile după ce l-a ameninţat Leach?

— În ultimul tău raport, ai scris că de la incidentul de la bibliotecă, ei doi nu au mai avut niciun contact.

— Asta mă îngrijorează, spuse Pascoe. Dacă ai de gând să omori pe cineva, al grijă să nu fii văzut în preajma lui.

— Doctorul a confirmat că deţinutul a murit din cauza fracturării vertebrelor cervicale.

— Leach e în stare să frângă gâtul cuiva.

— Din cauză că n-a dus cartea înapoi la bibliotecă?

— Din cauză că s-a ales cu o lună de carceră, replică Pascoe.

— Dar caseta aia despre care vorbeai?

— N-am aflat nimic în plus, clătină Pascoe din cap. Doar că am aşa o impresie.

— Îmi trebuie mai mult decât impresii ca să deschid o anchetă pe tema asta, Ray.

— La câteva minute înainte de a se găsi cadavrul, Leach s-a lovit intenţionat de mine.

— Şi ce-i cu asta? întrebă guvernatorul.

— Avea adidaşi nou-nouţi.

— Ce vrei să spui?

— Când a început meciul, am văzut că purta adidaşii albaştri din dotare, aşa că, de ce avea adidaşi albi, marca Adidas, la sfârşitul meciului. Ceva nu se potriveşte.

— Îţi admir spiritul de observaţie, Ray, dar asta nu e o dovadă care să mă convingă să deschid o anchetă.

— Avea părul ud.

— Avem două opţiuni, Ray, propuse guvernatorul. Ori acceptăm diagnosticul doctorului şi raportăm la superiorii noştri de la Ministerul de Interne că a fost sinucidere sau chemăm poliţia şi deschidem o anchetă amănunţită. În al doilea caz, am nevoie de mai multe dovezi decât că Leach avea părul ud şi purta adidaşi noi.

— Dar dacă Leach…

— Prima întrebare care ni s-ar pune ar fi de ce nu am recomandat transferul rapid al lui Leach la altă închisoare, dacă ştiam că-l ameninţase pe Cartwright.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, zise guvernatorul.

— Îmi cer scuze de deranj, îl informă secretara, dar trebuie să vedeţi asta.

Şi-i întinse o hârtie liniată, cum se distribuiau în închisori. Guvernatorul citi repede cele câteva rânduri, apoi îi întinse hârtia lui Pascoe:

— Uite, asta numesc eu dovadă.

*

Payne îi arăta unui client un apartament de mansardă în Mayfair când începu să-i sune telefonul mobil. De regulă îl închidea dacă se afla cu un potenţial cumpărător, dar văzând că numele apelantului era Spencer, se scuză un moment şi intră în camera alăturată, să vorbească.

— Veşti bune, zise Craig. Cartwright e mort.

— Mort?

— S-a sinucis, l-au găsit spânzurat la duş.

— De unde ştii?

— A apărut pe pagina 17 în ziarul „Evening Standard”. A lăsat şi un bilet, aşa că nu mai avem probleme.

— Dar există caseta, îi reaminti Payne.

— N-o să intereseze pe nimeni o casetă pe care se aude un mort vorbind despre alt mort.

*

Domnul Pascoe descuie uşa celulei şi intră. Se uită bine la Danny, dar nu spuse nimic. Danny ridică ochii din jurnal; ajunsese cu lectura la data când Nick discutase cu domnul Hurst din Comisia de Eliberare Condiţionată. Era ziua când fusese respins recursul lui. Ziua când devastase celula şi fusese vârât la carceră.

— OK, băieţi, mâncaţi ceva şi treceţi la treabă. Moncrieff, îmi pare rău pentru Cartwright, prietenul tău. Eu unul n-am crezut că era vinovat.

Danny încercă să găsească un răspuns potrivit, dar Pascoe deschidea deja uşa următoarei celule.

— Ştie, spuse încet Marele Al.

— Atunci am încurcat-o, răspunse Danny.

— Nu cred. Am impresia că o să meargă pe povestea asta cu sinuciderea, deşi are şi el îndoieli, cum au şi alţii. Nick, cum de te-ai hotărât?

Danny luă jurnalul şi-l deschise, citind cu voce tare: *„Dacă aş putea să fac schimb de locuri cu Danny, aş face-o. El are dreptul mult mai mult decât mine să fie liber”.*

35

Danny stătea cât de liniştit putea în curtea bisericii, privind cum părintele O'Connor ridică mâna şi face semnul crucii.

Guvernatorul îi permisese lui Nick să asiste la funeraliile lui Danny Cartwright, la biserica Sfintei Marii din cartierul Bow. Marelui Al îi refuzase rugămintea de a asista şi el, pe motiv că mai avea încă paisprezece luni de ispăşit din sentinţă şi încă nu i se confirmase eliberarea condiţionată.

Pe când maşina fără însemne cotea pe şoseaua Mile End, Danny se uita pe geam, căutând priveliştile familiare. Trecură pe lângă localul de unde-şi cumpăra cartofi prăjiţi, pe lângă cârciuma lor, „Coroana şi Jartiera" şi pe lângă teatrul Odeon, unde mergea cu Beth în fiecare vineri seara, cu bilete ieftine, pe rândurile din spate. Trecând pe lângă şcoală, încleşta pumnii, gândindu-se câţi ani petrecuse zadarnic acolo, fără să înveţe mai nimic. Încercă să nu se uite la garajul Wilson, dar nu se putu abţine. În curtea mică nu prea era animaţie. Era nevoie de mult efort ca să mai convingi pe cineva să cumpere o maşină la mâna a doua de la Wilson. Se uită şi la Monty Hughes, garajul rival de peste drum: era plin de Mercedesuri lucioase şi agenţi de vânzare zâmbitori şi bine îmbrăcaţi.

Guvernatorul îi amintise lui Moncrieff că, deşi nu mai avea decât cinci săptămâni până la eliberare, tot va trebui să fie escortat de doi poliţişti care nu-l vor lăsa singur nicio clipă. Dacă nu asculta tot ce i se ordona, guvernatorul avea de gând să recomande Comisiei de Eliberare Condiţionată să revină asupra deciziei cu privire la eliberarea lui şi să-l lase să ispăşească şi cei patru ani care-i mai rămăseseră.

— Ştii toate astea, încheiase Michael Barton, pentru că te-ai supus la aceleaşi reguli acum două

luni, când ţi-am permis să asişti la înmormântarea tatălui dumitale.

Danny nu făcu niciun comentariu. În fond, constrângerile îi conveneau, pentru că-l ajutau să stea departe de familia lui şi de cunoscuţi. Nici nu avea voie să vorbească decât cu gardienii cât timp era afară din închisoare. Iar perspectiva de a-şi prelungi sentinţa cu patru ani era un stimul foarte bun pentru a rămâne cuminte. Stătea puţin mai în spate faţă de restul adunării îndoliate, încadrat de ofiţerii Pascoe şi Jenkins. Danny descoperise uşurat că hainele lui Nick îi veneau ca turnate. Ei, poate că pantalonii ar fi putut fi cu un centimetru mai lungi şi nu ştia să poarte pălărie, dar măcar îi ferea faţa de priviri curioase.

Părintele O'Connor începu slujba cu o rugăciune, ascultată de o adunare mult mai numeroasă decât s-ar fi aşteptat Danny. Mama lui arăta palidă şi trasă la faţă, de parcă ar fi plâns zile în şir iar Beth era atât de slabă, încât rochia, pe care i-o ştia bine, atârna pe ea şi nu-i mai punea în valoare silueta. Numai Christy, fiica lor de doi ani, era nepăsătoare la tristeţea din jur, jucându-se pe lângă mama ei. La urma-urmei, de-abia îşi cunoscuse tatăl, vizitându-l doar o dată pe lună, aşa că-l uitase, desigur. Danny spera că nu va ţine minte despre tatăl ei doar cum îl vizitase la închisoare.

Mişcat, Danny îl văzu pe tatăl lui Beth stând alături de ea, cu fruntea plecată. Imediat în spatele familiei, un tânăr înalt şi elegant, în costum negru, stătea cu buzele strânse şi o expresie de furie mocnită pe chip. Dintr-odată, Danny se simţi vinovat că nu-i mai răspunsese lui Alex Redmayne la scrisori după respingerea recursului.

După intonarea rugăciunilor, părintele O'Connor plecă uşor capul şi făcu elogiul celui dispărut:

— Moartea lui Danny Cartwright este o tragedie modernă, le spuse el enoriaşilor. Era un tânăr care

a rătăcit calea şi a întâlnit în drum atâtea necazuri, încât şi-a luat singur viaţa. Cei care l-am cunoscut bine pe Danny nu putem crede că un om blând şi grijuliu ca el a comis vreo infracţiune şi cu atât mai mult că şi-a ucis cel mai bun prieten. Mulţi dintre noi, ridică vocea preotul, uitându-se la nevinovatul poliţist sectorist de lângă intrarea în biserică, nu sunt convinşi că poliţia a arestat omul potrivit.

Câţiva dintre cei prezenţi aplaudară şi Danny văzu, cu bucurie, că aplauda şi tatăl lui Beth. Părintele ridică fruntea:

— Acum să ne amintim un fiu, un tânăr tată, un sportiv şi un fruntaş al comunităţii. Mulţi dintre noi cred că, dacă Danny Cartwright ar fi trăit, numele lui ar fi răsunat mult mai departe decât în cartierul acesta.

Din nou, se auziră aplauze.

— Dar aceasta a fost voia Domnului, continuă preotul şi El, în misterul Lui divin, a hotărât să-l ia pe fiul nostru ca să-şi petreacă restul timpului cu Mântuitorul.

Presără apă sfinţită în groapă şi pe măsură ce sicriul era coborât, intona:

— Doamne, odihneşte-l pe robul tău, Danny.

Corul de adolescenţi intonă încet un imn, iar părintele O'Connor, Beth şi familia Cartwright îngenunchează lângă mormânt. Alex Redmayne aştepta, alături de alte persoane, să-şi prezinte condoleanţele. Plecând capul, Alex făcu un jurământ acolo, pe ton atât de scăzut, încât nimeni din cei din jur nu-l auzi:

— O să-ţi dovedesc nevinovăţia ca să te poţi odihni liniştit.

Lui Danny nu i se permise să se mişte până când nu plecară şi ultimii participanţi îndoliaţi. Beth şi Christy nici nu se uitară în direcţia lui. Domnul Pascoe se întoarse spre Moncrieff să-i spună că trebuia să plece şi-l văzu cu ochii în lacrimi. Danny nu putea să-i explice însă că nu vărsa

lacrimi pentru dragul lui prieten Nick ci pentru că făcea parte dintre puţinii oameni care au ocazia să constate cât de mult sunt iubiţi.

36

Danny îşi petrecea tot timpul liber citind şi recitind jurnalele lui Nick, până simţi că nu mai avea ce să afle despre el.

Marele Al, care luptase cinci ani alături de Nick înainte de a fi amândoi condamnaţi de Curtea Marţială şi trimişi la Belmarsh, îi completă cunoştinţele, explicându-i cum trebuia să se poarte dacă întâlnea camarazi din regimentul lui (Cameron Highlanders) şi învăţându-l să recunoască însemnele regimentului de la treizeci de paşi. Mai discutară şi despre ce ar fi făcut Nick după eliberare.

— S-ar fi dus în Scoţia, zise Marele Al.

— Dar n-am decât patruzeci şi cinci de lire şi o cartelă de transport…

— O să rezolve domnul Munro cu asta. Nu uita că Nick zicea că eşti mult mai bun la afaceri ca el.

— Dacă eram în locul lui, poate.

— *Eşti* chiar el, datorită lui Louis şi Nick. Te-au şlefuit a-ntâia, aşa că n-o să-ţi fie greu să-l duci pe domnul Munro.

— Dar o să mă vadă a doua oară acum, dacă mă crede că sunt Nick.

— Atunci nu l-a văzut decât o oră pe Nick şi n-o să fie greu să creadă că eşti el, doar se aşteaptă să-l vadă pe sir Nicholas Moncrieff, nu pe vreun necunoscut. Problema e ce faci după ce te întâlneşti cu el.

— Mă întorc la Londra, spuse Danny.

— Atunci să te ţii departe de East End.

— Păi, sunt mulţi londonezi care n-au intrat niciodată în East End, spuse Danny cu amărăciune. Ăla e cartier de bogaţi.

— Şi atunci, ce o să faci la Londra?

— După ce am asistat la propria mea înmormântare şi am văzut cât suferă Beth, vreau să

mă asigur că vor şti şi alţii în afară de ea că nu i-am omorât fratele.

— Da' franţuzelul ăla de care mi-ai spus, cum îl cheamă?

— Edmond Dantès, spuse Danny. Ca şi el, nu voi avea linişte până nu mă voi răzbuna pe oamenii care mi-au distrus viaţa cu minciunile lor.

— Ai de gând să-i omori pe toţi?

— Nu, ar fi prea uşor. Ca să-l citez pe Dumas, vor avea o *soartă mai rea ca moartea.* Am avut destul timp ca să pun la cale totul.

— Poate ar trebui să-l pui şi pe Leach pe lista ta, spuse Marele Al.

— Pe Leach? De ce m-aş deranja pentru unul ca el?

— Fiin'că eu cred că Leach l-a omorât pe Nick. Mă tot întreb, de ce să se spânzure cu şase săptămâni înainte de a fi eliberat?

— Dar de ce să-l omoare Leach pe Nick? Dacă se certase cu cineva, ăla eram eu.

— Nu pe Nick îl vâna, zise Marele Al. Nu uita că el era la duş şi tu-i ţineai inelul, ceasul şi lanţul.

— Dar asta înseamnă…

— Că Leach a omorât pe altcineva.

— Dar nu se poate să fi vrut să mă omoare doar fiindcă i-am cerut să dea cartea înapoi la bibliotecă.

— Pentru el s-a sfârşit la carceră.

— Şi crezi că era de ajuns ca să vrea să omoare pe cineva?

— Poate că nu, spuse Marele Al. Dar poţi fi sigur că n-a văzut un ban de la Craig pentru caseta falsă. Şi nici domnul Hagen nu prea te are la inimă din cauza asta.

Danny încercă să nu se gândească la faptul că, fără să vrea, fusese responsabil de moartea lui Nick.

— Lasă, Nick, nu te-ngriji. După ce ieşi de-aici, am eu grijă ca Leach să aibă o soartă mai rea ca moartea.

*

Spencer Craig nu avea nevoie să citească meniul în restaurantul lui favorit. Ospătarul-şef era obişnuit să-l vadă însoţit de tot felul de femei, uneori, două-trei în aceeaşi săptămână.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse Sarah, aşezându-se în faţa lui. M-a reţinut un client.

— Munceşti prea mult, observă Craig. Totdeauna ai fost aşa.

— Clientul ăsta se programează la o oră şi pe urmă se aşteaptă să-i acord lui toată după-amiaza. Nici n-am avut timp să merg să mă schimb.

— Nu mi-aş fi dat seama, zise Craig. În orice caz, pentru mine, bluzele albe şi fustele şi ciorapii negri sunt irezistibile.

— Văd că nu ţi-ai pierdut farmecul, spuse Sarah, apucându-se să studieze meniul.

— Aici au o mâncare excelentă, se oferi Craig. Îţi recomand…

— Seara nu mănânc decât un fel, îl întrerupse Sarah. E una din regulile mele de aur.

— Mi-aduc aminte de la Cambridge de regulile tale de aur, zâmbi Craig. Datorită lor ai terminat facultatea cu brio, în timp ce eu am fost mai pe la mijloc.

— Dar ai luat centura albastră la box, dacă ţin bine minte, nu?

— Ce memorie ai!

— Zise lupul către Scufiţa Roşie! Apropo, ce mai face Larry? Nu l-am mai văzut de la premieră.

— Nici eu, recunoscu Craig. Dar nu mai e capabil să iasă pe scenă la teatru.

— Sper că nu l-au rănit prea tare cronicile alea groaznice.

— De ce să-l rănească? se miră Craig. Actorii sunt la fel ca avocaţii, doar opinia juraţilor contează. Mie puţin îmi pasă ce crede judecătorul.

Lângă el apăru un chelner.

— Mie daţi-mi un John Dory, zise Sarah, dar fără sos vă rog.

— Mie friptură în sânge, zise Craig, dându-i meniul înapoi şi concentrându-se din nou asupra lui Sarah.

— Mă bucur să te văd după atâta vreme, zise, mai ales că nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni. *Mea culpa.*

— Am mai îmbătrânit puţin de atunci, replică Sarah. Dar se zvoneşte că tu vei fi cel mai tânăr procuror din generaţia noastră.

*

Uşa celulei se deschise, spre surprinderea lui Danny şi a Marelui Al, fiindcă de peste o oră se dăduse stingerea.

— Moncrieff, ai depus cerere că vrei să te întâlneşti cu guvernatorul.

— Da, dacă se poate, domnule Pascoe.

— Mâine-dimineaţă la opt îţi acordă cinci minute. Şi uşa se trânti fără altă explicaţie.

— Pe zi ce trece, vorbeşti tot mai mult ca Nick, spuse Marele Al. Dac'o ţii tot aşa, te pomeneşti că te salut şi iau poziţie de drepţi.

— Foarte bine, sergent, spuse Danny.

Marele Al râse, apoi îşi aminti de ceva:

— Da' de ce vrei să mergi la guvernator? Te-ai răzgândit?

— Nu, spuse Danny, improvizând. Sunt doi tineri la educaţie cărora le-ar prinde bine să studieze acelaşi subiect şi să stea în aceeaşi celulă.

— De ce nu vorbeşti cu dom' Jenkins? El răspunde de cazare.

— Aş vorbi, dar e o problemă, încercă Danny să inventeze ceva.

— Care-i aia?

— Amândoi vor să fie bibliotecari. Vreau să-i sugerez guvernatorului să numească pe viitor doi

gardieni, altfel, unul din ei o să ajungă om de serviciu.

— A fost bună, Nick, da' nu te aştepţi să-nghit braşoavele astea, nu?

— Ba da, zise Danny.

— Păi, dacă vrei să duci de nas o deşcă bătrână ca mine, ai grijă să fii mai bine pregătit.

— Dacă-ţi puneam aceeaşi întrebare, tu cum ai fi răspuns? întrebă Danny.

— Vezi-ţi de treaba ta.

*

— Pot să te conduc până acasă? întrebă Craig, pe când chelnerul îi dădea înapoi cartea de credit.

— Numai dacă nu te abaţi mult din drum.

— Speram că va deveni drumul meu, îi servi Craig o replică veche.

Sarah se ridică de la masă fără să răspundă. Craig o însoţi la uşă şi o ajută să-şi pună haina. Apoi o luă de braţ şi o conduse peste drum, unde-şi parcase automobilul Porsche. Îi deschise portiera.

— Unde mergem, în Cheyne Walk?

— De unde ştii? întrebă Sarah, prinzându-şi centura de siguranţă.

— Mi-a spus Larry.

— Dar ai zis…

Craig răsuci cheia în contact, dădu înapoi, apoi ţâşni în trafic. Luă brusc prima curbă, obligând-o pe Sarah să se încline spre el. Mâna stângă îi nimeri pe coapsa ei, dar ea o dădu uşor la o parte.

— Scuze, spuse Craig.

— Nicio problemă, răspunse ea, dar la următoarea curbă, el o surprinse încercând acelaşi truc.

De data asta, îi dădu mâna la o parte cu mai multă fermitate.

Craig nu mai încercă nimic până la destinaţie, mulţumindu-se să discute banalităţi. Ajungând în

Cheyne Walk, Sarah îşi desprinse centura, aşteptându-se ca el să coboare şi să-i deschidă portiera, dar el se aplecă şi încercă s-o sărute. Ea întoarse capul şi buzele lui abia îi atinseră obrazul. Craig îi prinse strâns talia cu un braţ şi o trase spre el. Sânii ei erau presaţi de pieptul lui şi-i pusese o mână pe coapsă. Încercă să se desprindă, dar uitase cât era el de puternic. Îi zâmbi şi încercă din nou s-o sărute. Ea pretextă că se supune, dar se aplecă şi-l muşcă de limbă. El căzu pe spate:

— Jigodie! strigă.

Sarah avu destul timp să deschidă portiera şi să realizeze ce greu e să te dai jos repede dintr-un Porsche. Apoi se întoarse spre el, furioasă:

— Când mă gândesc că trăiam cu iluzia că te-ai schimbat! Se vede că m-am înşelat.

Trânti portiera şi nu auzi replica lui de mitocan:

— Nu ştiu de ce m-am mai obosit. Nici prima dată n-ai fost aşa bună la pat.

*

Domnul Pascoe îl escortă în biroul guvernatorului:

— De ce ai dorit să mă vezi, Moncrieff? îl întrebă domnul Barton.

— E o chestiune delicată, răspunse Danny.

— Te ascult.

— Are legătură cu Marele Al.

— A fost sergent în plutonul dumitale dacă ţin bine minte, nu?

— Da, domnule guvernator. De aceea, mă simt responsabil pentru el.

— E normal, spuse Pascoe. După ce ai stat aici patru ani, Moncrieff, ştim că nu eşti narcoman şi ţii într-adevăr la binele lui Crann. Dă-i drumul.

— Am auzit o ceartă între Marele Al şi Leach, spuse Danny.

— Sigur, poate exagerez şi sunt convins că nu se va întâmpla nimic cât mai sunt aici, dar, dacă i

se întâmplă ceva Marelui Al după ce plec, m-aş simţi responsabil.

— Mulţam de avertisment, spuse guvernatorul. Am discutat deja cu domnul Pascoe ce să facem cu Albert Crann după ce vei fi eliberat. Apropo, Moncrieff, ai idee cine ar putea fi noul bibliotecar?

— Sunt doi băieţi, Sedgwick şi Potter, care ar fi capabili să îndeplinească funcţia asta. Eu le-aş împărţi responsabilităţile.

— Ai fi fost un guvernator bun, Moncrieff.

— Cred că-mi lipseşte calificarea.

Era prima dată când Danny îi auzea pe temniceri râzând. Guvernatorul dădu din cap şi Pascoe deschise uşa să-l însoţească pe deţinut.

— Domnule Pascoe, mai rămâi puţin. Sunt convins că Moncrieff găseşte drumul până la bibliotecă şi fără ajutorul dumitale.

— Desigur, domnule guvernator.

*

— Cât mai are Moncrieff de stat? întrebă guvernatorul, după ce Danny închisese uşa.

— Zece zile, domnule guvernator.

— Atunci trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să-l expediem pe Leach de aici.

— Ar mai fi o alternativă, domnule guvernator, zise Pascoe.

*

Hugo Moncrieff ciocăni cu linguriţa coaja oului fiert, reflectând. Margaret, soţia lui, stătea la celălalt capăt al mesei, citind ziarul „Scotsman”. Nu vorbeau decât rareori la micul dejun: era o rutină stabilită cu mulţi ani în urmă.

Hugo răsfoise deja corespondenţa matinală. Avusese o scrisoare de la clubul local de golf şi alta de la Societatea Caledoniană, plus diverse circulare pe care le pusese deoparte, până o găsise

pe cea pe care o căuta. Luă cuţitul cu lama lată, desfăcu plicul, scoase scrisoarea şi se uită prima dată la semnătură, cum făcea totdeauna. Semna Desmond Galbraith. Lăsă oul neatins şi se apucă să cântărească sfatul avocatului.

La început, zâmbi, dar când ajunse la ultimul paragraf, era încruntat. Desmond Galbraith îi confirma că după ce asistase la înmormântarea fratelui lui sir Hugo, nepotul lui, sir Nicholas, avusese o întâlnire cu avocatul lui. Fraser Munro îl convocase a doua zi pe Desmond Galbraith şi nu discutase despre cele două ipoteci. Acest lucru îl îndemna pe Galbraith să creadă că sir Nicholas nu contesta dreptul lui Hugo de a folosi cele două milioane de lire sterline pe care le obţinuse oferind domeniile bunicului lui ca garanţie. Hugo zâmbi, curăţă capătul oului şi-l gustă cu linguriţa. Avusese nevoie de multă putere de convingere ca să-l determine pe fratele lui, Angus, să ipotecheze ambele case, cea din Scoţia şi cea din Londra, fără să se consulte cu Nick, mai ales după ce Fraser Munro îi sfătuise să nu facă aşa ceva. Şi Hugo fusese nevoit să lucreze repede, după ce aflase de la doctor că fratele lui nu mai avea de trăit decât câteva săptămâni.

De când părăsise regimentul, Angus nu se mai consola decât cu sticla de scotch. Hugo îl vizita regulat la Dunbroathy Hall să bea amândoi un pahar şi, de obicei, stătea până se golea sticla. Spre sfârşitul vieţii, Angus semna aproape orice document i se punea în faţă: ipotecarea casei din Londra unde mergea rareori, apoi altă ipotecă pe moşie, despre care Hugo îl convinsese că avea nevoie de îmbunătăţiri urgente. În fine, Hugo îl determinase să renunţe la consilierea legală a lui Fraser Munro, pentru că i se părea că avocatul avea o influenţă prea mare asupra fratelui lui.

Hugo îl împuternicise pe Desmond Galbraith să preia afacerile familiei, deoarece acesta era un

avocat care respecta litera legii, dar nu-şi bătea capul şi cu spiritul ei.

Triumfase în final cu testamentul lui Angus, semnat de fratele lui doar cu câteva nopţi înainte de a muri. Ca martor, Hugo alesese un magistrat care era şi secretarul clubului local de golf. Făcuse bucăţele un testament anterior, în care Angus îi lăsa grosul averii fiului lui, Nicholas şi încercase să nu-şi trădeze uşurarea când fratele lui murise înainte ca Nick să iasă din închisoare. Întâlnirea şi reconcilierea dintre tată şi fiu nu făcea parte din planurile lui. Totuşi, Galbraith nu reuşise să smulgă de la domnul Munro originalul testamentului lui sir Alexander, pentru că bătrânul avocat subliniase, pe drept cuvânt, că acum îl reprezenta pe nepotul acestuia, sir Nicholas Moncrieff.

După ce-şi termină primul ou, Hugo reciti paragraful din scrisoarea lui Galbraith care-l făcuse să se încrunte. Înjură, iar soţia lui ridică surprinsă ochii din ziar, mirată de această întrerupere a rutinei lor bine stabilită.

— Nick pretinde că nu ştie nimic despre cheia bunicului lui. Cum se poate când l-am văzut toţi cu ea la gât?

— La înmormântare n-o avea, zise Margaret. M-am uitat cu multă atenţie când a îngenuncheat să se roage.

— Crezi că ştie la ce serveşte cheia? întrebă Hugo.

— S-ar putea, răspunse Margaret, dar nu ştie unde să caute broasca pe care o deschide.

— Tata ar fi trebuit să ne spună mai întâi nouă unde şi-a ascuns colecţia.

— Tatăl tău nu prea-ţi mai vorbea spre sfârşitul vieţii, îi reaminti Margaret. Iar pe Angus îl considera slab şi prea ahtiat după băutură.

— Aşa e, dar asta nu rezolvă problema cheii.

— Poate că a venit vremea să aplicăm o tactică mai directă.

— La ce te gândeşti, băbuţo?

— Cred că expresia vulgară ar fi „să punem o iscoadă pe urmele lui” după ce-l eliberează, putem pune pe cineva să-l urmărească pe Nick şi, dacă ştie unde e colecţia, o să ne ducă direct acolo.

— Dar nu ştiu… se codi Hugo.

— Nu te mai gândi la asta. Lasă totul în seama mea.

— Bine, fie cum spui, băbuţo, se învoi Hugo, atacând al doilea ou fiert.

37

Danny zăcea treaz pe patul de jos, gândindu-se la tot ce se întâmplase de la moartea lui Nick. Nu putea dormi, cu toate că, de data asta, Marele Al nu sforăia. Ştia că şi ultima lui noapte la Belmarsh va fi la fel de lungă ca prima – o altă noapte pe care n-o va uita niciodată.

În ultimele douăzeci şi patru de ore, mai mulţi gardieni şi deţinuţi trecuseră să-şi ia la revedere de la el şi să-i ureze noroc, demonstrându-i cât de popular şi respectat fusese Nick.

Marele Al nu sforăia pentru că fusese expediat cu o dimineaţă înainte de la Belmarsh la închisoarea Wayland din ţinutul Norfolk, în timp ce Danny repeta pentru nişte examene la care se înscrisese Nick. Mai avea de dat nişte teste la matematică, dar era dezamăgit că trebuia să renunţe la examenele de engleză, la care Nick nu se înscrisese. După-amiază, când revenise la celulă, nu mai găsise nici urmă din Marele Al, de parcă uriaşul n-ar fi existat niciodată. Danny nu avusese nici ocazia de a-şi lua la revedere.

Probabil că Marele Al îşi dăduse de acum seama de ce fusese Danny la guvernator şi spumega. Dar Danny ştia că prietenul lui se va calma văzând condiţiile din închisoarea de categoria C, televizor în fiecare celulă, mâncare aproape comestibilă, ocazia de a merge la o sală de sport mai puţin aglomerată şi mai ales permisiunea de a circula prin clădire timp de paisprezece ore pe zi. Şi Leach dispăruse, dar nu ştia nimeni unde şi doar puţini erau interesaţi să afle ce se întâmplase cu el.

În ultimele săptămâni, Danny începuse să-şi compună un plan, dar îl ţinea pentru el, pentru că nu putea risca să pună ceva pe hârtie. Dacă se descoperea, îl aşteptau încă douăzeci de ani în iad. Se culcă.

Se trezi. Primul gând i-a fost la Bernie, a cărui viaţă fusese răpită de Craig şi aşa-zişii „Muşchetari”. Apoi se gândi la Nick, care-i dăduse a doua şansă în viaţă. Apoi la Beth, pe care nu putea s-o mai revadă, dacă voia să-şi respecte decizia.

Se gândi la ziua următoare. Îl va vedea pe domnul Munro să stabilească în ce măsură se puteau rezolva problemele din Scoţia, apoi se va întoarce la Londra şi va pune în aplicare planul la care se gândea de şase săptămâni. Îşi judeca realist şansele de a-şi spăla numele de ruşine, dar asta nu-l împiedica să caute o dreptate de altă natură; o răsplată în sens biblic sau ceea ce Edmond Dantès numea, mai puţin subtil, răzbunare. Fie ce-o fi. Adormi.

Se trezi iar. Îşi va urmări prada de la distanţă, observându-şi atent duşmanii în mediul lor natural: Spencer Craig la tribunal, Gerald Payne în birourile lui din Mayfair şi Lawrence Davenport pe scenă. Ultimul dintre cei patru „Muşchetari”, Toby Mortimer, murise de o moarte mai crudă decât i-ar fi putut-o născoci un duşman. Dar mai întâi, Danny trebuia să meargă în Scoţia, să se întâlnească acolo cu Fraser Munro şi să vadă dacă trece testul de iniţiere. Dacă nu trecea de primul obstacol, va fi înapoi la Belmarsh la sfârşitul săptămânii. Adormi.

Şi se trezi. Soarele dimineţii desena un pătrat palid de lumină pe podeaua celulei, dar până şi acesta era zăbrelit în reflectarea lui pe piatra rece. O ciocârlie încercă să salute zorile cu nişte triluri, dar renunţă repede şi zbură de acolo.

Danny dădu la o parte cearşaful din nailon verde şi-şi puse picioarele goale pe jos. Se duse la chiuveta din oţel, o umplu cu apă călduţă şi se bărbieri atent. Apoi se spălă cu o coajă de săpun, întrebându-se cât timp îi va persista mirosul de închisoare în pori.

Se studie în oglinjoara din inox. Părea curat, din cât se vedea. Îşi îmbrăcă pentru ultima dată hainele de închisoare: şortul, cămaşa cu dungi albastre şi albe, blugii, şosetele gri şi adidaşii lui Nick. Se aşeză pe marginea patului, aşteptând să apară domnul Pascoe, zdrăngănind cheile şi salutând, ca de obicei: „Hai să te vedem, nenicule”. Aşteptă.

Când uşa se deschise în fine şi Pascoe apăru în cadrul ei, avea pe chip un surâs larg:

— ’Neaţa, Moncrieff, spuse. Ia-te vioi după mine. E timpul să-ţi iei lucrurile de la magazie să-ţi vezi de drum şi să ne laşi pe noi în pace.

Pe când străbăteau coridorul, Pascoe comentă:

— Se schimbă vremea. Sper să ai o zi cu soare, de parcă Danny ar fi plecat în excursie pe litoral.

— Cum ajung de aici la gara King’s Cross? puse el întrebarea pe care ar fi formulat-o Nick.

— Ia metroul de la Plumstead la strada Cannon şi apoi de acolo, alt metrou spre gară, îi explică Pascoe, pe când ajunseseră la magazie.

Gardianul bătu tare în uşile duble şi după o clipă, magazionerul le deschise.

— ’Neaţa, Moncrieff, îl salută el. Cred că de patru ani aştepţi ziua asta.

Danny nu comentă.

— Ţi-am pregătit tot, continuă Webster, luând de pe un raft două plase pline şi aşezându-le pe tejgheaua lui. Apoi dispăru în spate şi se întoarse repede cu o valiză prăfuită, din piele, având iniţialele N.A.M. desenate cu negru. Frumoasă, comentă el. De la ce vine A-ul?

Danny nu-şi mai amintea dacă A-ul venea de la Angus, tatăl lui Nick, sau de la bunicul lui, Alexandru.

— Hai odată, Moncrieff, zise Pascoe. N-am toată ziua de stat la palavre.

Danny încercă să ia ambele pungi în aceeaşi mână şi valiza de piele în cealaltă, dar descoperi că trebuia să se oprească la fiecare pas.

— Aş vrea să te pot ajuta, Moncrieff, îi şopti Pascoe, dar, dacă o fac, o să se ducă vestea.

În cele din urmă, ajunseră la celula lui Danny. Pascoe descuie uşa:

— Mă întorc să te conduc cam într-o oră. Am nişte băieţi de transportat la tribunal înainte de a-ţi veni ţie rândul.

Şi pentru ultima oară, îi încuie celula. Danny nu se grăbi. Deschise valiza, urcând-o pe patul Marelui Al. Se întreba cine va dormi în patul lui noaptea viitoare. Altcineva care se va prezenta la tribunal, sperând că juraţii îl vor găsi nevinovat. Goli pungile de plastic pe pat, simţindu-se ca un hoţ care-şi inspectează prada: două costume, trei cămăşi, ceva ce în jurnal era descris drept „costum de călărie", plus două perechi de saboţi, negri şi maro. Alese costumul închis pe care-l purtase la propria înmormântare, o cămaşă crème, cravată în dungi şi o pereche de pantofi eleganţi, negri, care nu aveau nevoie să fie lustruiţi, chiar dacă nu fuseseră purtaţi patru ani.

În faţa oglinzii, Danny Cartwright îl privea pe sir Nicholas Moncrieff, ofiţer şi gentilom. Se simţea ca un impostor.

Îşi împături hainele de prizonier şi le aşeză pe patul lui Nick. Aşeză frumos restul hainelor în valiză, apoi luă de sub pat jurnalul lui Nick şi cele cincisprezece scrisori primite de la Fraser Munro, pe care le învăţase aproape pe de rost. Mai avea de luat câteva obiecte personale de-ale lui Nick, pe care le pusese pe masă şi fotografia lui Beth de pe perete. O dezlipi atent şi o puse bine într-un buzunar al geamantanului, aşezat lângă uşă.

Se aşeză din nou la masă, examinând lucrurile prietenului lui. Îşi prinse la mână ceasul elegant Longines, cu cifrele 11.7.91 gravate pe capac, un obiect frumos primit de Nick de la bunicul lui cu ocazia celei de-a douăzeci şi una aniversări. Purta şi inelul de aur cu emblema familiei Moncrieff. Uitându-se la portofelul din piele neagră, se simţea

hoţ de-a binelea. Înăuntru se aflau 70 de lire sterline şi un carnet de cecuri. Puse portofelul în buzunarul interior, potrivi scaunul de plastic cu faţa spre uşă şi aşteptă să apară domnul Pascoe. Era gata să evadeze. Îşi aminti una dintre „zicalele" preferate ale lui Nick: *La închisoare, timpul şi fluxul te aşteaptă cât vrei.*

Pipăi prin cămaşă cheiţa care-i atârna la gât. Nu ştia ce anume putea descuia cu ea, dar deja îi descuiase poarta închisorii. Căutase prin cele peste o mie de pagini de jurnal un indiciu, dar nu găsise nimic. Dacă ştiuse ceva, Nick luase secretul cu el în mormânt.

O altă cheie se răsucea acum în locaşul din uşa celulei. Domnul Pascoe venise singur. Danny aproape se aştepta să-l audă: „Frumoasă încercare, Cartwright, dar chiar credeai că o să-ţi meargă?". În schimb, gardianul zise doar:

— Hai repejor, Moncrieff, e timpul să mergem.

Danny se ridică, luă valiza lui Nick şi ieşi pe coridor. Nu se uită înapoi la camera unde trăise doi ani de zile. Îl urmă pe domnul Pascoe pe palier şi pe scara în spirală. Ieşind din clădire, cei de la ferestre aclamau sau huiduiau, după caz, dacă făceau parte dintre cei care aşteptau să fie eliberaţi curând sau dintre cei care nu mai aveau nicio şansă de a ieşi de acolo.

Mergeau pe coridorul albastru. Uitase câte grilaje duble se aflau între corpul B de clădire şi poarta unde-l aştepta domnul Jenkins:

— Bună dimineaţa, Moncrieff, îl salută el vesel, pe tonul pe care-l folosea cu aceia care plecau.

Uitându-se în registrul deschis în faţa lui, îl informă că în cei patru ani de detenţie, strânsese 211 lire sterline şi mai avea dreptul la alocaţia de eliberare de 45 de lire:

— În total, două sute cincizeci şi şase de lire.

Numără atent banii şi i-i dădu lui Danny:

— Semnează aici.

Danny imită a doua oară în dimineaţa aceea semnătura lui Nick, apoi băgă banii în buzunar.

— De asemenea, ai dreptul la un bilet de tren spre orice destinaţie din ţară. Doar dus, bineînţeles, fiindcă nu mai vrem să te vedem pe-aici, îi servi domnul Jenkins o mostră de umor de închisoare.

Primi un bilet de tren spre Dunbroath, Scoţia, după ce mai „semnă" încă un document. Nu era de mirare că scrisul lui semăna cu al lui Nick, doar de la el învăţase să scrie.

— Domnul Pascoe te va duce până la poartă, spuse domnul Jenkins după ce-i verifică semnătura. O să-ţi spun adio, fiindcă am sentimentul că nu ne vom revedea, ceea ce nu pot spune despre mulţi care pleacă de aici, din păcate.

Danny dădu mâna cu el, îşi luă valiza şi-l urmă pe domnul Pascoe afară, pe trepte şi în curte. Traversară tăcuţi spaţiul mohorât din beton care servea drept parcare pentru dubele închisorii şi vehiculele celor care aveau autorizaţie să intre acolo. La poartă se afla un gardian pe care Danny nu-l mai văzuse până atunci.

— Numele? ceru acesta, fără să-şi ia ochii de pe blocnotesul cu lista celor eliberaţi.

— Moncrieff, răspunse Danny.

— Numărul?

— CK4802, spuse el pe negândite.

Ofiţerul urmări pe listă cu degetul şi pe chip îi apăru o expresie de nedumerire.

— CK1079, suflă Pascoe.

— CK1079, repetă Danny tremurând.

— A, da, spuse gardianul, găsindu-l pe Moncrieff. Semnează aici.

Şi mâna îi tremura când scrise numele lui Nick în dreptunghiul mic. Gardianul verifică din nou numele, numărul şi fotografia, apoi ridică ochii spre Danny. O clipă, ezită.

— Nu ne mai întârzia, Moncrieff, spuse răstit Pascoe. Unii mai avem şi treabă azi, nu-i aşa, domnule Tomkins?

— Da, domnule Pascoe, răspunse ofiţerul de la poartă şi apăsă repede pe butonul roşu de sub pupitrul lui. Prima dintre porţile masive, acţionate electric, începu să alunece lateral.

Danny ieşi din cabina portarului, încă nesigur. Pascoe nu zicea nimic.

În fine, când prima poartă era complet deschisă, Pascoe vorbi:

— Noroc, băiete! O să ai nevoie.

— Vă mulţumesc, domnule Pascoe! Mulţumesc pentru tot.

Ridică valiza lui Nick şi păşi în vidul dintre două lumi. Prima poartă începu să alunece la loc în spatele lui în timp ce a doua porni să se deschidă.

Danny Cartwright a ieşit din închisoare, liber. Era primul deţinut care evadase vreodată din Belmarsh.

CARTEA A TREIA
LIBERTATE

38

Pe când Nick Moncrieff trecea strada, vreo doi trecători îl priviră surprinşi. Erau obişnuiţi să vadă foşti deţinuţi plecând din închisoare, dar nu şi unii cu valize de piele şi îmbrăcaţi ca nişte gentilomi de ţară.

Danny se duse la staţie fără să privească deloc înapoi. După ce-şi cumpără bilet – era prima dată după doi ani şi ceva când punea mâna pe bani adevăraţi – se urcă în tren. Privi pe fereastră, cu un sentiment ciudat de nesiguranţă. Nu erau ziduri, sârmă ghimpată, zăbrele sau sticleţi, adică gardieni. Să arăţi ca Nick, să vorbeşti ca Nick, să gândeşti ca Danny.

Schimbă expresul cu metroul la staţia Cannon. Navetiştii umblau în alt ritm decât acela cu care se obişnuise el la închisoare. Unii purtau costume elegante, vorbeau îngrijit şi se vedea că au bani, dar Nick îi arătase că nu erau mai inteligenţi decât el. Doar că-şi începuseră viaţa într-un mediu mai favorabil.

La gara King's Cross, Nick coborî din metrou cu valiza lui grea. Trecu pe lângă un poliţist care nu-i aruncă nici măcar o privire. Se uită pe tabela de plecări. Următorul tren spre Edinburgh pleca la ora unsprezece şi ajungea în gara Waverley la 15:20. Avea timp pentru micul dejun. Îşi luă ziarul *Times* de la o gheretă şi plecase cu el fără să plătească. Dându-şi seama, se întoarse şi se aşeză la coadă, transpirând. Auzise de un prizonier care tocmai fusese eliberat şi se ducea acasă la Bristol. Luase un baton de ciocolată Mars de la gară, fără să se gândească. Fusese arestat imediat pentru furt şi adus înapoi la Belmarsh după şapte ore. Rămăsese acolo încă trei ani.

Plăti ziarul şi intră în cea mai apropiată cafenea, unde se aşeză la altă coadă. Când îi veni rândul, îl întinse tava fetei de la tejghea.

— Ce-aţi dori? întrebă ea, fără să ia tava.

Danny nu ştiu ce să răspundă. Timp de doi ani, mâncase ce i se dăduse, fără să aleagă:

— Ouă, şuncă, ciuperci şi…

— Puteţi să luaţi un mic dejun englezesc complet, sugeră ea.

— Bun, mic dejun englezesc, spuse Danny. Şi…

— Ceai sau cafea?

— O cafea ar fi bună, spuse el, conştient că urma să mai treacă puţin timp până să se obişnuiască să primească tot ce cerea.

Îşi găsi un loc la o masă din colţ. Luă sticla de ketchup şi-şi puse o cantitate moderată pe marginea farfuriei. Nick l-ar fi aprobat. Deschise ziarul la paginile de afaceri. Arată ca Nick, vorbeşte ca Nick, gândeşte ca Danny.

Companiile de internet o duceau rău, iar proprietarii lor descopereau că pământul e rareori moştenit de cei umili. Când ajunse la ultima pagină, îşi terminase micul dejun şi savura a doua ceaşcă de cafea. Un chelner venise să i-o umple după ce o terminase pe prima şi-i mai şi zâmbise când îi mulţumise. Se apucă să citească editorialul de pe prima pagină. Iain Duncan Smith, liderul Partidului Conservator, era atacat din nou. Dacă primul-ministru ar fi făcut alegeri, Danny l-ar fi votat pe Tony Blair. Bănuia că Nick ar fi ţinut cu Iain Duncan Smith, doar era fost militar. Poate că ar trebui să se abţină. Ba nu, să-şi joace rolul până la capăt, dacă tot se angajase.

Îşi termină cafeaua şi mai rămase acolo o vreme. Îl aştepta pe domnul Pascoe, să-i spună să se ducă în celulă. Zâmbi, se ridică şi ieşi din cafenea. Ştia că urma să-şi dea primul test. Văzând câteva cabine telefonice, inspiră adânc. Scoase portofelul – portofelul lui Nick – luă din el o carte de vizită şi formă numărul scris reliefat în colţul din dreapta, jos.

— Munro, Munro şi Carmichael, răspunse o voce.

— Cu domnul Munro, vă rog, ceru el.

— Care domn Munro?

Se uită pe cartea de vizită:

— Domnul Fraser Munro.

— Cine-l caută?

— Nicholas Moncrieff.

— Vă fac imediat legătura, domnule.

— Mulţumesc.

— Bună dimineaţa, sir Nicholas, auzi apoi o altă voce cu accent scoţian. Mă bucur să vă aud.

— Bună dimineaţa, domnule Munro, vorbi el rar. Astăzi pornesc spre Scoţia şi mă întrebam dacă ne-am putea vedea în cursul zilei de mâine.

— Desigur, sir Nicholas. Vă convine ora zece?

— Admirabil, îşi aminti Danny unul dintre cuvintele favorite ale lui Nick.

— Atunci vă aştept la biroul meu mâine-dimineaţă la ora zece.

— La revedere, domnule Munro, spuse el, abţinându-se să-l întrebe unde avea biroul. Închise telefonul.

Era lac de sudoare. Marele Al avusese dreptate. Munro aştepta un telefon de la Nick. De ce s-ar fi gândit atunci că-l va primi de la altcineva?

*

A fost printre primii călători care s-au urcat în tren. Aşteptând să plece, ajunse şi la paginile de sport din ziar. Sezonul de fotbal începea abia peste o lună şi avea speranţe mari pentru echipa West Ham, care terminase pe locul şapte în Prima Ligă în sezonul precedent. Simţi o înţepătură de tristeţe, gândindu-se că nu va mai putea merge niciodată la un meci al echipei lui favorite, de teamă să nu fie recunoscut. Adio ovaţii cu prietenii. Nu uita, Danny Cartwright e mort şi îngropat.

Trenul ieşi greoi din gară şi Londra lăsă locul peisajului campestru. Prinseră viteză foarte repede.

Nu mai fusese niciodată în Scoţia; cel mai în nord, mersese la Vicarage Road în ţinutul Watford.

Se simţea epuizat, deşi ieşise de numai câteva ore din închisoare. Ritmul vieţii era mult mai rapid şi ceea ce era şi mai greu, trebuia să ia tot timpul decizii. Se uită la ceasul lui Nick – acum al lui – şi văzu că era unsprezece şi un sfert. Încercă să mai citească din ziar, dar îi cădea capul de oboseală.

— Biletele, vă rog.

Se trezi tresărind, se frecă la ochi şi-i întinse biletul controlorului.

— Îmi pare rău, domnule, dar biletul acesta nu este valabil în acest tren. Va trebui să plătiţi un supliment.

— Dar… începu Danny, apoi se reţinu şi răspunse ca Nick.

Scoase portofelul şi plăti, iar controlorul îi dădu o chitanţă şi noul bilet:

— Mulţumesc, domnule, spuse el.

Danny observă că-i spusese „domnule”, nu „amice”, cum i s-ar fi adresat un şofer de autobuz din East End.

— Vreţi să luaţi masa de prânz, domnule?

— Da, răspunse, impresionat că hainele şi accentul îl plasaseră automat în categoria „domnilor”.

— Vagonul-restaurant este cu două vagoane mai în faţă. Masa se poate servi peste o jumătate de oră.

— Vă sunt recunoscător, folosi iar o expresie de-a lui Nick.

Se uită pe fereastră la peisajul care rămânea iute în urmă.

După ce trecură prin Grantham, se mai uită o dată la paginile de finanţe, dar tocmai atunci, o voce anunţă prin difuzor că se deschisese la vagonul-restaurant. Se duse şi el şi se aşeză la o masă mică, sperând că nu va veni nimeni să-l acompanieze. Studie atent meniul, întrebându-se ce ar fi ales Nick. Un chelner apăru lângă el:

— Aş dori paté, spuse, pronunţând corect, deşi habar n-avea ce gust avea, pentru că, mai demult, nu comanda niciodată mâncăruri cu nume străin. Apoi friptură şi plăcintă cu rinichi.

— Şi la desert?

Nick îl învăţase că nu se comandă niciodată toate trei felurile dinainte:

— Mă mai gândesc, spuse.

— Desigur, domnule.

La sfârşitul mesei de prânz, citise ziarul din scoarţă-n scoarţă, inclusiv cronicile de teatru, care-i aduseră aminte de Lawrence Davenport. Dar Davenport trebuia să mai aştepte puţin, Danny avea altele pe cap. Îi plăcuse masa, dar nota se ridica la douăzeci şi şapte de lire. Plăti cu trei bancnote de câte zece, conştient că portofelul îi sărăcise simţitor.

Nick scrisese în jurnal că domnul Munro credea că proprietăţile din Londra şi din Scoţia ar fi adus sume frumoase la vânzare, dacă puteau să aştepte câteva luni, ca să găsească nişte cumpărători buni. Danny ştia că nu putea supravieţui câteva luni cu mai puţin de două sute de lire în buzunar.

Se întoarse la locul lui, reflectând la întâlnirea cu Munro de a doua zi. Când se opri trenul la Newcastle-upon-Tyne, Danny desfăcu valiza şi scoase dosarul domnului Munro. Luă din el scrisorile şi văzu toate răspunsurile avocatului la întrebările lui Nick, dar nu avea cum să ştie care fuseseră exact întrebările lui Nick. Încercă să reconstituie întrebările respective, din scrisori şi din jurnal. Citi încă o dată corespondenţa şi-şi dădu seama limpede cât profitase unchiul Hugo de faptul că Nick fusese închis patru ani.

Avusese de-a face cu oameni ca Hugo când lucra la garaj: rechini imobiliari şi traficanţi de maşini care credeau că-l pot păcăli, dar care nu-şi dăduseră niciunul seama că el nu ştia să citească. Se gândi la examenele pe care tocmai le dăduse şi le luase „cu brio”, altă expresie care-i plăcea lui

Nick. Pe când colegul lui de celulă trăia, îi promisese că, dacă va câştig recursul, va încerca să-şi ia o licenţă universitară. Aşa avea de gând să facă, în numele lui Nick. Tu eşti Nick, *tu eşti Nick.* Reciti scrisorile de parcă ar fi repetat pentru un examen, unul pe care nu-şi permitea să-l pice.

Trenul intră în gara Waverley la trei şi jumătate după-amiaza, cu o întârziere de zece minute. Danny se amestecă în mulţimea de pe peron. Se uită pe tabela de plecări, căutând următorul tren spre Dunbroath. Avea timp, aşa că-şi cumpără ziarul de seară *Edinburgh Evening News* şi un sandvici cu şuncă. O să se dea de gol în faţa domnului Munro? Se aşeză pe o bancă la peronul lui. Ziarul era plin de nume şi locuri despre care nu auzise. Ştirile erau despre un comitet de planificare din Duddingston, despre costurile clădirii neterminate a Parlamentului Scoţian şi într-un supliment, se vorbea despre Festivalul Edinburgh, care urma să aibă loc peste o lună. Ultimele pagini erau dedicate echipelor locale de fotbal.

După zece minute de aşteptare, se urcă în trenul de Dunbroath şi călători patruzeci de minute, cu opriri în nişte staţii ale căror nume nici nu le putea pronunţa. Îşi trase după el valiza în stradă, unde văzu un taxi aşteptând. Şoferul îi puse valiza în portbagaj, iar el se urcă în faţă.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

— Îmi poţi recomanda un hotel?

— Nu e decât unul.

— Atunci s-a rezolvat, mergem acolo.

După un drum în valoare de trei lire şi jumătate plus bacşişul, Danny ajunse la hotelul Moncrieff Arms. Urcă treptele şi trecu de uşile batante, lăsându-şi valiza lângă recepţie:

— Am nevoie de o cameră peste noapte.

— Single? întrebă recepţionera.

— Da, mulţumesc.

— Vă rog să semnaţi formularul.

Acum putea semna automat cu numele lui Nick.

— Îmi puteţi arăta cartea de credit?

— Dar nu… începu Danny. Plătesc cu bani gheaţă, o informă Nick.

— Desigur, domnule.

Ea se uită la semnătură şi încercă să-şi ascundă surprinderea, dar dispăru într-o cămăruţă din spate, de unde se întoarse aproape imediat, însoţită de un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în pulover ecosez şi pantaloni cafenii:

— Bine aţi venit acasă, sir Nicholas. Eu sunt Robert Kilbride, directorul hotelului. Îmi cer scuze, nu ştiam că veniţi. Vă transfer în apartamentul Walter Scott.

„Transfer” nu e un cuvânt plăcut pentru prizonieri.

— Dar… începu Danny, amintindu-şi cât de puţini bani mai avea.

— Fără costuri suplimentare, adăugă directorul.

— Mulţumesc.

— Luaţi masa aici?

„Da”, ar fi răspuns Nick.

— Nu, răspunse Danny, amintindu-şi că se împuţinau rezervele. Am mâncat deja.

— Desigur, sir Nicholas. Pun hamalul să vă ia bagajul.

Danny porni, însoţit de un tânăr care-i ducea valiza, spre apartamentul Walter Scott.

— Numele meu e Andrew, spuse tânărul descuind uşa. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi la recepţie şi cereţi.

— Aş dori să-mi spălaţi cămaşa şi să-mi călcaţi costumul pentru o întâlnire care va avea loc mâine-dimineaţă la ora zece, spuse Danny.

— Desigur, domnule. Vor fi gata la timp.

— Mulţumesc, zise el, întinzându-i bacşişul de rigoare.

Danny se aşeză pe marginea patului şi dădu drumul la televizor.

Se uită la ştirile locale, prezentate cu un accent care-i amintea de Marele Al. Schimbă pe canalul

BBC2, unde măcar înţelegea ce se vorbea, dar, după câteva minute, dormea dus.

39

Când se trezi, îşi dădu seama că era îmbrăcat complet şi pe ecranul televizorului se derula genericul unui film alb-negru cu un actor pe nume Jack Hawkins în rolul principal. Închise televizorul, se dezbrăcă şi se hotărî să facă un duş înainte de culcare.

Se răsfaţă sub jetul de apă fierbinte, care nu se întrerupea la fiecare câteva secunde, ca la închisoare. Se spălă cu un săpun mare cât o chiflă şi se şterse cu un prosop mare şi pufos. Pentru prima dată după câţiva ani, se simţea curat.

Se urcă în pat, pe salteaua groasă şi confortabilă, acoperită cu cearşafuri curate şi cu mai multe pături. Puse capul pe o pernă umplută cu puf şi adormi dus. Se trezi. Patul era prea confortabil, chiar îşi schimba forma după mişcările lui. Aruncă pe jos una dintre pături. Se întoarse pe partea cealaltă şi adormi. Se trezi iar. Perna era prea moale, aşa că o trimise pe jos, lângă pătură. Adormi din nou şi se trezi când răsărea soarele, salutat de un cor de triluri de păsări necunoscute. Privi în jur, aşteptându-se să-l vadă pe domnul Pascoe în prag, dar uşa aceasta era diferită, din lemn, nu din fier şi avea clanţă pe dinăuntru, aşa că o putea deschide oricând dorea.

Se dădu jos din pat şi se duse la baie să mai facă un duş. Se spălă pe cap şi se bărbieri în faţa unei oglinzi rotunde, care mărea imaginea. Auzi o bătaie politicoasă la uşă, urmată de tăcere. Se îmbrăcă în halatul hotelului şi deschizând uşa, îl văzu pe hamal cu un pachet în mână:

— Hainele dumneavoastră, domnule.

— Mulţumesc.

— Micul dejun se serveşte în sufragerie, până la ora zece.

Danny se îmbrăcă în cămaşa curată, îşi puse o cravată în dungi şi costumul proaspăt călcat. Se

uită în oglindă. Cu siguranţă, nimeni nu-l va crede altcineva decât sir Nicholas Moncrieff. Nu va mai fi nevoit niciodată să poarte aceeaşi cămaşă şase zile la rând, aceiaşi blugi timp de o lună, aceiaşi pantofi un an. Desigur, dacă domnul Munro îi rezolva problemele financiare. Şi dacă domnul Munro…

Îşi examină portofelul, care păruse atât de plin cu o zi înainte şi înjură: după ce va achita nota de la hotel, n-o să-i mai rămână prea mult. Deschise uşa şi după ce o închise, îşi dădu seama că lăsase cheia pe dinăuntru. Va trebui să-l roage pe domnul Pascoe să-i deschidă. Poate va fi scos la raport. Înjură elegant, ca Nick: „La naiba!”. Plecă să caute sufrageria.

Era o sală cu o masă mare în mijloc, de pe care se revărsau cereale şi sucuri pe alese, ouă, şuncă, terci de ovăz, budincă de ciocolată şi chiar somon. Danny a fost condus la o masă de la geam şi i s-a oferit *Scotsman,* ziarul de dimineaţă. Desfăcându-l, citi în paginile financiare că Banca Scoţiei îşi lărgea portofoliul de proprietăţi. Când era la închisoare, citise cu admiraţie despre preluarea NatWest Bank de către RBS: plevuşca înghiţise o balenă şi nici măcar nu regurgitase.

Privi în jur, îngrijorat deodată că personalul l-ar fi putut suspecta că nu avea accent scoţian. Dar Marele Al îi spusese că ofiţerii nu au accent. Nick sigur nu avea. I se aduseră două bucăţi de somon. Tatăl lui le-ar fi considerat o tentaţie pe cinste. Era prima dată când se gândea la tatăl lui de când ieşise din închisoare.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu, mulţumesc, spuse Danny. Dar v-aş ruga să-mi pregătiţi nota.

— Desigur, domnule.

Tocmai voia să iasă din sufrageria hotelului, când îşi dădu seama că nu ştia unde era biroul domnului Munro. Avea adresa pe cartea de vizită, strada Argyll numărul 12, dar nu putea cere

îndrumări la recepţie, fiindcă toţi ştiau că sir Nicholas crescuse acolo. Luă altă cheie de la recepţie şi se duse în cameră. Mai avea treizeci de minute ca să găsească strada Argyll.

*

Auzi o bătaie în uşă. Sări pe marginea patului, aşteptând să fie descuiată, apoi se controla şi o deschise.

— Vă duc jos bagajul, domnule? întrebă hamalul. Doriţi şi un taxi?

— Nu, merg doar pe strada Argyll.

— Atunci vă duc valiza jos şi o puteţi lua mai târziu.

— Mai e magazinul de cosmetice până ajung pe Argyll? întrebă Danny.

— Nu, s-a închis acum doi ani. De ce aveţi nevoie?

— Cremă de bărbierit şi nişte lame.

— Le puteţi lua de la Leith's, puţin mai jos de locul unde era Johnson's.

— Mulţumesc mult, spuse Danny, întinzându-i o liră, deşi habar nu avea unde fusese magazinul lui Johnson.

*

Se uită la ceasul lui Nick: era 9:36. Coborî repede şi se duse la recepţie, unde încercă alt truc:

— Aveţi cumva ziarul *Times* de azi?

— Nu, sir Nicholas, dar vă putem aduce un exemplar.

— Staţi liniştită, mă plimb puţin.

— Au la Menzies, spuse recepţionera. Ieşiţi din hotel, la stânga, cam o sută de metri… dar ştiţi şi dumneavoastră unde e Menzies, îşi dădu ea seama, oprindu-se.

Danny ieşi din hotel şi o luă la stânga, găsind repede magazinul. Intră şi nu-l salută nimeni. Spre

uşurarea lui, fata care-i vându ziarul nu i se adresă nici cu „sir” nici cu „sir Nicholas”.

— E departe strada Argyll? o întrebă.

— La vreo două sute de metri. Ieşiţi o luaţi la dreapta, treceţi de Moncrieff Arms…

Danny se întoarse repede în direcţia hotelului, atent la fiecare intersecţie, până văzu numele „Strada Argyll”, gravat pe un indicator din piatră. Se uită la ceas: 9:54. Mai avea câteva minute, însă nu-şi permitea să întârzie. Nick ajungea întotdeauna la timp. Îşi aminti una din replicile favorite ale Marelui Al: „Bătăliile sunt întotdeauna pierdute de armate care întârzie. Întreabă-l pe Napoleon”.

Trecu de numerele 2,4,6 şi 8, încetini, trecu de 10 şi ajunse la 12: pe perete strălucea o plăcuţă de alamă ce părea lustruită constant în fiecare dimineaţă şi pe care erau imprimate numele Munro, Munro şi Carmichael.

Trase aer în piept, deschise uşa şi intră. Fata de la recepţie ridică ochii. Spera că nu-i auzea inima bubuind. Tocmai voia să-şi spună numele, când ea i-o luă înainte:

— Bună dimineaţa, sir Nicholas. Domnul Munro vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi, îl invită, ridicându-se.

Danny trecuse primul test fără să deschidă gura.

*

— În urma morţii logodnicului dumneavoastră, sunt împuternicită să vă predau toate bunurile personale ale lui Daniel Cartwright, spuse o poliţistă a închisorii. Dar trebuie să-mi arătaţi un act de identitate.

Beth deschise geanta şi-şi scoase carnetul de conducere.

— Mulţumesc, spuse agenta, verificând cu atenţie datele. Domnişoară Wilson, eu vă citesc de

pe listă şi dumneavoastră urmăriţi să vedeţi dacă sunt toate obiectele.

Deschise o cutie de carton şi scoase o pereche de blugi de marcă:

— O pereche de blugi albastru-deschis, citi.

Văzând materialul sfâşiat unde cuţitul zgâriase piciorul lui Danny, Beth izbucni în lacrimi. Poliţista o aşteptă să-şi revină, apoi continuă:

— Un tricou cu marca echipei West Ham; o curea din piele maro; un inel din aur; o pereche de şosete gri; un şort roşu; o pereche de pantofi negri; un portofel cu treizeci şi cinci de lire şi o legitimaţie de membru al Clubului de box din Bow Street. Semnaţi aici, domnişoară Wilson, spuse, arătându-i linia punctată, şi puteţi intra în posesia lucrurilor.

Beth semnă şi puse lucrurile la loc în cutie. Întorcându-se să plece, se pomeni în faţa unui gardian:

— Bună ziua, domnişoară Wilson, o salută el. Eu sunt Ray Pascoe.

Beth îi zâmbi:

— Danny vorbea frumos despre dumneavoastră.

— Şi eu îl admiram, spuse Pascoe, dar nu de aceea am venit. Daţi-mi voie să vă ajut.

Îi luă cutia şi străbătură împreună coridorul.

— Voiam să vă întreb dacă mai doriţi să luptaţi pentru a dovedi că verdictul lui a fost nedrept.

— Ce rost mai are, acum, că Danny e mort? întrebă Beth.

— Aţi gândi la fel şi dacă ar mai trăi?

— Sigur că nu, spuse ea tăios. Aş lupta toată viaţa ca să-i dovedesc nevinovăţia.

Ajungând la poarta principală, domnul Pascoe îi dădu cutia:

— Am sentimentul că Danny şi-ar fi dorit să fie reabilitat, spuse el.

40

— Bună dimineaţa, domnule Munro, spuse Danny, întinzându-i mâna. Mă bucur să vă revăd.

— Şi eu, sir Nicholas, replică Munro. Sper că aţi avut o călătorie plăcută spre casă.

Nick i-l descrisese atât de bine pe domnul Munro, încât Danny simţea că aproape îl cunoştea.

— Da, mulţumesc, spuse el. Orele petrecute în tren mi-au permis să revăd corespondenţa şi recomandările dumneavoastră.

Domnul Munro îl conduse spre un scaun confortabil de lângă biroul lui.

— Mi-e teamă că ultima mea scrisoare nu v-a parvenit la timp, spuse domnul Munro. V-aş fi dat telefon, dar…

— Nu era posibil, completă Danny, interesat să audă ce conţinea scrisoarea cu pricina.

— Mi-e teamă că veştile nu sunt bune, spuse Munro, bătând cu degetele în birou, un obicei pe care Nick nu i-l menţionase. S-a emis o citaţie pentru dumneavoastră – Danny încleşta braţele scaunului: oare-l aştepta poliţia afară? — de către unchiul dumneavoastră, Hugo.

Danny oftă sonor, uşurat.

— Ar fi trebuit s-o prevăd, e vina mea, spuse Munro.

Danny l-ar fi îndemnat pe avocat să vorbească, dar Nick nu spuse nimic.

— Citaţia pretinde că tatăl dumneavoastră i-a lăsat unchiului dumneavoastră locuinţa din Londra şi domeniul din Scoţia şi că dumneavoastră nu aveţi niciun drept legal asupra lor.

— Nonsens, comentă Danny.

— Sunt întru totul de acord şi cu permisiunea dumneavoastră, voi pune la punct apărarea.

Danny acceptă poziţia lui Munro, deşi era conştient că Nick ar fi procedat cu mai multă prudenţă.

— Şi ca să adauge insulta prejudiciului, continuă Munro, avocaţii unchiului dumneavoastră au propus ceea ce numesc ei un compromis.

Danny dădu din cap, aşteptând continuarea.

— Dacă acceptaţi oferta unchiului dumneavoastră şi recunoaşteţi că el deţine ambele proprietăţi, inclusiv responsabilitatea ipotecilor, va retrage citaţia.

— Este o cacialma, spuse Danny. Dacă ţin bine minte, domnule Munro, iniţial mi-aţi recomandat să-l dau în judecată pe unchiul meu şi să pretind banii pe care i-a obţinut ipotecând casele, adică două milioane o sută de mii de lire sterline.

— Într-adevăr, aşa v-am sfătuit, spuse domnul Munro. Dar atunci, sir Nicholas, dacă nu mă înşală memoria – şi-şi puse pe nas ochelarii semicirculari, deschizând un dosar – da, am găsit. Cuvintele dumneavoastră au fost: „Nu mă voi opune voinţei tatălui meu”.

— Aşa consideram atunci, domnule Munro, spuse Danny, dar condiţiile s-au schimbat. Nu cred că tatăl meu ar fi fost de acord ca unchiul să-i trimită citaţie fiului lui.

— Sunt de acord, spuse Munro, fără să-şi poată masca surpriza în faţa schimbării de atitudine a clientului lui. Pot să vă sugerez să-i demonstrăm că greşeşte, sir Nicholas?

— Cum am putea face asta?

— Putem emite o contra-citaţie, zise Munro şi să solicităm unei curţi de justiţie să decidă dacă tatăl dumneavoastră avea dreptul să garanteze împrumuturi cu proprietăţile dumneavoastră fără să vă consulte în prealabil. Eu sunt un om prudent de felul meu, sir Nicholas, dar, de data aceasta, legea e de partea noastră. Totuşi, cred că aţi citit *Casa umbrelor.*

— Chiar recent, spuse Danny.

— Atunci sunteţi familiarizat cu riscurile pe care le incumbă deschiderea unei acţiuni în justiţie.

— Totuşi, replică Danny, bănuiesc că unchiul Hugo va fi de acord să rezolvăm chestiunea în afara tribunalului.

— De ce credeţi asta?

— Nu vrea să-şi vadă fotografia pe prima pagină din *Scotsman* şi din *Edinburgh Evening News,* ai căror ziarişti de-abia aşteaptă să le dezvăluie cititorilor unde a stat nepotul lui în ultimii patru ani.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu domnul Munro. Însă, reflectând, sunt de acord cu dumneavoastră. La ultima noastră întâlnire, tuşi el, nu eraţi totuşi de părere să…

— Domnule Munro, la ultima noastră întâlnire eram preocupat de alte lucruri şi nu am fost capabil să înţeleg toate consecinţele lucrurilor pe care mi le spuneaţi. De atunci, am avut timp să mă gândesc la sfaturile dumneavoastră şi…

Danny repetase de mai multe ori aceste replici în celulă, cu Marele Al în rolul domnului Munro.

— Bun, zise Munro, scoţându-şi ochelarii şi privindu-şi mai atent clientul. Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, voi întreprinde demersurile necesare. Totuşi, trebuie să vă avertizez că s-ar putea ca rezolvarea să se mai amâne.

— Cât de mult? întrebă Danny.

— Poate dura şi mai mult de un an până intră cazul pe rol.

— S-ar putea ca acest lucru să constituie o problemă, spuse Danny. Nu sunt sigur că am destul bani în contul meu pentru a acoperi…

— Vă rog să mă informaţi după ce aflaţi detalii de la bancă.

— Desigur, spuse Danny.

Domnul Munro tuşi din nou:

— Mai sunt câteva chestiuni pe care trebuie să le discutăm, sir Nicholas.

Danny dădu din cap şi Munro îşi puse din nou ochelarii, răscolind în hârtiile de pe birou:

— Cât eraţi în închisoare, aţi elaborat un testament, găsi el documentul la fundul unui teanc.

— Aduceţi-mi aminte detaliile, ceru Danny, recunoscând scrisul familiar al lui Nick pe hârtia liniată care se distribuia în penitenciar.

— Aţi lăsat averea dumneavoastră unui anume Daniel Cartwright.

— O, Doamne! exclamă Danny.

— Asta înseamnă că doriţi să vă reconsideraţi poziţia, sir Nicholas?

— Nu, îşi reveni Danny. Doar că Danny Cartwright a murit de curând.

— Atunci va trebui să elaboraţi un alt testament în viitor. Totuşi, avem chestiuni mai presante de rezolvat acum.

— De exemplu? întrebă Danny.

— Există o cheie pe care unchiul dumneavoastră pare foarte nerăbdător să pună mâna.

— O cheie?

— Da, spuse domnul Munro. Se pare că este dispus să vă ofere o mie de lire sterline pentru un lanţ de argint şi o cheie care se presupune că se află în posesia dumneavoastră. Realizează că nu au mare valoare, dar ar vrea ca aceste obiecte să fie păstrate în familie.

— Aşa va fi, spuse Danny. Domnule Munro, vă pot întreba, confidenţial, dacă ştiţi ce anume deschide cheia aceea?

— Nu ştiu, recunoscu Munro. Bunicul dumneavoastră nu mi-a încredinţat nicio informaţie în această privinţă. Dar presupun că, din moment ce unchiul dumneavoastră pare atât de nerăbdător să pună mâna pe ea, conţinutul acelui „lucru” valorează mult mai mult decât o mie de lire.

— Aşa, bun, îl imită Danny.

— Cum doriţi să răspund acestei oferte? întrebă avocatul.

— Spuneţi-i că nu aveţi cunoştinţă de existenţa acestei chei.

— Cum doriţi, sir Nicholas. Dar am impresia că nu se va da bătut atât de uşor şi ne va face o ofertă şi mai bună.

— Indiferent cât oferă, îi voi răspunde la fel, spuse ferm Danny.

— Fie, zise Munro. Pot să vă întreb dacă intenţionaţi să vă stabiliţi în Scoţia?

— Nu, domnule Munro. Merg la Londra să-mi rezolv problemele financiare, dar vom ţine legătura.

— Atunci aveţi nevoie de cheile de la locuinţa din Londra, pe care le păstrez de la moartea tatălui dumneavoastră, spuse avocatul.

Se ridică şi se îndreptă spre un *safe* mare dintr-un colţ al biroului. Formă codul şi deschise uşa grea, dând la iveală mai multe rafturi pe care erau stivuite documente. Luă două plicuri de pe raftul de sus:

— Am cheile de la reşedinţele din Londra şi din Scoţia, sir Nicholas. Le doriţi pe amândouă?

— Nu, mulţumesc, spuse Danny. Deocamdată, am nevoie doar de cheile casei din Londra. V-aş fi îndatorat dacă aţi păstra mai departe cheile conacului de aici. Nu pot să mă aflu în două locuri deodată.

— Aşa, bun, spuse domnul Munro, întinzându-i unul dintre plicurile voluminoase.

— Mulţumesc, spuse Danny. Aţi fost loial familiei noastre timp de mulţi ani. Bunicul meu…

Domnul Munro zâmbi, apoi oftă:

— A, mi-aţi amintit că mai aveam ceva de discutat.

Se întoarse iar cu faţa la safe şi căutând puţin, extrase dinăuntru un plic mai mic:

— Iată-l! exclamă el, cu o expresie de triumf. Bunicul dumneavoastră m-a rugat să vă înmânez personal acest plic, dar după moartea tatălui dumneavoastră. I-aş fi urmat instrucţiunile la

întâlnirea noastră anterioară, dar, fiind acea… situaţie, recunosc că am uitat.

Danny luă plicul de la el şi se uită înăuntru, dar nu văzu nimic.

— Înseamnă ceva pentru dumneavoastră? îl întrebă pe avocat.

— Nu, recunoscu domnul Munro. Dar poate numele şi adresa de pe plic au o semnificaţie.

Danny examina plicul. Era adresat Baronului de Coubertin, pe strada Croix-Rouge, numărul 25, Geneva, Elveţia. Puse plicul într-un buzunar interior, fără alte comentarii. Domnul Munro se ridică:

— Sper că vă vom revedea curând în Scoţia, sir Nicholas. Între timp, dacă aveţi nevoie de mine, nu ezitaţi să-mi telefonaţi.

— Nu ştiu cum să vă recompensez, mărturisi Danny.

— Sunt convins că o veţi face cu prisosinţă după ce rezolvăm problema cu unchiul dumneavoastră, Hugo.

Zâmbi, îl însoţi la uşă, îi strânse mâna călduros şi-i spuse la revedere. Văzându-l mergând cu paşi mari în direcţia hotelului, nu putu să nu se gândească bucuros că sir Nicholas semăna bine cu bunicul lui, cu toate că fusese cam deplasat că venise la întâlnire purtând cravata din uniforma militară, având în vedere situaţia lui.

*

— Ce a făcut? zbieră Hugo la telefon.

— A emis o contra-citaţie împotriva dumneavoastră, pretinzând cele două milioane o sută de mii de lire pe care le-aţi obţinut garantând cu proprietăţile lui.

— E mâna lui Fraser Munro, spuse Hugo. Nick nu ar avea tupeul să conteste ce a făcut tatăl lui. Şi acum, ce facem?

— Acceptăm citaţia şi ne întâlnim la tribunal.

— Nu ne putem permite, zise Hugo. Mi-ai spus întotdeauna că, dacă se ajunge la tribunal, vom pierde şi presa va fi încântată să mă sfâşie.

— Aşa este, dar nu vom ajunge la tribunal.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— O să am grijă să nu ajungă pe rol decât peste vreo doi ani, iar nepotul dumneavoastră va rămâne fără bani până atunci, cu siguranţă. Nu uitaţi că noi ştim cât are în cont. Aveţi răbdare, iar eu îl las sărac lipit.

— Şi cheia?

— Munro pretinde că nu ştie nimic despre ea.

— Oferă-i mai mulţi bani, zise Hugo. Dacă Nick descoperă unde-l duce cheia aia, mă lasă el pe mine sărac lipit.

41

În trenul cu care se întorcea la Londra, Danny se uită mai bine la plicul pe care bunicul lui Nick dorise să i-l lase fără ca tatăl lui să ştie. Oare de ce?

Se uită la timbru. Era franţuzesc, în valoare de cinci franci şi cu o reprezentare a celor cinci cercuri olimpice. Pe plic se vedea marca poştei din Paris, din anul 1896. Din jurnalele lui Nick, Danny ştia că sir Alexander Moncrieff, bunicul acestuia, fusese un colecţionar pasionat, aşa că poate acela era un timbru rar şi preţios, dar nu ştia unde să se informeze. I se părea greu de crezut că numele şi adresa puteau avea vreo semnificaţie: *Baron de Coubertin, strada Croix-Rouge, nr. 25, Geneva, Elveţia.* Baronul respectiv trebuie să fi fost mort de ani de zile.

De la gara King's Cross, Danny luă metroul spre grădinile Kensington, o parte a Londrei unde nu prea se simţea acasă. Cu ajutorul unui ghid al oraşului cumpărat de la gară, străbătu şoseaua Old Brampton în direcţia Boltons. Deşi valiza lui Nick îi atârna tot mai greu în mână, nu-şi permitea să mai cheltuiască şi pe taxi din puţinii bani care-i rămăseseră.

Ajungând, în fine, în zona Boltons, se opri la numărul 12. Nu-i venea să creadă că acolo locuia doar o singură familie; numai garajul dublu era mai mare decât casa lui din Bow. Deschise o poartă de fier care scârţâia şi străbătu o potecă acoperită de buruieni, până la intrarea principală. Apăsă pe sonerie, nici el nu ştia de ce, dar voia să se asigure că nu era nimeni înăuntru înainte de a descuia. Nu primi niciun răspuns.

Descuie după mai multe încercări uşa nefolosită. Aprinse lumina pe hol. Casa era înăuntru exact cum o descrisese Nick în jurnal. Un covor verde şi decolorat, tapet cu model roşu, decolorat şi el şi

atacat de molii. Pe pereţi nu se aflau decât petele mai decolorate din locurile de unde fuseseră scoase tablourile. Danny putea ghici exact în a cui casă se aflau acum.

Străbătu încet camerele, încercând să-şi ia în primire averea. Casa părea mai degrabă un muzeu decât căminul cuiva. După ce exploră parterul, urcă la etaj şi traversă un palier, apoi intră într-un dormitor mare, dublu. Într-un garderob atârnau nişte costume negre care puteau face parte din recuzita unui teatru. Mai erau cămăşi cu guler mult răsfrânt şi mai multe perechi de pantofi negri cu talpa groasă. Danny presupunea că aceea fusese camera bunicului lui Nick, fiindcă era clar că tatăl lui Nick preferase să locuiască în Scoţia. După ce murise sir Alexandru, probabil că unchiul Hugo luase de acolo tablourile şi tot ce se putea transporta, apoi îl angrenase pe tatăl lui Nick în afacerea cu ipoteca de un milion de lire pe casă, în timp ce Nick se afla la închisoare, izolat. Danny începea să simtă că trebuie să se ocupe mai întâi de Hugo şi apoi de Muşchetari.

După ce inspectă toate cele şapte dormitoare, Danny îşi alese unul mai mic, în care să-şi petreacă prima noapte. După ce căută prin şifonier şi sertare, trase concluzia că aceea fusese camera lui Nick, fiindcă avea un raft de costume, un sertar de cămăşi şi un şir de perechi de pantofi care-i veneau perfect, dar arătau ca îmbrăcămintea unui soldat care nu apărea prea des în costum civil şi nu era interesat de modă.

După ce-şi despachetă lucrurile, Danny hotărî să se aventureze la ultimul etaj, ca să vadă cum stăteau lucrurile şi acolo. Găsi o cameră pentru copii care părea nefolosită, alături de o cameră plină cu jucării cu care, probabil, nu se jucase niciun copil. Se gândi la Beth şi la Christy. Se uită apoi pe fereastra camerei de joacă, spre o grădină mare şi chiar şi în lumina slabă a amurgului văzu cât de neîngrijită era.

Se întoarse în camera lui Nick, se dezbrăcă şi-şi umplu cada cu apă pentru baie. Se aşeză înăuntru, adâncit în gânduri şi rămase până se răci apa. Se şterse, renunţă să se îmbrace cu pijamaua de mătase a lui Nick şi se băgă în pat. Adormi foarte repede. Salteaua semăna mai bine cu aceea din închisoare decât salteaua de la Moncrieff Arms.

*

A doua zi de dimineaţă, Danny sări din pat, trase pe el o pereche de pantaloni, se îmbrăcă în halatul de mătase al lui Nick, pe care-l găsi agăţat de uşă şi porni în căutarea bucătăriei.

Coborî o scară mică până la subsolul întunecos, unde descoperi o bucătărie mare, cu rafturi pe care se aflau multe sticle pline cu nu se ştia ce. Îl amuză un şir de clopoţei de chemat servitorii, cu etichete: „Sufragerie”, „Dormitor mare”, „Birou”, „Camera copiilor”, „Intrare”. Se apucă să caute ceva de mâncare, dar nu găsi nimic neexpirat de câţiva ani. Pricepu de unde venea mirosul din casă. Dacă Nick avea ceva bani în cont, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să angajeze o menajeră. Deschise una dintre ferestrele mari, lăsând aerul proaspăt să pătrundă înăuntru, prima dată după multă vreme.

Negăsind de mâncare, se întoarse în dormitor să se îmbrace. Alese hainele cel mai puţin conservatoare din garderoba lui Nick, dar tot sfârşi prin a arăta ca un cavaler în rezervă.

Pe când ceasul bisericii din scuar bătea ora opt, Danny îşi vâra portofelul în buzunarul hainei. Se uită la plicul lăsat de bunicul lui Nick şi decise că timbrul constituia indiciul care-i trebuia. Stând la biroul de lângă geam, scrise un cec de cinci sute de lire pentru Nicholas Moncrieff. Oare erau cinci sute de lire în cont? Nu avea decât o singură modalitate de a afla.

După câteva minute, ieşi închizând uşa după el, dar, de data aceasta, luă şi cheile. Merse până la capătul străzii, o luă la dreapta şi se îndreptă spre staţia de metrou South Kensington, oprindu-se doar ca să-şi ia ziarul *Times*. Ieşind din magazinul de unde-l luase, observă o tăbliţă cu anunţuri: „Masaj, Sylvia, vin la tine acasă, Ł100”; „Vând aparat de tuns gazonul, folosit doar de două ori Ł250”. Poate l-ar fi cumpărat dacă ar fi ştiut că se aflau 250 de lire în contul lui Nick. „Menaj, cinci lire pe oră, am recomandări. Sunaţi la doamna Murphy…”.

Se întrebă dacă doamna Murphy avea mult timp la dispoziţie şi-şi notă numărul ei de mobil. Îşi aminti, cu această ocazie, că trebuia să-şi cumpere şi el un telefon, dar putea amâna şi asta până afla câţi bani avea Nick în cont.

Când coborî din metrou la Charing Cross, avea două planuri de acţiune, depinzând de cât de bine îl cunoştea pe Nick directorul băncii Coutts.

O luă pe chelul Tamisei, căutând banca. Pe coperta gri a carnetului de cecuri scria doar „Coutts & Co, The Strand, Londra”. Sigur, era o instituţie prea importantă ca să aibă adresă cu număr. Nu merse mult şi descoperi o clădire mare cu faţada din sticlă şi bronz, pe care se putea citi numele Coutts, cu două coroane discrete desenate deasupra. Traversă, ocolind piedicile din trafic. Era pe punctul de a afla cât de bogat era.

Intră pe uşile batante, încercând să pară sigur pe el. Un lift ducea spre sala de operaţiuni bancare, unde ajunse curând. Era mare, acoperită cu sticlă şi avea un fel de tejghea lungă aproape cât un perete. Îşi alese un tinerel care părea că abia-i dăduseră tuleiele şi se duse la ghişeul lui:

— Aş dori să fac o retragere.

— Ce sumă, domnule? întrebă tânărul funcţionar.

— Cinci sute de lire, îi întinse Danny cecul pe care-l scrisese mai de dimineaţă.

Funcţionarul verifică numele şi numărul pe computerul lui şi ezită:

— Fiţi amabil şi aşteptaţi un moment, sir Nicholas.

Mintea lui Danny porni să alerge. Oare Nick era dator? I se închisese contul? Nu voiau să aibă de-a face cu un fost puşcăriaş? După câteva momente, un domn mai în vârstă se îndreptă spre el cu un zâmbet cald:

— Sir Nicholas?

— Da, înţelese Danny că nu era cunoscut acolo.

— Eu sunt directorul băncii, domnul Watson. Mă bucur să vă cunosc, în sfârşit, zise omul întinzându-i mâna. Putem discuta puţin în biroul meu?

— Desigur, domnule Watson, încercă Danny să pară sigur pe el.

Îl urmă pe director până într-o cameră cu lambriuri din lemn pe pereţi. În spatele biroului, pe perete, atârna portretul în ulei al unui gentilom în redingotă neagră, pe a cărui legendă scria *John Campbell, fondator 1692.*

Domnul Watson începu să vorbească înainte ca Danny să se aşeze:

— Văd că nu aţi retras nicio sumă în ultimii patru ani, sir Nicholas, verifică el pe ecranul computerului.

— Aşa este, spuse Danny.

— Aţi fost plecat în străinătate?

— Nu, dar pe viitor voi fi un client mai prezent, dacă aţi avut grijă de contul meu cât am lipsit.

— Veţi vedea singur, sir Nicholas, spuse directorul. V-am vărsat anual dobânda de trei la sută în contul curent.

— Şi cât am în contul curent? întrebă Danny, destul de sceptic.

— Şapte mii două sute douăsprezece lire, răspunse directorul, cu ochii la informaţia de pe ecranul computerului.

— Mai deţineţi alte conturi, documente sau valori pe numele meu? întrebă Danny, mult mai uşurat, apoi, văzând surprinderea directorului, adăugă: Vreau să ştiu pentru că tata s-a stins din viaţă recent.

— Staţi să verific, apoi clătină din cap: Se pare că tatăl dumneavoastră şi-a lichidat contul acum două luni şi şi-a transferat toate bunurile la Banca Clydesdale din Edinburgh.

— Aşa, comentă Danny. Trebuie s-o fi făcut unchiul meu, Hugo.

— Într-adevăr, Hugo Moncrieff a primit bunurile, confirmă directorul.

— Exact cum am crezut.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, sir Nicholas?

— Da, am nevoie de o carte de credit.

— Desigur, spuse Watson. Completaţi acest formular, şi i-l împinse în faţă, şi vă trimitem cardul acasă în câteva zile.

Danny încercă să-şi reamintească data şi locul naşterii lui Nick şi cel de-al doilea nume al lui. Nu prea ştia ce să completeze la „ocupaţie” şi „venit anual”.

— Mai e ceva, spuse el, după ce completă formularul. Aveţi idee unde aş putea avea o evaluare pentru ăsta?

Şi scoase micul plic timbrat din buzunarul hainei, punându-l pe birou. Directorul îl examina cu atenţie:

— Mergeţi la Stanley Gibbons, se pronunţă fără ezitare. Sunt lideri în domeniu, de reputaţie internaţională.

— Unde le găsesc firma?

— Au o sucursală puţin mai sus de aici. V-aş recomanda să discutaţi cu domnul Prendergast.

— Ce noroc să fiţi atât de bine informat! remarcă Danny, puţin suspicios.

— Doar sunt clienţii noştri de aproape o sută cincizeci de ani! replică imediat directorul.

*

Danny ieşi de la bancă având mai mult cu 500 de lire în buzunar şi porni să caute firma Stanley Gibbons. În drum, trecu pe lângă un magazin de telefoane mobile şi rezolvă şi problema aceasta, alegându-şi un aparat de ultimul tip. Apoi îl întrebă pe asistentul de vânzări dacă ştia unde era Stanley Gibbons.

— La cincizeci de metri de aici, pe stânga, i se răspunse.

Danny îşi continuă drumul până văzu plăcuţa firmei. La recepţie, un tânăr înalt şi slab răsfoia un catalog, dar luă poziţie de drepţi imediat ce-l văzu.

— Domnul Prendergast? încercă Danny.

— Da, eu sunt, zise tânărul. Cu ce vă pot ajuta?

Danny scoase plicul din buzunar şi-l puse pe pupitrul lui.

— Domnul Watson de la Coutts a sugerat că aţi putea să-mi evaluaţi acest plic.

— Voi face tot posibilul, spuse domnul Prendergast, luând o lupă de sub birou.

Studie îndelung plicul, apoi oferi o opinie:

— Timbrul este un imperial de primă ediţie, emis ca să marcheze fondarea Jocurilor Olimpice moderne. Timbrul în sine nu e foarte valoros, se ridică la câteva sute de lire, dar mai sunt alte două aspecte care i-ar putea spori importanţa.

— Anume? întrebă Danny.

— Ştampila poştei are data de 6 aprilie, 1896.

— Şi de ce e acest lucru important? încercă el să nu pară nerăbdător.

— Aceasta e data ceremoniei de deschidere a primelor Jocuri Olimpice moderne.

— Şi cel de-al doilea factor?

— Persoana căreia îi este adresat plicul, spuse, satisfăcut de sine, Prendergast.

— Baronul de Coubertin, pronunţă Danny.

— Exact, spuse expertul filatelist. Baronul acesta a fondat Jocurile Olimpice moderne. De

aceea, plicul dumneavoastră e o piesă de colecţionar.

— Îl puteţi evalua? întrebă Danny.

— Va fi destul de dificil, domnule, pentru că este o piesă unică. Dar v-aş oferi două mii de lire sterline pe el.

— Vă mulţumesc, dar am nevoie de gândire, spuse Danny, întorcându-se spre uşă.

— Două mii două sute? încercă negustorul pe când ieşea din clădire.

42

Danny îşi petrecu următoarele câteva zile instalându-se în vila lui, cu toate că nu prea se simţea acasă în cartier. Dar asta până a cunoscut-o pe Molly.

Molly Murphy provenea din ţinutul Cork şi lui Danny i-a trebuit ceva timp până să-i înţeleagă graiul. Era cu două capete mai scundă decât Danny şi atât de slabă, încât el se întreba dacă va rezista la mai mult de două ore de muncă pe zi. Nu-şi dădea seama ce vârstă avea, dar părea mai tânără ca mama lui şi mai bătrână decât Beth. Când îl văzu, îi spuse imediat:

— Vreau cinci lire pe oră, bani gheaţă. Nu vreau să plătesc nicio taxă la ticăloşii ăştia de englezi, adăugase, aflând că sir Nicholas avea origine scoţiană. Şi dacă nu sunteţi mulţumit după o săptămână, plec.

În primele două zile, Danny stătu cu ochii pe Molly, dar îşi dădu seama repede că femeia crescuse în acelaşi mediu ca şi mama lui. Până la sfârşitul săptămânii, se putea aşeza oriunde în casă fără să ridice un nor de praf, putea să facă baie într-o cadă fără depunere de tartru şi să-şi ia ceva din frigider fără teama că se va otrăvi.

Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Molly îi pregătea cina, îi spăla şi-i călca hainele, iar în a treia săptămână de când o angajase, deja nu mai putea supravieţui fără ea.

Eficienţa lui Molly îi permitea să se concentreze asupra problemelor lui. Domnul Munro îi scrisese că-i expediase citaţia unchiului lui, iar domnul Galbraith confirmase primirea abia după expirarea termenului legal de douăzeci şi una de zile. Avocatul îl avertizase pe Danny că Galbraith avea reputaţia că trăgea de timp, însă îl asigurase că-l va şfichiui de câte ori se va ivi ocazia. Danny se întreba cât o să-l coste aceste „şfichiuiri”. Află

întorcând pagina, căci domnul Munro ataşase la scrisoare o factură de patru mii de lire, acoperind onorariul lui de după înmormântarea lui sir Angus.

Îşi controlă situaţia de la bancă, pe care o primise cu poşta de dimineaţă, împreună cu o carte de credit. Patru mii de lire îi făceau un gol serios în buget şi se-ntrebă cât timp va rezista la astfel de cheltuieli, fără să arunce prosopul în ring; ştia că era un clişeu, dar îi amintea de vremurile când boxa în cartierul Bow.

În ultima săptămână, Danny îşi cumpărase un laptop şi o imprimantă, o ramă de fotografii din argint, dosare şi alte obiecte de papetărie, inclusiv multe topuri de hârtie. Începuse deja să construiască o bază de date despre cei trei responsabili de moartea lui Bernie şi petrecu mult timp, în prima lună din şederea la Londra, introducând toate datele pe care le avea despre Spencer Craig, Gerald Payne şi Lawrence Davenport. Nu avea cine ştie ce, dar Nick îl învăţase că dacă faci o cercetare proprie, e mai uşor să treci un examen. Tocmai dorea să înceapă cercetarea respectivă, când primi factura de la domnul Munro şi-şi dădu seama cât de rapid îi scădeau veniturile. Apoi îşi aminti de plic. Venise vremea să mai ceară o părere.

Luă ziarul „Times”, pe care Molly i-l cumpăra în fiecare dimineaţă, şi dădu paginile până la articolul pe care-l văzuse în secţiunea de artă. Un colecţionar american cumpărase un tablou de Klimt, pe care dăduse cincizeci şi una de mii de lire sterline, într-un loc numit Sotheby’s.

Deschizând computerul, Danny îl căută pe Klimt cu „Google” şi descoperi că fusese un pictor simbolist austriac, care trăise între 1862 şi 1918. Apoi se interesă de Sotheby’s aflând că era o casă de licitaţie specializată în artă, antichităţi, cărţi, bijuterii şi alte obiecte de colecţionar. Mai apăsă o dată pe mouse şi află că printre acele „obiecte” se numărau şi timbrele. Cei ce doreau sfaturi de

specialitate puteau suna la Sotheby's sau le puteau vizita birourile din strada New Bond.

Danny se gândea să le facă o vizită neanunţată, dar nu în ziua aceea, pentru că se ducea la teatru, nu însă ca să vadă piesa. Nu piesa era ceea ce-l interesa.

*

Danny nu mai fusese până atunci la un teatru din zona West End, dacă nu punea la socoteală spectacolul pe care-l văzuse cu Beth în ziua când ea împlinea 21 de ani. *Mizerabilii,* la Teatrul Palace. Piesa aceea nu-i prea plăcuse şi se gândise că n-o să se mai deranjeze să meargă la spectacole muzicale de genul acela.

Cu o zi înainte îşi rezervase un loc la Teatrul Garrick, la un matineu cu *Importanţa de a fi onest.* I se spusese că-şi poate lua biletul de la casă cu un sfert de oră înainte de ridicarea cortinei. Danny ajunse mai devreme şi descoperi că teatrul era aproape gol. Îşi luă biletul, cumpără un program şi ajutat de o plasatoare, îşi găsi locul în sală, la capătul rândului H. În preajma lui mai erau doar câţiva oameni.

Citi în program cum fusese piesa Iul Oscar Wilde un mare succes încă din 1895, când se jucase prima dată la Teatrul St. James din Londra. Se ridică, făcând loc mai multor persoane care aveau bilete tot pe rândul H.

Când se stinseră luminile, teatrul Garrick era aproape plin şi majoritatea locurilor fuseseră ocupate de adolescente. Cortina se ridică: nu-l văzu imediat pe Lawrence Davenport, dar acesta-şi făcu intrarea după câteva momente. Câteva spectatoare începură imediat să aplaude. Davenport părea să se aştepte la asta, pentru că făcu o pauză imediat după ce-şi rosti prima replică.

Danny simţi impulsul de a năvăli pe scenă şi a dezvălui celor adunaţi acolo ce fel de om era de

fapt Davenport, cum stătuse şi se uitase când Spencer Craig îi înjunghiase mortal prietenul. În seara aceea, pe alee, se purtase cu totul altfel decât părea acum, sigur pe el şi încrezător. Atunci fusese mai convingător în rol de laş decât era în rolul pe care-l juca acum.

Danny stătu tot timpul piesei cu ochii pe Davenport, mai ceva decât fetele din public. Până la sfârşitul spectacolului, îşi dădu seama cât îi plăcea lui Davenport să se admire în oglindă. De fapt, încă de la pauză văzuse destul ca să-şi dea seama cum i-ar plăcea lui Larry la închisoare şi s-ar fi întors la vila lui să-şi actualizeze dosarul dacă n-ar fi descoperit, cu surprindere, că piesa îl captivase. Renunţă să mai stea la coada prea lungă de la bufetul organizat în hol şi citi despre Oscar Wilde în program. I-ar fi plăcut să-l aibă în programa de studii universitare. Apoi auzi, fără să vrea, o conversaţie purtată pe tonuri ascuţite de două spectatoare:

— Cum ţi s-a părut Larry? întreba prima.

— E minunat, răspunse a doua. Păcat că e homo.

— Dar piesa îţi place?

— Da, sigur. O să vin şi la ultima reprezentaţie.

— Cum ai reuşit să găseşti bilete?

— Unul dintre băieţii de la decoruri stă pe strada mea.

— Asta înseamnă că te duci şi la petrecerea de după piesă?

— Numai dacă merg ca partenera tipului ăsta.

— Crezi că-l vei cunoaşte pe Larry?

— Păi, de-aia am şi acceptat să merg cu ăsta.

Un clopoţel sună de trei ori şi mai mulţi clienţi îşi goliră iute paharele înainte de a se îndrepta spre sală, să-şi reia locurile. Danny se luă după ei.

Când se ridică din nou cortina, se lăsă furat de acţiune, aproape uitând de ce venise acolo. În timp ce fetele îl studiau cu pasiune pe doctorul

Beresford, el aştepta să vadă deznodământul şi adevăratele chipuri ale personajelor.

La sfârşitul piesei, publicul se ridică aclamând şi strigând. Şi Beth strigase în noaptea aceea, dar nu de admiraţie. Danny era mai hotărât ca oricând să dezvăluie adevărul despre idolul lor mânjit.

După ultima chemare a actorilor, spectatorii ieşiră din teatru şi se împrăştiară, unii încercând să obţină autografe. Danny se întoarse la casa de bilete.

— V-a plăcut piesa? îi zâmbi funcţionarul dinăuntru.

— Da, vă mulţumesc de întrebare. Nu mai aveţi cumva un bilet la ultima reprezentaţie?

— Mi-e teamă că nu, domnule. S-au vândut toate.

— Doar unul singur, insistă Danny. Nu contează unde.

Funcţionarul se uită la diagrama lui:

— Ar mai fi un singur loc în rândul W.

— Doresc să-l iau eu, zise Danny, pasându-i cartea de credit, îmi dă dreptul să particip şi la petrecerea de la finalul piesei?

— Mi-e teamă că nu, zâmbi funcţionarul. La petrecere puteţi participa doar cu invitaţie… sir Nicholas Moncrieff, citi el de pe cartea de credit, studiindu-l mai atent.

— Acesta e numele meu, într-adevăr.

Funcţionarul imprimă un bilet şi luă un plic de sub tejghea, înmânându-i-l cu tot cu bilet.

Danny citi tot programul în metrou, întorcându-se spre Kensington şi abia după ce află tot ce se putea despre Oscar Wilde îşi verifică biletul din plic. Nu era pe rândul W ci pe rândul C. Probabil că funcţionarul făcuse o greşeală. Se uită în plic şi descoperi un cartonaş pe care scria:

TEATRUL GARRICK vă invită la petrecerea din ultima seară a reprezentaţiei cu piesa *Importanţa de a fi onest* la Dorchester sâmbătă, 14

septembrie 2002. Prezentaţi biletul la intrare. De la ora 23,00 până nu se ştie când.

Deodată, Danny îşi dădu seama ce important era să fie în pielea lui sir Nicholas.

43

— Ce interesant! Foarte interesant! exclamă domnul Blundell, aşezându-şi lupa pe masă şi zâmbindu-i potenţialului client.

— Cât valorează? întrebă Danny.

— Nu am idee, recunoscu domnul Blundell.

— Dar mi s-a spus că sunteţi unul dintre cei mai avizaţi experţi din domeniu.

— Aşa-mi place să cred, replică Blundell, dar în treizeci de ani de meserie, n-am mai întâlnit aşa ceva.

Îşi luă din nou lupa şi se aplecă să studieze mai atent plicul:

— Timbrul nu e chiar neobişnuit, dar unul ştampilat chiar în ziua ceremoniei de deschidere a Olimpiadei este mult mai rar. Cât despre faptul că pe plic se află adresa baronului de Coubertin…

— Fondatorul Olimpiadelor moderne, interveni Danny. Probabil că şi asta e ceva rar.

— Dacă nu unic, sugeră Blundell. E foarte dificil să-l evaluăm, adăugă, examinând din nou plicul.

— Nu puteţi face o estimare aproximativă? întrebă Danny.

— Dacă-l cumpără un intermediar, cred că v-ar oferi două mii două sute, până la două mii cinci sute de lire. Dar un colecţionar pasionat ar putea oferi până la trei mii. Dacă-l vor doi colecţionari înrăiţi, cine ştie? Să vă dau un mic exemplu, sir Nicholas. Anul trecut, un tablou în ulei intitulat *Viziunea Fiammettei,* de Dante Gabriel Rossetti a fost vândut de noi la licitaţie. Noi l-am evaluat la două milioane şi jumătate până la trei milioane de lire sterline. A fost o estimare la pragul de sus, care i-a descurajat pe intermediari. Totuşi, pentru că şi Andrew Lloyd Webber şi Elizabeth Rotschild voiau să aibă tabloul în colecţiile lor, până la urmă s-a vândut cu nouă milioane de lire, depăşind mai

mult decât dublul preţului record oferit până atunci pentru o pictură de Rossetti.

— Sugeraţi că plicul meu s-ar putea vinde de trei ori mai bine decât l-aţi evaluat?

— Nu, sir Nicholas. Spun doar că nu am idee cu cât s-ar putea vinde.

— Dar puteţi fi sigur că Andrew Lloyd Webber şi Elizabeth Rotschild vor fi prezenţi la licitaţie? întrebă Danny.

Domnul Blundell lăsă capul în jos, ca Danny (sir Nicholas) să nu-i vadă expresia amuzată:

— Nu, spuse. Nu am motive să cred că lordul Lloyd Webber sau Elizabeth Rotschild sunt interesaţi de timbre. Totuşi, dacă vă hotărâţi să introduceţi plicul în licitaţia noastră, va apărea în catalog şi va fi trimis tuturor colecţionarilor importanţi din domeniu.

— Şi când va fi următoarea licitaţie? întrebă Danny.

— Pe 16 septembrie, răspunse domnul Blundell. Peste şase săptămâni.

— Atât de târziu? întrebă Danny, care sperase că va putea vinde plicul în câteva zile.

— Încă mai lucrăm la catalog şi-l vom trimite clienţilor noştri cu cel puţin două săptămâni înainte de vânzare.

Danny se gândi la oferta de 2.200 de lire sterline pe care i-o făcuse domnul Prendergast de la Stanley Gibbons. Poate că i-ar fi dat şi 2.500. Dacă accepta, nu mai trebuia să aştepte şase săptămâni. Ultimul document de la bancă îi arăta starea financiară de doar 1.918 lire sterline, aşa că până pe 16 septembrie, ar fi putut fi falit şi fără perspective de a-şi rotunji venitul.

Domnul Blundell aştepta răbdător ca sir Nicholas să se hotărască; în fond, dacă era nepotul cui credea el, puteau pune bazele unei relaţii foarte fructuoase în viitor.

Danny ştia ce ar fi hotărât Nick. Ar fi acceptat oferta de 2.000 de lire sterline a domnului

Prendergast, s-ar fi dus la Coutts şi ar fi depus banii imediat. Acest gând îl ajută să ia o decizie. Îi întinse plicul domnului Blundell.

— Las în sarcina dumneavoastră să-i găsiţi pe cei doi colecţionari care îmi vor plicul.

— Voi face tot posibilul, spuse domnul Blundell. Până atunci, sir Nicholas, vă voi trimite un catalog şi o invitaţie la licitaţie. Daţi-mi voie să adaug cât de bucuros am fost să-l pot ajuta pe bunicul dumneavoastră să-şi mărească impresionanta colecţie.

— Impresionanta colecţie? repetă Danny.

— Dacă doriţi să o vindeţi sau să o completaţi, aş fi fericit să apelaţi la serviciile mele.

Şi plecă de la Sotheby's fără alte vorbe; nu putea risca să-i pună domnului Blundell întrebări la care se presupunea că ştie răspunsul. Dar cum să afle din altă parte ce era cu „impresionanta colecţie" a lui sir Alexander?

Totuşi, pe drum spre casă, regretă că nu acceptase oferta domnului Prendergast, pentru că, deşi putea obţine 6.000 de lire pe plic, tot nu-i ajungeau pentru a susţine o luptă pe termen lung cu Hugo Moncrieff şi avocatul lui şi dacă voia să rezolve cu citaţia la tribunal înainte de a rămâne fără bani, îi trebuia o sumă pentru câteva săptămâni, cât îşi căuta de lucru. Din păcate, sir Nicholas Moncrieff nu se putea angaja mecanic auto în East End. De fapt, începea să se întrebe ce slujbă i s-ar fi potrivit.

Ieşi în rondul Piccadilly. Se gândea la cuvintele domnului Blundell despre „colecţia" bunicului lui. Nu observă că era urmărit. Dar era o urmărire de profesionist.

*

Hugo răspunse la telefon.

— A ieşit de la Sotheby's şi aşteaptă autobuzul în Piccadilly.

— Înseamnă că rămâne fără fonduri, spuse Hugo. De ce s-a dus la Sotheby's?

— A lăsat un plic la domnul Blundell, şeful departamentului filatelic. Se va scoate la licitaţie în şase săptămâni.

— Ce e cu plicul? întrebă Hugo.

— E timbrat cu un timbru emis pentru a celebra prima ediţie a Olimpiadei şi Blundell l-a estimat la 2 mii, 2 mii şi jumătate.

— Când e licitaţia?

— Pe 16 septembrie.

— Voi veni şi eu, spuse Hugo, întrerupând legătura.

— Nu se potriveşte cu tatăl tău să-şi expună un timbru riscului de a fi vândut. Doar dacă… îşi împături Margaret şervetul de masă.

— Nu pricep, băbuţo. Doar dacă, ce?

— Tatăl tău şi-a dedicat viaţa alcătuirii uneia dintre cele mai frumoase colecţii de timbre din lume, care a dispărut după moartea lui şi nu e menţionată în testament. Dar în testamentul lui apar cheia şi plicul, pe care i le-a lăsat lui Nick.

— Tot nu sunt sigur că pricep, băbuţo.

— E clar că plicul şi cheia sunt legate cumva, zise Margaret.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că timbrul nu pare să aibă mare importanţă.

— Dar pentru Nick, două mii de lire ar însemna mult acum.

— Nu şi pentru tatăl tău. Bănuiesc că numele şi adresa de pe plic ne vor duce la colecţie.

— Dar nu avem cheia, totuşi, spuse Hugo.

— Cheia n-o să fie prea importantă dacă poţi dovedi că eşti unicul moştenitor al averii Moncrieff.

*

Danny sări în autobuz ca să meargă în cartierul Notting Hill, sperând că nu va întârzia la întâlnirea lunară cu poliţistul, obligatorie pentru cei eliberaţi condiţionat. Dacă mai stătea zece minute, ar fi fost obligat să ia un taxi. Domnişoara Bennett îi scrisese că intervenise ceva important. Îl făcuse nervos, cu toate că ştia că dacă ar fi aflat cine era el de fapt, n-ar fi primit o scrisoare, ci s-ar fi pomenit înconjurat de poliţişti în casă, la miezul nopţii.

Deşi devenea tot mai sigur pe noua lui identitate, nu trecea nicio zi în care să uite că era un prizonier evadat. Orice îl putea da de gol: o privire stăruitoare, o remarcă neînţeleasă, o întrebare banală la care să nu ştie răspunsul. Cine a fost dirigintele tău la Loretto? În ce colegiu ai fost înscris la Sandhurst? Cu ce echipă de rugby ţii?

În Notting Hill coborâră doi bărbaţi din autobuz. Unul dintre ei porni grăbit spre biroul de eliberare condiţionată; celălalt îl urmă la mică distanţă, fără să intre în clădire. Deşi Danny intră cu două minute înainte de ora întâlnirii, domnişoara Bennett îl mai lăsă să aştepte douăzeci de minute înainte de a-l primi.

Danny pătrunse într-un birou mic şi sărăcăcios, mobilat doar cu o masă şi două scaune, fără perdele şi cu un covor tocit care nu s-ar fi bucurat de succes nici la un târg de vechituri. Nu era mult mai bun decât celula lui de la Belmarsh.

— Ce mai faci, Moncrieff? îl întrebă domnişoara Bennett când se aşeză pe scaunul de plastic din faţa ei.

Fără „sir Nicholas” sau „domnule”. Doar „Moncrieff’. Poartă-te ca Nick, gândeşte ca Danny:

— Mulţumesc, bine, domnişoară Bennett. Dumneavoastră ce mai faceţi?

Ea nu-i răspunse, deschise doar dosarul din faţa ei, la întrebările adresate o dată pe lună fiecărui prizonier eliberat condiţionat.

— Vreau să fiu la curent, începu ea. Ai avut succes în încercarea de a deveni profesor?

Danny uitase că Nick intenţiona să se întoarcă în Scoţia şi să predea după eliberare.

— Nu, răspunse el. Îmi ia puţin mai mult decât anticipasem să-mi rezolv treburile de familie.

— Probleme de familie? repetă domnişoara Bennett.

Nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Problemele de familie creează necazuri.

— Doreşti să discutăm despre aceste probleme?

— Nu, mulţumesc, domnişoară Bennett, spuse Danny. Încerc să rezolv cu testamentul bunicului meu. Nu e cazul să vă îngrijoraţi.

— Eu hotărăsc asta, răspunse poliţista. Ai probleme financiare?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Ţi-ai găsit o slujbă? reveni ea la lista de întrebări.

— Nu, dar îmi voi căuta una în viitorul apropiat.

— Ca profesor, presupun.

— Să sperăm, zise Danny.

— Dacă se va dovedi dificil, poate ar trebui să te gândeşti la altă slujbă.

— La ce anume?

— Păi, văd că în închisoare ai fost bibliotecar.

— Mă voi gândi la asta, promise Danny, convins că va mai obţine un punct în plus la evaluare.

— Ai unde să locuieşti sau stai la un motel pentru foşti deţinuţi?

— Am unde să locuiesc.

— Cu familia?

— Nu am familie.

O bifă, o cruciuliţă şi un semn de întrebare, apoi întrebările continuară:

— Stai cu chirie sau cu un prieten?

— Stau în casa mea.

Domnişoara Bennett păru nedumerită. Nu mai primise răspunsul acela la întrebarea despre

locuinţă. Se hotărî să bifeze căsuţa.

— Nu mai am decât o întrebare. Ai fost tentat în ultima lună să comiţi din nou infracţiunea pentru care ai fost închis?

Da, am fost tentat să-l omor pe Lawrence Davenport, îi stătea pe limbă lui Danny, dar răspunse ca Nick:

— Nu, domnişoară Bennett, nu am fost tentat.

— Ajunge pentru azi, Moncrieff. Ne vedem peste o lună. Între timp, dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să iei legătura cu mine.

— Vă mulţumesc, spuse Danny, dar în scrisoare menţionaţi că era ceva important…

— Da? făcu domnişoara Bennett şi închizând dosarul, scoase la iveală un plic. A, da, ai dreptate.

Şi-i întinse plicul adresat lui N. A. Moncrieff, la Departamentul de educaţie din Penitenciarul Belmarsh. Danny începu să citească scrisoarea de la Comisia de înmatriculare din Marea Britanie şi descoperi ce considerase domnişoara Bennett important:

Rezultatele examenului dumneavoastră:
Afaceri, Excelent
Matematică, Foarte bine

Danny sări în sus cu pumnul în aer, de parcă era pe stadion şi West Ham marcase golul învingător într-o partidă cu Arsenal. Domnişoara Bennett nu ştia dacă trebuie să-l felicite pe prizonier sau să apese pe butonul de sub birou, chemând întăriri. Se hotărî:

— Dacă mai doreşti să-ţi continui studiile, Moncrieff, te ajut bucuroasă cu o recomandare pentru bursă.

*

Hugo Moncrieff studie îndelung catalogul de la galeriile Sotheby’s. Trebuia să fie de acord cu

Margaret că nu putea fi decât piesa 37: *Un plic rar timbrat cu un timbru de ediţie princeps, celebrând inaugurarea Olimpiadelor moderne, adresat fondatorului Olimpiadelor, baronul Pierre de Coubertin.* Obiectul era estimat la 2.200-2.500 de lire sterline.

— Poate ar trebui să merg înainte să-i arunc o privire în zilei de vizionare, medita el cu glas tare.

— N-o să faci aşa ceva, i-o reteză fermă Margaret. Asta l-ar alerta pe Nick şi ar putea să-şi dea seama de ce ne interesează aşa de mult plicul.

— Dar dacă m-aş duce la Londra în ziua de dinaintea vânzării şi aş afla adresa de pe plic, am şti unde e colecţia fără să mai cheltuim banii.

— Dar nici n-am avea carte de vizită.

— Cum adică, băbuţo?

— Nu avem noi cheia, dar dacă singurul fiu în viaţă al tatălui tău apare cu plicul şi cu noul testament, avem o şansă să-l convingem pe deţinătorul colecţiei că tu eşti moştenitorul ei de drept.

— Dar poate să vină şi Nick la licitaţie.

— Dacă până atunci nu-şi dă seama că adresa, nu timbrul, contează, va fi prea târziu ca să mai poată face ceva. Poţi fi recunoscător pentru un lucru, Hugo.

— Care-i ăla, băbuţo?

— Nick nu gândeşte ca bunicul lui.

*

Danny deschise din nou catalogul. Studie cu atenţie informaţia disponibilă la piesa 37. Îi făcea plăcere să citească o descriere amănunţită, cu toate că era puţin dezamăgit că, spre deosebire de alte piese, aceea nu avea şi fotografie.

Citi condiţiile de licitaţie şi descoperi cu groază că galeria îi impozita pe proprietarii obiectelor cu 10% din preţul obţinut şi pe cumpărători cu 20%. Dacă nu se alegea decât cu 1.800 de lire, ar fi făcut

mai bine vânzându-i plicul lui Stanley Gibbons, exact cum ar fi procedat Nick.

Danny închise catalogul şi-şi îndreptă atenţia spre celălalt plic primit cu corespondenţa de dimineaţă: o broşură şi un formular de înscriere la un masterat la Universitatea din Londra. Cântări fără grabă oferta şi citi condiţiile de acordare a burselor, conştient că dacă voia să-i asculte pe Nick şi pe Beth, avea să fie nevoit să-şi modifice considerabil stilul de viaţă.

Nu mai avea decât 716 lire în contul lui curent. De când ieşise din închisoare, nu câştigase niciun cent. Îi era teamă că va fi nevoit s-o sacrifice pe Molly, lăsându-şi iar casa să devină locul deplorabil pe care-l găsise când se mutase acolo.

Evitase să-l mai caute pe domnul Munro la telefon, ca să afle cum progresau în bătălia cu unchiul Hugo, de teamă să nu mai primească vreo factură. Se gândi din nou la motivele care-l îndemnaseră să-i ia locul lui Nick. Marele Al îl convinsese că, dacă evada, putea să facă orice dorea. Dar îşi dăduse seama repede că un om fără un sfanţ şi lucrând pe cont propriu nu avea niciun motiv să creadă că va învinge trei adversari cu salarii mari, chiar dacă aceştia îl credeau mort. Se gândi la planurile lui, în care intra şi participarea la ultimul spectacol cu *Importanţa de a fi onest.* Piesa se va juca după căderea cortinei, la petrecerea la care se va întâlni pentru prima dată cu Lawrence Davenport, faţă în faţă.

44

Danny se ridică în picioare la aplauze, ca să nu distoneze faţă de ceilalţi spectatori. Îi plăcuse piesa, chiar mai mult decât prima dată, poate şi pentru că între timp o citise.

Se simţise bine în rândul al treilea, printre rudele şi prietenii actorilor şi personalului. Stătuse între scenograf şi soţia producătorului şi fusese invitat la o băutură în pauză. Ascultase jargonul oamenilor de teatru, aventurându-se rareori să exprime vreo opinie. Nu prea contase, pentru că interlocutorii lui aveau convingeri de nezdruncinat în legătură cu orice, de la jocul lui Davenport la abundenţa de *musical*-uri din West End. Danny părea să aibă un singur lucru în comun cu oamenii de teatru: ca şi ei, nu ştia ce va face a doua zi.

După ce Davenport apăruse de nenumărate ori la bisuri, publicul se scurse încet din clădire. Era o noapte senină, aşa că Danny se hotărî s-o ia pe jos spre Dorchester. Îi făcea bine mişcarea şi în orice caz, nu-şi permitea să cheltuiască pe taxi.

Pornise spre rondul Piccadilly când o voce din spatele lui întrebă:

— Sir Nicholas?

Se întoarse şi-l văzu pe casierul teatrului făcându-i semn cu o mână şi ţinând uşa unui taxi deschisă cu mâna cealaltă:

— Nu veniţi cu noi, dacă mergeţi tot la petrecere?

— Mulţumesc, spuse Danny şi se urcă în spate, lângă două tinere.

— Dânsul e sir Nicholas Moncrieff, îl prezentă casierul.

— Nick, insistă Danny, instalându-se.

— Nick, ea e Charlotte, prietena mea. Lucrează la decoruri. Iar ea e Katie, joacă dubluri. Eu mă numesc Paul.

— Ce rol dublezi? o întrebă Nick pe Katie.

— O dublez pe Eve Best, care o joacă pe Gwendolyn.

— Dar n-ai jucat în seara asta, remarcă Danny.

— Nu, recunoscu fata, punând picior peste picior. De fapt, am jucat doar o dată în toată stagiunea. La un matineu, când Eve avea o obligaţie la BBC.

— Nu e frustrant pentru tine? o întrebă Danny.

— Sigur că da, dar e mai bine decât şomeră.

— Toate dublurile trăiesc cu speranţa că talentul lor va fi descoperit într-o zi, în timp ce joacă rolul protagonistului, comentă Paul. Albert Finney l-a înlocuit pe Lawrence Olivier în rolul Coriolan, la Stratford şi a devenit vedetă peste noapte.

— Mie nu mi s-a întâmplat asta singura dată când am urcat pe scenă, spuse Katie cu năduf. Dar tu cu ce te ocupi, Nick?

Danny nu răspunse imediat, poate şi pentru că, în afară de poliţista care răspundea de el, nu i se mai pusese până atunci întrebarea.

— Am fost în armată, zise totuşi.

— Fratele meu e în armată, replică Charlotte. Mi-e frică să nu-l trimită în Afganistan. Ai luptat vreodată acolo?

Danny încercă să-şi readucă în minte datele din jurnalul lui Nick:

— De două ori, răspunse. Dar nu acum, recent.

Când taxiul se opri, Katie îi zâmbi lui Danny. El îşi amintea prea bine cine îi zâmbise în felul acesta ultima dată. Coborî ultimul şi se pomeni spunând:

— Achit eu cursa.

Se aştepta ca Paul să nu accepte, dar el zise doar „Mulţam Nick” şi intră cu Charlotte în hotelul unde se ţinea recepţia. Danny scoase din portofel o bancnotă de zece lire care i-ar fi prins bine. În orice caz, era hotărât să se întoarcă pe jos acasă.

Katie îl aştepta:

— Paul mi-a spus că e a doua oară când vezi piesa, spuse ea pe când mergeau spre hotel.

— Am venit sperând că o s-o joci tu pe Gwendolyn, zâmbi Danny.

Ea zâmbi la rândul ei şi-l sărută pe obraz, un lucru care nu i se mai întâmplase de mult.

— Eşti dulce, Nick, spuse fata şi-l luă de mână când intrară în sala de bal.

— Şi acum ce ai gând să faci? strigă Danny ca să acopere zgomotul.

— Particip trei luni la repetiţii cu Compania Engleză de Turnee.

— Tot dublură?

— Nu, nu-şi permit să ia dubluri în turnee. Dacă se întâmplă să clacheze o actriţă, o înlocuieşte vânzătoarea de programe. Aşa că voi avea şansa de a urca pe scenă, iar tu vei avea ocazia de a mă vedea.

— Unde vei juca? întrebă Danny.

— Alege: Newcastle, Sheffield, Birmingham, Cambridge sau Bromley.

— Cred că o să vin la Bromley, spuse el, pe când un chelner le oferea şampanie.

Se uită prin sala supraaglomerată. Toată lumea vorbea în acelaşi timp. Cei câţiva care nu vorbeau beau şampanie, iar alţii se mişcau tot timpul de la un grup la altul, sperând să-i impresioneze pe regizori, producători sau directori de distribuţie, în eterna căutare a unei slujbe bune.

Danny lăsă mâna lui Katie, amintindu-şi că şi el avea o treabă acolo, fiind în aceeaşi situaţie ca actorii fără angajamente. Îl căută pe Lawrence Davenport din ochi, dar nu se vedea nicăieri, aşa că presupuse că va apărea mai târziu.

— Deja te-ai plictisit de mine? întrebă Katie, luând încă un pahar de şampanie de pe o tavă.

— Nu, spuse neconvingător Danny, tocmai când un tânăr se apropia de ei.

— Bună, Katie, o salută el pe fată, sărutând-o pe obraz. Ce mai pui la cale?

Danny luă un cârnăcior de pe o tavă, amintindu-şi că nu avea ce mânca în seara aceea. Se uită din

nou prin sală, căutându-l pe Davenport. Ochii i se opriră asupra altui om despre care ar fi trebuit să anticipeze că va fi acolo. Stătea în mijlocul încăperii, vorbind cu două fete care-i sorbeau fiecare cuvânt. Nu era aşa de înalt cum şi-l amintea Danny de la ultima lor întâlnire, dar atunci îl văzuse pe o alee întunecoasă şi nu era preocupat decât să-i salveze viaţa lui Bernie.

Se hotărî să se apropie puţin. Porni agale, pas cu pas, până ajunse la câţiva metri de grup. Spencer Craig se uită brusc la el.

Danny îngheţă, dar apoi îşi dădu seama că privirea lui Craig trecea dincolo de el, probabil admirând vreo femeie.

A fost rândul lui să-l măsoare din ochi pe omul care-i omorâse prietenul lui cel mai bun şi credea că scăpase de orice consecinţe.

— Nu cât trăiesc eu, zise el destul de tare.

Craig ar fi putut să-l audă, dar nu-i acordă niciun interes, aşa că mai înaintă un pas. Încă unul şi un bărbat din grupul lui Craig, care stătea cu spatele se întoarse instinctiv să vadă cine le invada teritoriul. Danny se trezi faţă în faţă cu Gerald Payne. Se îngrăşase atât de mult de la proces, încât în primele secunde nici nu-l recunoscu. Payne îi întoarse din nou spatele. Nici din boxa martorilor nu-i aruncase mai mult de o singură privire, probabil respectând tactica pe care i-o recomandase Craig.

Danny îşi luă o plăcinţică umplută cu somon afumat, ascultând ce le spunea Craig fetelor. Le servea un discurs bine repetat despre asemănarea dintre tribunal şi teatru, doar că la tribunal spre deosebire de teatru, nu ştii niciodată când cade cortina. Cele două fete râdeau îndatoritoare.

— E foarte adevărat, spuse Danny tare.

Craig şi Payne se uitară la el fără să-l recunoască, deşi-l văzuseră în boxa acuzaţilor cu doi ani în urmă. Pe atunci, însă, avea părul mult mai scurt, era nebărbierit şi purta haine de

puşcăriaş. Dar, în orice caz, cum le-ar fi putut veni în minte atunci Danny Cartwright? Doar era mort şi îngropat.

— Cum te simţi, Nick? întrebă Paul, apărut deodată lângă el.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse Danny. Mai bine decât mă aşteptam, adăugă, fără explicaţii.

Se mai apropie puţin de Craig şi de Payne, lăsându-i să-i audă vocea, dar cei doi îşi continuau conversaţia cu fetele, fără să-l bage în seamă.

În sală răsună un ropot de aplauze şi toate capetele se întoarseră să-l vadă pe Lawrence Davenport făcându-şi intrarea. Actorul zâmbea şi făcea cu mâna de parcă era un cap încoronat vizitându-şi supuşii. Străbătu lent sala, aplaudat şi măgulit la fiecare pas. Danny îşi aminti o frază scrisă de Scott Fitzgerald: *Pe când dansa, actorul nu vedea nicio oglindă, aşa că se lăsa pe spate să-şi admire imaginea în sticla candelabrului.*

— Ţi-ar plăcea să-l cunoşti? întrebă Paul, care observase că Danny nu-şi mai lua ochii de la Davenport.

— Da, răspunse Danny, curios să afle dacă şi actorul îl va trata cu aceeaşi indiferenţă ca şi prietenii lui „Muşchetari”.

— Atunci, hai cu mine.

Porniră să-şi facă loc prin sală, dar Danny se opri brusc la câţiva paşi de Davenport, uimit de frumuseţea femeii cu care vorbea actorul şi cu care se vedea că era familiar.

— Ce bine arată! comentă el.

— Da, e un tip arătos, întări Paul, dar Danny nu mai apucă să-l corecteze, fiindcă le făcea deja cunoştinţă: Larry, aş vrea să-şi prezint un prieten, Nick Moncrieff.

Davenport nu se obosi să dea mâna cu Danny; îl considera doar un alt chip din public.

— Bună, îi zâmbi Danny prietenei lui Davenport.

— Bună, răspunse ea. Eu sunt Sarah.

— Eu, Nick. Nick Moncrieff. Probabil că eşti actriţă.

— Nu, nici pe departe. Sunt avocată.

— Nu arăţi a avocată, o flată Danny, dar ea nu spuse nimic. Probabil că mai auzise de multe ori acel compliment banal.

— Tu eşti actor? îl întrebă, totuşi.

— Sunt ce vrei să fiu, răspunse el şi de data aceasta, ea zâmbi.

— Bună, Sarah, spuse un tânăr, luând-o de talie. Fără discuţii, eşti cea mai frumoasă femeie de aici, adăugă, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Aş fi flatată, Charlie, râse Sarah, dacă n-aş şti că de fapt te atrage fratele meu.

— Eşti sora lui Lawrence Davenport? întrebă neîncrezător Danny.

— Trebuie să fie cineva şi sora lui, zise ea. Dar m-am învăţat cu ideea.

— Şi prietenul tău? îi zâmbi Charlie lui Danny.

— Nu e prietenul meu, puse Sarah lucrurile la punct. Nick, el e Charlie Duncan, producătorul piesei.

— Bun, se retrase Charlie spre tinerii care roiau în jurul lui Davenport.

— Cred că e atras de tine, spuse Sarah.

— Dar nu sunt…

— Tocmai mi-am dat seama, surâse ea.

Danny continuă să flirteze cu ea, conştient că nu era nevoie să-şi mai bată capul cu Davenport. Sora lui îi putea spune tot ce voia să ştie.

— Poate… începu el, când se auzi o voce lângă ei:

— Bună, Sarah, mă întrebam dacă…

— Bună, Spencer, zise ea rece. Îl cunoşti pe Nick Moncrieff?

— Nu, răspunse el, strângându-i în grabă mâna lui Danny, apoi i se adresă în continuare tinerei: Tocmai veneam să-i spun lui Larry că a fost sclipitor când te-am zărit.

— Poţi să-i spui, e aici, zise Sarah.

— Speram să pot sta de vorbă şi cu tine.

— Tocmai plecam, se uită ea la ceas.

— Petrecerea de-abia a început, nu poţi să mai stai puţin?

— Din păcate nu, Spencer. Trebuie să revăd un dosar.

— Speram…

— Ca şi data trecută, nu?

— Cred că n-am început cum trebuia.

— N-am început deloc, spuse Sarah, întorcându-i spatele. Scuză-mă, Nick. Unii bărbaţi nu acceptă un refuz, în timp ce alţii…

Îi zâmbi cu bunătate:

— Sper să ne revedem.

— Cum… începu el, dar Sarah ajunsese deja la jumătatea sălii.

Era genul de femeie care presupune că, dacă vrei, o poţi găsi. Danny se întoarse şi-l văzu pe Craig privindu-l mai atent.

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit, Spencer, spuse Davenport. Am fost bine în seara asta?

— Mai bine ca oricând, confirmă Craig.

Danny se gândi că era timpul să plece. Nu mai era nevoit să intre în vorbă cu Davenport şi ca şi Sarah, avea şi el un dosar de studiat. Era hotărât să urmărească atent licitaţia obiectului cu numărul 37.

*

— Bună, străine. Unde ai dispărut?

— M-am întâlnit cu un vechi duşman, zise Danny. Tu ce-ai făcut?

— Am stat cu gaşca obişnuită. Sunt atât de plictisitori! zise Katie. M-am săturat de petrecerea asta. Tu nu?

— Tocmai plecam.

— Ce idee bună! îl luă ea de mână. Hai să părăsim împreună corabia.

Traversară sala de bal şi ieşiră prin uşile batante. De cum ajunse pe trotuar, Katie opri un taxi.

— Unde mergeţi, domnişoară? întrebă şoferul.

— Unde mergem? îl întrebă Katie pe Nick.

— The Boltons, numărul 12.

— Să trăiţi, şefu', zise şoferul, amintindu-i lui Danny de închisoare.

De-abia intrase în maşină când simţi o mână pe coapsă. Celălalt braţ al lui Katie i se încolăci de gât şi îl trase spre ea:

— M-am săturat să fiu dublură. De data asta, preiau rolul principal, zise şi-l sărută.

Când taxiul opri în faţa casei lui Nick, nu mai erau mulţi nasturi de descheiat. Katie sări din maşină şi urcă pe alee, în timp ce Danny plătea al doilea taxi în seara aceea.

— Îmi pare rău că nu mai am vârsta dumneavoastră, comentă şoferul.

Danny râse şi o urmă pe Katie. Bâjbâi puţin până descuie. Când intrară, ea începu să-l dezbrace. Lăsară o dâră de haine după ei, până ajunseră la dormitor. Ea-l trase în pat, deasupra ei. Iar trăia ceva care nu i se mai întâmplase de mult.

45

Danny sări din autobuz şi porni pe strada Bond. Vedea un steag albastru fluturând în vânt şi etalând, cu litere de aur, legendarul nume al galeriilor *Sotheby's*.

Nu mai participase niciodată la o licitaţie şi-i părea rău că nu mai fusese la câteva înainte, ca să-şi piardă inocenţa. Portarul în uniformă de la uşă îl salută la intrare de parcă era un client obişnuit, gata să cheltuiască vreo câteva milioane pe tabloul unui impresionist minor.

— Unde se vând timbre? o întrebă Danny pe secretara de la intrare.

— La etajul unu, pe scări, îi arătă ea s-o ia spre dreapta. O găsiţi sigur. Vreţi un cartonaş?

Danny nu înţelese la ce se referea.

— Licitaţi?

— Nu, răspunse el. Sper să câştig ceva.

Urcă scările şi pătrunse într-o sală largă şi bine luminată, prin care se plimbau vreo şase persoane. Nu era sigur că acolo trebuia să ajungă, dar îl văzu pe domnul Blundell discutând cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă verde şi elegantă. Erau foarte multe rânduri de scaune în sală, dar nu erau decât puţine scaune ocupate. În faţă, unde se afla domnul Blundell, se înălţa un podium circular bine lustruit, de unde Danny presupunea că va fi condusă licitaţia. În spatele podiumului, pe un ecran mare, se derulau echivalentele diferitelor valute în lire sterline, pentru cumpărătorii din străinătate. Pe dreapta se găseau mai multe telefoane albe, aşezate la distanţe egale pe o masă lungă.

Danny rămase mai în spate, în timp ce mai multe persoane intrau şi se aşezau. Se hotărî să se aşeze şi el la un capăt al ultimului rând, ca să-i aibă sub ochi şi pe agent şi pe cei care licitau. Se simţea mai mult observator decât participant.

Răsfoi catalogul pe care-l citise de mai multe ori. Deşi îl interesa de fapt, obiectul numărul 37, observă că obiectul numărul 36, un timbru din Capul Bunei Speranţe, în valoare de 4 bănuţi, fusese estimat între 40.000 şi 60.000 de lire sterline, fiind cel mai scump obiect licitat în seria lui.

Ridică ochii şi-l văzu pe domnul Prendergast de la firma Stanley Gibbons intrând şi alăturându-se unui mic grup de negustori care şuşoteau între ei.

Pe când intrau tot mai multe persoane cu intenţia de a licita demonstrată de cartonaşe, Danny începu să se relaxeze. Se uită la ceasul dăruit lui Nick de bunicul lui când tânărul împlinise douăzeci şi unu de ani. Era zece fără zece. Îi atrase atenţia un bărbat de peste 120 kilograme, care intră cu greu în sală, ţinând în mâna dreaptă un trabuc stins. Omul porni anevoie spre un scaun de pe rândul cinci, care părea rezervat pentru el.

Îl observă şi domnul Blundell – nu-l puteai trece cu vederea – şi-i lăsă pe cei cu care vorbea ca să se ducă să-l salute. Spre surprinderea lui Danny, se întoarseră amândoi şi priviră în direcţia lui. Domnul Blundell îl salută ridicând catalogul şi Danny înclină capul. Domnul cu trabucul zâmbi de parcă l-ar fi recunoscut pe Danny, apoi îşi continuă conversaţia cu agentul de licitaţie.

Scaunele erau ocupate progresiv, pe măsură ce clienţii experimentaţi apăreau cu doar câteva momente înainte de începerea licitaţiei. Domnul Blundell urcă şase trepte şi ajunse pe podium. Le zâmbi potenţialilor cumpărători, îşi umplu un pahar cu apă şi se uită la ceasul de perete. Bătu uşor în microfon şi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor şi bine aţi venit la licitaţia noastră bianuală de timbre rare. Numărul unu.

Pe ecranul din spatele lui apăru imaginea mărită a timbrului prezentat şi în catalog.

— Astăzi începem cu o marcă de un pence din o mie opt sute patruzeci şi unu, în stare aproape perfectă. Văd o ofertă de o mie de lire?

Un negustor din grupul lui Prendergast primi provocarea.

— O mie două sute?

Un cumpărător din rândul al treilea reacţionă imediat şi reuşi, după alte şase runde de licitaţie, să achiziţioneze timbrul în schimbul sumei de 1800 de lire.

Danny constată, încântat, că obiectul fusese cumpărat la un preţ mult mai ridicat decât cel estimat, dar observă apoi că nu se mai avansară oferte atât de bune. Nu înţelegea de ce unele timbre erau cumpărate la preţuri peste estimările lor superioare, în timp ce altele nu se ridicau nici la cele inferioare, obligându-l pe agent să declare calm: „Nu se vinde”. Nu voia să se gândească la consecinţele unui eşec de a vinde obiectul nr. 37.

Din când în când, îi arunca o privire domnului cu trabucul, dar acesta nu părea interesat să liciteze. Spera că era atras de plicul adresat lui Coubertin, altfel, de ce s-ar fi uitat la el înainte de a începe licitaţia?

Obiectul 35, câteva timbre din Commonwealth vândute cu 1.000 de lire în mai puţin de 30 de secunde, spori nervozitatea lui Danny. La nr. 36 se simţi o rumoare în sală: era timbrul din Capul Bunei Speranţe, unul din doar şase exemplare în toată lumea.

Domnul Blundell deschise licitaţia la 30.000 de lire sterline şi după ce micii colecţionari renunţară, rămaseră doar domnul cu trabucul şi un amator anonim, vorbind la unul din telefoane. Danny îl observă atent pe omul cu trabucul, care nu trăda nicio emoţie. În cele din urmă, femeia de la telefon clătină din cap, semn că cel de la capătul firului renunţase.

— Vândut domnului Hunsacker pentru şaptezeci şi cinci de mii de lire, spuse domnul

Blundell.

Omul zâmbi şi scoase din gură trabucul stins. Războiul licitaţiei îl prinsese atât de tare pe Danny, încât anunţul domnului Blundell îl luă prin surprindere:

— Numărul 37, un plic unic timbrat cu emisiunea filatelică a guvernului francez din 1896, în cinstea inaugurării Olimpiadelor moderne. Plicul este adresat fondatorului Olimpiadei, baronul Pierre de Coubertin. Cine oferă o mie de lire?

Danny era dezamăgit că licitaţia se deschidea cu o sumă atât de mică, dar observă că erau mulţi amatori.

— O mie cinci sute?

Aproape la fel de multe cartonaşe se ridicară.

— Două mii?

Mai puţine.

— Două mii cinci sute?

Domnul Hunsacker morfolea trabucul stins.

— Trei mii?

Deşi întinse gâtul, Danny nu-l văzu pe cel care licitase.

— Trei mii cinci sute?

Trabucul nu se mişca.

— Patru mii. Patru mii cinci sute. Cinci mii. Cinci mii cinci sute. Şase mii.

Hunsacker scoase trabucul din gură şi se încruntă.

— Vândut domnului din primul rând contra sumei de şase mii de lire, lăsă agentul ciocanul să cadă. Numărul 38, un exemplar rar…

Danny încercă să-l vadă pe cumpărător, dar nu-şi dădu seama care persoană din primul rând cumpărase plicul lui. Ar fi vrut să-i mulţumească pentru că oferise o sumă de trei ori mai mare decât estimarea superioară. Cineva-l bătu pe umăr şi întorcând capul, văzu statura impunătoare a domnului cu trabucul.

— Mă numesc Gene Hunsacker, se prezentă el cu o voce care aproape o acoperi pe a agentului de licitaţie. Sir Nicholas, dacă poţi veni să bem o cafea, este posibil să avem un interes comun despre care am putea discuta. Sunt texan, adăugă el, poate ţi-ai dat seama după accent. Am avut onoarea să-l cunosc pe bunicul dumitale.

Îi strânse mâna lui Danny şi ieşiră amândoi din sală, coborând scările. Danny tăcea. Învăţase să vorbească puţin de când juca rolul lui Nick. La parter, Hunsacker îl conduse la restaurant, unde se îndreptă spre o masă care părea, de asemenea, rezervată pentru el.

— Două cafele negre, comandă el, fără să-l întrebe pe Danny dacă dorea altceva. Sir Nicholas, să ştii că sunt nedumerit.

— Nedumerit? deschise Danny gura prima dată.

— Nu-mi dau seama de ce ai scos la licitaţie plicul Coubertin şi i-ai permis unchiului dumitale să liciteze mai mult decât mine. Poate lucrezi cu el şi speraţi că mă veţi obliga să ridic preţul.

— Sunt în relaţii reci cu unchiul meu, îşi căută Danny cuvintele.

— Atunci ai ceva în comun cu răposatul dumitale bunic, remarcă Hunsacker.

— Aţi fost prieten cu bunicul meu? întrebă Danny.

— Ar fi prea mult spus „prieten”, spuse texanul. Mai degrabă, discipol şi urmaş. Odată m-a şmecherit de un timbru rar în 1977, când eram încă un începător, dar am învăţat repede de la el şi trebuie să recunosc că era un profesor generos. Tot citesc în presă că am cea mai valoroasă colecţie de timbre de pe pământ, dar nu-i adevărat. Bunicul dumitale merită onoarea asta, declară Hunsacker, sorbind din cafea. Cu mulţi ani în urmă, mi-a dezvăluit că n-o să-şi lase colecţia fiilor, ci nepotului lui.

— Tata a murit, zise Danny. Hunsacker păru surprins:

— Ştiu, am fost la înmormântare. Credeam că m-ai văzut.

— Da, spuse Danny, amintindu-şi „americanul masiv” descris de Nick în jurnal. Dar nu m-au lăsat să vorbesc decât cu avocatul meu, adăugă repede.

— Ştiu, îl calmă Hunsacker. Dar am reuşit să vorbesc cu unchiul dumitale şi să-l înştiinţez că sunt amator să cumpăr colecţia, în caz că ai dori să te desparţi de ea. Mi-a promis că mă va ţine la curent. Atunci am înţeles că n-o moştenise el şi bunicul dumitale se ţinuse de cuvânt. Aşa că, atunci când Blundell mi-a telefonat să-mi spună că ai scos plicul Coubertin la vânzare, am zburat iar peste ocean cu speranţa că ne vom întâlni.

— Nici măcar nu ştiu unde e colecţia, recunoscu Danny.

— Poate asta explică de ce a fost Hugo dispus să plătească atât de mult pentru plicul dumitale, comentă texanul, fiindcă pe el nu-l interesează deloc timbrele. Uite-l, întinse trabucul către un bărbat care aştepta în hol.

Deci ăsta e unchiul Hugo, îşi spuse Danny, privindu-l cu atenţie. Se întreba de ce-şi dorise plicul atât de mult, încât plătise triplu faţă de valoarea estimată ca să-l obţină. Se uită cum Hugo îi dădea cecul domnului Blundell, primind în schimb plicul achiziţionat la licitaţie.

— Idiotule! murmură Danny, ridicându-se de pe scaun.

— Ce-ai spus? întrebă Hunsacker, căruia-i căzuse trabucul din gură.

— Eu, nu dumneavoastră, spuse repede Danny. De două luni de zile mă uit la el fără să înţeleg. Vrea adresa, nu timbrul, fiindcă acolo ar putea să se afle colecţia lui sir Alexander.

Gene părea tot mai uluit. De ce-i spunea Nick „sir Alexander” bunicului lui?

— Domnule Hunsacker, îmi cer scuze, dar trebuie să plec. N-ar fi trebuit să vând plicul.

— Aş vrea să ştiu ce dracu' tot spui acolo, spuse Hunsacker, scoţându-şi portofelul dintr-un buzunar interior.

Luă o carte de vizită şi i-o întinse lui Danny:

— Dacă te hotărăşti vreodată să vinzi colecţia, măcar lasă-mă să-ţi fac prima ofertă. Ţi-aş oferi un preţ corect, fără taxă de zece la sută.

— Şi fără bonus de douăzeci la sută, surâse Danny.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, remarcă americanul. Bunicul dumitale era un gentilom sclipitor şi inventiv, spre deosebire de acest unchi Hugo, după cum cred că ştii.

— La revedere, domnule Hunsacker, spuse Danny, băgând cartea de vizită în portofelul lui Nick.

Nu-şi lua ochii de la Hugo Moncrieff, care pusese plicul în servietă. Traversă holul şi se întâlni cu o femeie care-l aştepta. Se luară de braţ şi ieşiră amândoi repede din clădire.

Danny aşteptă câteva secunde, apoi se luă după ei. Ajuns din nou pe strada Bond, se uită la stânga, apoi la dreapta şi văzu cu surprindere cât de mult se depărtaseră cei doi. Era clar că se grăbeau. După ce trecură de statuia lui Churchill stând pe o bancă alături de Roosevelt, o luară la dreapta şi la stânga pe strada Albermarle. Traversară şi parcurseră câţiva metri, după care dispărură în hotelul Brown's.

Danny rămase afară, chibzuind. Ştia că, dacă-l zăreau, l-ar fi luat drept Nick. Intră cu prudenţă în clădire, dar cei doi nu se aflau în hol. Se aşeză, pe jumătate ascuns de o coloană, fără să scape din ochi lifturile şi recepţia. Nu observă că un alt bărbat se aşezase odată cu el, puţin mai departe.

Mai aşteptă o jumătate de oră, întrebându-se dacă nu cumva îi pierduse. Tocmai voia să se intereseze la recepţie, când uşile unui lift se deschiseră şi Hugo şi femeia păşiră afară, cu două valize. Merseră la recepţie, femeia achită nota,

apoi ieşiră repede pe o altă uşă decât aceea prin care intraseră. Danny ieşi pe trotuar şi-i văzu urcându-se într-un taxi negru. Îi făcu semn următorului taxi şi-i spuse şoferului să se ia după cel dinainte.

— Toată viaţa mi-am dorit o comandă ca asta, zise şoferul, demarând.

Maşina urmărită o luă la dreapta la capătul străzii şi se îndreptă spre Hyde Park, trecu prin pasaj, apoi pe străzile Brompton şi Westway.

— Se pare că se duc la aeroport, comentă şoferul.

După douăzeci de minute, se dovedi că avusese dreptate.

Cele două taxiuri ieşiră din pasajul de la Heathrow.

— Terminalul doi, spuse şoferul. Înseamnă că merg în Europa.

Se opriră. Ceasul arăta 34,50 lire, iar Danny îi dădu şoferului 40, dar rămase în maşină până intrară Hugo şi compania lui în terminal. Apoi îi urmă şi-i văzu aşezându-se la o coadă pentru bilete de avion la clasa *business.* Pe ecranul de deasupra ghişeului era anunţat zborul BA0732, la Geneva, la 13:55.

— Idiotule, murmură din nou Danny, amintindu-şi adresa de pe plic.

Unde era exact în Geneva? Se uită la ceas. Avea timp să-şi cumpere un bilet şi să prindă avionul. Alergă la ghişeul companiei British Airways şi aşteptă la coadă destul de mult.

— Îmi puteţi da un bilet pentru zborul de 13:55 până la Geneva? întrebă, încercând să nu pară disperat.

— Aveţi bagaj? îl întrebă funcţionara.

— Nu, răspunse el.

Ea se uită pe computer:

— Încă n-au închis poarta, aşa că ar trebui să ajungeţi. La clasa *business* sau economic?

— Economic, răspunse el, ca să-i evite pe Hugo şi tovarăşa lui.

— La fereastră sau spre culoar?

— La fereastră.

— 217 lire, domnule.

— Mulţumesc, spuse el, întinzând cartea de credit.

— Îmi arătaţi, vă rog, paşaportul?

— Paşaportul?

Danny nu avusese în viaţa lui paşaport.

— Da, domnule, paşaportul.

— Cred că l-am uitat acasă.

— Atunci mi-e teamă că nu mai puteţi prinde avionul.

— Idiot, idiot! zise Danny.

— Poftim?

— Scuzaţi-mă, spuse el. Eu sunt idiot, nu dumneavoastră.

Ea zâmbi.

Danny se întoarse şi porni agale pe culoar, neajutorat. Nu-i observă pe Hugo şi pe femeie intrând în sala de plecări, dar îi observă altcineva, care-i urmărise îndeaproape şi pe ei şi pe Danny.

*

Hugo răspunse la mobil tocmai când se anunţa: „Pasagerii pentru zborul BA 0732 către Geneva sunt rugaţi să se prezinte la poarta nouăsprezece”.

— V-a urmărit de la Sotheby’s la hotel şi apoi la Heathrow.

— E în acelaşi avion cu noi? întrebă Hugo.

— Nu, nu avea paşaportul la el.

— E tipic pentru Nick. Acum unde e?

— Se întoarce în oraş, aşa că aveţi un avans de douăzeci şi patru de ore faţă de el.

— Să sperăm că ajunge, dar nu-l scăpa din ochi.

Hugo opri telefonul, apoi se îndreptă cu Margaret spre avion.

*

— Aţi mai găsit vreun obiect moştenit, sir Nicholas? întrebă cu speranţă domnul Blundell.

— Nu, dar aş dori să ştiu dacă mai aveţi vreo fotografie a plicului vândut de dimineaţă, spuse Danny.

— Desigur, confirmă domnul Blundell. Păstrăm fotografiile tuturor obiectelor vândute la licitaţie, în caz că se stârneşte vreo dispută mai târziu.

— Aş putea vedea fotografia? întrebă el.

— E vreo problemă?

— Nu, dar aş dori să verific adresa de pe plic.

— Desigur, înţelese agentul.

Tastă ceva pe computer şi peste câteva minute îi apăru imaginea plicului pe ecran. Răsuci ecranul astfel încât Danny să-l poată vedea.

Baron de Coubertin
25 rue de la Croix Rouge
Geneve
La Suisse

Danny copie numele şi adresa.

— Ştiţi cumva dacă baronul de Coubertin a fost un colecţionar serios de timbre? întrebă el.

— Nu, după ştiinţa mea, răspunse domnul Blundell. Dar fiul lui, desigur, a fondat una dintre cele mai prospere bănci din Europa.

— Idiot, repetă Danny, întorcându-se să plece.

— Sir Nicholas, sper că nu sunteţi nemulţumit de rezultatul vânzării.

— Sigur că nu, domnule Blundell, se întoarse din nou Danny. Îmi cer scuze şi vă mulţumesc.

Iar uitase să se poarte ca Nick şi să gândească ca Danny.

*

Ajungând la reşedinţa lui, Danny caută paşaportul lui Nick. Molly ştia exact unde era.

— V-a căutat un domn, Fraser Munro, îl informă ea. V-a rugat să-l sunaţi.

Danny intră în birou, îl sună pe Munro şi-i spuse tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Bătrânul avocat îşi ascultă clientul, dar nu spuse nimic.

— Mă bucur că aţi sunat, vorbi el în cele din urmă, pentru că am noutăţi, deşi poate că nu e bine să vi le spun la telefon. Când aţi putea veni în Scoţia?

— Aş putea veni cu trenul de mâine-dimineaţă, spuse Danny.

— Bun, şi ar fi bine să vă luaţi şi paşaportul cu dumneavoastră.

— Pentru Scoţia? se miră Danny.

— Nu, sir Nicholas. Pentru Geneva.

46

Secretara preşedintelui îi conduse pe domnul şi doamna Moncrieff în sala de consiliu.

— Preşedintele vine imediat, spuse ea. Doriţi o cafea sau un ceai?

— Nu, mulţumim, spuse Margaret.

Soţul ei se plimba nervos prin cameră. Ea se aşeză pe unul dintre cele şaisprezece scaune Charles Rennie Mackintosh plasate în jurul mesei lungi din stejar. Era mobilă scoţiană, care ar fi trebuit s-o facă să se simtă acasă. Pereţii erau vopsiţi într-un albastru-palid şi acoperiţi cu portretele foştilor preşedinţi, înşirate peste tot şi creând impresia de stabilitate şi bogăţie. Margaret nu spuse nimic înainte de plecarea secretarei, dar după aceea îşi avertiză soţul:

— Calmează-te, Hugo. Să-şi dea seama preşedintele că nu eşti sigur pe tine, e ultimul lucru pe care-l vrem. Vino şi stai aici.

— Totul e în regulă, băbuţo, zise Hugo, agitându-se în continuare, dar nu uita că viitorul nostru depinde de rezultatul acestei întâlniri.

— Cu atât mai mult trebuie să te porţi calm şi rezonabil. Trebuie să pară că ai venit să-ţi reclami dreptul tău, insistă ea, pe când uşa din capătul îndepărtat al sălii se deschidea.

În cameră pătrunse un domn în vârstă. Era uşor încovoiat şi avea baston cu mâner de argint, dar aerul de autoritate pe care-l degaja nu mai lăsa nici urmă de îndoială că în faţa lor se afla preşedintele băncii.

— Bună dimineaţa, doamnă şi domnule Moncrieff, îl salută el, strângându-le mâinile la amândoi. Mă numesc Pierre de Coubertin şi sunt încântat să vă cunosc.

Vorbea o engleză perfectă, fără urmă de accent. Se aşeză în capul mesei, vegheat de portretul unui

domn în vârstă care ar fi putut fi chiar el, dacă n-ar fi avut o mustaţă căruntă şi stufoasă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă.

— E ceva simplu, de fapt, spuse Hugo. Am venit să intru în posesia moştenirii lăsate de tatăl meu.

Pe chipul preşedintelui nu apăru nicio licărire de recunoaştere:

— Vă pot întreba cum îl chema pe tatăl dumneavoastră? se interesă el.

— Sir Alexander Moncrieff.

— Şi de ce credeţi că tatăl dumneavoastră a făcut afaceri cu banca noastră?

— Nu era un secret în familie, spuse Hugo. Ne-a spus de mai multe ori mie şi fratelui meu, Angus, despre relaţia lui de durată cu această bancă şi despre faptul că a lăsat aici, în păstrare, colecţia lui de timbre unicat.

— Aveţi vreo dovadă în sprijinul cererii dumneavoastră?

— Nu, recunoscu Hugo. Tatăl meu nu a considerat înţelept să aştearnă ceva pe hârtie, cunoscând sistemul fiscal din ţara noastră, dar m-a asigurat că dumneavoastră sunteţi la curent.

— Înţeleg, rosti de Coubertin. Nu v-a oferit vreun număr de cont?

— Nu, spuse Hugo, un pic nerăbdător. Dar m-am consultat cu avocatul familiei şi am fost asigurat că, fiind unicul moştenitor al tatălui meu, după ce fratele meu a murit, nu aveţi de ales şi trebuie să mă puneţi în posesia averii care mi se cuvine.

— Este foarte probabil, confirmă de Coubertin, dar trebuie să vă întreb dacă sunteţi în posesia vreunui document care vă susţine cererea.

— Da, am un document, aşează Hugo servieta pe masă.

O deschise şi scoase dinăuntru plicul pe care-l cumpărase de la Sotheby's în ziua precedentă. Îl împinse către preşedinte:

— Mi-a fost lăsat de tatăl meu.

De Coubertin studie fără grabă plicul adresat bunicului lui:

— E fascinant, zise el, dar nu dovedeşte că tatăl dumneavoastră a avut un cont la banca noastră. S-ar cuveni să mă interesez, totuşi, dacă este cazul. Mă scuzaţi un moment?

Şi bătrânul se ridică de pe scaun, se înclină şi ieşi, fără alte vorbe, din încăpere.

— Ştie prea bine că tatăl tău a făcut afaceri cu banca, dar trage de timp, nu ştiu din ce motiv, spuse Margaret.

*

— Bună dimineaţa, sir Nicholas, salută Fraser Munro, ridicându-se de la birou. Aţi călătorit bine?

— Poate că mi-ar fi plăcut călătoria dacă nu m-ar fi durut gândul că unchiul meu e acum la Geneva, încercând să-mi ia moştenirea.

— Să fiţi sigur că bancherii elveţieni nu iau decizii pripite, ştiu din experienţă, îl încuraja Munro. Vom ajunge la timp la Geneva, însă acum trebuie să ne ocupăm de chestiuni mai presante, de ultim moment.

— Chestiunile care nu puteau fi discutate la telefon? întrebă Danny.

— Exact, confirmă avocatul. Mi-e teamă că nu sunt veşti bune. Unchiul dumneavoastră pretinde acum că bunicul dumneavoastră a făcut un al doilea testament, cu doar câteva săptămâni înainte de a muri. În acest testament vă dezmoşteneşte şi-i lasă averea tatălui dumneavoastră.

— Aveţi o copie a acestui testament? întrebă Danny.

— Da, răspunse Munro, dar nu am fost satisfăcut de un facsimil şi m-am dus la biroul domnului Desmond Galbraith din Edinburgh, pentru a vedea originalul.

— Şi? încercă Danny să nu pară neliniştit.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să compar semnătura cu aceea din testamentul original. Nu m-a convins, dar, dacă este un fals, este unul foarte bun. La o examinare sumară, n-am găsit nimic de obiectat nici în legătură cu hârtia, care pare de acelaşi tip cu hârtia pe care a fost scris testamentul original.

— Există şi o veste mai rea decât asta?

— Mi-e teamă că da, spuse Munro. Domnul Galbraith a menţionat şi o scrisoare pe care bunicul i-ar fi scris-o tatălui dumneavoastră, cu puţin timp înainte de a muri.

— V-au dat voie s-o vedeţi?

— Da. Era scrisă la maşină, ceea ce m-a surprins, pentru că bunicul dumneavoastră obişnuia să-şi scrie scrisorile de mână. Nu avea încredere în tehnologie. Spunea că maşinile de scris sunt o sofisticărie care o să pună capăt caligrafiei.

— Ce scria în scrisoare? întrebă Danny.

— Că bunicul dumneavoastră hotărâse să vă dezmoştenească şi că a scris un nou testament, în care-i lasă averea tatălui dumneavoastră. Deosebit de inteligent.

— Inteligent?

— Da. Dacă averea ar fi fost împărţită între cel doi fii, ar fi părut suspect, pentru că ştiau prea multe persoane că nu vorbea de ani de zile cu unchiul dumneavoastră.

— În schimb, aşa, unchiul Hugo se alege cu tot, pentru că tata i-a lăsat lui averea, înţelese Danny. Dar aţi spus „inteligent”. Asta înseamnă că aveţi îndoieli că bunicul meu a scris acea scrisoare?

— Absolut, spuse Munro. Şi nu numai pentru că e scrisă la maşină. Este scrisă pe două pagini din mapa de corespondenţă a bunicului dumneavoastră şi doar prima e scrisă la maşină. Pe a doua sunt scrise de mână cuvintele: „Acestea sunt dorinţele mele şi mă bazez pe voi doi să le îndepliniţi exact. Tatăl vostru care vă iubeşte, Alexander

Moncrieff”. Pe prima pagină, aceea dactilografiată, sunt expuse aceste dorinţe, iar a doua este scrisă de mână şi este identică până la literă cu pagina ataşată testamentului original. E o coincidenţă ciudată.

— Dar sigur nu poate fi o dovadă că…

— Din păcate, nu, spuse Munro. Deşi avem toate motivele să credem că scrisoarea e un fals, este scrisă pe hârtia bunicului dumneavoastră, la o maşină de scris suficient de veche şi pe pagina a doua este, fără îndoială, scrisul bunicului dumneavoastră. Mă îndoiesc că vreun tribunal din ţinut ne-ar da dreptate. Şi ca să înrăutăţească lucrurile, unchiul dumneavoastră ne-a înmânat ieri un ordin de restricţie.

— Ordin de restricţie? repetă Danny.

— Noul testament îl proclamă proprietarul moşiei din Scoţia şi al casei din Londra, aşa că vă cere să eliberaţi casa în termen de treizeci de zile sau să achitaţi retroactiv o chirie similară celei percepute pentru alte proprietăţi din zonă.

— Deci am pierdut tot, conchise Danny.

— Nu chiar, spuse Munro. Deşi recunosc că lucrurile arată destul de sumbru pe frontul domestic, încă aveţi cheia pentru Geneva. Bănuiesc că banca nu va da nimic din ce i-a aparţinut bunicului dumneavoastră unei persoane incapabile să prezinte cheia.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— De un lucru sunt sigur. Dacă bunicul dumneavoastră ar fi fost într-o asemenea situaţie, nu s-ar fi lăsat înfrânt.

— Nici eu nu mă las, spuse Danny. Dar n-am banii necesari pentru a lupta cu Hugo. Cu toate că am vândut ieri plicul, unchiul meu va putea curând adăuga şi o petiţie de faliment la lista de procese pe care mi le-a deschis.

Domnul Munro zâmbi pentru prima dată în dimineaţa aceea:

— Am anticipat problema, sir Nicholas, şi ieri după-amiază am discutat cu partenerii mei ce e de făcut în dilema dumneavoastră.

Tuşi, apoi reluă:

— Opinia unanimă a fost că trebuie să renunţăm, în acest caz, la o veche practică de-a noastră şi să nu vă mai înaintăm facturi până când acţiunea juridică nu va lua o întorsătură convenabilă.

— Dar dacă pierdem la tribunal – şi vă asigur, domnule Munro, că am ceva experienţă în acest domeniu – vă voi rămâne veşnic îndatorat.

— Dacă pierdem, spuse Munro, nu vom avea nicio pretenţie financiară, pentru că firma noastră îi este veşnic îndatorată bunicului dumneavoastră.

*

Preşedintele se întoarse după câteva minute şi-şi reluă locul la masă cu prezumtivii lui clienţi.

— Domnule Moncrieff, începu el zâmbind, am reuşit să verific şi vă pot spune că sir Alexander a făcut, într-adevăr, afaceri cu banca noastră. Acum trebuie să stabilim dacă sunteţi singurul moştenitor al averii lui.

— Vă pot furniza toate documentele în acest sens, spuse încrezător Hugo.

— Aveţi un paşaport cu dumneavoastră, domnule Moncrieff?

— Da, răspunse Hugo, deschizând servieta, din care scoase paşaportul şi i-l întinse preşedintelui băncii.

De Coubertin deschise paşaportul şi privi cu atenţie fotografia, apoi i-l dădu înapoi.

— Aveţi certificatul de deces al tatălui dumneavoastră? întrebă în continuare.

— Da, răspunse din nou Hugo şi extrase al doilea document din servietă.

Preşedintele îl studie cu mal multă atenţie decât pe primul, apoi i-l înapoie.

— Desigur, aveţi şi certificatul de deces al fratelui dumneavoastră?

Hugo i-l dădu şi pe acela. De Coubertin îl examina pe îndelete.

— Trebuie să văd şi testamentul fratelui dumneavoastră, care să confirme că v-a lăsat toată averea lui, vorbi el după aceea.

Hugo îi întinse testamentul, o altă piesă de pe lista lungă pe care i-o pregătise Galbraith cu o săptămână înainte.

De Coubertin studie în tăcere testamentul lui Angus Moncrieff.

— Pare în ordine, declară el după o vreme. Aveţi şi documentul cel mai important, testamentul tatălui dumneavoastră?

— Vă pot arăta ultimul testament pe care l-a întocmit cu şase săptămâni înainte de a muri, răspunse Hugo. De asemenea, sunt în posesia unei scrisori pe care a ataşat-o testamentului şi care ne era adresată mie şi fratelui meu, Angus.

Şi îi întinse documentele, pe care însă de Coubertin nu le studie ca pe cele dinainte.

— În fine, domnule Moncrieff, trebuie să vă întreb dacă tatăl dumneavoastră nu v-a lăsat o cheie.

Hugo ezită.

— Sigur că i-a lăsat-o, vorbi Margaret pentru prima dată. Din păcate, însă, a fost rătăcită, deşi ştim foarte bine cum arată. Este mică, argintie şi cu un număr pe ea, dacă nu mă înşală memoria.

— Se întâmplă cumva să vă amintiţi ce număr, doamnă Moncrieff? întrebă preşedintele.

— Din păcate, nu, recunoscu Margaret.

— În cazul acesta, sunt sigur că înţelegeţi dilema băncii, zise de Coubertin. Dacă nu aveţi cheia, trebuie să fim circumspecţi. Totuşi, adăugă el, înainte ca Margaret să-l poată întrerupe, voi cere unui expert de-al nostru să examineze testamentul după cum se procedează în astfel de cazuri. Dacă documentul va fi declarat autentic, vă

vom înmâna toate bunurile lui sir Alexander pe care le deţinem.

— Cât va dura? întrebă Hugo, foarte conştient că Nick va înţelege repede unde erau şi ce puneau la cale.

— O zi, cel mult o zi şi jumătate, aprecie preşedintele.

— Când să ne întoarcem? întrebă Margaret.

— Ca să fim siguri, veniţi mâine la ora trei după-amiaza.

— Mulţumim, zise Margaret. Atunci vom reveni.

De Coubertin îi însoţi până la ieşirea principală a băncii, fără să mai discute cu ei lucruri mai semnificative decât starea vremii.

*

— Ţi-am rezervat un bilet la clasa *business* la zborul British Airways spre Barcelona, zise Beth. Avionul decolează de la Heathrow duminică seara, iar cazarea e asigurată la hotelul Arts.

Şi-i întinse şefului ei un dosar cu toate documentele care-i trebuia pentru drum, inclusiv numele mai multor restaurante recomandate şi un ghid al oraşului.

— Conferinţa începe la nouă cu luarea de cuvânt a preşedintelui Internaţional, Dick Sherwood. Vei sta în prezidiu, cu ceilalţi şapte invitaţi de onoare. Organizatorii te-au rugat să-ţi ocupi locul la opt patruzeci şi cinci.

— Cât de departe de hotel e centrul de conferinţe? întrebă domnul Thomas.

— Chiar peste drum, îl linişti Beth. Mai doreşti vreo informaţie?

— Doar una, replică domnul Thomas. Nu ţi-ar plăcea să vii cu mine?

O luase prin surprindere, ceea ce se întâmpla destul de rar.

— Mi-am dorit întotdeauna să văd Barcelona, recunoscu Beth.

— Acum ai ocazia s-o vezi, îi zâmbi cald domnul Thomas.

— Dar are rost să merg fără nicio treabă?

— Păi, ai putea să te asiguri că ajung la timp la conferinţă luni dimineaţa.

Ea tăcu.

— Speram să te relaxezi puţin cu ocazia asta, continuă domnul Thomas. Am putea merge la operă, să vedem Colecţia Thyssen, să admirăm picturile lui Picasso din prima perioadă, casa unde s-a născut Miró… Pe urmă, am auzit că au o mâncare…

Îţi dai seama că domnul Thomas e atras de tine, nu? Amintindu-şi cuvintele lui Danny, Beth zâmbi:

— Mulţumesc mult, domnule Thomas, dar cred că ar fi mai înţelept să rămân aici şi să mă asigur că totul e în regulă cât lipseşti.

Domnul Thomas se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele:

— Eşti tânără, frumoasă şi deşteaptă, Beth. Nu crezi că Danny ar fi vrut să te mai şi distrezi din când în când? Dumnezeu ştie cât meriţi asta.

— Eşti foarte atent, domnule Thomas, dar încă nu pot lua în considerare…

— Înţeleg, desigur, spuse domnul Thomas. În orice caz, pot să mai aştept să te hotărăşti. Nu ştiu ce avea Danny atât de valoros ca să pot calcula prima de asigurare împotriva amintirii lui.

Beth râse:

— Ar fi opera, galeriile de artă şi vinul cel mai bun în acelaşi pachet şi încă ar mai trebui ceva ca să surprind esenţa lui Danny Cartwright.

— Nu mă dau bătut, zise domnul Thomas. Poate reuşesc să te conving la anul, când prezidez eu conferinţa, la Roma.

— Caravaggio, oftă Beth.

— Caravaggio? repetă nedumerit domnul Thomas.

— Eu şi Danny voiam să ne petrecem luna de miere la St. Tropez, dar asta a fost înainte să afle de Caravaggio de la colegul lui din închisoare, Nick Moncrieff. De fapt, unul din lucrurile pe care mi le-a promis înainte de a muri – Beth nu putea rosti cuvintele *s-a sinucis* – a fost că mă va duce la Roma, ca să-l cunosc şi eu pe signor Caravaggio.

— Nu am nicio şansă, aşa e? îşi dădu seama domnul Thomas.

Ea nu-i răspunse.

*

În aceeaşi seară, Danny şi domnul Munro ajunseră la Geneva. Ieşiră din vamă şi Danny plecă să caute un taxi. Ajunseră cu ajutorul acestuia în faţa hotelului „Les Armeurs", din zona veche a oraşului, aflat lângă catedrală. Şoferul taxiului le recomandase călduros să se cazeze acolo.

Munro îi telefonase lui de Coubertin înainte de a pleca din Scoţia şi preşedintele băncii se învoise să-i primească a doua zi de dimineaţă, la ora zece. Danny avea impresia că pe bătrânul bancher îl amuzase situaţia.

La cină, domnul Munro – Danny nici nu se gândea să i se adreseze spunându-i pe numele mic, Fraser – îl informă pe sir Nicholas ce documente era de aşteptat să li se ceară a doua zi.

— Ne lipseşte vreunul? întrebă Danny.

— Le avem pe toate, îl asigură Munro. Pe toate dacă aţi adus şi cheia cu dumneavoastră.

*

Hugo ridică receptorul telefonului de pe noptieră:

— Da?

— A plecat de dimineaţă la Edinburgh, cu primul tren şi de acolo s-a dus la Dunbroath, informă vocea.

— S-a dus la Munro, sigur.

— L-a vizitat la birou la ora douăsprezece.

— După aceea s-a întors la Londra?

— Nu, a plecat cu Munro la aeroport şi şi-au luat bilete de avion pentru zborul de Geneva. Cred că au aterizat acum o oră.

— Nu te-ai dus cu ei?

— Nu, zise vocea.

— De ce? întrebă tăios Hugo.

— Nu aveam paşaportul la mine.

Hugo închise telefonul, cu ochii la soţia lui, care dormea dusă. Se hotărî să n-o mai trezească.

47

Danny stătea în pat, dar era treaz. Se gândea la situaţia lui precară. Nu numai că nu-şi învinsese vrăjmaşii, ci-şi mai crease şi alţii, care păreau hotărâţi să-l îngenuncheze.

Se sculă devreme, făcu duş şi se îmbrăcă, apoi coborî la masă, unde-l găsi pe Munro aşteptându-l la o măsuţă dintr-un colţ, cu un teanc de documente lângă el. Timp de patruzeci de minute, recapitulară toate întrebările pe care Munro socotea că le-ar fi putut pune de Coubertin. Danny nu-l mai ascultă pe avocat când văzu cine intră în sală şi se aşeză la o masă cu vedere la catedrală, rezervată, mai mult ca sigur, pentru el.

— Dacă de Coubertin vă întreabă acest lucru, cum veţi răspunde, sir Nicholas? îl testă Munro.

— Cred că suntem în compania celui mai mare colecţionar de timbre din lume, şopti Danny.

— Asta înseamnă că prietenul dumneavoastră, domnul Gene Hunsacker, se află aici?

— Exact. Nu cred că e o coincidenţă că a venit la Geneva odată cu noi.

— Nici eu nu cred, întări Munro. Probabil ştie şi că unchiul dumneavoastră este în Geneva.

— Ce pot face? întrebă Danny.

— Pe moment, nu prea mult, zise Munro. Hunsacker se va roti ca un vultur până va afla cine a fost investit cu titlul de moştenitor legitim al colecţiei şi atunci va acţiona.

— E puţin cam gras pentru un vultur, sugeră Danny, dar înţeleg ideea. Ce să-i spun dacă mă întreabă ceva?

— Nimic înainte de a ne întâlni cu de Coubertin.

— Dar Hunsacker mi s-a părut prietenos când ne-am întâlnit ultima dată şi nu părea să-i pese de Hugo, ci de mine, ca potenţial partener de afaceri.

— Nu vă lăsaţi păcălit. Hunsacker va face bucuros afaceri cu moştenitorul pe care Coubertin

îl declară legitim. Probabil că i-a făcut o ofertă şi unchiului dumneavoastră.

Munro se ridică şi ieşi din sală fără să privească deloc în direcţia Iul Hunsacker. Danny îl urmă în hol.

— Cât durează să ajungem la Banque de Coubertin cu taxiul? îl întrebă Munro pe portar.

— Trei-patru minute, depinde de trafic, răspunse omul.

— Şi dacă mergem pe jos?

— Trei minute.

*

Un chelner bătu uşor la uşă:

— *Room service,* anunţă, apoi intră.

Aşeză masa în mijlocul camerei şi ziarul *Telegraph* pe un colţ al ei; era singurul ziar pe care-l citea Margaret Moncrieff dacă nu avea *Scotsman.* Hugo semnă chitanţa, în timp ce Margaret se aşeza şi turna cafea pentru amândoi.

— Crezi că o scoatem la capăt fără cheie, băbuţo? întrebă Hugo.

— Dacă sunt convinşi că testamentul e autentic, spuse Margaret, nu au de ales, pentru că riscă să-i dăm în judecată. Ar face orice ca să evite aşa ceva. Anonimatul e prima grijă a bancherilor elveţieni.

— N-o să vadă nimic în neregulă la testament, spuse Hugo.

— Atunci, pun prinsoare că diseară vom fi proprietarii colecţiei tatălui tău şi nu mai trebuie decât să te înţelegi la preţ cu Hunsacker. La înmormântarea bătrânului ţi-a oferit patruzeci de milioane, aşa că acum sunt sigură că va da cincizeci, aprecie Margaret. De fapt, i-am şi dat instrucţiuni lui Galbraith să redacteze un contract cu suma asta.

— Beneficiarul va fi acela care pune mâna pe colecţie, zise Hugo. Nick trebuie să-şi fi dat seama până acum că suntem aici şi cu ce scop.

— Dar nu poate să ne facă nimic dacă e în Anglia, observă soţia lui.

— Nu-l opreşte nimic să sară în primul avion. N-aş fi surprins dacă ar fi deja aici, zise Hugo, nedorind să admită că aflase de sosirea Iul Nick în Geneva.

— E limpede că ai uitat că nu are voie să plece din ţară. E eliberat condiţionat.

— Eu mi-aş asuma riscul pentru cincizeci de milioane de dolari, spuse Hugo.

— Poate că tu ai face-o, zise Margaret, dar Nick nu ar încălca niciodată un ordin. Şi chiar dacă ar face-o, un telefon ar fi de-ajuns pentru a-l convinge pe de Coubertin pe cine trebuie să ajute: moştenitorul care-l ameninţă cu un proces sau cel care-şi va petrece următorii patru ani la închisoare.

*

Deşi Danny şi Fraser Munro ajunseră mai devreme cu câteva minute la bancă, secretara preşedintelui îi aştepta la intrare ca să-i conducă în sala de consiliu. După ce se aşezară, le oferi câte o ceaşcă de ceai englezesc.

— Eu nu beau aşa ceva, mulţumesc, o refuză cu un zâmbet prietenos domnul Munro.

Danny se întreba dacă înţelesese accentul şi umorul scoţianului.

— Ne puteţi aduce două cafele, interveni el.

Femeia zâmbi şi ieşi pe uşă.

Danny admira un portret al fondatorului Jocurilor Olimpice moderne, când se deschise uşa şi intră moştenitorul acestuia:

— Bună dimineaţa, sir Nicholas, se îndreptă el cu mâna întinsă spre domnul Munro.

— Nu, nu, eu sunt Fraser Munro, reprezentantul juridic al lui sir Nicholas.

— Îmi cer scuze, încercă bătrânul să-şi ascundă stânjeneala. Îmi cer scuze, repetă, zâmbind timid şi strângându-i mâna lui Danny.

— Nu face nimic, domnule baron, replică el. Este o confuzie de înţeles.

De Coubertin se înclină uşor:

— Ca şi mine, sunteţi nepotul unui om măreţ.

Îi invită să stea lângă el la masa de şedinţe:

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă.

— Am avut marea onoare de a-l consilia pe răposatul sir Alexander Moncrieff, zise Munro, iar acum am prilejul de a-l servi pe sir Nicholas.

De Coubertin dădu din cap aşteptând.

— Am venit să revendicăm moştenirea de drept a clientului meu, spuse Munro, deschizând servieta şi aşezând pe masă un paşaport, un certificat de deces şi testamentul lui sir Alexander.

— Mulţumesc, spuse de Coubertin, fără să dea atenţie deloc documentelor. Sir Nicholas, pot să vă întreb dacă sunteţi în posesia cheii pe care v-a lăsat-o bunicul dumneavoastră?

— Da, răspunse Danny.

Îşi desfăcu lănţişorul de la gât şi-i întinse cheia lui de Coubertin, care o studie o clipă, apoi i-o dădu înapoi:

— Domnilor, vă rog să mă urmaţi, rosti el.

— Nu spuneţi nimic, îl sfătui Munro, pe când mergeau în urma preşedintelui. Este clar că urmează instrucţiunile bunicului dumneavoastră.

Străbătură un coridor lung, cu pereţi pe care atârnau alte portrete ale partenerilor din conducerea băncii. Ajunseră la un ascensor mic, în care de Coubertin păşi alături de oaspeţii lui, apăsând butonul marcat -2. Nu spuse nimic până coborâră din lift, când repetă:

— Domnilor, vă rog să mă urmaţi.

Pereţii cu paneluri albastre fuseseră aici înlocuiţi de unii zugrăviţi într-un ocru-tern, iar pe coridorul din cărămidă nu mai era afişat niciun portret. La capătul coridorului era un grilaj cu bare groase, care-i trezi lui Danny amintiri neplăcute. Văzându-l pe preşedinte, un paznic descuie grilajul, apoi îi însoţi pe toţi trei până la o uşă din oţel masiv, cu

două broaşte. De Coubertin scoase o cheie din buzunar, o vârî în lăcaşul de sus şi o răsuci lent. Îi făcu apoi semn lui Danny, care vârî cheia lui în lăcaşul de jos, întorcând-o în acelaşi sens. Paznicul deschise uşa grea, lăsând să se vadă o dungă galbenă de vopsea, marcând pragul. Danny trecu peste dungă şi se pomeni într-o cămăruţă pătrată, căptuşită cu rafturi până-n tavan, pe care erau înghesuite clasoare groase, cu coperţi din piele, pe care erau lipite cartonaşe, indicând ani între 1840 şi 1992.

— Vă rog să veniţi, spuse Danny, luând un clasor dintr-un raft şi începând să-l răsfoiască.

Domnul Munro intră, dar de Coubertin se scuză:

— Nu pot trece dincolo de linia galbenă, aşa e regulamentul băncii. Poate aveţi amabilitatea să-l informaţi pe ofiţerul de pază când doriţi să plecaţi şi după aceea, vă rog să veniţi în sala de consiliu.

Danny şi domnul Munro răsfoiră o parte din clasoare timp de o jumătate de oră şi începură să înţeleagă de ce străbătuse Gene Hunsacker atâta drum, din Texas la Geneva.

— Nu m-am aşteptat, spuse Munro, uitându-se la o coliţă neperforată de timbre de 48 de pence.

— După ce vă uitaţi la asta, veţi înţelege, îi întinse Danny singurul registru nedatat din colecţie.

Munro întoarse încet paginile, recunoscând scrisul ordonat pe care-l văzuse de atâtea ori: coloană după coloană pe care sir Alexander notase fiecare achiziţie, cu data, locul şi numele persoanei de la care cumpărase, precum şi cu preţul plătit. Era catalogul unui colecţionar meticulos. Avocatul i-l dădu apoi lui Danny.

— Înainte de a discuta cu domnul Hunsacker, va trebui să studiaţi atent fiecare înregistrare.

*

Domnul şi doamna Moncrieff au fost conduşi în sala de consiliu la ora trei după-amiază. Baronul de Coubertin stătea la capătul îndepărtat al mesei, încadrat de şase colegi, trei de fiecare parte. Toţi şapte se ridicară în picioare la intrarea oaspeţilor şi nu se aşezară decât după ce doamna Moncrieff luase loc.

— Vă mulţumesc că ne-aţi permis să examinăm testamentul răposatului dumneavoastră tată, ca şi scrisoarea ataşată, începu de Coubertin.

Hugo zâmbi.

— Totuşi, trebuie să vă comunic că, după opinia autorizată a unuia dintre experţii noştri, testamentul nu este autentic.

— Sugeraţi că este un fals? se ridică Hugo supărat.

— Pe moment, domnule Moncrieff, nu sugerăm că dumneavoastră aţi avut cunoştinţă despre aşa ceva. Însă am ajuns la concluzia că documentele prezentate nu îndeplinesc condiţiile necesare validării de către banca noastră.

— Dar… începu Hugo, pe când preşedintele îi dădea înapoi testamentul şi scrisoarea.

— Ne puteţi spune ce anume, în particular, v-a determinat să refuzaţi revendicarea făcută de soţul meu? întrebă Margaret.

— Nu, doamnă, nu putem.

— Atunci aşteptaţi-vă la o citaţie de la avocaţii noştri în cursul zilei, spuse Margaret, punând documentele în servieta soţului şi ridicându-se să plece.

Toţi cei şapte reprezentanţi ai conducerii băncii aşteptară în picioare ca doamna şi domnul Moncrieff să părăsească încăperea.

48

Ducându-se în camera la Danny a doua zi de dimineaţă, Fraser Munro îşi găsi clientul stând turceşte pe podea în halat, înconjurat de hârtii, laptop şi calculator.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, sir Nicholas. Să revin mai târziu?

— Nu, nu, sări Danny în picioare. Intraţi.

— Aţi dormit bine? întrebă Munro, uitându-se la droaia de hârtii de pe jos.

— Nici nu m-am culcat, recunoscu Danny. Am stat treaz toată noaptea, să verific cifrele.

— Şi v-aţi lămurit cumva? întrebă avocatul.

— Aşa sper, răspunse Danny, fiindcă am impresia că Gene Hunsacker nu are îndoieli cu privire la valoarea colecţiei.

— V-aţi făcut o idee…?

— Păi, începu Danny, sunt douăzeci şi trei de mii şi o sută unsprezece timbre, achiziţionate de-a lungul a peste şaptezeci de ani. Bunicul şi-a cumpărat primul timbru în 1920, când avea treisprezece ani, şi a colecţionat până în 1998, s-a oprit doar cu câteva luni înainte de a muri. A cheltuit 13.729.412 lire sterline.

— Nu e de mirare că Hunsacker o consideră cea mai valoroasă colecţie din lume, comentă Munro. Unele timbre sunt incredibil de rare.

Danny aprobă:

— De exemplu, este un timbru american „cu centrul inversat”, cu valoare de doi cenţi, emis în Hawaii, în 1851 şi altul din 1857 din Newfoundland, pe care a plătit 150.000 de dolari în 1978. Probabil, însă, că perla colecţiei lui e un timbru de un cent din Guiana britanică; e din 1856 şi l-a cumpărat cu 800.000 de dolari la o licitaţie din aprilie, 1980. Vestea nu foarte bună este că, probabil, va dura mai mult de un an să evaluăm din nou toate timbrele. Hunsacker ştie asta,

bineînţeles, dar e în favoarea noastră că nu va dori să aştepte un an, pentru că am înţeles dintr-un articol păstrat de bunicul că are un rival, un anume Tomoji Watanabe, comerciant de bunuri de larg consum la Tokyo. Se pare, continuă Danny, aplecându-se să ia un articol decupat dintr-un număr vechi al revistei *Time,* că părerile sunt împărţite: unii zic că japonezul are a doua colecţie ca valoare după a bunicului, alţii sunt de părere că americanul merită locul doi. Problema se va tranşa când unul dintre ei va pune mâna pe colecţia de aici, conchise el, cu registrul inventar în mână.

— Cred că această informaţie vă plasează într-o poziţie foarte puternică, sugeră Munro.

— S-ar putea, zise Danny, dar o colecţie de asemenea amploare – un calcul sumar îmi spune că valorează în jur de cincizeci de milioane de dolari – nu găseşte prea mulţi cumpărători dispuşi s-o achiziţioneze pe loc. În cazul acesta, sunt doar doi şi nu-mi pot permite să supralicitez.

— Nu vă înţeleg, recunoscu Munro.

— Să sperăm că eu voi înţelege bine jocul după ce o să înceapă, fiindcă bănuiesc că următorul nostru vizitator va fi ori chelnerul cu micul dejun, ori domnul Gene Hunsacker, sperând să poată achiziţiona colecţia pe care o vânează de cincisprezece ani. Aşa că ar fi bine să fac un duş şi să mă-mbrac. Nu vreau să creadă că m-am frământat toată noaptea fiindcă nu ştiam cât să-i cer.

*

— Cu domnul Galbraith, vă rog.
— Cine-l caută?
— Hugo Moncrieff.
— Vă fac imediat legătura, domnule.
— Cum a mers la Geneva? întrebă avocatul.
— Am rămas cu mâinile goale.

— Cum se poate? Aveaţi toate documentele care vă susţineau revendicarea, inclusiv testamentul tatălui dumneavoastră.

— De Coubertin a spus că testamentul e fals şi practic ne-a dat afară.

— Dar nu înţeleg, păru Galbraith sincer surprins. A fost examinat de un expert cu autoritate şi a trecut toate testele cunoscute.

— Ei bine, e clar că de Coubertin nu e de acord cu expertul dumitale, aşa că am sunat să te întreb cum trebuie să procedăm în continuare.

— Îl sun imediat pe de Coubertin să-l previn că i se va servi o citaţie la Londra şi la Geneva. Asta-l va face să se mai gândească înainte de a face afaceri cu altcineva, atâta vreme cât nu s-a stabilit la tribunal dacă testamentul e autentic sau nu.

— Poate e cazul să ne mişcăm şi în cealaltă chestiune despre care am vorbit înainte să plec la Geneva.

— În cazul acesta, spuse Galbraith, n-am nevoie decât de numărul zborului cu care a fost nepotul dumneavoastră.

*

Aţi avut dreptate, spuse Munro când Danny ieşi din baie, după douăzeci de minute.

— În legătură cu ce?

— Ne-a vizitat chelnerul, îi arătă avocatul masa pusă, la care Danny se şi aşeză. Un tânăr isteţ, care mi-a furnizat bucuros mai multe informaţii.

— Atunci sigur nu e elveţian, îşi desfăcu Danny şervetul.

— Se pare, continuă Munro, că domnul Hunsacker s-a cazat acum două zile. Conducerea hotelului a trimis o limuzină să-l ia de la avionul lui privat. Contra a zece franci elveţieni, tânărul mi-a mai spus şi că rezervarea americanului la hotel e pe durată neprecizată.

— Investiţie sigură, comentă Danny.

— Ce e interesant e că tot cu aceeaşi limuzină a fost ieri la Banque de Coubertin, unde a avut o întâlnire de patruzeci de minute cu preşedintele.

— Fără îndoială, s-a dus să vadă colecţia.

— Nu, îl contrazise Munro. De Coubertin n-ar lăsa pe nimeni să intre acolo fără permisiunea dumneavoastră. Ar însemna să încalce toate legile băncii pe care o conduce. Şi oricum, n-ar fi fost necesar.

— De ce nu? întrebă Danny.

— Sigur vă aduceţi aminte că la aniversarea de 80 de ani a bunicului, când şi-a expus toată colecţia la Institutul Smithsonian din Washington, una dintre primele persoane care au venit să vadă expoziţia la deschidere a fost domnul Hunsacker.

— Ce v-a spus chelnerul? nu arătă Danny nicio nedumerire.

— Domnul Hunsacker ia micul dejun în camera de deasupra acesteia şi aşteaptă, desigur, să-i bateţi la uşă.

— Atunci o să aibă de aşteptat, fiindcă n-am de gând să fac prima mişcare, spuse Danny.

— Păcat, zise Munro, eu de-abia aşteptam confruntarea. L-am văzut o dată negociind cu bunicul dumneavoastră şi ţineam cu americanul, dar la sfârşit, mă simţeam şi eu ciomăgit.

Danny râse. Atunci se auzi o bătaie la uşă.

— E mai curând decât am crezut.

— Poate e unchiul dumneavoastră, Hugo, cu o nouă citaţie, sugeră Munro.

— Sau chelnerul care a venit să strângă masa. În orice caz, trebuie să strâng hârtiile astea. Nu trebuie ca Hunsacker să creadă că nu ştiu cât valorează colecţia.

Îngenunche pe podea şi Munro îl ajută să strângă teancurile de hârtii răspândite pe jos. Bătaia la uşă se repetă, puţin mai tare. Danny dispăru în baie cu hârtiile, iar Munro se duse să deschidă uşa:

— Bună dimineaţa, domnule Hunsacker, mă bucur să vă revăd. Ne-am cunoscut la Washington, îi întinse avocatul mâna, dar texanul îl ignoră, cu ochii după Danny.

După o clipă, uşa băii se deschise şi Danny ieşi într-un halat al hotelului. Căscă şi se întinse:

— Ce surpriză plăcută, domnule Hunsacker, începu el. Cărui fapt datorăm această onoare neaşteptată?

— Surpriză pe naiba. M-ai văzut ieri la micul dejun. Nu prea trec neobservat, zise Hunsacker. Şi lasă chestia asta cu trezitul de-abia acum, ştiu că ai şi luat micul dejun, continuă ofensiva, cu ochii la o felie de pâine prăjită pe jumătate mâncată.

— V-a costat zece franci elveţieni să aflaţi asta, sunt sigur, surâse Danny. Dar spuneţi-mi de ce vă aflaţi la Geneva, îl îndemnă, lăsându-se să cadă pe singurul scaun comod din cameră.

— Ştii al naibii de bine de ce sunt în Geneva, spuse Hunsacker, aprinzându-şi trabucul.

— Nu se fumează, îi aminti Danny.

— Gogoşi, făcu Hunsacker, scuturând scrum pe covor. Cât vrei?

— Pentru ce, domnule Hunsacker?

— Nu te juca cu mine. Cât vrei?

— Mărturisesc că discutam acest aspect cu avocatul meu chiar înainte să bateţi la uşă şi dânsul mi-a recomandat să mai aştept puţin înainte de a mă implica în vreo tranzacţie.

— De ce să aştepţi? Nu te interesează timbrele.

— E adevărat, spuse Danny, dar poate sunt alţii interesaţi?

— De exemplu, cine?

— De exemplu, domnul Watanabe, insinua Danny.

— Blufezi.

— Asta spunea dânsul de dumneavoastră.

— Deja ai luat legătura cu Watanabe?

— Încă nu, spuse Danny, dar îi aştept telefonul dintr-un moment în altul.

— Spune preţul.

— Şaizeci şi cinci de milioane de dolari, recită Danny.

— Eşti nebun. E dublu faţă de valoarea ei. Cred că-ţi dai seama că sunt singurul om de pe pământ care-şi permite să cumpere toată colecţia. E de-ajuns să dai un telefon ca să descoperi că Watanabe nu se poate pune cu mine.

— Atunci o să destram colecţia, spuse Danny. Domnul Blundell m-a asigurat că galeriile Sotheby's îmi vor garanta un venit substanţial pentru tot restul vieţii, chiar fără să fie nevoie să supraîncarce piaţa de timbre. Atunci şi dumneavoastră şi domnul Watanabe veţi avea ocazia să culegeţi piesele particulare pe care doriţi să vi le adăugaţi la colecţie.

— Iar dumneata vei plăti comision de zece la sută casei de licitaţii pentru fiecare piesă din colecţie, îl ameninţă Hunsacker cu trabucul.

— Să nu uităm de comisionul dumneavoastră de cumpărare de douăzeci la sută, contracară Danny, apoi, brusc, schimbă formula de adresare: Să fim serioşi, Gene, am cu treizeci de ani mai puţin decât dumneata, aşa că nu-s eu ăla care se grăbeşte.

— Sunt dispus să dau cincizeci de milioane, spuse Hunsacker.

Danny se aştepta ca americanul să înceapă negocierea de la patruzeci de milioane, dar nici nu clipi.

— Eu sunt dispus să las preţul la şaizeci.

— O să-l laşi la cincizeci şi cinci, zise Hunsacker.

— Nu pentru un om care a străbătut jumătate de lume în avionul lui particular doar ca să vadă cui îi va reveni colecţia Moncrieff.

— Cincizeci şi cinci, repetă americanul.

— Şaizeci, insistă Danny.

— Nu, limita mea e cincizeci şi cinci şi transfer suma completă la orice bancă din lume, aşa că poate ajunge în contul dumitale în două ore.

— Nu vrei să dăm cu banul pentru încă cinci milioane?

— Nu, fiindcă nu poţi să pierzi. Am zis cincizeci şi cinci. Acceptă sau refuză.

— Cred că o să refuz, se ridică Danny de pe scaun. Călătorie plăcută spre Texas, Gene, şi dă-mi telefon dacă-ţi doreşti un timbru anume din colecţie, înainte de a lua legătura cu domnul Watanabe.

— Bine, OK. Dăm cu banul pentru cinci milioane.

Danny se întoarse spre avocatul lui:

— Aveţi amabilitatea să ne arbitraţi, domnule Munro?

— Desigur, răspunse acesta.

Danny îi întinse o monedă de o liră şi văzu cu surprindere că lui Munro îi tremura mâna când o echilibra pe degetul mare. Apoi o azvârli sus în aer.

— Cap! anunţă Hunsacker.

Moneda ateriza pe covorul gros de lângă şemineu, exact pe dungă.

— Haide să ne-nţelegem la 57.500.000 de dolari, zise Danny.

— Ne-am înţeles, acceptă americanul, aplecându-se să ia moneda şi s-o bage în buzunar.

— Cred că e moneda mea, întinse Danny mâna.

Hunsacker i-o dădu înapoi rânjind:

— Acum dă-mi cheia, Nick, să-mi inspectez bunurile.

— Nu-i nevoie, spuse Danny. În fond, ai văzut toată colecţia când a fost expusă la Washington. Totuşi, o să-ţi dau registrul bunicului, îi întinse el catalogul gros, legat în piele. Cât despre cheie, adăugă, zâmbind, domnul Munro ţi-o va livra în clipa când banii intră în contul meu. Parcă ai zis că durează două ore.

Hunsacker porni spre uşă.

— Gene!

Americanul se întoarse.

— Încearcă să faci transferul înainte să apună soarele la Tokyo.

*

Desmond Galbraith ridică receptorul telefonului de pe birou conectat la linia privată.

— Cineva din personalul hotelului mi-a furnizat informaţia sigură că zboară cu numărul 737 de la British Airways, anunţă Hugo Moncrieff. Avionul pleacă la 8:55 p.m. Şi ajunge la Heathrow la 9:45 p.m.

— Asta-i tot ce trebuie să ştiu, zise Galbraith.

— Noi ne întoarcem la Edinburgh cu primul zbor de mâine dimineaţă.

— Acum de Coubertin o să reflecteze bine înainte de a hotărî cu cine din familia Moncrieff face afaceri.

*

— Doriţi un pahar de şampanie? întrebă stewardesa.

— Nu, mulţumesc, zise Munro, doar un scotch cu sifon.

— Şi dumneavoastră, domnule?

— Eu beau un pahar de şampanie, mulţumesc, ceru Danny, apoi se întoarse, după plecarea tinerei, spre avocat: De ce credeţi că banca nu a luat în serios revendicarea unchiului meu? Doar trebuie să-i fi arătat Iul de Coubertin noul testament.

— Probabil că au detectat ceva care mie mi-a scăpat, spuse Munro.

— De ce nu-l sunaţi pe de Coubertin să-l întrebaţi ce a descoperit?

— N-o să recunoască nici că s-a întâlnit cu unchiul dumneavoastră, cu atât mai puţin că a văzut testamentul bunicului dumneavoastră. Totuşi, având în vedere că acum aveţi aproape

şaizeci de milioane de dolari în bancă, nu doriţi să ne ocupăm de procesele care vi s-au intentat?

— Mă-ntreb ce-ar fi făcut Nick, bâigui Danny, căzând într-un somn adânc.

Munro întoarse capul către clientul lui, dar nu mai insistă, amintindu-şi că sir Nicholas nu închisese deloc ochii noaptea trecută.

Când aterizară pe pista de la Heathrow, Danny se trezi tresărind. Coborî printre primii, alături de Munro. Văzură cu surprindere trei poliţişti în apropierea avionului şi Munro se gândi că nu erau de la pază, pentru că nu aveau mitraliere. Doi dintre poliţişti îl luară pe Danny de pe treapta de jos a avionului, iar al treilea îi răsuci mâinile la spate şi-i puse cătuşe.

— Eşti arestat, Moncrieff, spuse unul dintre ei, pe când îl duceau.

— Sub ce acuzaţie? vru să ştie Munro, dar nu mai primi răspuns, pentru că maşina poliţiei plecase deja în viteză, cu sirena pornită.

Danny se întrebase de multe ori, de la eliberare, când va fi prins. Acum, era doar mirat că-i spuseseră „Moncrieff”.

*

Beth nu mai suporta să se uite la tatăl ei, cu care nu mai vorbise de câteva zile. Cu toate că doctorul o prevenise, nu-i venea să creadă că se topise atât de repede.

Părintele O’Connor îşi vizitase enoriaşul în fiecare zi de când căzuse la pat şi în dimineaţa aceea îi ceruse mamei lui Beth să adune rudele şi prietenii seara lângă patul bolnavului, pentru că nu mai putea amâna maslul.

— Beth.

Vocea tatălui el o surprinse:

— Da, tată, răspunse, luându-l de mână.

— Cine se ocupă de garaj? întrebă el mai mult din buze.

— Trevor Sutton, răspunse ea încet.

— Nu face faţă. Să numeşti repede pe altcineva.

— Da, tată, răspunse ea ascultătoare, fără să-i spună că nimeni altcineva nu voia să-şi asume garajul.

— Suntem singuri? întrebă el după un timp.

— Da, tată. Mama e în sufragerie, vorbeşte cu doamna…

— Doamna Cartwright?

— Da, recunoscu Beth.

— Slavă Domnului, mama ta are bun-simţ. Şi tu l-ai moştenit, adăugă el cu greutate.

Ea zâmbi. Acum, pentru el, până şi efortul de a vorbi părea prea mult.

— Spune-i lui Harry, zâmbi el deodată, sfârşit, că aş vrea să-i văd pe amândoi înainte de a muri.

Beth încetase de o vreme să-i mai repete: „N-o să mori, tată”.

— Sigur că-i spun, tată, îi şopti ea la ureche.

— Vreau să ştie că am greşit.

După încă o pauză lungă, luptându-se să respire, vorbi iar:

— Promite-mi ceva.

— Orice vrei.

El o luă de mână.

— Să lupţi să-l reabilitezi.

Strânsoarea îi slăbi şi mâna i se desfăcu de pe a fiicei lui.

— Aşa o să fac, rosti Beth, deşi ştia că el nu mai putea s-o audă.

49

Avea pe telefonul mobil mai multe mesaje de la biroul lui Munro, cerându-i să-l sune urgent pe avocat, dar erau alte lucruri de care trebuia să se ocupe.

Maşina poliţiei îl dusese pe sir Nicholas peste noapte într-o celulă din secţia Paddington Green din Londra. Domnul Munro plecase cu un taxi la Clubul Caledonian din zona Belgravia. Se învinovăţea că nu-şi amintise că sir Nicholas era eliberat condiţionat şi nu avea voie să părăsească ţara. Poate că uitase pentru că, pur şi simplu, nu se putea gândi la clientul lui ca la un infractor.

Ajungând la clubul lui după ora unsprezece treizeci, o găsi pe domnişoara Davenport aşteptându-l în sala de oaspeţi. Primul lucru, de care trebuia să-şi dea seama foarte repede, era dacă tânăra corespundea aşteptărilor. Ea puse toate întrebările necesare şi domnul Munro spera că sir Nicholas putea să răspundă la toate aşa cum trebuia. Se despărţiră după miezul nopţii, avocatul fiind convins că-şi dădea clientul pe mâini bune.

Nu fusese nevoie ca domnişoara Davenport să-i reamintească lui Munro atitudinea poliţiei faţă de prizonierii eliberaţi condiţionat care încălcau regulamentul. Se făceau puţine excepţii în astfel de cazuri, mal ales dacă prizonierul nu ceruse voie poliţistului care răspundea de el să plece în străinătate. Amândoi avocaţii ştiau prea bine că exista pericolul ca judecătorul să-l trimită pe Nick după gratii, să-şi completeze cei patru ani din condamnare. Desigur, ea dorea să pledeze pentru „circumstanţe atenuante”, dar nu era deloc optimistă cu privire la rezultat. Lui Munro nu-i plăcuseră niciodată avocaţii optimişti. Ea-i promise că-l va suna la Dunbroath de îndată ce se dădea verdictul.

Urcând spre camera lui, Munro află de la băiatul de serviciu că primise mesaj să-şi sune fiul cât mai urgent.

— Galbraith şi-a retras toate citaţiile, şopti Hamish Munro, ca să nu-şi trezească soţia. A retras şi ordinul judecătoresc împotriva lui sir Nicholas, ca să evacueze în treizeci de zile casa din Londra. Asta înseamnă capitulare totală sau îmi scapă mie ceva, tată? întrebă el mai tare, închizând uşa de la baie, după ce intrase cu telefonul.

— Mi-e teamă că-ţi scapă ceva, băiatule. Galbraith a sacrificat doar ce era irelevant ca să se aleagă cu premiul cel mare.

— Adică să convingă tribunalul să autentifice al doilea testament al lui sir Alexander?

— Cam aşa, spuse Munro. Dacă poate dovedi că noul testament al lui sir Alexander, prin care-i lasă totul lui Angus, prevalează asupra testamentului anterior, atunci Hugo Moncrieff şi nu sir Nicholas va moşteni averea, inclusiv un cont de bancă elveţiană de cel puţin 57.500.000 de dolari.

— Galbraith e convins că al doilea testament e autentic, nu?

— Se prea poate, dar ştiu eu pe cineva care nu-i chiar aşa de convins.

— Apropo, tată, Galbraith a sunat iar când plecam de la birou. Voia să ştie când te întorci în Scoţia.

— Chiar aşa? întrebă Munro. Atunci se pune întrebarea: de unde ştia că sunt plecat?

*

— Ţi-am spus că sper să ne revedem, dar nu mă gândeam chiar la o secţie de poliţie ca decor pentru asta, zise Sarah.

De cealaltă parte a măsuţei din lemn, Danny îi zâmbi abătut noii lui avocate. Domnul Munro îi explicase că nu-l putea reprezenta în instanţă în Anglia, ci doar în Scoţia, dar îi putea recomanda…

— Nu, răspunsese Danny, ştiu exact cine doresc să mă reprezinte.

— Sunt flatată că am fost prima ta alegere în materie de consultanţă juridică, adăugă Sarah.

— Aţi fost singura mea alegere, nu cunosc alţi avocaţi, îi scăpă lui Danny, dar regretă imediat ce spusese.

— Şi eu care mă gândeam…

— Iartă-mă, spuse el. Nu asta voiam să spun. Doar că domnul Munro m-a sfătuit…

— Ştiu ce te-a sfătuit domnul Munro, zâmbi Sarah. Acum nu avem timp de pierdut. La ora zece vei sta în faţa judecătorului şi deşi domnul Munro m-a informat în detaliu despre ultimele două zile, am şi eu câteva întrebări să-ţi pun, ca să nu fiu luată prin surprindere în instanţă. Aşa că te rog să fii cinstit, adică să spui adevărul. Ai mai călătorit şi altă dată în străinătate în afară de acest drum la Geneva?

— Nu, răspunse Danny.

— Ai lipsit de la vreo întâlnire cu ofiţerul de poliţie de când al fost eliberat condiţionat?

— La niciuna.

— Ai încercat vreodată să contactezi…

*

— Bună dimineaţa, domnule Galbraith, spuse Munro. Îmi cer scuze că nu v-am căutat mai devreme, dar am impresia că ştiţi prea bine ce m-a reţinut.

— Chiar aşa este, replică Galbraith, şi de aceea trebuia să vorbesc urgent cu dumneavoastră. Aflaţi că deja clientul meu a retras orice acţiune intentată împotriva lui sir Nicholas şi speram ca, în aceste condiţii, clientul dumneavoastră să răspundă la fel de mărinimos şi să-şi retragă citaţia privind autenticitatea celui mai recent testament al bunicului lui.

— Să nu vă aşteptaţi la aşa ceva, i-o reteză tăios Munro. Asta ar însemna ca toată averea să-i revină clientului dumneavoastră, până la ultimul ac.

— Nu mă surprinde răspunsul dumitale, Munro. De fapt, mi-am prevenit deja clientul ce atitudine ai şi nu ne rămâne decât să vă contestăm citaţia insultătoare. Totuşi, adăugă, înainte ca Munro să poată răspunde, pot să sugerez ca acum, când avem de reglat doar disputa cu privire la autenticitatea testamentului, să nu mai tergiversăm lucrurile şi să ne prezentăm la tribunal cât mai curând cu putinţă?

— Domnule Galbraith, îţi reamintesc, respectuos, că nu firma noastră este responsabilă pentru tergiversarea procedurilor. Totuşi, mă bucur că v-aţi schimbat atitudinea, chiar şi atât de târziu.

— Sunt încântat de ce aud, domnule Munro, şi sunt sigur că vă pare bine să aflaţi că asistentul domnului judecător Sanderson m-a sunat de dimineaţă să-mi spună că excelenţa sa are un spaţiu în agendă în prima joi din luna viitoare şi va prezida procesul nostru atunci, dacă sunteţi de acord.

— Dar asta înseamnă că nu am nici zece zile ca să-mi pregătesc cazul, realiză Munro capcana.

— Ca să fiu cinstit, domnule Munro, e vorba să aveţi dovada că testamentul nu este autentic. O aveţi sau n-o aveţi, punctă Galbraith. Dac-o aveţi, judecătorul Sanderson vă dă câştig de cauză şi asta înseamnă că averea îi va reveni clientului dumneavoastră „până la ultimul ac”, ca să vă citez.

*

Danny se uită din boxă la Sarah. Îi răspunsese cinstit la toate întrebările şi era uşurat să constate că pe ea n-o interesa decât ce motiv avusese ca să plece în străinătate. În fond, cum ar fi putut ea să ştie ceva despre răposatul Danny Cartwright? Îl avertizase să se aştepte să fie trimis înapoi la

Belmarsh până la prânz şi să-şi petreacă următorii patru ani în închisoare. Îl sfătuise să pledeze „vinovat”, pentru că nu putea nega că încălcase regulamentul de eliberare condiţionată, aşa că tot ce se putea face era să solicite circumstanţe atenuante.

— Domnule judecător, se ridică Sarah, adresându-i-se judecătorului Callaghan. Clientul meu nu neagă faptul că a încălcat regulamentul, dar a făcut acest lucru doar pentru a-şi apăra drepturile într-o problemă financiară majoră, despre care anticipează că va fi curând ridicată la înaltul Tribunal Scoţian. De asemenea, domnule judecător, doresc să subliniez că în permanenţă, clientul meu a fost acompaniat de distinsul jurist scoţian Fraser Munro, care-l reprezintă în probleme financiare.

Judecătorul notă ceva în carneţel.

— De asemenea, excelenţa voastră poate considera relevant faptul că clientul meu a lipsit din ţară mai puţin de patruzeci şi opt de ore şi că s-a întors de bunăvoie la Londra. Acuzaţia că nu l-a informat pe ofiţerul de poliţie responsabil nu este cu totul îndreptăţită, pentru că i-a telefonat domnişoarei Bennett şi pentru că nu i-a răspuns, i-a lăsat un mesaj. Acest mesaj a fost înregistrat şi poate fi ascultat în instanţă, dacă doriţi. Domnule judecător, această abatere nu este caracteristică, pentru că în nicio altă ocazie clientul meu nu a mai încălcat condiţiile de eliberare. Nu a lipsit şi nici nu a întârziat la vreuna dintre întâlnirile stabilite cu ofiţerul de poliţie care răspunde de el. Aş mai adăuga şi că, de la eliberarea din închisoare, comportamentul clientului meu a fost ireproşabil, cu această unică excepţie. Nu numai că a respectat regulamentul, dar s-a străduit să-şi continue educaţia. În prezent, i s-a oferit un loc ca student la Universitatea din Londra, la facultatea de afaceri. Clientul meu îşi cere scuze pentru orice neplăcere produsă instanţei sau biroului de eliberare

condiţionată şi m-a asigurat că nu va mai acţiona niciodată împotriva regulamentului. În concluzie, domnule judecător, sper că, după ce veţi cântări faptele, veţi fi de acord că trimiterea acestui om înapoi la închisoare nu este de un real folos nimănui.

Sarah închise dosarul din faţa ei, se înclină şi se aşeză. Judecătorul continuă să scrie ceva, apoi lăsă jos stiloul:

— Mulţumesc, domnişoară Davenport, vorbi el. Am nevoie de puţin timp înainte de a da un verdict. Să luăm o mică pauză şi să ne revedem la amiază.

Toată lumea se ridică în picioare. Sarah era nedumerită. De ce avea un judecător cu experienţa lui Callaghan nevoie de timp ca să ia o decizie într-o problemă atât de măruntă? Apoi îşi dădu seama.

*

— Pot vorbi cu domnul preşedinte, vă rog?

— Cine-l caută?

— Fraser Munro.

— Să văd dacă nu e ocupat, domnule Munro. Avocatul aşteptă, bătând darabana cu degetele pe birou.

— Mă bucur să vă aud, domnule Munro, auzi vocea lui de Coubertin. Cu ce vă pot ajuta?

— Doream să vă informez că problema care ne priveşte pe amândoi va fi rezolvată joia viitoare.

— Da, sunt la curent cu noutăţile, spuse de Coubertin, pentru că domnul Desmond Galbraith mi-a dat şi mie telefon şi m-a asigurat că şi clientul lui va accepta întru totul judecata tribunalului. Clientul dumneavoastră este dispus să facă acelaşi lucru?

— Da, răspunse Munro, vă trimit azi în scris o confirmare a poziţiei noastre.

— Vă sunt recunoscător, spuse de Coubertin, şi voi lua legătura cu departamentul nostru juridic. De îndată ce aflăm cine a câştigat, vom depune suma de 57.500.000 de dolari în contul corespunzător.

— Vă mulţumesc, spuse Munro, apoi tuşi uşor. Am putea discuta ceva neoficial?

— Noi, elveţienii, nu prea ne împăcăm cu astfel de discuţii, zise de Coubertin.

— Atunci poate-mi daţi un sfat, ca avocatului răposatului sir Alexander Moncrieff.

— Fac tot posibilul, spuse bancherul, dar nu voi încălca niciodată legea confidenţialităţii, fie clientul viu sau mort.

— Vă înţeleg perfect, îl asigură Munro. Am motive să cred că domnul Hugo Moncrieff v-a făcut o vizită înainte de a vă întâlni cu sir Nicholas Moncrieff, clientul meu şi că aţi avut ocazia să vedeţi documentul care va constitui obiect în instanţă.

De Coubertin tăcu.

— Din tăcerea dumneavoastră, presupun că am dreptate, continuă avocatul.

Baronul tăcea mai departe.

— Cred că aţi văzut copii după ambele testamente atribuite lui sir Alexander. Mai sunteţi pe fir, domnule preşedinte?

— Da, răspunse de Coubertin.

— Faptul că l-aţi primit pe sir Nicholas după ce v-a vizitat domnul Moncrieff mă face să cred că banca dumneavoastră, ca şi mine, nu este convinsă de autenticitatea celui de-al doilea testament. Pentru a evita o neînţelegere, vă spun ce cred: banca dumneavoastră a decis că se află în faţa unui fals.

Auzea respiraţia elveţianului şi continuă:

— Aşa că vă rog să-mi spuneţi şi mie ce aţi văzut la document şi mie mi-a scăpat, astfel că nu pot dovedi că este fals.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, domnule Munro, pentru că aş încălca legea confidenţialităţii.

— M-aş putea adresa altcuiva în această chestiune? insistă Munro.

După o tăcere lungă, de Coubertin răspunse:

— În acord cu politica băncii, am cerut o a doua opinie, din sursă externă.

— Şi-mi puteţi divulga sursa?

— Nu pot, răspunse de Coubertin. Aş dori, dar aş acţiona împotriva politicii băncii noastre.

— Totuşi…

— Totuşi, îi ignoră baronul întreruperea, domnul care ne-a consiliat şi care are o autoritate de necontestat în domeniu încă nu a părăsit Geneva.

*

— Ridicaţi-vă! strigă aprodul la intrarea judecătorului Callaghan în tribunal, la ora douăsprezece fix.

Sarah se întoarse şi-i zâmbi încurajator lui Nick. Acesta stătea în boxă, cu o expresie de resemnare pe chip. Judecătorul se aşeză, scrutând-o pe avocată:

— M-am gândit foarte bine la cazul expus, domnişoară Davenport. Totuşi, trebuie să înţelegeţi că responsabilitatea mea este să mă asigur că prizonierii eliberaţi condiţionat înţeleg că sunt încă prizonieri şi dacă încalcă regulamentul de eliberare, încalcă legea. Desigur, am luat în considerare comportarea clientului dumneavoastră după eliberare, inclusiv eforturile lui de a-şi continua educaţia. Sunt lăudabile, dar nu justifică abuzul de încredere pe care l-a comis. În consecinţă, trebuie sancţionat.

Danny înclină fruntea.

— Moncrieff, i se adresă magistratul, azi voi semna un ordin care prevede să te întorci la

închisoare şi să rămâi acolo patru ani dacă mai încâlci pe viitor vreuna dintre condiţiile de eliberare. Atât cât mai ai de ispăşit din pedeapsă, îţi este interzis să mai călătoreşti în străinătate, sub orice motiv, şi-i vei raporta ofiţerului responsabil o dată pe lună.

Îşi scoase ochelarii şi continuă:

— Moncrieff, de data asta ai avut mult noroc. Balanţa s-a înclinat în favoarea dumitale pentru că ai fost acompaniat, în această nesăbuită excursie peste graniţă, de un jurist experimentat în baroul scoţian, a cărui reputaţie este ireproşabilă.

Sarah zâmbi. Judecătorul Callaghan dăduse câteva telefoane ca să afle ceva ce ea deja ştia.

— Eşti liber, încheie magistratul.

Se ridică, se înclină şi-şi făcu ieşirea. Danny rămase în boxă, cu toate că poliţiştii care-l escortaseră plecaseră de lângă el. Sarah veni spre el pe când aprodul îi deschidea uşiţa boxei, pentru a putea coborî în sală.

— Pot să te invit la masă? o întrebă el.

— Nu, spuse ea, închizându-şi mobilul. Tocmai a sunat domnul Munro, să-ţi transmită să zbori la Edinburgh cu primul avion. Şi nu uita să-l suni pe drum spre aeroport.

50

Danny nu era familiarizat cu termenul „proces cu uşile închise”. Domnul Munro îi explică în amănunt de ce se înţelesese cu domnul Desmond Galbraith să abordeze astfel disputa dintre cele două ramuri ale familiei.

Ambele părţi erau de acord că nu era înţelept să aducă o dispută de familie în atenţia publicului. Galbraith chiar recunoscuse că clientul lui avea oroare de presă, iar Munro îl avertizase pe sir Nicholas că dacă ajungea la un proces cu public, în coloanele ziarelor se va scrie că fusese la închisoare mult mai mult decât că bunicul lui lăsase un testament contestat.

De asemenea, ambele părţi se învoiseră să accepte decizia judecătorului, fără să mai facă recurs. Sir Nicholas şi domnul Hugo Moncrieff semnaseră un acord în acest sens, înainte ca judecătorul să se învoiască să judece cazul.

Danny stătea în sală într-o parte, la o masă, alături de domnul Munro, iar Hugo şi Margaret Moncrieff stăteau la masa din partea cealaltă, alături de Desmond Galbraith. Judecătorul Sanderson stătea la birou în faţa lor. Nimeni nu purta robă, ceea ce le permitea să se simtă mai relaxaţi. Judecătorul începu prin a le reaminti că, deşi era un proces cu uşile închise, decizia ce urma a fi luată avea toată încărcătura legală. Cei doi avocaţi încuviinţară din cap. Ambii fuseseră de acord să dea cazul în seama judecătorului Sanderson.

Magistratul era, după expresia lui Munro „o pasăre bătrână şi înţeleaptă”.

— Domnilor, continuă el. Am luat cunoştinţă de datele acestui caz şi sunt conştient de importanţa mizei pentru fiecare parte. Înainte de a începe, trebuie să vă întreb dacă nu aţi încercat să ajungeţi la un compromis.

Domnul Desmond Galbraith se ridică şi afirmă că sir Alexander scrisese o scrisoare foarte clară, în care declara că dorea să-şi dezmoştenească nepotul după judecarea acestuia la Curtea Marţială iar clientul lui, domnul Hugo Moncrieff, nu dorea decât să ducă la îndeplinire dorinţele răposatului lui tată.

Domnul Munro se ridică şi spuse că nu clientul lui fusese cel care pornise disputa şi că el nu dorise acest conflict, dar, ca şi domnul Hugo Moncrieff, considera imperativ să ducă la îndeplinire dorinţele bunicului lui.

— Literal, adăugă, după o mică pauză.

Judecătorul ridică din umeri şi se resemnă cu ideea că nu se putea ajunge la un compromis între cele două părţi.

— Atunci, să-i dăm drumul, spuse el. Am citit toate hârtiile care mi s-au înaintat. Şi am cântărit toate documentele prezentate ca probe de cele două părţi. Ţinând cont de acestea, vreau să specific de la început ce anume consider relevant pentru caz şi ce cred că este irelevant. Ambele părţi sunt de acord că sir Alexander Moncrieff a semnat un testament pe 17 ianuarie 1997, în care-i lasă averea nepotului lui, Nicholas, pe atunci ofiţer activ, detaşat în Kosovo.

Ridică privirea, aşteptând ca Galbraith şi Munro să aprobe.

— Totuşi, domnul Galbraith, în numele clientului domniei sale, domnul Hugo Moncrieff, afirmă că acest document nu exprimă ultimele dorinţe ale defunctului şi că, mai târziu – judecătorul se uită pe notiţele lui – pe 1 noiembrie, 1998, sir Alexander a întocmit al doilea testament, prin care-i lasă averea fiului lui, Angus. Sir Angus a decedat pe 20 mai, 2002 şi la rândul lui, a lăsat un testament prin care-i cedează întreaga avere fratelui mai mic, Hugo. În plus, domnul Galbraith ne oferă ca probă în favoarea clientului lui o scrisoare scrisă de sir Alexander, prin care acesta

explică de ce şi-a schimbat hotărârea. Domnul Munro nu pune la îndoială autenticitatea semnăturii de pe a doua pagină a scrisorii, dar sugerează că prima pagină a fost redactată, de fapt, mai târziu. Afirmă că, deşi nu aduce nicio probă în sprijinul spuselor lui, adevărul va ieşi la iveală când cel de-al doilea testament se va dovedi inautentic.

De asemenea, domnul Munro a înştiinţat curtea că nu va sugera că sir Alexander nu era „în deplinătatea facultăţilor mintale”, ca să folosesc un termen juridic, la data celui de-al doilea document. Dimpotrivă, domnul Munro şi-a petrecut o seară cu sir Alexander chiar cu o săptămână înainte de moartea acestuia şi după cină, sir Alexander l-a bătut la şah.

Aşa că mă simt obligat să spun că, în opinia mea, singura chestiune de tranşat în această dispută este autenticitatea celui de-al doilea testament, despre care domnul Galbraith afirmă că exprimă ultimele dorinţe ale lui sir Alexander Moncrieff, în timp ce domnul Munro declară, fără prea mare claritate, că este un fals. Sper că veţi considera expunerea mea corectă. Dacă sunteţi de acord, îl rog pe domnul Galbraith să prezinte cazul în favoarea clientului său, domnul Hugo Moncrieff.

Domnul Galbraith se ridică:

— Domnule judecător, noi acceptăm că singura neînţelegere dintre cele două părţi priveşte cel de-al doilea testament, despre care suntem convinşi, aşa cum aţi afirmat, că exprimă ultimele dorinţe ale lui sir Alexander. Oferim testamentul şi scrisoarea ataşată ca probă şi dorim să prezentăm şi un martor, care va aduce lumină definitiv în această chestiune.

— Vă rog, spuse judecătorul Sanderson. Chemaţi-vă martorul.

— Îl chem pe profesorul Nigel Fleming, rosti Galbraith, întorcându-se spre uşă.

Danny se aplecă spre domnul Munro, să-l întrebe dacă-l cunoaşte pe profesor.

— Doar după reputaţie, răspunse Munro, pe când un bărbat înalt şi elegant, cu o coamă de păr cărunt, intră în sală.

Uitându-se la el cum rostea jurământul, Danny îşi aminti de demnitarii care veneau la ei la şcoală să înmâneze premiile. El nu luase premiu niciodată.

— Vă rog să luaţi loc, domnule profesor Fleming, îl invită judecătorul.

Gallbraith rămase în picioare:

— Domnule profesor, mi se pare important ca acest tribunal să se convingă de autoritatea dumneavoastră în domeniul acestui caz, aşa că sper că mă veţi ierta dacă vă pun câteva întrebări despre profesia dumneavoastră.

Profesorul înclină uşor capul.

— Care este funcţia dumneavoastră în prezent?

— Sunt profesor la Catedra de Chimie anorganică a Universităţii din Edinburgh.

— Aţi scris o carte despre relevanţa chimiei în infracţionalitate. Această carte a devenit bibliografia de referinţă la majoritatea facultăţilor de drept din universităţi. Este corect?

— Nu pot vorbi despre „universităţi”, domnule Galbraith, dar aşa stă situaţia la Universitatea din Edinburgh.

— Domnule profesor, aţi fost solicitat de mai multe guverne să le oferiţi expertiză în domeniu?

— Nu vreau să par mai expert decât sunt, domnule Galbraith. De trei ori am fost solicitat să merg să-mi ofer opinia despre autenticitatea unor documente implicate în dispute internaţionale.

— Exact. Domnule profesor, daţi-mi voie să vă întreb dacă aţi fost vreodată solicitat să depuneţi mărturie la tribunal cu privire la autenticitatea unui testament.

— Da, am fost solicitat de şaptesprezece ori.

— Vă rog să spuneţi curţii de câte ori opinia dumneavoastră s-a dovedit justă în asemenea situaţii.

— Nu vreau să sugerez că deciziile la care s-a ajuns au fost determinate exclusiv de opinia mea.

— Frumoasă exprimare, zâmbi formal judecătorul. Totuşi, domnule profesor, întrebarea este de câte ori verdictul a fost în acord cu opinia dumneavoastră.

— De şaisprezece ori, domnule judecător, răspunse profesorul.

— Vă rog să continuaţi, domnule Galbraith, spuse magistratul.

— Aţi avut ocazia să studiaţi testamentul răposatului sir Alexander Moncrieff, care este în dispută în acest caz, domnule profesor?

— Am studiat ambele testamente.

— Vă pot întreba ceva despre al doilea testament?

Profesorul încuviinţă din cap.

— Hârtia pe care este scris testamentul este conformă cu data scrierii?

— Exact ce dată, domnule Galbraith? întrebă judecătorul.

— Noiembrie 1998, excelenţa voastră.

— Da, răspunse profesorul. Am dovezi ştiinţifice că hârtia e din acelaşi soi ca acela folosit pentru primul testament, din 1997.

Judecătorul ridică o sprânceană, dar nu-l întrerupse.

— Panglica roşie ataşată la al doilea testament este, de asemenea, din acelaşi lot?

— Da, am testat ambele panglici şi s-a dovedit că au fost produse în acelaşi timp.

— Şi aţi ajuns la vreo concluzie cu privire la semnătura lui sir Alexander Moncrieff, care apare pe ambele testamente?

— Înainte de a vă răspunde, domnule Galbraith, trebuie să subliniez că nu sunt expert grafolog, dar

vă pot spune că cerneala neagră folosită de semnatar a fost fabricată înainte de 1990.

— Asta înseamnă că puteţi fixa data de producţie a unei cerneli cu marjă de eroare de un an? întrebă judecătorul.

— Uneori şi cu marjă de o lună, răspunse profesorul. De fapt, pot spune că ambele semnături au fost scrise cu o cerneală dintr-o sticlă produsă de firma Waterman's în 1985.

— Acum aş dori să mă refer la maşina de scris utilizată pentru a întocmi al doilea testament, reveni domnul Galbraith. Ce marcă are şi când a apărut pe piaţă?

— Este o Remington Envoy II, care a apărut pe piaţă în 1965.

— Confirmaţi, deci, spuse domnul Galbraith, că hârtia, cerneala, panglica şi maşina de scris erau în uz înainte de noiembrie 1998.

— Este indiscutabil, în opinia mea, spuse profesorul.

— Vă mulţumesc, domnule profesor. Vă rog să aveţi amabilitatea să mai rămâneţi, cred că domnul Munro doreşte să vă pună câteva întrebări.

Munro se ridică fără grabă:

— Nu am întrebări pentru acest martor, domnule judecător.

Judecătorul nu reacţionă, dar nu se întâmplă la fel şi cu domnul Galbraith, care se holbă neîncrezător la adversarul lui. Hugo Moncrieff îi ceru soţiei lui să-i interpreteze cuvintele lui Munro, în timp ce Danny se uita drept înainte, fără să-şi trădeze emoţiile, aşa cum îl instruise avocatul.

— Mai aveţi şi alt martor, domnule Galbraith? întrebă judecătorul.

— Nu, excelenţa voastră. Nu pot decât să presupun că refuzul învăţatului meu coleg de a-l interoga pe profesorul Fleming demonstrează că-i acceptă constatările. Fără discuţie, adăugă după o mică pauză.

Munro nu tresări.

— Domnule Munro, doriţi să vă prezentaţi pledoaria? i se adresă judecătorul.

— O voi face pe scurt, dacă-mi permiteţi, începu avocatul. Profesorul Fleming a confirmat că primul testament al lui sir Alexander, întocmit în favoarea clientului meu, este indiscutabil autentic. Îi acceptăm judecata în această privinţă. Aşa cum aţi afirmat la început, domnule judecător, singura problemă de stabilit în acest tribunal este autenticitatea sau inautenticitatea celui de-al doilea testament, care…

— Domnule judecător, sări Galbraith, oare domnul insinuează că expertiza profesorului poate fi aplicată la primul testament şi eludată convenabil la cel de-al doilea?

— Nu, domnule judecător, replică Munro. Dacă învăţatul meu coleg ar avea puţină răbdare, ar descoperi că nu insinuez aşa ceva. Profesorul a declarat că nu este expert în autentificarea semnăturilor…

— Dar a declarat şi, sări din nou Galbraith, că ambele semnături au fost executate cu o cerneală provenind din aceeaşi sticlă.

— Dar nu au fost executate de aceeaşi mână, interveni Munro.

— Aveţi un expert grafolog? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule judecător.

— Aveţi probe în sprijinul afirmaţiei că semnătura este un fals?

— Nu am, domnule judecător, răspunse domnul Munro.

De data aceasta, judecătorul era mirat de-a binelea.

— Domnule Munro, vreţi să chemaţi un martor în sprijinul afirmaţiilor dumneavoastră?

— Da, domnule judecător. Ca şi stimatul meu coleg, voi chema un singur martor.

Munro făcu o pauză, conştient că toţi, cu excepţia lui Danny, care nici nu clipea, erau curioşi

să afle cine era martorul.

— Îl chem pe domnul Gene Hunsacker.

Uşa se deschise şi texanul masiv îşi făcu loc prin sală. Lui Danny i se părea ceva în neregulă, apoi îşi dădu seama că era prima dată când îl vedea pe Hunsacker fără nelipsitul trabuc.

Americanul rosti jurământul cu voce tunătoare.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Hunsacker, îl pofti judecătorul. Fiind aşa o adunare mică, putem să fim mai puţin formali.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, spuse Hunsacker.

— Nu este nevoie, zise judecătorul. Vă rog, domnule Munro.

Munro se ridică şi-i zâmbi lui Hunsacker:

— Vă rog să aveţi amabilitatea să vă spuneţi numele şi profesia, ca să se consemneze.

— Sunt Gene Hunsacker al treilea şi sunt pensionar.

— Cu ce v-aţi ocupat înainte de a vă pensiona, domnule Hunsacker? întrebă judecătorul.

— Cu una-alta, domnule judecător. Tata, ca şi bunicul, a fost crescător de vite, dar eu nu prea m-am simţit atras de asta, mai ales după ce s-a descoperit petrol pe pământul meu.

— Deci sunteţi petrolist, înţelese judecătorul.

— Nu exact, pentru că la douăzeci şi şapte de ani am vândut pământul unei companii britanice, BP, şi de atunci mi-am petrecut viaţa ocupându-mă de hobby-ul meu.

— Ce interesant! Şi ce… vru să întrebe judecătorul, dar Munro nu-l lăsă:

— Vom ajunge imediat la acest hobby, domnule Hunsacker, spuse el ferm.

Judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie ruşinată.

— Domnule Hunsacker, aţi afirmat că aţi dobândit o avere considerabilă după ce aţi vândut pământul companiei BP şi că nu vă ocupaţi cu petrol.

— Aşa este.

— De asemenea, aş vrea să mai stabilim ca să se consemneze, în ce domenii *nu* sunteţi expert. Sunteţi expert în testamente?

— Nu, domnule, nu sunt.

— Sunteţi expert în hârtie şi cerneluri?

— Nu.

— Sunteţi expert în panglici?

— Am vrut să le desfac din părul unor fete când eram mai tânăr, dar n-am fost niciodată bun la asta, zise Gene.

Munro aşteptă să se potolească râsetele, apoi continuă:

— Atunci, poate sunteţi expert în maşini de scris?

— Nu.

— În semnături?

— Nu, domnule.

— Totuşi, zise Munro, este corect să afirm că sunteţi autoritatea numărul unu în materie de timbre poştale?

— Cred că cel mai sigur e să spui că sunt eu sau Tomoji Watanabe. Depinde cu care dintre noi vorbeşti, spuse Hunsacker.

Judecătorul nu se mai putu abţine:

— Vreţi să explicaţi ce aţi vrut să spuneţi domnule Hunsacker?

— Excelenţa voastră, amândoi colecţionăm timbre de peste patruzeci de ani. Colecţia mea e mai mare, dar, ca să fiu drept cu Tomoji, asta e pentru că-s mai bogat şi de multe ori licitez mai mult ca bietul amărât.

Până şi Margaret Moncrieff râse auzindu-l.

— Eu sunt în consiliul consultativ la Sotheby's, iar Tomoji e la Philips. Eu mi-am expus colecţia la Institutul Smithsonian din Washington DE, el şi-a expus-o la Muzeul Imperial din Tokyo. Aşa că nu vă pot spune cine e autoritatea mondială numărul unu, dar dacă oricare dintre noi ar fi unu, celălalt ar fi doi.

— Mulţumesc, domnule Hunsacker, spuse judecătorul. Domnule Munro, sunt convins că martorul dumneavoastră e un expert în domeniul numit.

— Mulţumesc, domnule judecător, spuse Munro. Domnule Hunsacker, aţi studiat ambele testamente implicate în acest caz?

— Da, domnule.

— Şi care este opinia dumneavoastră profesională despre cel de-al doilea testament, prin care sir Alexander şi-ar lăsa averea fiului lui, Angus?

— E un fals.

Desmond Galbraith era în picioare:

— Înţeleg, domnule Galbraith, îi făcu semn judecătorul să ia loc. Domnule Hunsacker, sper că veţi furniza curţii dovezi concrete în sprijinul afirmaţiei dumneavoastră. Şi prin „dovezi concrete", nu înţeleg o nouă mostră din înţelepciunea dumneavoastră neaoşă.

Lui Hunsacker i se şterse de pe figură zâmbetul jovial. După ce se reculese, vorbi:

— Excelenţa voastră, voi dovedi că al doilea testament al lui sir Alexander este un fals, în termeni incontestabili. Pentru asta vă solicit să aveţi documentul original.

Judecătorul Sanderson se întoarse spre Galbraith, care ridică din umeri şi-i aduse al doilea testament.

— Acum, domnule, zise Hunsacker, vă rog să fiţi amabil să daţi la pagina doi, unde veţi vedea semnătura lui sir Alexander peste un timbru.

— Sugeraţi că este un timbru fals? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule judecător.

— Dar deja aţi afirmat că nu sunteţi expert în semnături, domnule Hunsacker. Ce anume sugeraţi?

— Un lucru evident, atâta vreme cât ştii ce cauţi, spuse Hunsacker.

— Vă rog să mă luminaţi, îi ceru judecătorul, uşor exasperat.

— Maiestatea Sa regina a urcat pe tronul Marii Britanii pe 2 februarie 1952, spuse Hunsacker şi a fost încoronată la Catedrala Westminster pe 2 iunie, 1953. Poşta Regală a emis un timbru cu această ocazie – eu deţin chiar o coliţă comemorativă. Timbrul o înfăţişează pe regină tânără, dar, din pricină că a avut o domnie remarcabil de lungă, Poşta Regală a reeditat emisiunea din când în când, pentru a reflecta faptul că Maiestatea Sa a mai îmbătrânit puţin. Emisiunea de timbru de pe acest testament a apărut în martie, 1999.

Hunsacker se răsuci pe scaun să se uite la Hugo Moncrieff, întrebându-se dacă pricepuse semnificaţia cuvintelor lui. Nu putea fi sigur, dar văzu că Margaret Moncrieff strânsese buzele şi se albea la faţă.

— Domnule judecător, spuse Hunsacker, sir Alexander Moncrieff a murit pe 17 decembrie 1998, cu trei luni *înainte* de emiterea acelui timbru. Aşa că un lucru e sigur: pe chipul reginei nu e semnătura lui.

CARTEA A PATRA
RĂZBUNARE

51

Răzbunarea e o mâncare care se serveşte rece.

Danny băgă în servietă *Legăturile primejdioase,* pe când avionul lui cobora prin blocul de nori fumurii care acoperea Londra. Avea intenţia de a-şi pune la punct răzbunarea rece împotriva celor trei bărbaţi responsabili pentru moartea celui mai bun prieten al lui, pentru faptul că fusese luat de lângă viitoarea lui soţie, Beth, şi împiedicat să-şi crească fiica, pe Christy, şi pus să ispăşească o crimă pe care nu o comisese.

Acum avea resursele financiare de a-i pândi pe îndelete, pe rând şi era hotărât să se răzbune astfel încât, la sfârşit, cei trei să considere moartea o opţiune preferabilă.

— Legaţi-vă centura, domnule, aterizăm pe aeroportul Heathrow.

Danny zâmbi stewardesei care-i întrerupsese şirul gândurilor. Judecătorul Sanderson nu avusese ocazia de a da un verdict în cazul Moncrieff versus Moncrieff, pentru că una dintre părţi îşi retrăsese revendicarea de îndată ce ieşise domnul Gene Hunsacker din sala de judecată.

La cină, la New Club din Edinburgh, domnul Munro îi explicase lui Nick că dacă judecătorul avea motive să creadă că se comisese o infracţiune, nu avea de ales şi trebuia să trimită toate documentele relevante la Biroul Procuraturii Fiscale. Într-o altă parte a oraşului, domnul Desmond Galbraith îşi informa clientul că dacă hârtiile plecau spre Procuratură, nepotul lui nu va fi singurul Moncrieff vârât vreodată după gratii.

Domnul Munro îl sfătuise pe sir Nicholas să nu iniţieze un nou proces, cu toate că Danny nu se îndoia cu privire la responsabilii pentru primirea lui de către poliţişti la întoarcerea de la Geneva.

— Dacă însă unchiul Hugo ne mai face probleme pe viitor, adăugase Munro într-unul din

rarele momente când lăsa garda jos, atunci pică orice înţelegere.

Danny încercase, stângaci, să-i mulţumească domnului Munro pentru ajutorul oferit *de-a lungul anilor* – gândeşte ca Nick – şi răspunsul avocatului îl surprinsese:

— Nu sunt sigur pe cine mi-a plăcut mai mult să-l înving, pe unchiul dumneavoastră Hugo sau pe îngâmfatul ăla de Desmond Galbraith.

Fusese tot un răspuns cu garda jos. Danny se gândise mereu că era norocos să-l aibă pe domnul Munro de partea lui, dar descoperise doar recent ce ar fi însemnat să-l aibă ca duşman.

La cafea, Danny îi ceruse domnului Munro să administreze averea familiei şi să rămână consilierul lui juridic. Avocatul se înclinase adânc:

— Cum doriţi, sir Nicholas.

Danny îl explicase că voia ca domeniul Dunbroathy Hall să fie dat Fondului Naţional Scoţian şi să se aloce toate fondurile necesare pentru întreţinerea acestuia.

— Exact cum a prevăzut bunicul dumneavoastră, spuse Munro. Deşi n-am nicio îndoială că unchiul Hugo ar fi găsit o modalitate ingenioasă de a evita această cheltuială, cu ajutorul domnului Galbraith.

Danny se întreba dacă nu cumva Munro băuse puţin cam mult. Şi habar nu avea cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat ce-i cocea clientul lui altui coleg de breaslă juridică.

Avionul ateriză la Heathrow puţin după ora unsprezece. Ar fi trebuit să prindă zborul de 8:40, dar dormise mai mult dimineaţă, pentru prima dată în câteva săptămâni.

Când se opri avionul, şi-l scoase din minte pe Spencer Craig. Îşi desfăcu centura şi se aşeză la coada pasagerilor care aşteptau să se deschidă uşa avionului. De data asta nu-l mai aştepta niciun poliţist. După ce procesul lor se încheiase înainte de vreme, Hunsacker îl bătuse pe judecător pe

spate şi-i oferise un trabuc. O clipă, judecătorul Sanderson nu-şi mai găsise cuvintele, dar în cele din urmă reuşise să-l refuze, zâmbind politicos.

Danny îi spusese lui Hunsacker că şi dacă ar fi rămas la Geneva, tot s-ar fi ales cu timbrele lui sir Alexander, fiindcă şi Hugo era nerăbdător să i le vândă, probabil la preţ mai mic.

— Dar nu mi-aş fi respectat înţelegerea cu bunicul dumitale, replicase americanul. Acum am făcut şi eu ceva ca să-i răsplătesc bunătatea pe care mi-a arătat-o de-a lungul anilor.

Peste o oră decolă spre Texas în avionul lui particular, cu 173 de clasoare legate în piele. Danny ştia că le va studia pe toată durata călătoriei şi probabil, tot restul vieţii.

Urcându-se în expresul de oraş, se gândi iar la Beth. Îşi dorea cu disperare s-o revadă. Maupassant îi exprimase atât de bine sentimentele: „Ce rost are victoria pe care n-o poţi împărţi cu nimeni?" Dar parcă o auzea pe Beth întrebându-l: „Ce rost are răzbunarea când ai atâtea pentru care să trăieşti?" I-ar fi reamintit de Bernie şi de Nick, care avuseseră şi ei viaţa înainte. Ar fi făcut-o să înţeleagă că banii nu însemnau nimic pentru el. Ar fi dat bucuros până la ultima centimă dacă…

Dacă ar putea da timpul înapoi…

Dacă s-ar fi dus în West End cu o seară mai târziu…

Dacă nu s-ar fi dus în localul acela…

Dacă ar fi ieşit pe uşa din faţă…

Dacă…

*

Expresul ajunse la staţia Paddington după şaptesprezece minute. Se uită la ceas; mai avea două ore până la întâlnirea cu domnişoara Bennett. De data asta, o să ia un taxi şi o să aştepte acolo cu mult înainte de ora fixată. Cuvintele judecătorului îi răsunau încă în urechi: „Astăzi voi semna un

ordin prin care se prevede că vei intra la închisoare pentru patru ani dacă mai încâlci pe viitor vreuna din condiţiile de eliberare”.

Deşi prioritatea lui Danny rămânea egalarea scorului cu cei trei Muşchetari, era hotărât să aloce timp şi pentru învăţătură, ca să-şi îndeplinească promisiunea făcută lui Nick. Chiar începea să se întrebe dacă Spencer Craig nu jucase vreun rol în moartea lui Nick. Oare Leach omorâse pe cine nu trebuia, cum sugerase Marele Al?

Taxiul se opri în faţa casei lui din zona Boltons. Pentru prima dată, Danny se simţea acasă acolo. Plăti cursa şi deschise poarta. Pe pragul lui era lungit un vagabond.

— Asta-i ziua ta norocoasă, spuse el, scoţând portofelul.

Omul purta cămaşă fără guler, în dungi alb-albastre, o pereche de blugi uzaţi şi pantofi negri pe care-i lustruise probabil chiar în ziua aceea. Tresări şi ridică fruntea:

— Bună, Nick.

Danny îl luă în braţe, tocmai când Molly deschidea uşa.

— A zis că vă e prieten, spuse ea cu mâinile în şolduri, dar am preferat să aştepte afară.

— E prietenul meu, confirmă Danny. Molly, ţi-l prezint pe Marele Al.

Molly pregătise deja tocană irlandeză pentru Nick şi cum gătea întotdeauna prea mult, aveau amândoi ce mânca.

— Spune-mi tot, zise Danny după ce se aşezară la masa din bucătărie.

— Nu prea am multe de spus, Nick, zise Marele Al, înfulecând. Şi mie mi-au dat drumul după ce am făcut jumătate din pedeapsă. Slavă Domnului că m-au expediat înainte să fac vreo prostie. Ştii tu… zâmbi el.

— Şi-acum, ce ai de gând? întrebă Danny.

— Încă nimic, da’ ai zis să viu la tine când ies şi speram să mă laşi să rămân peste noapte.

— Rămâi cât vrei, spuse Danny. Menajera mea o să-ţi aranjeze camera de oaspeţi, adăugă surâzând.

— Nu sunt menajera dumneavoastră, zise tăios Molly. Sunt femeia de serviciu şi uneori vă şi gătesc.

— Nu, Molly, acum eşti menajeră şi bucătăreasă, cu zece lire pe oră.

Molly rămase fără grai. Profitând de tăcerea ei neobişnuită, continuă:

— Şi o să-ţi trebuiască un ajutor, acum că stă şi Marele Al cu noi.

— Nu, nu, zise Marele Al. Eu plec după ce-mi găsesc o slujbă.

— N-ai fost şofer în armată? întrebă Danny.

— Am fost şoferul *tău* cinci ani, şopti prietenul lui, făcându-i semn din cap în direcţia lui Molly.

— Atunci asta ţi-e slujba.

— Dar n-aveţi maşină, îi aduse aminte Molly.

— Trebuie să iau una, zise Danny. Şi cine m-ar putea ajuta? îi făcu el cu ochiul Marelui Al. Totdeauna am vrut un BMW. Lucrând la garaj, ştiu modelul exact…

Marele Al duse un deget la buze. Danny ştia că are dreptate. Victoria din ziua precedentă i se urcase la cap şi căzuse repede în vechea lui identitate, o greşeală pe care nu-şi prea permitea s-o facă. Gândeşte ca Danny, poartă-te ca Nick. Se întoarse în lumea lui cea nouă:

— Pentru început, ar fi bine să-ţi cumperi nişte haine, înainte de a te gândi la maşină, îi spuse Marelui Al.

— Şi nişte săpun, adăugă Molly, umplând a treia oară farfuria oaspetelui.

— Poate să te spele Molly pe spate.

— Nu fac aşa ceva, zise ea. Dar mă duc să aranjez o cameră dacă domnul Marele Al va sta aici. Câteva zile.

Îşi scoase şorţul şi plecă din bucătărie. Amândoi începură să râdă. După ce femeia se depărtă,

Marele Al se aplecă spre el:

— Mai vrei să-i aranjezi pe ticăloşii ăia care…

— Da, zise liniştit Danny. Ai apărut la ţanc.

— Când începem?

— Tu fă o baie şi pe urmă du-te şi cumpără-ţi nişte haine, scoase Danny a doua oară portofelul. Între timp, eu mă întâlnesc cu ofiţerul de eliberare condiţionată.

*

— Cum ţi-ai petrecut luna, Nicholas? începu domnişoara Bennett şirul întrebărilor.

Danny încercă să rămână serios:

— M-am ocupat de rezolvarea problemelor familiale de care v-am pomenit luna trecută, zise el.

— Şi a mers totul conform planului?

— Da, mulţumesc, domnişoară Bennett.

— Ţi-ai găsit o slujbă?

— Nu, domnişoară Bennett. În prezent, mă concentrez asupra studierii afacerilor la Universitatea din Londra.

— A, da, mi-aduc aminte. Dar bursa nu-ţi ajunge sigur să trăieşti.

— Mă descurc, spuse el.

— Locuieşti în aceeaşi casă? se întoarse domnişoara Bennett la lista de întrebări.

— Da.

— Înţeleg. Poate o să-ţi fac o vizită, să văd dacă stai într-o locuinţă care îndeplineşte standardul minim de confort.

— Sunteţi binevenită să mă vizitaţi oricând doriţi, spuse Danny.

Ea citi întrebarea următoare:

— Te-ai întovărăşit cu prizonieri care s-au aflat în acelaşi timp cu tine în închisoare?

— Da, răspunse el, conştient că dacă-i ascundea un astfel de lucru, încălca din nou condiţiile de

eliberare. Fostul meu şofer a fost eliberat şi el condiţionat şi în prezent stă cu mine.

— E destul spaţiu în casă pentru amândoi?

— Mai mult decât suficient, mulţumesc.

— Şi el are o slujbă?

— Da, va fi şoferul meu.

— Nicholas, cred că ai prea multe probleme ca să te împăunezi cu un şofer.

— Spun adevărul, domnişoară Bennett, bunicul meu mi-a lăsat o moştenire care-mi permite să angajez un şofer.

Domnişoara Bennett se uită din nou la întrebările trasate de funcţionarii de la Ministerul de Interne. Nu includeau nimic referitor la un şofer personal. Citi din nou:

— Ai fost tentat să comiţi vreo infracţiune de la ultima noastră întâlnire?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Ai luat vreun drog?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Ai nevoie de ajutor de la biroul nostru?

— Nu, mulţumesc, domnişoară Bennett.

Poliţista îşi terminase întrebările, dar nu trecuse decât jumătate din timpul alocat unul interogatoriu.

— De ce nu-mi spui ce-ai făcut luna asta? reluă ea, disperată.

*

— Trebuie să-ţi permit să pleci, folosi Beth eufemismul la care recurgea totdeauna domnul Thomas când concedia pe cineva.

— De ce? întrebă Trevor Sutton. Dacă plec, cine-o să mai fie director? Sau poate ai deja pe cineva în locul meu.

— Nu doresc să te înlocuiesc, îl informă Beth. Dar, de la moartea tatălui meu, garajul a pierdut continuu bani. Nu-mi mai permit să-l menţin aşa,

adăugă, citind scenariul pe care i-l pregătise domnul Thomas.

— Dar nu m-ai lăsat destul să dovedesc că pot să fac treabă, protestă Sutton.

Beth îşi dori să fi fost Danny în locul ei, dar, dacă el ar mai fi fost acolo, nici n-ar fi avut asemenea probleme.

— Dacă mai mergem trei luni ca ultimele trei, dăm faliment, spuse ea.

— Ce trebuie să fac? vru să ştie Sutton, punând coatele pe masă. De un lucru sunt sigur: şeful nu m-ar fi tratat niciodată aşa.

Beth se supără că-l menţionase pe tatăl ei, dar domnul Thomas o sfătuise să încerce să se pună în situaţia lui Trevor, care nu mai lucrase în altă parte decât la garaj, de când terminase şcoala elementară.

— Am vorbit la Monty Hughes, încercă ea să rămână calmă şi m-a asigurat că-ţi va găsi un loc la ei.

Nu adăugă şi că singura slujbă disponibilă la celălalt garaj era una de ajutor de mecanic, ceea ce implica un salariu considerabil mai mic decât avusese Trevor până atunci.

— Foarte bine, spuse el supărat, dar compensaţia? Îmi ştiu drepturile.

— Sunt dispusă să-ţi plătesc salariul pe trei luni, zise ea şi să-ţi dau o recomandare care menţionează că ai fost printre cel mai harnici salariaţi ai noştri.

Şi *cei mai tâmpiţi,* îi zisese Monty Hughes când vorbise cu el. Aşteptând hotărârea lui Trevor, îşi aminti ce zicea Danny, că e prost „doar pentru că nu ştie să facă adunări”. Deschise sertarul biroului tatălui ei şi scoase un teanc de bancnote şi o foaie de hârtie. Sutton se holbă la droaia de bancnote de cincizeci de lire şi-şi linse buzele, încercând să calculeze câţi bani erau acolo. Beth îi întinse contractul pe care i-l redactase domnul Thomas:

— Semnează aici, îi arătă ea linia punctată şi te alegi cu şapte mii de lire. Trevor ezită şi ea încercă să ascundă cu câtă disperare dorea ca el să semneze. I se păru că trece o veşnicie până-l văzu scriind pe linie singurele două cuvinte pe care le ştia mai bine.

Înşfacă banii şi, fără altă vorbă, îi întoarse spatele lui Beth şi ieşi din cameră.

După ce închise uşa, Beth scoase un oftat de uşurare care l-ar fi făcut pe Trevor să înţeleagă că ar fi putut să-i ceară o sumă cu mult mai mare decât şapte mii, deşi, scoţând banii de la bancă, aproape că epuizase contul garajului. Acum nu-i mai rămânea decât să-l vândă cât mai repede.

Tânărul agent imobiliar cu care se consultase o asigurase că garajul valora cel puţin două sute de mii. La urma-urmei, era o proprietate fără ipoteci, într-o locaţie excelentă, aproape de centru. Problemele financiare ale lui Beth s-ar fi rezolvat cu două sute de mii de lire şi i-ar fi rămas destul pentru a-i asigura şi lui Christy educaţia pe care ea şi Danny şi-ar fi dorit-o pentru fiica lor.

52

Danny citea cartea *De ce guvernele măresc impozitele,* de Milton Friedman şi-şi lua notiţe despre ciclul proprietăţii şi efectele echităţii negative când sună telefonul. După două ore de studiu, simţea că orice întrerupere de la ideile profesorului Friedman ar fi bine-venită. Ridică receptorul şi auzi vocea unei femei.

— Bună, Nick. Te sun din trecut.

— Bună, trecutule, răspunse, încercând cu disperare să o recunoască.

— Ai zis că o să vii să mă vezi în turneu. M-am tot uitat în public, dar nu erai acolo.

— Acum unde joci? întrebă el, storcându-şi creierii să-şi amintească numele.

— În Cambridge, la Teatrul de artă.

— Grozav! Ce piesă?

— O *femeie fără importanţă.*

— Tot Oscar Wilde, zise el, conştient că minutele treceau.

— Aşa e că nici măcar nu mai ţii minte cum mă cheamă, Nick?

— Nu fi prostuţă, Katie, îşi aminti el la timp. Cum aş putea să-mi uit dublura favorită?

— Acum am rolul principal şi speram să vii să mă vezi.

— Mi-ar plăcea, zise el, dând paginile agendei, deşi ştia că, în general, avea serile libere. Vineri e bine?

— Cât se poate de bine. Putem petrece weekendul împreună.

— Trebuie să mă întorc la Londra sâmbătă dimineaţă, minţi el, cu ochii la o pagină albă din agendă.

— Atunci o să mai fie o aventură de o noapte, zise Katie. Mă resemnez şi cu asta.

El nu răspunse.

— Piesa începe la şapte şi jumătate. Îţi las un bilet la casă. Vino singur, nu vreau să te împart cu nimeni.

Danny puse jos receptorul, cu ochii la fotografia lui Beth, pe care o ţinea pe un colţ al biroului, într-o ramă de argint.

*

— Vin trei bărbaţi, îl anunţă Molly, privind pe geamul bucătăriei. Par străini.

— Sunt inofensivi, o asigură Danny. Condu-i în camera de zi şi spune-le că vin imediat.

Urcă repede scările să ia din birou cele trei dosare pe care le pregătise în vederea acelei întâlniri şi coborî fără să zăbovească.

Cei trei domni care-l aşteptau arătau absolut identic, cu excepţia vârstei. Purtau costume bleumarin bine croite, cămăşi albe şi cravate neutre şi fiecare avea câte o servietă din piele neagră. Pe stradă, ar fi trecut neobservaţi şi asta le-ar fi făcut plăcere.

— Mă bucur să vă revăd, domnule baron, spuse Danny.

De Coubertin se înclină:

— Suntem mişcaţi că ne-aţi invitat la frumoasa dumneavoastră reşedinţă, sir Nicholas. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe monsieur Bresson, directorul executiv al băncii şi pe monsieur Segat, care se ocupă de conturile cele mai importante.

Danny le strânse tuturor mâinile, în timp ce Molly apărea cu o tavă cu ceai şi biscuiţi.

— Domnilor, spuse Danny, aşezându-se, poate că, pentru început, ar fi bine să mă informaţi cu privire la situaţia curentă a contului meu.

— Desigur, vorbi monsieur Bresson, deschizând un dosar cafeniu, fără etichetă. Primul cont se ridică la cincizeci şi şapte de milioane de dolari, depuşi cu dobândă de 2,75% pe an. În al doilea cont, aveţi puţin mai mult de un milion de dolari.

La bancă, acest cont era cunoscut drept „contul pentru timbre” al bunicului dumneavoastră, pe care-l folosea când dorea să achiziţioneze repede o piesă nouă pentru colecţia lui.

— Puteţi să uniţi cele două conturi, spuse Danny, pentru că eu nu cumpăr timbre.

Bresson dădu din cap.

— Trebuie să vă spun, domnule Bresson, că o dobândă de 2,75% mi se pare inacceptabilă şi în viitor, doresc să-mi folosesc mai bine banii.

— Puteţi să ne spuneţi cum anume? întrebă Segat.

— Da, răspunse Danny. Vreau să investesc în trei domenii – proprietăţi, fonduri şi acţiuni şi poate şi în obligaţiuni de stat, pentru că, întâmplător, acestea asigură o dobândă de 7,12%. De asemenea, voi pune deoparte o sumă, niciodată mai mult de zece la sută din averea mea, pentru speculaţii financiare.

— În aceste condiţii, spuse Segat, sugerez să mutăm banii în trei conturi separate, secrete, şi să numim nişte reprezentanţi din bancă pentru fiecare cont.

— De ce trebuie conturi separate? întrebă Danny.

— După atentatele din 11 septembrie, americanii şi britanicii îi urmăresc pe cei care manevrează sume mari şi nu e bine ca numele dumneavoastră să iasă în evidenţă pe monitoarele lor.

— Foarte just, înţelese el.

— Presupunând că sunteţi de acord cu înfiinţarea acestor noi conturi, continuă Bresson, pot să vă întreb dacă doriţi consultanţă bancară pentru administrarea investiţiilor dumneavoastră? Menţionez acest lucru pentru că avem, de exemplu, peste patruzeci de specialişti în departamentul de proprietăţi – şapte dintre ei lucrează la Londra – care lucrează în mod curent cu sume ce se ridică la circa un miliard de dolari.

Departamentul nostru de investiţii este, însă, considerabil mai mare.

— Intenţionez să profit de expertiza dumneavoastră, spuse Danny. Nu ezitaţi să mă anunţaţi dacă sunteţi de părere că iau vreo decizie greşită. În ultimii doi ani, am urmărit cu atenţie situaţia financiară a douăzeci şi opt de firme particulare şi am decis să investesc ceva capital în nouăsprezece dintre ele.

— Ce politică veţi aplica pentru a achiziţiona acţiuni la aceste firme? întrebă Segat.

— Doresc să cumpăr în tranşe mici, când acţiunile apar pe piaţă. Nu vreau acţiuni agresive, pentru că nu doresc să influenţez piaţa. Şi nici nu doresc să deţin mai mult de doi la sută dintr-o anume companie.

Şi Danny îi întinse lui Bresson lista companiilor pe care le ţinuse sub observaţie dinainte de a fi eliberat din închisoare. Citind lista, Bresson zâmbi:

— Noi înşine suntem atenţi la unele dintre aceste firme, dar mă fascinează că aţi identificat şi câteva pe care nu le luasem încă în considerare.

— Atunci vă rog să le mai verificaţi pe acestea încă o dată şi să mă anunţaţi dacă aveţi vreo îndoială.

Apoi Danny luă unul dintre dosare:

— În privinţa proprietăţilor, intenţionez să fiu mai agresiv, anunţă el. Şi doresc să acţionaţi repede dacă plata pe loc îmi asigură un preţ mai bun.

Bresson îi dădu o carte de vizită. Nu avea nume şi adresă, doar un număr de telefon scris în relief, pe negru:

— Este numărul meu direct. Putem transfera orice sumă doriţi, în orice ţară din lume, prin simpla apăsare a unui buton. Nu trebuie să vă spuneţi numele, apelul e preluat numai dacă vi se identifică vocea.

— Mulţumesc, spuse Danny, punând cartonaşul în buzunarul interior al hainei. De asemenea, vă

cer sfatul într-o chestiune mai presantă, anume cheltuielile mele zilnice. Nu doresc ca agentul fiscal să-şi bage nasul în afacerile mele, dar stau într-o casă mare şi am menajeră şi şofer, cu toate că nu dispun, formal, decât de o bursă universitară, aşa că s-ar putea ca Direcţia de Taxe şi Impozite să mă ia la ochi.

— Pot să vă sugerez ceva? intră în discuţie de Coubertin. Pe vremuri, trimiteam o sută de mii de lire lunar, într-un cont din Londra al bunicului dumneavoastră. Banii proveneau dintr-un fond înfiinţat de noi în numele dumnealui. Bunicul dumneavoastră plătea impozit pentru acest cont şi-şi derula tranzacţiile mai mărunte printr-o firmă înregistrată la Londra.

— Aş dori să rămână acelaşi aranjament, spuse Danny. Cum trebuie să procedez?

De Coubertin extrase un dosar subţire din servietă, luă din el o foaie de hârtie şi-i arătă o linie punctată:

— Dacă semnaţi aici, sir Nicholas, vă asigur că totul se va aranja satisfăcător. Nu trebuie decât să ştiu la ce bancă trebuie să vă transferăm suma lunară.

— Coutts and Co din Strand, spuse el.

— Exact ca bunicul dumneavoastră, remarcă preşedintele.

*

— Cât ne ia să ajungem la Cambridge? îl întrebă Danny pe Marele Al după ce bancherii elveţieni se evaporară.

— În jur de o oră şi jumătate. Aşa că ar trebui să plecăm repede, şefu'.

— Bun, zise el. Mă duc să mă schimb şi să-mi iau câteva lucruri.

— Molly ţi-a făcut deja bagajul, e în portbagaj.

Traficul de vineri seara era aglomerat şi abia după ce ieşiră din oraş reuşi Marele Al să sară de

cincizeci de kilometri la oră. Ajunseră la teatru cu doar zece minute înainte să se ridice cortina.

În ultima vreme, Danny fusese atât de preocupat de testamentul bunicului lui Nick, încât acum venea prima dată la teatru după ce fusese să-l vadă pe Lawrence Davenport în *Importanţa de a fi onest.*

Lawrence Davenport. Deşi începuse să ţească planuri împotriva celor trei duşmani ai lui, de câte ori se gândea la Davenport, îi venea în minte Sarah. Ştia prea bine că, probabil, ar fi fost acum la Belmarsh dacă nu era ea şi mai ştia că trebuia s-o revadă, ca să-i deschidă nişte uşi acum închise pentru el.

Marele Al opri maşina în faţa teatrului:

— La ce oră te-ntorci la Londra, şefu'?

— Încă nu m-am hotărât, spuse el, dar, probabil, după miezul nopţii.

Îşi luă biletul de la casă, dădu trei lire pe un program şi intră în sală cu ultimii spectatori. Se aşeză şi începu să-şi răsfoiască programul. Avusese de gând să citească piesa, dar cartea rămăsese închisă pe biroul lui, în timp ce-şi bătea capul cu Milton Friedman.

Se opri la pagina care prezenta un portret senzual al lui Katie Benson. Spre deosebire de cazul altor actriţe, nu era o fotografie făcută cu zece ani înainte. Îi citi fişa profesională. Era limpede că O *femeie fără importanţă* era cel mai important rol din scurta ei carieră.

Când se ridică încet cortina, Danny se pierdu în altă lume şi se hotărî să meargă mult mai des la teatru. Cât îşi dorea să se bucure alături de Beth! Katie era pe scenă, aranjând nişte flori într-o vază, dar el nu se putea gândi decât la Beth. Totuşi, urmărindu-i jocul, observă că era de calitate şi se lăsă răpit de povestea femeii care-şi bănuia soţul de infidelitate.

La pauză, luă o hotărâre şi Oscar Wilde îl învăţă chiar cum trebuie să facă, în partea a doua a piesei.

Aşteptă să iasă lumea din teatru şi se duse la cabinele actorilor. Portarul îl privi suspicios când întrebă de domnişoara Benson.

— Cum vă numiţi? întrebă.

— Nicholas Moncrieff.

— A, da, vă aşteaptă. Cabina şapte, etajul întâi.

El urcă încet scările şi în faţa uşii, aşteptă un moment, apoi bătu.

— Intră, zise o voce pe care şi-o amintea.

Deschise uşa şi-o găsi pe Katie în faţa oglinzii, doar în chiloţi şi sutien negru. Se demachia.

— Să aştept afară? o întrebă.

— Nu fi prostuţ, dragă. N-am nimic nou să-ţi arăt şi în orice caz, speram să-ţi trezesc nişte amintiri, se întoarse ea cu faţa spre el.

Apoi se ridică şi se îmbrăcă într-o rochie neagră, care o făcea să pară şi mai atrăgătoare.

— Ai fost minunată, zise el stângaci.

— Eşti sigur, dragă? îl scrută ea. Nu pari prea convins.

— Ba da, întări el. Mi-a plăcut mult piesa.

— Ceva nu e în regulă, îşi dădu ea seama.

— Trebuie să mă întorc la Londra. Am nişte afaceri urgente.

— Vineri seara? Zău, Nick, puteai găsi ceva mai bun.

— E doar…

— E vorba de altă femeie, nu?

— Da, recunoscu el.

— Atunci de ce te-ai mai obosit să vii? întrebă ea, întorcându-i spatele supărată.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Să nu mă mai cauţi Nick. Mi-ai arătat foarte clar că sunt o femeie fără importanţă.

53

— Scuze, Şefu' dar mi s-a părut că ai zis după miezu' nopţii, spuse Marele Al, grăbindu-se să-şi termine hamburgerul.

— M-am răzgândit.

— Parcă asta-i o treabă de cucoane.

— Aşa credea şi ea, zise Danny.

După cincisprezece minute, când intrară pe autostradă, deja dormea dus. Nu se trezi până nu se opri maşina, la un semafor de pe şoseaua Mile End. Dacă s-ar fi trezit puţin mai devreme, l-ar fi rugat pe Marele Al s-o ia pe altă rută.

Semaforul arătă verde şi trecură repede, de parcă şi semnele de circulaţie ştiau că Danny n-ar fi trebuit să se afle acolo. Se lăsă pe spate şi închise ochii, deşi ştia că vor trece pe lângă locuri familiare, pe care nu se va putea abţine să nu le privească pe furiş: şcoala Clement Attlee, biserica Sf. Maria şi desigur, garajul Wilson.

Deschise ochii şi-i păru rău:

— Nu se poate, spuse. Al, trage pe dreapta.

Marele Al opri maşina şi întoarse capul să vadă dacă şeful lui se simte bine. Danny privea neîncrezător la ceva de pe partea opusă a străzii. Încerca să-şi dea seama la ce se uita, dar nu observă nimic neobişnuit.

— Aşteaptă aici, spuse Danny, deschizând portiera. Mă întorc în două minute.

Traversă şi rămase pe trotuar, uitându-se la anunţul de pe zid. Scoase din buzunarul interior un pix şi o bucată de hârtie şi scrise numărul aflat sub inscripţia DE VÂNZARE. Când văzu nişte vecini ieşind dintr-un local din apropiere, alergă la maşină şi se urcă în faţă:

— Hai să plecăm de aici, îi zise Marelui Al, fără nicio explicaţie.

*

Danny se gândise să revină sâmbătă dimineaţă, să mai arunce o privire, dar ştia că nu-şi permitea riscul ca vreun cunoscut să creadă măcar că era el.

Începu să-şi facă un plan, pe care-l definitivă până duminică seara. Avea pus la punct fiecare detaliu. Dacă făcea o singură greşeală, cei trei îşi vor da seama ce punea la cale. Dar, înainte ca actorii principali să fie invitaţi în scenă, toate decorurile şi dublurile trebuia să fie la locurile lor.

Luni dimineaţa, când se trezi şi coborî la micul dejun, nu mai citi ziarul *Times.* Îşi repetă în minte ce trebuia să facă, pentru că nu-şi permitea să pună nimic pe hârtie. Dacă procurorul Coroanei, Arnold Pearson, l-ar fi întrebat ce i-a dat Molly să mănânce în dimineaţa aceea, n-ar fi ştiut să-i răspundă. Se retrase în birou şi încuie uşa. Apoi formă numărul de pe cartea de vizită.

— Am nevoie să transfer azi o sumă de bani, foarte repede.

— Am înţeles.

— Am nevoie şi de un sfat în legătură cu achiziţionarea unei proprietăţi.

— Specialistul va lua legătura cu dumneavoastră în cursul zilei.

Danny puse jos receptorul şi se uită la ceas. Funcţionarii nu ajungeau la birou înainte de nouă. Se plimbă prin cameră, repetând întrebările pe care urma să le formuleze. La nouă şi un minut, scoase bucăţica de hârtie din buzunar şi formă numărul.

— Douglas Allen Spiro, auzi o voce somnoroasă.

— Aveţi o proprietate de vânzare pe Mile End, zise el.

— Vi-l dau pe domnul Parker, el se ocupă de zona aceea.

Auzi un clic, apoi altă voce:

— Roger Parker.

— Aveţi o proprietate de vânzare pe Mile End, repetă Danny.

— Avem mai multe în zona aceea, domnule. La care anume vă referiţi?

— Garajul Wilson.

— A, da, un teren de primă mână, fără ipoteci. E proprietatea aceleiaşi familii de peste un secol.

— De când e pe piaţă?

— Nu de mult şi deja mulţi s-au arătat interesaţi.

— De când? repetă Danny.

— De cinci, poate şase luni, recunoscu Parker.

Danny se gândi la tulburarea familiei lui Beth şi înjură pentru el. Nu făcuse nimic să-i ajute. Avea atâtea întrebări, dar domnul Parker nu i-ar fi putut răspunde la ele.

— Ce preţ are?

— Două sute de mii, spuse Parker, sau în jur de această sumă, în care, desigur, sunt incluse şi documentele. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră, domnule?

Danny puse jos receptorul. Se ridică şi se duse la raftul unde avea trei dosare, etichetate „Craig", „Davenport" şi „Payne". Luă dosarul lui Gerald Payne şi căută numărul celui mai tânăr partener din firma Baker, Tremlett şi Smythe, după cum se grăbise procurorul Arnold Pearson să-i informeze pe juraţi. Danny nu avea de gând să vorbească în ziua aceea cu Payne. Trebuia să-l facă să vină la el, disperat, după o afacere. Azi avea de găsit mesagerul. Formă numărul.

— Baker, Tremlett şi Smythe, auzi o voce.

— Am de gând să cumpăr o proprietate pe strada Mile End.

— Vă fac legătura cu departamentul pentru estul capitalei.

Auzi un clic. Oricine-i va răspunde, nu va şti că fusese ales ca mesager şi nu va fi învinuit mai târziu de catastrofă.

— Sunt Gary Hall, spuse o voce. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnule Hall, numele meu este sir Nicholas Moncrieff şi mă întreb – ia-o încet, foarte încet –

dacă am apelat la cine trebuie.

— Spuneţi-mi ce doriţi, domnule, şi voi vedea dacă pot să vă ajut.

— Este o proprietate de vânzare în strada Mile End şi aş dori s-o cumpăr, dar nu vreau să tratez direct cu agentul vânzătorului.

— Înţeleg, domnule. Vă asigur de toată discreţia mea.

Ba eu sper să nu, se gândi Danny.

— La ce număr este pe Mile End?

— Unu patru trei, răspunse Danny. E un garaj, garajul Wilson.

— Cine sunt agenţii văzătorului?

— Douglas Allen Spiro.

— Discut cu cineva de acolo şi aflu detaliile, promise Hall, iar după aceea vă sun.

— Vin mai târziu în zona firmei dumneavoastră. Ce-ar fi să ne întâlnim la o cafea? propuse Danny.

— Cu plăcere, sir Nicholas. Unde doriţi să ne întâlnim?

Danny îşi amintea un singur local aflat în apropiere de birourile Baker, Tremlett şi Smythe.

— La Dorchester, zise. E bine ora douăsprezece?

— Ne vedem acolo la douăsprezece, sir Nicholas.

Danny rămase la birou. Bifă trei rânduri de pe o listă lungă, dar mai avea nevoie şi de alte aranjamente şi actori până se întâlnea cu domnul Hall.

Sună telefonul. Răspunse.

— Bună dimineaţa, sir Nicholas. Sunt reprezentantul băncii la biroul de proprietăţi din Londra.

*

Marele Al îl duse pe Danny în aleea Park Lane şi opri la intrarea hotelului Dorchester chiar după ora 11:30. Danny coborî şi urcă scările:

— Sunt sir Nicholas Moncrieff şi aştept pe cineva la douăsprezece, un domn pe nume Hall. Vrei să-i spui că sunt în hol?

Şi-i întinse portarului o bancnotă de zece lire.

— Sigur că da, domnule, spuse omul, ridicându-şi jobenul.

— Cum te numeşti? întrebă Danny.

— George.

— Mulţumesc, George, spuse el şi intră în hotel pe uşa turnantă.

În hol, se opri puţin de vorbă cu şeful pazei. Află că-l cheamă Walter şi se despărţi de alte zece lire.

Sfătuit de Walter, intră în barul din hol şi aşteptă să vină ospătarul-şef. În cazul acestuia, scoase bancnota de zece lire înainte de a-i solicita să-l conducă la el pe oaspete.

— Nu doriţi să staţi într-un separeu, sir Nicholas? Voi avea grijă ca domnul Hall să fie condus la dumneavoastră de îndată ce soseşte. Doriţi să vă aduc ceva între timp?

— Ziarul *Times* şi o ciocolată fierbinte, spuse Danny.

— Desigur, sir Nicholas.

— Cum te numeşti?

— Mario, domnule.

George, Walter şi Mario făceau acum parte din echipa lui, contra sumei de treizeci de lire. Danny căută pagina de afaceri din *Times,* să-şi verifice investiţiile, în timp ce-l aştepta pe nevinovatul domn Hall. Mario se află lângă el la douăsprezece fără două minute:

— Sir Nicholas, v-a sosit oaspetele.

— Mulţumesc, Mario, rosti el, de parcă ar fi fost un client obişnuit.

— Încântat să vă cunosc, sir Nicholas, zise Hall, aşezându-se în faţa lui.

— Ce beţi, domnule Hall? întrebă Danny.

— O cafea, mulţumesc.

— O cafea şi mie ca de obicei, Mario.

— Desigur, sir Nicholas.

Tânărul cu care se întâlnise purta costum bej, cămaşă verde şi cravată galbenă. Gary Hall ar fi fost respins imediat dacă ar fi concurat pentru o slujbă la Banque de Coubertin. Deschise servieta şi scoase un dosar.

— Cred că am toate informaţiile necesare, sir Nicholas. Strada Mile End, numărul 143 – un garaj aflat în proprietatea domnului Albert Wilson, recent decedat.

Danny păli, gândindu-se ce consecinţe neprevăzute avusese moartea lui Bernie; incidentul acela neprevăzut schimbase atâtea vieţi!

— Vă simţiţi bine, sir Nicholas? întrebă Hall, părând sincer îngrijorat.

— Da, sigur, foarte bine, îşi reveni Danny repede. Ce spuneaţi? întrebă, pe când ospătarul îi aşeza ceaşca de ciocolată caldă în faţă.

— După pensionarea domnului Wilson, afacerea a fost condusă timp de doi ani de o persoană pe nume…

Danny l-ar fi putut ajuta, dar îl lăsă să caute în dosar.

— …Trevor Sutton. Totuşi, în această perioadă s-au acumulat datorii considerabile, astfel că proprietara a hotărât să vândă.

— Proprietara?

— Da, locul este deţinut acum de… – se uită în dosar – o domnişoară Elizabeth Wilson, fiica proprietarului anterior.

— Ce preţ cere? întrebă Danny.

— Spaţiul are aproximativ 170 de metri pătraţi, dar, dacă doriţi să-l cumpăraţi, pot să mă interesez de suprafaţa exactă.

Danny i-ar fi putut spune că avea 160 de metri.

— Este încadrat de un centru de amanet şi de un depozit de covoare turceşti.

— Cât cere pe el? întrebă el din nou.

— A, da scuzaţi-mă. Două sute de mii, cu toate actele, dar cred că-l puteţi cumpăra şi cu o sută

cincizeci de mii. Nu prea a stârnit interes, iar peste drum e un garaj mult mai prosper.

— N-am vreme de târguială, aşa că ascultaţi cu atenţie, spuse Danny. Voi da preţul cerut şi vreau să fac o ofertă şi pentru amanet şi depozitul de covoare.

— Desigur, sir Nicholas, spuse Hall, scriind cu furie. Înainte de a proceda la tranzacţie, trebuie să depuneţi douăzeci de mii de lire, adăugă, după o mică ezitare.

— Domnule Hall, până te întorci dumneata la birou, vor fi două sute de mii de lire în contul clientei.

Tânărul nu păru convins, dar reuşi să zâmbească.

— Şi dă-mi de ştire în legătură cu celelalte două proprietăţi.

— Da, sir Nicholas.

— Şi să fie clar, insistă Danny. Proprietara nu trebuie să ştie că are de-a face cu mine.

— Vă puteţi baza pe discreţia mea, sir Nicholas.

— Aşa sper, zise el, pentru că ultima firmă la care am apelat n-a fost discretă şi m-a pierdut din clientelă.

— Înţeleg, spuse Hall. Cum pot lua legătura cu dumneavoastră?

Danny scoase din portofel o carte de vizită nouă, pe carton de lux.

— Sir Nicholas, vă pot întreba ce reprezentant legal aveţi în această tranzacţie?

Era prima întrebare pe care n-o anticipase. Danny zâmbi:

— Munro, Munro şi Carmichael. Trataţi numai cu domnul Fraser Munro, principalul partener, care se ocupă de toate afacerile mele.

— Desigur, sir Nicholas, spuse Hall, ridicându-se, după ce-şi notase numele avocatului. Mă întorc acum la birou şi vorbesc cu agenţii imobiliari.

Danny se uită cum dispare Hall, lăsând cafeaua neatinsă. Era sigur că la el la birou se va afla în

mai puţin de o oră despre excentricul sir Nicholas Moncrieff, care are mai mulţi bani decât minte. Fără îndoială, îl vor tachina pe Hall că şi-a pierdut dimineaţa; asta până vor descoperi cele două sute de mii de lire sterline transferate în contul clientei.

Deschise mobilul şi formă un număr.

— Da?

— Vreau să transferaţi două sute de mii de lire în contul pentru clienţi al firmei Baker, Tremlett şi Smythe din Londra.

— Am înţeles.

Danny închise, gândindu-se la Gary Hall. Cât de repede va descoperi că doamna Isaac Cohen voia ca soţul ei să vândă magazinul de amanet de mulţi ani, iar depozitul de covoare abia se menţinea în afaceri, iar soţii Kamal sperau să se poată întoarce la Ankara, să stea la bătrâneţe cu fiica şi nepoţii lor.

Mario aşeză discret nota de plată pe masă. Danny îi lăsă un bacşiş generos. Avea nevoie să-şi aducă aminte de el. Trecând pe la recepţie, îi mulţumi şefului pazei.

— A fost plăcerea mea, sir Nicholas. Daţi-mi de ştire dacă vă mai pot fi de folos pe viitor.

— Mulţumesc, Walter. S-ar putea să te mai caut.

Ieşi pe platforma din faţa hotelului. George se repezi să-i deschidă portiera maşinii. Danny îi mai dădu zece lire:

— Mulţumesc, George.

Acum îşi plătise „distribuţia”, pe George, Walter şi Mario. Însă piesa se afla de-abia la sfârşitul primului act.

54

Danny luă de pe raft dosarul etichetat „Davenport” şi-l puse pe birou. Se aşeză şi-l deschise la prima pagină:

Davenport, Lawrence, actor – paginile 2-11
Davenport, Sarah, soră, avocat – paginile 12-16
Duncan, Charlie, producător-paginile 17-20

Căută pagina 17. Un nou actor era pe cale să joace un rol secundar în următorul film al lui Lawrence Davenport. Formă numărul.

— Casa de producţie Charles Duncan.

— Cu domnul Duncan, vă rog.

— Cine-l caută?

— Nick Moncrieff.

— Vă fac legătura, domnule Moncrieff.

— Încerc să-mi aduc aminte de unde vă cunosc, spuse o altă voce.

— La petrecerea de final a piesei *Importanţa dea fi onest.*

— A, da, acum mi-am amintit. Cu ce vă pot ajuta? întrebă vocea, suspicioasă.

— Mă gândesc să investesc în viitoarea dumneavoastră producţie, replică Danny. Un prieten de-al meu a băgat câteva mii în piesa lui Wilde şi mi-a spus că a avut un profit frumos, aşa că m-am gândit că acum ar fi momentul să…

— Nici nu puteaţi suna într-un moment mai potrivit, îl întrerupse Duncan. Am exact ce vă trebuie. De ce nu veniţi la „Ivy” să îmbucăm ceva şi să discutăm problema?

Oare se lăsa cineva dus de astfel de replici? se întrebă Danny.

— Poate sunteţi ocupat, aşa că nu pot şti exact când aveţi timp pentru mine, sugeră el.

— Păi, e amuzant, zise Duncan, dar tocmai mi-am anulat o întâlnire, aşa că sunt liber mâine, dacă puteţi şi dumneavoastră.

— Pot, spuse Danny, apoi întinse capcana. Ce-ar fi să veniţi la localul meu?

— Localul dumneavoastră? nu păru Duncan prea entuziasmat.

— Da, restaurantul Palm Court de la hotelul Dorchester. La ora unu e bine?

— Da, bineînţeles. Ne vedem la unu acolo, acceptă Duncan. Sunteţi *sir* Nicholas, nu?

— Nick e suficient, spuse el, apoi închise şi-şi notă întâlnirea în agendă.

*

Profesorul Amirkhan Mori zâmbi binevoitor amfiteatrului plin. Prezenţa era totdeauna numeroasă la cursurile lui şi nu doar pentru că era înţelept şi învăţat, ci şi pentru că reuşea să-şi transmită ştiinţa cu umor. Danny nu înţelesese de la început că profesorului îi făcea plăcere să-şi provoace studenţii cu afirmaţii şocante, ca să-i vadă cum reacţionează.

— Pentru stabilitatea economică a naţiunii noastre, ar fi fost mai bine ca John Maynard Keynes să nu se fi născut. Nu găsesc nimic de seamă în realizările lui.

Douăzeci de mâini se ridicară imediat.

— Moncrieff, alese profesorul. Ce exemplu ne poţi oferi ca să demonstrezi că moştenirea lui Keynes e totuşi valoroasă?

— A fondat Teatrul de Artă Cambridge, spuse Danny, făcându-i jocul.

— L-a jucat şi pe Orsino în „A douăsprezecea noapte”, când era student, completă Mori. Dar asta a fost înainte să dovedească lumii că e rentabil pentru ţările bogate să investească şi să încurajeze economia naţiunilor în curs de dezvoltare.

Ceasul din spatele lui bătu ora unu.

— M-am săturat de voi, conchise profesorul şi coborî de pe podium, ieşind pe uşă în râsetele şi aplauzele studenţilor.

Danny ştia că nu are timp nici de o gustare la cantină dacă voia să nu întârzie la întâlnirea cu ofiţerul de poliţie, dar când ieşi din amfiteatru, îl văzu pe profesorul Mori aşteptându-l.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, Moncrieff zise el şi fără să aştepte vreun răspuns, porni pe coridor.

Danny îl urmă în biroul lui, pregătit să-şi apere ideile despre Milton Friedman, pentru că ştia că ultimul lui eseu nu era în tonul opiniilor pe care profesorul le exprimase adesea.

— Ia loc, băiete dragă, îl pofti Mori. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar, ca să fiu cinstit, n-am nimic mai de soi. Să trecem la chestiuni mai importante. Voiam să ştiu dacă te-ai gândit să te înscrii la competiţia de eseuri pentru premiul omagial Jennie Lee.

— Nu m-am gândit, recunoscu Danny

— Ar trebui să te gândeşti, îl îndemnă profesorul. Eşti de departe cel mai deştept student din seria ta, ceea ce nu spune mare lucru, dar cred că ai putea câştiga. Dacă ai timp, ar trebui să te gândeşti serios la asta.

— Ce angajament ar implica? întrebă Danny, pentru care educaţia rămânea, totuşi, pe locul doi pe lista de priorităţi.

Profesorul luă o broşură de pe biroul lui şi-i citi pe prima pagină:

— Eseul va avea între zece mii şi douăzeci de mii de cuvinte. Subiectul este la alegerea concurentului şi trebuie predat până la sfârşitul semestrului întâi.

— Sunt flatat că v-aţi gândit la mine, spuse Danny.

— Eu sunt surprins că profesorii tăi de la Loretto nu te-au sfătuit să mergi la Edinburgh sau la Oxford în loc să te înrolezi în armată.

Lui Danny i-ar fi plăcut să-i spună că niciun profesor de la şcoala Clement Attlee nu studiase la Oxford, nici măcar directorul.

— Gândeşte-te şi dă-mi de ştire ce-ai hotărât, încheie profesorul.

— O să mă gândesc, spuse Danny, ridicându-se să plece. Vă mulţumesc, domnule profesor.

Ieşi pe coridor şi o luă la fugă. Alergând afară din clădire, se bucură văzând că Marele Al îl aştepta cu maşina.

*

Pe când Marele Al se strecura prin trafic spre Notting Hill, Danny rumega vorbele profesorului Mori. Depăşeau mereu limita de viteză, fiindcă nu trebuia să întârzie. Danny prefera să plătească o amendă de depăşire de viteză decât să mai stea încă patru ani la Belmarsh. Din păcate, ajunseră la biroul de eliberare condiţionată exact când cobora şi domnişoara Bennett din autobuz. Poliţista se uită la maşină, iar Danny încercă să se ascundă după Marele Al.

— Probabil crede că ai jefuit o bancă şi eu sunt complicele, observă Marele Al.

— Chiar am jefuit o bancă, îi reaminti Danny.

*

Aşteptă mai mult decât de obicei până ieşi domnişoara Bennett şi-i făcu semn să intre la ea în birou. După ce se aşeză pe scaunul de plastic, de partea cealaltă a mesei de pal, începură întrebările:

— Nicholas, în primul rând, îmi poţi explica în a cui maşină ai venit azi?

— În a mea, răspunse el.

— Şi cine era şoferul?

— Şoferul meu.

— Cum poţi să-ţi permiţi un BMW cu şofer când nu ţi-ai declarat altă sursă de venit decât bursa de student? întrebă ea.

— Bunicul mi-a lăsat un fond din care pot lua o sută de mii de lire lunar şi…

— Nicholas, îl întrerupse tăios domnişoara Bennett, aceste întâlniri au drept scop să-ţi dea ocazia să vorbeşti deschis despre problemele pe care le ai, pentru ca eu să-ţi pot oferi sfatul şi ajutorul poliţiei. O să-ţi mai dau o şansă să-mi răspunzi cinstit la întrebări. Dacă mai continui să te porţi aşa frivol, nu mai am de ales şi trebuie să te trec în raportul pentru Ministerul de Interne. Ştim amândoi care ar fi consecinţele acestui fapt pentru tine. Am fost destul de clară?

— Da, domnişoară Bennett, zise Danny, amintindu-şi ce-i spusese Marele Al, care avusese şi el probleme cu ofiţerul responsabil: „Zi-le ce vor s-audă, şefu'. Ai să-ţi faci traiu' mult mai uşor".

— Te mai întreb o dată. A cui este maşina în care erai?

— A omului de la volan, răspunse Danny.

— E prieten cu tine sau lucrezi pentru el?

— L-am cunoscut în armată şi s-a oferit să mă aducă pentru că eram în întârziere.

— Mai ai şi altă sursă de venit în afară de bursa de student?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Aşa mai merge, declară ea. Vezi ce uşor este dacă vrei să cooperezi? Mai ai şi altceva ce vrei să discutăm?

Danny avea multe de spus: întâlnirea cu bancherii elveţieni, proprietatea pe care încerca s-o achiziţioneze, planul pentru Charlie Duncan. Dar nu aminti decât de propunerea domnului Mori:

— Profesorul meu a zis că pot să mă înscriu la competiţia de eseuri pentru premiul omagial Jennie Lee şi voiam să vă cer sfatul în legătură cu asta.

— Crezi că asta-ţi sporeşte şansele de a deveni profesor? zâmbi domnişoara Bennett.

— Da, cred că ar putea fi aşa.

— Atunci te sfătuiesc să te înscrii.

— Mulţumesc mult, domnişoară Bennett.

— Pentru puţin. În fond, pentru asta sunt aici.

*

Vizita neplanificată pe strada Mile End reaprinsese ceea ce ocnaşii numesc „demoni”, în viaţa lui Danny. Să treacă pe acolo în plină zi însemna o provocare şi mai mare şi cu atât mai mult să calce pe treptele tribunalului.

Marele Al vină şi Danny se uită la statuia din mijlocul Curţii Centrale de Justiţie: reprezenta o femeie care cumpănea o balanţă. Când îşi răsfoise agenda să vadă dacă se putea întâlni cu Duncan, îşi amintise cum plănuise să-şi petreacă dimineaţa aceea. Marele Al trecu de intrarea publică, o luă la dreapta la colţul străzii şi opri în spatele clădirii, lângă intrarea vizitatorilor.

Danny trecu de controlul agenţilor de pază şi începu urcuşul lung al treptelor de piatră ce duceau la galeriile către diferitele tribunale. Sus, un funcţionar îmbrăcat într-o robă lungă şi neagră îl întrebă dacă ştia la ce tribunal voia să meargă.

— Numărul patru, răspunse el, iar funcţionarul îi arătă direcţia: s-o ia pe coridor şi să intre pe a doua uşă la dreapta.

Urmă instrucţiunile, ajungând în galeria publicului. O mână de privitori – familia şi prietenii acuzatului şi câţiva curioşi – stăteau pe o bancă în rândul întâi, uitându-se în sală. Nu li se alătură.

Pe Danny nu-l interesa acuzatul. Venise să-şi vadă adversarul pe terenul lui. Se strecură într-un colţ al ultimului rând. Ca un criminal versat, îşi vedea perfect ţinta, în timp ce Spencer Craig ar fi trebuit să se întoarcă spre galerie ca să-l vadă, dar nici atunci nu i-ar fi apărut decât ca o pată neînsemnată în raza vizuală.

Urmări atent mişcările lui Craig, cam ca un boxer care-şi evaluează adversarul, căutându-i slăbiciunile. Craig trăda foarte puţine pentru un ochi de amator. În derularea procesului, apăru evident că era abil, viclean şi lipsit de scrupule,

toate acestea servindu-i perfect profesia; de asemenea, părea dispus să frizeze limita legii dacă asta-l ajuta să câştige, aşa cum Danny aflase pe propria lui piele. Acceptase deja că va trebui să fie în cea mai bună formă la confruntarea finală cu Craig, pentru că adversarul lui era dintre aceia care luptă până la ultima suflare.

Acum, Danny ştia cam tot ce se putea afla despre Spencer Craig, chestiune care-l făcea să fie şi mai prudent. El avea de partea lui premeditarea, plus elementul surpriză, dar urma să joace pe terenul lui Craig, unde el nu era decât un intrus. Totuşi, cu fiecare zi în plus, rolul pe care-l juca devenea o parte din el, astfel încât nimeni din anturajul lui nu se îndoia vreo clipă că avea de-a face cu adevăratul sir Nicholas Moncrieff. Însă Danny ţinuse minte un paragraf din jurnalul lui Nick: dacă ai de luptat cu un inamic versat, atrage-l afară de pe terenul lui, fă-l să se simtă nesigur, pentru că doar aşa îl poţi lua prin surprindere.

Danny se supusese mereu la teste, dar să obţină o invitaţie la o petrecere în lumea teatrului, să dea impresia că e client permanent la Dorchester ca să păcălească un agent imobiliar tânăr şi disperat să încheie o afacere sau să convingă un producător că doreşte să investească în ultima lui piesă nu erau decât primele reprize dintr-un meci lung, în care Craig pornea ca favorit. Dacă lăsa garda jos un singur moment, omul obişnuit cu tribunalele nu va ezita să-l lovească şi de data asta, se va asigura că Danny e trimis la Belmarsh pentru tot restul vieţii.

Trebuia să-l atragă într-o mlaştină fără scăpare pentru avocat. Charlie Duncan l-ar putea ajuta să-l lipsească pe Lawrence Davenport de adoratorii lui; Gary Hall l-ar putea face de râs pe Gerald Payne în faţa colegilor şi prietenilor; dar era nevoie de mai mult pentru ca Spencer Craig să ajungă din avocatul cu perucă şi robă roşie un simplu acuzat, condamnat pentru crimă.

55

— Buna dimineaţa, George, spuse Danny, pe când portarul îi ţinea uşa maşinii.

— Bună dimineaţa, sir Nicholas.

Danny intră degajat în hotel, salutându-l în trecere pe Walter. Faţa lui Mario se lumină când îşi văzu clientul preferat:

— Ciocolată fierbinte şi „Times", sir Nicholas? îl întrebă, când Danny se instala în separeul lui.

— Da, mulţumesc, Mario. Aş mai dori o masă la prânz la ora unu, mâine, într-un loc mai retras.

— Nicio problemă, sir Nicholas.

Danny se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se la întâlnirea pe care urma s-o aibă. Consilierii de la departamentul de proprietăţi al băncii Coubertin îl sunaseră de trei ori în ultima săptămână. Fără conversaţie inutilă, îi comunicau doar fapte şi sfaturi chibzuite, îi dăduseră preţuri realiste pentru centrul de amanet şi depozitul de covoare şi-i atrăseseră atenţia şi că, în spatele proprietăţilor pe care voia să le cumpere, era un teren viran al primăriei. Danny nu le spuse că ştia bine terenul, fiindcă jucase de nenumărate ori fotbal cu Bernie acolo, când erau copii.

De asemenea, consilierii băncii îi spuseseră că primăria destinase terenul construcţiei de locuinţe, dar comitetul local pentru sănătatea şi siguranţa cetăţenilor se opusese, din cauză că era prea aproape de garaj. A doua zi dimineaţă, primise procesele-verbale de la şedinţele de la primărie care-l interesau, într-un plic cafeniu. Danny avea o soluţie pentru problemele lor.

*

— Bună-dimineaţa, sir Nicholas.

Ridică ochii din ziar:

— Bună dimineaţa, domnule Hall, îi făcu semn oaspetelui să ia loc.

Hall scoase din servietă un dosar gros, etichetat „Moncrieff”, din care luă un document şi i-l dădu lui Danny:

— Pentru garajul Wilson, explică. Am făcut schimb de contracte azi-dimineaţă cu domnişoara Wilson.

Inima lui Danny se opri o clipă.

— O tânără fermecătoare, care a părut uşurată să scape de o problemă, zise agentul.

Danny zâmbi. Beth îşi va depune cele 200.000 de lire la banca ei locală, BSBC, cu dobândă de 4,5% pe an, fericindu-i pe bancheri.

— Dar clădirile de lângă garaj? Ai mai progresat cu ele? întrebă.

— Spre surprinderea mea, răspunse Hall, cred că putem încheia contracte pentru amândouă.

Danny nu era aşa de surprins.

— Domnul Isaac a spus că ar da amanetul pentru două sute cincizeci de mii, iar domnul Kamal cere trei sute douăzeci de mii pentru depozitul de covoare. Cu amândouă, v-aţi dubla proprietatea, iar estimările departamentului nostru de investiţii preconizează că aţi putea s-o vindeţi imediat la un preţ de două ori mai mare decât cel de achiziţie.

— Plătiţi-i domnului Isaacs preţul pe care-l cere. Oferiţi-i domnului Kamal trei sute de mii şi urcaţi până la trei sute cincisprezece mii, depozitul de covoare e doar o dată şi jumătate din suprafaţa centrului de amanet.

— Pot să obţin un preţ mai mic, spuse Hall.

— Nici să nu te gândeşti, îl avertiză Danny. Să-nchei ambele tranzacţii în aceeaşi zi, fiindcă dacă află despre ce e vorba, domnul Kamal o să-şi dea seama că poate obţine mult mai mult pe depozit.

— S-a’nţeles, îşi notă Hall.

— După ce închei ambele tranzacţii, dă-mi imediat de ştire, ca să negociez cu primăria şi

terenul viran din spate.

— Vă putem desena şi nişte planuri de dezvoltare înainte de a-i aborda, propuse Hall. Locul e ideal pentru un bloc de birouri sau un supermarket.

— Nu desenaţi nimic, domnule Hall, spuse Danny ferm. V-aţi pierde timpul şi mi-aţi cheltui banii degeaba.

Hall păru un pic îngrijorat.

— Dacă vă uitaţi, o să vedeţi că e un supermarket Sainsbury la doar o sută de metri distanţă şi dacă studiaţi activitatea primăriei, o să observaţi că planul lor de dezvoltare pe zece ani nu prevede aprobări decât pentru construcţia de locuinţe cu preţuri rezonabile. Din experienţa mea, îţi spun că te poţi înţelege cu autorităţile locale doar dacă le faci să creadă că nu e propunerea ta, ci ideea lor. Nu te lăcomi. Asta-i altă greşeală pe care a făcut-o ultimul meu agent.

— O să ţin minte, se angajă Hall.

Consilierii lui Danny îşi făcuseră treaba atât de bine, încât nu avea nicio dificultate în a-l încolţi pe agent:

— Între timp, continuă, depun azi cinci sute patruzeci de mii de lire în contul firmei, ca să poţi încheia ambele tranzacţii foarte repede. Nu uita, amândouă în aceeaşi zi, să nu ştie unul de altul şi în niciun caz să nu afle despre mine.

— N-o să vă dezamăgesc, declară Hall.

— Aşa sper, replică Danny. Dacă-ţi reuşeşte această mică afacere, am de gând să-ţi propun ceva mult mai interesant. Dar există şi un element de risc, aşa că va fi nevoie de sprijinul unuia din partenerii firmei, de preferinţă unul mai tânăr, cu tupeu şi imaginaţie.

— Cunosc omul potrivit, zise Hall.

Danny nu-i spuse că, de fapt, îl cunoştea şi el.

*

— Ce mai faci, Beth? se ridică Alex Redmayne s-o întâmpine, împingându-i un scaun confortabil lângă şemineu.

— Bine, mulţumesc, domnule Redmayne.

Alex zâmbi şi se aşeză lângă ea:

— Pe Danny n-am reuşit să-l conving să-mi spună Alex, spuse el, deşi îmi place să cred că devenisem prieteni. Poate cu tine o să am mai mult succes.

— Adevărul, domnule Redmayne, este că Danny era şi mai timid decât mine; timid şi încăpăţânat. Să nu credeţi că dacă nu vă spunea pe numele mic nu vă considera prieten.

— Îmi pare rău că nu-mi spune asta chiar el, declară Alex, deşi am fost încântat când mi-ai scris că vrei să mă vezi.

— Am vrut să vă cer sfatul, spuse Beth, dar până acum nu am avut posibilitatea să vin.

Alex se aplecă şi-o luă de mână, zâmbind când îi văzu inelul de logodnă:

— Cu ce te pot ajuta?

— Aş dori să vă spun că s-a întâmplat ceva ciudat când am fost la Belmarsh să iau lucrurile lui Danny.

— Trebuie să fi fost o experienţă groaznică, spuse Alex.

— Într-un fel, a fost mai rău ca la înmormântare, recunoscu Beth. Dar la plecare, m-am întâlnit cu domnul Pascoe.

— Te-ai întâlnit sau te aştepta el? se interesă avocatul.

— Poate mă aştepta, dar nu sunt sigură. E vreo diferenţă?

— Foarte mare, spuse Alex. Ray Pascoe e un om drept şi decent, care nu s-a îndoit niciodată de nevinovăţia lui Danny. O dată, mi-a spus că a cunoscut o mie de criminali, dar Danny nu a fost unul dintre ei. Şi ce ţi-a spus?

— Asta e ciudat, îşi aminti Beth. Mi-a spus că are impresia că lui Danny i-ar plăcea să fie

reabilitat. „I-ar plăcea”, nu „I-ar fi plăcut”. Nu vi se pare ciudat?

— Probabil i-a scăpat, zise Alex. Nu ai insistat să afli ce voia?

— Nu, răspunse ea. Până să mă gândesc, plecase.

Alex reflectă o vreme la cuvintele lui Pascoe:

— Nu poţi face decât un singur lucru dacă speri să-l reabilitezi pe Danny, o sfătui el. Poţi să depui cerere la regină pentru graţiere regală.

— Graţiere regală?

— Da. Dacă lorzii din parlament pot fi convinşi că s-a comis o nedreptate, lordul cancelar îi poate recomanda reginei să inverseze decizia de la recurs. Era o practică frecventă pe vremea pedepsei capitale, dar acum e mai rară.

— Şi ce şanse aş avea cu procesul lui Danny? întrebă Beth.

— O cerere de graţiere se aprobă rar, cu toate că sunt multe persoane, unele sus-puse, care consideră că Danny a fost nedreptăţit, aşa cum cred şi eu.

— Domnule Redmayne, poate aţi uitat că eram în local când Craig a stârnit cearta, eram pe alee când l-a atacat pe Danny şi-l ţineam în braţe pe Bernie când mi-a spus că domnul Craig l-a înjunghiat. Asta e versiunea mea, care nu s-a schimbat, nu pentru că mi-am pregătit-o dinainte, cum a sugerat domnul Pearson, ci fiindcă am spus adevărul. Mai sunt încă trei oameni care ştiu că n-am minţit, iar al patrulea – Toby Mortimer – a confirmat spusele mele cu doar câteva zile înainte de a-şi lua viaţa, dar cu toate eforturile dumneavoastră de la recurs, judecătorul nu a vrut să asculte caseta. De ce ar sta lucrurile altfel dacă reluăm procesul?

Alex simţi reproşul lui Beth şi stătu puţin să-şi revină.

— Dacă ai putea pune pe picioare o campanie de sprijin al lui Danny printre prietenii lui, reuşi el

să spună, aşa cum ai făcut când era la închisoare, va fi un scandal public dacă nu se redeschide cazul. Dar, Beth, dacă te hotărăşti s-o apuci pe calea asta, va fi un drum lung şi istovitor şi cu toate că eu mi-aş oferi serviciile gratis, tot te-ar costa destul.

— Banii nu mai sunt o problemă, spuse ea încrezătoare. Recent, am reuşit să vând garajul la un preţ mult mai bun decât speram. Am pus deoparte o jumătate din sumă pentru educaţia lui Christy, pentru că Danny voia să aibă o şansă mai bună decât avusese el în copilărie. Aş cheltui bucuroasă restul banilor ca să încerc să redeschid procesul, dacă dumneavoastră credeţi că avem cea mai mică şansă să-l reabilităm.

Alex se aplecă din nou şi-i luă mâna:

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Orice întrebare. De câte ori vorbea de dumneavoastră, Danny spunea: „E un giuvaier, poţi să-i spui tot".

— Consider asta un mare compliment, Beth. Aş vrea să te întreb ceva care-mi stă de mai multă vreme pe inimă.

Beth se ridică, cu obrajii îmbujoraţi de căldura focului.

— Eşti o tânără frumoasă, Beth, şi ai calităţi rare pe care Danny le-a văzut. Dar nu crezi că ar fi momentul să mergi mai departe? Au trecut şase luni de la moartea lui Danny.

— Şapte luni, două săptămâni şi cinci zile, aplecă ea capul.

— Doar n-o să-l jeleşti tot restul vieţii? Crezi că el ar fi vrut asta?

— Nu, spuse ea. El chiar a încercat să se separe de mine când a pierdut recursul, dar n-a fost din inimă, domnule Redmayne.

— Cum poţi fi sigură?

Ea deschise poşeta şi luă din ea ultima scrisoare a lui Danny. I-o întinse avocatului.

— E aproape imposibil de citit, observă el.

— De ce?

— Ştii răspunsul, Beth. Lacrimile tale…

— Nu, domnule Redmayne, nu sunt lacrimile mele. Deşi am citit scrisoarea în fiecare zi a ultimului an, lacrimile acelea n-au fost vărsate de mine, ci de omul care a scris scrisoarea. Am fi avut o viaţă împreună chiar dacă ne-am fi petrecut doar o zi pe lună unul cu celălalt. Aş fi aşteptat bucuroasă douăzeci de ani sau mai mult, în speranţa că-mi voi putea petrece restul vieţii cu singurul bărbat pe care-l voi iubi vreodată. L-am adorat pe Danny de când l-am cunoscut şi nimeni nu-i poate lua locul. Ştiu că nu pot să-l aduc înapoi, dar dacă reuşesc să dovedesc lumii că a fost nevinovat, e destul, prea destul.

Alex se ridică şi se duse spre birou să ia un dosar. Nu voia să vadă Beth lacrimile care-i brăzdau obrajii. Se uită pe geam la statuia femeii oarbe, balansând talgerele dreptăţii.

— O să-i scriu astăzi lordului cancelar, zise încet.

— Mulţumesc, Alex.

56

Danny stătea la masa din colţ cu cincisprezece minute înainte de a apărea Charlie Duncan. Mario alesese un loc ideal, unde nu-i putea auzi nimeni. Danny avea multe întrebări pe care şi le fixase în memorie, aşa că liniştea îi folosea.

Studie meniul, ca să-i fie familiar la venirea oaspetelui. Bănuia că Duncan va ajunge la timp; în fond era disperat după o investiţie. Poate că, în viitor, avea să-şi dea seama de ce fusese invitat, de fapt.

La unu fără două minute, Charlie Duncan intră în restaurantul Palm Court, în cămaşă fără guler şi cu ţigara în gură. Fuma Bateman cartonate. Ospătarul-şef discută discret cu el, apoi îi oferi o scrumieră. Duncan îşi strivi ţigara, în timp ce ospătarul scoase dintr-un sertar trei cravate în dungi, toate contrastând violent cu trandafiriul cămăşii lui Duncan. Danny îşi reţinu zâmbetul. Dacă ar fi fost un meci de tenis, ar fi început în avantaj. Ospătarul-şef îl însoţi pe Duncan la masa lui Danny, care hotărî să-i dubleze bacşişul.

Se ridică şi dădu mâna cu Duncan, ai cărui obraji erau acum la fel de trandafirii ca şi cămaşa.

— Se vede că eşti obişnuit cu localul, remarcă el, aşezându-se. Te cunoaşte toată lumea.

— Tata şi bunicul trăgeau aici când veneau din Scoţia, spuse Danny. Face parte din tradiţia familiei.

— Şi cu ce te ocupi, Nick? întrebă Duncan, uitându-se pe meniu. Nu-mi aduc aminte să te fi văzut des pe la teatru.

— Am lucrat în armată, răspunse Danny, aşa că am fost plecat mult timp din ţară. Dar, de la moartea tatălui meu, am preluat administrarea averii familiei.

— Şi n-ai mai investit în teatru până acum? întrebă Duncan, pe când somelierul îi arăta o sticlă

de vin lui Danny, care studie un moment eticheta, apoi dădu din cap.

— Ce doriţi să mâncaţi astăzi, sir Nicholas? întrebă Mario.

— Ca de obicei, răspunse el. Şi să fie mai în sânge, adăugă, amintindu-şi că Nick le servise o dată replica asta puşcăriaşilor care dădeau tăvile la cantina din Belmarsh.

Se râsese atât, că Nick fusese cât pe ce să fie scos la raport. Somelierul îi turnă lui Danny puţin vin în pahar. El adulmecă buchetul, sorbi, apoi dădu iar din cap, aşa cum îl învăţase Nick în celula lor, cu apă şi pahare de plastic.

— Iau şi eu acelaşi lucru, închise Duncan meniul, întinzându-i-l chelnerului. Dar a mea să fie mai pătrunsă.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, spuse Danny, n-am mai investit până acum într-o piesă. M-ar fascina să aflu cum se operează în lumea ta.

— Prima dată, producătorul trebuie să identifice o piesă, începu Duncan. Ori una nouă, de preferinţă de un autor consacrat, ori o montare a unui clasic. Următoarea problemă e să găseşti o vedetă.

— Ca Lawrence Davenport? întrebă Danny, umplând paharul lui Duncan.

— Nu, el a fost o excepţie. Larry Davenport nu e actor de teatru. Se descurcă doar la comedii uşoare, dacă are în spate o distribuţie puternică.

— Dar poate umple un teatru?

— Pe la sfârşitul stagiunii, se cam subţiase publicul, recunoscu Duncan, fiindcă se terminaseră fanii doctorului Beresford. Cinstit, dacă nu mai joacă la televizor, în curând n-o să mai aducă public nici cât să umpli o cabină telefonică.

— Şi cum se fac finanţările? întrebă Danny, după ce obţinuse răspunsuri la trei dintre întrebările lui.

— Ca să montezi o piesă în West End în zilele noastre, te costă patru-cinci sute de mii de lire. Aşa

că, după ce producătorul s-a hotărât asupra piesei, a angajat vedeta şi a închiriat teatrul – uneori nu poţi să faci toate trei lucrurile astea deodată – se bazează pe îngerii lui păzitori ca să acumuleze capitalul.

— Tu câţi îngeri ai? întrebă Danny.

— Fiecare producător are o listă, pe care o păzeşte ca pe bijuteriile Coroanei. Eu am în jur de şaptezeci de îngeri care investesc regulat în producţiile mele, spuse Duncan, primindu-şi friptura.

— Şi cât investeşte cineva, în medie? se interesă Danny, turnându-i din nou vin.

— În jur de zece mii de lire, la o producţie normală.

— Deci ai nevoie de cincizeci de îngeri la o piesă.

— Eşti bun la cifre, nu? remarcă Duncan, tăindu-şi friptura.

Danny înjură în gând. Nu avusese de gând să-şi deconspire calităţile. Trecu repede mai departe:

— Şi cum face un înger un profit?

— Dacă teatrul e plin şaizeci la sută toată stagiunea, îşi recuperează banii. Peste procentul ăsta, poate face un profit frumos. Sub procent, poate să-şi piardă şi cămaşa de pe el.

— Şi vedetele cât sunt plătite? întrebă Danny.

— Prost, faţă de standardele lor. Uneori, doar cu cinci sute pe săptămână. De aceea, majoritatea preferă să lucreze în televiziune, să facă reclame sau chiar dublaj de voce, în loc să se implice în actoria adevărată. Pe Larry Davenport l-am plătit doar cu o mie.

— O mie de lire pe săptămână? repetă Danny. Sunt uimit că s-a deranjat să iasă pe uşă pentru atât de puţin.

— Şi noi am fost uimiţi, recunoscu Duncan, pe când chelnerul golea sticla în pahare.

Se uită la Danny şi el dădu din cap, comandând încă o sticlă.

— Bun vin, făcu Duncan şi Danny încuviinţă. Problema lui Larry e că n-a avut prea multe oferte în ultimul timp şi măcar, *Onestul* i-a ţinut numele pe afişe câteva săptămâni. Vedetele din seriale, la fel ca fotbaliştii, se-nvaţă repede să câştige mii de lire pe săptămână, plus stilul de viaţă aferent. Dar când se închide robinetul, chiar dacă au achiziţionat nişte bunuri, pot rămâne repede fără bani lichizi. Asta e o problemă pentru mulţi actori, mai ales pentru cei care se lasă pe seama norocului şi nu pun ceva deoparte pentru zile negre, apoi se trezesc că au de plătit facturi foarte mari.

Încă un răspuns pentru Danny.

— Şi acum, ce pui la cale? întrebă, cu grijă să nu arate prea mult interes pentru Lawrence Davenport, ca să nu stârnească suspiciunea lui Duncan.

— Montez o piesă de un autor nou, Anton Kaszubowski. A câştigat mai multe premii la Festivalul de la Edinburgh anul trecut. Se numeşte *Bling Bling* şi am impresia că e exact piesa pe are o aşteaptă publicul londonez. Sunt interesaţi mai mulţi şi voi face informaţia publică în câteva zile. După ce aflu cine o să joace rolul principal, te anunţ. La ce cifră te gândeşti pentru investiţie? întrebă producătorul, jucându-se cu paharul.

— Una mică, la început. Să zicem, zece mii, răspunse Danny. Dacă iese bine, aş putea investi regulat.

— Investitorii regulaţi mă ajută să supravieţuiesc, goli Duncan paharul. Te contactez de îndată ce am semnătura pentru rolul principal. Apropo, fac întotdeauna o petrecere mică pentru investitori, la lansarea unei piese noi şi inevitabil, vin şi câteva vedete. O să-l poţi revedea pe Larry. Sau pe sora lui, depinde ce preferinţe ai.

— Mai doriţi ceva, sir Nicholas? întrebă ospătarul.

Danny ar fi cerut a treia sticlă, dar Charlie Duncan îi răspunsese deja la toate întrebările:

— Nu, mulţumesc, Mario. Fă-mi, te rog, nota.

*

După ce Marele Al îl aduse acasă, Danny urcă în birou şi luă de pe raft dosarul lui Davenport. Îşi petrecu ora următoare notând ce aflase. După ce scrise toate informaţiile relevante spuse de Duncan, aşeză dosarul între ale lui Craig şi Payne şi se reaşeză la lucru.

Îşi citi eseul compus pentru concurs, dar, după câteva paragrafe, îşi dădu seama că nu era destul de bun pentru a-l impresiona pe profesorul Mori sau pe vreunul dintre evaluatori. Singurul lucru bun legat de eseu era că-i umpluse orele lungi de aşteptare, până la mişcarea următoare. Fusese nevoit să reziste tentaţiei de a grăbi lucrurile, acţiune care l-ar fi putut conduce spre comiterea unei erori fatale.

Trecură mai multe săptămâni până reuşi Gary Hall să încheie cele două tranzacţii imobiliare de pe strada Mile End, fără ca proprietarii să-şi dea seama ce punea la cale. Ca un pescar bun, Danny aruncase musca în apă cu un singur scop: nu-l interesa plevuşca de teapa lui Gary Hall, ci peştele mai mare, Gerald Payne, pe care dorea să-l momească în cârlig. Îl aştepta şi pe Charlie Duncan să găsească vedeta pentru noua lui piesă, înainte de a se reîntâlni cu Davenport. Aştepta şi… sună telefonul şi răspunse.

— În problema menţionată, auzi o voce, cred că am găsit o soluţie. Trebuie să ne întâlnim.

Apoi convorbirea se termină. Danny începea să înţeleagă de ce bogaţii care pun preţ pe discreţie îşi lăsau în continuare conturile pe mâna bancherilor elveţieni.

Luă stiloul, reveni la eseu şi încercă să se gândească la un paragraf iniţial mai captivant. *Cu siguranţă, John Maynard Keynes cunoştea şlagărul „Ce ne mai distrăm” şi versul acela*

memorabil: „Nimic nu-i mai sigur, bogaţii fac bogăţii şi săracii, copii”. Se prea poate să fi speculat la aplicaţiile economice ale acestui cântecel la naţiuni, dar şi la indivizi…

57

— Volbură japoneză?

— Da, credem că volbura japoneză este răspunsul, confirmă Bresson. Deşi recunosc că pe amândoi ne-a nedumerit întrebarea.

Danny nu încercă să-i lumineze, pentru că învăţase repede jocul discreţiei elveţiene.

— De ce e o soluţie? întrebă el.

— Dacă pe un teren în construcţie se descoperă volbură japoneză, permisiunea de a ridica o clădire poate fi amânată şi un an de zile. După ce este identificată iarba, sunt aduşi experţi s-o distrugă, iar construcţia nu începe până când comitetul local pentru siguranţa şi sănătatea cetăţenilor nu consideră că terenul a trecut toate testele necesare.

— Cum e eliminată volbura japoneză? întrebă Danny.

— Se aduce o firmă specializată şi se dă foc la teren. Apoi se aşteaptă trei luni, ca să te asiguri că au dispărut toţi rizomii, după care se poate solicita autorizaţia de construcţie.

— Nu e ieftin, nu?

— Cu siguranţă, nu, pentru deţinătorul terenului. Am găsit un exemplu clasic la Liverpool, adăugă Segat. Primăria a descoperit volbură japoneză pe un teren de treizeci de acri pe care acordase deja autorizaţie pentru construirea a o sută de locuinţe sociale. A durat mai mult de un an să se înlăture iarba şi a costat puţin peste trei sute de mii de lire. După construirea locuinţelor, firma de construcţii abia şi-a recuperat cheltuiala, cu puţin noroc.

— De ce e aşa de periculoasă? întrebă Danny.

— Dacă n-o distrugi, explică Bresson, îşi croieşte drum în fundaţia oricărei clădiri, chiar şi prin beton armat şi după zece ani, din senin, clădirea se prăbuşeşte şi te lasă cu o factură de asigurare care ar ruina majoritatea companiilor. În

Osaka, în nordul Japoniei, această plantă a distrus un bloc întreg de locuinţe şi aşa şi-a primit numele.

— Cum putem face rost de aşa ceva? vru să ştie Danny.

— La florărie sigur nu se găseşte, zise Bresson, dar bănuiesc că o companie specializată în distrugerea ei v-ar putea orienta în direcţia cea bună. Desigur, ar fi ilegal s-o plantaţi pe terenul altcuiva, adăugă el, privindu-l în faţă.

— Dar nu şi pe terenul meu, îi reduse el pe bancheri la tăcere. Aţi găsit o soluţie şi pentru cealaltă parte a problemei mele?

Îi răspunse Segat:

— Solicitarea dumneavoastră a fost cel puţin neobişnuită, în orice caz, din categoria celor cu risc ridicat. Totuşi, echipa mea a identificat un teren în estul Londrei care vă satisface toate pretenţiile.

Danny îşi aminti cum îi explicase Nick diferenţa între „pretenţii” şi „criterii”, dar nu-l întrerupse pe Segat, care continuă:

— După cum probabil ştiţi, Londra candidează pentru a găzdui Olimpiada din 2012, iar majoritatea evenimentelor a fost planificată în zona Stratford din estul capitalei. Deşi încă nu s-a hotărât cine a câştigat competiţia, piaţa proprietăţilor din zonă a fost stimulată foarte mult. Printre spaţiile luate în considerare de Comitetul Olimpic este şi o pistă de velodrom, care ar putea găzdui toate manifestările de ciclism de sală. Contactele mele m-au informat că au fost identificate şase potenţiale terenuri, dintre care două sunt cele mai corespunzătoare. Puteţi să le achiziţionaţi pe amândouă şi deşi veţi avea de plătit, iniţial, o sumă mare, există premisele unui profit frumos.

— Cât de mare e suma? întrebă Danny.

— Am evaluat cele două locaţii la aproximativ un milion de lire fiecare, dar ambii proprietari actuali cer câte un milion şi jumătate, însă dacă vor

intra în perimetrul olimpic, valoarea lor va creşte la şase milioane. Şi dacă unul este ales pentru velodrom, suma se poate chiar dubla.

— Dar dacă nu, pierd trei milioane, replică Danny. Voi cântări bine lucrurile înainte de a risca o asemenea sumă, îi anunţă el.

— Nu aveţi decât o lună de gândire, spuse Bresson, fiindcă atunci vor fi incluse terenurile pe o listă scurtă. Dacă amândouă apar pe această listă, n-o să le mai puteţi cumpăra la preţul de acum.

— Aveţi aici toate materialele necesare ca să vă hotărâţi, spuse Segat, dându-i două dosare.

— Mulţumesc, spuse el. Vă anunţ ce am hotărât până la sfârşitul săptămânii.

Segat dădu din cap.

— Acum, aş dori să mă puneţi la curent cu negocierile în legătură cu terenul din spatele garajului Wilson de pe strada Mile End.

— Avocatul nostru din Londra s-a întâlnit săptămâna trecută cu preşedintele comitetului de dezvoltare urbană, spuse Segat, ca să vadă ce anume este acceptabil pentru primărie în cazul terenului respectiv. Consiliul local viza construirea de locuinţe la preţ mediu pe acel teren, dar acceptă ideea că şi proprietarul trebuie să scoată un profit. Au propus construirea a şaptezeci de apartamente în acel loc, dintre care doar o treime este obligatoriu să aibă un preţ scăzut.

— Nu e posibil matematic, observă Danny.

Segat zâmbi pentru prima dată:

— Nu mi s-a părut înţelept să specificăm că doar numerele 69 sau 72 se pot împărţi la trei. Totuşi, dacă ne învoim, în principiu, cu propunerea consiliului, ne vând terenul cu patru sute de mii de lire şi ne asigură şi obţinerea autorizaţiei de dezvoltare urbană. Pe această bază, vă recomandăm să acceptaţi oferta, dar să încercaţi să convingeţi primăria să vă dea autorizaţie să construiţi nouăzeci de apartamente. Preşedintele comitetului de urbanism a anticipat că o astfel de

solicitare ar încinge mult spiritele, dar dacă am oferi, să zicem cinci sute de mii, ar putea să ne susţină proiectul.

— Dacă obţinem aprobarea de la primărie, aţi avea tot terenul pentru o sumă puţin mai mare de un milion de lire.

— Dacă am reuşi, ce-mi sugeraţi să fac în continuare?

— Aveţi două opţiuni, îi spuse Bresson. Ori vindeţi unui antreprenor, ori construiţi dumneavoastră.

— Nu am interesul să-mi petrec următorii trei ani pe un şantier de construcţii, zise Danny. După ce ne înţelegem şi obţinem autorizaţia provizorie de construcţie, vindeţi terenul celui care oferă cel mai mult.

— Sunt de acord că este cea mai înţeleaptă soluţie, aprobă Segat. Şi cred că vă veţi dubla suma investită în scurt timp.

— V-aţi descurcat bine, aprecie Danny.

— Nu ne-am fi mişcat atât de repede dacă n-am fi avut informaţii de la dumneavoastră despre trecutul locului, spuse Segat.

Danny nu reacţionă, cu toate că remarca ar fi cerut nişte explicaţii.

— În final, aş dori să mă puneţi la curent cu situaţia mea financiară.

— Desigur, încuviinţă Bresson, scoţând un alt dosar din servietă. V-am unit cele două fonduri, după cum aţi cerut şi am format trei companii, netrecute pe numele dumneavoastră. Aveţi un cont curent personal de 55.373.000 de dolari, puţin mai mic faţă de acum trei luni. Totuşi, în această perioadă aţi făcut mai multe investiţii care vă vor aduce, desigur, profituri. De asemenea, am cumpărat pentru dumneavoastră o parte dintre acţiunile pe care ni le-aţi indicat, investind o sumă puţin mai mare de două milioane de lire sterline. Găsiţi detaliile la pagina nouă din dosarul verde pe care vi-l dăm. V-am urmat, din nou, instrucţiunile

şi am plasat lichidităţi pe piaţa valutară, care oferă, în prezent, profituri de aproximativ unsprezece la sută pe an.

Danny nu făcu niciun comentariu cu privire la diferenţa dintre dobânda de 2,75 la sută pe care i-o oferea iniţial banca şi procentul de 11 la sută amintit acum.

— Vă mulţumesc şi poate ne revedem peste o lună, le spuse.

Segat şi Bresson înclinară capetele şi se apucară să-şi strângă dosarele. Danny se ridică şi cunoscându-i ca pe nişte colaboratori eficienţi şi tăcuţi, îi conduse la uşă fără să mai converseze:

— Vă caut când mă hotărăsc cu privire la loturile olimpice, le aminti în încheiere.

După plecarea maşinii cu cei doi, urcă în birou, luă de pe raft dosarul lui Gerald Payne şi-şi petrecu restul dimineţii punând la punct detaliile planului prin care voia să-l distrugă. Dacă urma să achiziţioneze cele două terenuri, trebuia să se întâlnească direct cu Payne. Oare acesta auzise vreodată de volbura japoneză?

*

Oare părinţii au întotdeauna mai multă ambiţie pentru copiii lor decât au avut pentru ei?

Domnişoara Sutherland se ridică de la birou şi dădu mâna cu ea. O pofti să ia loc şi-i dădu înapoi cererea completată, fără să zâmbească. Beth încercă să nu-şi trădeze nervozitatea.

— Domnişoară Wilson, începu directoarea, accentuând cuvântul „domnişoară”, să înţeleg că speraţi ca fiica dumneavoastră să urmeze programul grădiniţei Sfânta Veronica în trimestrul următor?

— Da, zise Beth. Cred că Christy ar avea mult de beneficiat de pe urma educaţiei pe care o oferiţi.

— Fără îndoială, fiica dumneavoastră este evoluată pentru vârsta ei, constată domnişoara

Sutherland, cu hârtiile de examinare în faţă. Totuşi, aşa cum vă daţi seama, desigur, înainte de a fi acceptată la „Sfânta Veronica”, mai am şi alte lucruri de luat în considerare.

— Este firesc, aprobă Beth, temându-se de ce era mai rău.

— De exemplu, nu găsesc menţionat numele tatălui copilului în formularul completat de dumneavoastră.

— Nu, spuse ea. Tatăl el a murit anul trecut.

— Îmi pare rău, zise domnişoara Sutherland pe un ton foarte rece. Pot să întreb care a fost cauza morţii?

Beth ezită o clipă, pentru că-i venea greu totdeauna să rostească acele cuvinte:

— S-a sinucis.

— Înţeleg, spuse directoarea. Eraţi căsătorită cu el în acel moment?

— Nu, recunoscu Beth. Eram doar logodiţi.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă întreb, domnişoară Wilson, dar în ce circumstanţe a murit logodnicul dumneavoastră?

— Era la închisoare, spuse ea încet.

— Înţeleg. Pot să vă întreb sub ce acuzaţie? întrebă iar directoarea.

— Crimă, răspunse ea, convinsă că domnişoara Sutherland ştia toate răspunsurile la întrebările pe care le punea.

— Sinuciderea şi crima sunt păcate capitale în biserica catolică, domnişoară Wilson, după cum sunt sigură că ştiţi.

Beth tăcu.

— De asemenea, este de datoria mea să subliniez că nu există copii nelegitimi înscrişi la „Sfânta Veronica”. Totuşi, voi examina cu atenţie situaţia fiicei dumneavoastră şi vă voi comunica răspunsul meu la timp.

Beth simţi că mai degrabă ar fi câştigat Slobodan Milosevic premiul Nobel pentru pace decât Christy a ei un loc la „Sfânta Veronica”.

Directoarea se ridică şi-i deschise uşa:

— La revedere, domnişoară Wilson.

După ce se închise uşa după ea, Beth izbucni în plâns. De ce păcatele părinţilor trebuie să-i afecteze pe copii?

58

Danny se întreba cum va reacţiona la întâlnirea cu Gerald Payne. Nu-şi putea permite să trădeze vreo emoţie, iar dacă-şi pierdea cumpătul, se iroseau toate orele în care plănuise căderea lui Payne.

Marele Al parcă puţin mai devreme faţă de ora fixată în faţa firmei Baker, Tremlett şi Smythe, dar când Danny intră pe uşile batante în hol, îl găsi pe Gary Hall gata să-l întâmpine.

— E un om excepţional, se lansă Hall în efuziuni, pe când se îndreptau spre lifturi. E cel mai tânăr partener din istoria companiei, adăugă, apăsând pe buton pentru ultimul etaj. Şi de curând, i s-a oferit un loc de deputat, aşa că nu cred că va mai rămâne mult cu noi.

Danny zâmbi. Planul lui prevedea doar concedierea lui Payne. Dacă-şi pierdea şi locul din Parlament, era o primă nesperată.

Ieşind din lift, Hall îşi conduse clientul cel mai important de-a lungul coridorului conducerii, până ajunseră la uşa cu numele „Gerald Payne” scris pe o tăbliţă aurită. Hall bătu uşor, deschise uşa şi se dădu la o parte, ca să intre Danny. Payne sări de la birou şi încercă să se încheie la haină din mers, dar era clar că nu-l mai cuprindea. Îi întinse mâna lui Danny cu un zâmbet exagerat, pe care el nu i-l putu întoarce, cu tot efortul.

— Ne-am mai cunoscut? îl privi Payne mai atent.

— Da, spuse Danny. La petrecerea lui Lawrence Davenport la final de stagiune.

— A, da, desigur, spuse Payne, apoi îl invită să ia loc în faţa lui.

Gary Hall rămase în picioare.

— Daţi-mi voie să încep, sir Nicholas…

— Nick, propuse Danny.

— Eu sunt Gerald, acceptă Payne şi el dădu din cap.

— Cum spuneam, dă-mi voie să încep prin a-mi exprima admiraţia faţă de mica lovitură pe care ai dat-o cu terenul primăriei din Bow. După părerea mea, o să-ţi dublezi investiţia în mai puţin de un an.

— Domnul Hall a făcut majoritatea săpăturilor, spuse Danny. Mi-e teamă că eu am fost prins cu probleme mult mai ample.

— Şi doreşti să implici firma noastră într-o nouă investiţie? întrebă Payne.

— Desigur, în etapele finale, propuse Danny, deşi am încheiat deja o parte din cercetări. Dar totuşi, am nevoie să fiu reprezentat de cineva când lansez oferta de cumpărare.

— Te vom asista bucuroşi, cât ne stă în putinţă, promise Payne, din nou zâmbitor. Poţi să ne încredinţezi nişte detalii în etapa aceasta?

Lui Danny îi făcea plăcere să vadă că Payne nu era interesat decât de ce putea câştiga. Reuşi şi el să zâmbească:

— Toată lumea ştie că, dacă Londra găzduieşte Jocurile Olimpice din 2012, o să se poată câştiga bine din tranzacţiile cu terenuri. E la bătaie un buget de zece miliarde, din care putem să ne înfruptăm şi noi.

— În mod normal, aş fi de acord, păru Payne puţin dezamăgit, dar nu crezi că piaţa e deja supraaglomerată?

— Ba da, replică Danny, dacă te gândeşti doar la stadionul principal, la piscină, sala de gimnastică, tabăra olimpică sau centrul de echitaţie. Eu am găsit un loc care n-a atras încă atenţia presei sau a publicului.

Payne se aplecă spre el, iar Danny se lăsă pe spate, relaxându-se puţin:

— Aproape nimeni n-a observat că sunt şase terenuri pe care Comitetul olimpic ar putea

construi un velodrom, vorbi el. Oamenii nici nu prea ştiu ce se poate face pe un velodrom.

— Ciclism, zise Gary Hall.

— Bravo, îl lăudă Danny. În două săptămâni, o să aflăm cele două locaţii pe care Comitetul olimpic le păstrează pe lista scurtă. Bănuiesc că nici atunci nu va stârni mare interes, în afară de ziarele locale sau rubricile de sport.

Payne şi Hall nu-l întrerupseră.

— Am însă informaţii, spuse Danny, pe care le-am obţinut la preţul de patru lire nouăzeci şi nouă.

— Patru nouăzeci şi nouă? repetă Payne, confuz.

— Atâta costă revista lunară de ciclism, îl lămuri Danny, întinzându-i un număr al publicaţiei pe care-l avea în servietă. În numărul pe luna asta, nu mai avem nicio îndoială cu privire la cele două posibile velodromuri şi directorul lor sigur are uşa deschisă la ministru.

Payne citi pagina relevantă din revista arătată de Danny.

— Şi presa n-a urmărit pista asta? întrebă el, după ce termină de citit.

— De ce-ar fi urmărit-o?

— O să intereseze zeci de antreprenori după ce se va alege locaţia.

— Pe mine nu mă interesează să construiesc velodromul, spuse Danny. Eu vreau să-mi fac banii mult înainte să intre acolo primul excavator.

— Şi cum ai de gând să-i faci?

— Recunosc că asta m-a costat puţin mai mult de patru lire nouăzeci şi nouă, dar dacă te uiţi pe ultima copertă a revistei, întoarse Danny publicaţia, vei vedea numele directorilor în colţul din dreapta jos. Noul număr iese peste vreo zece zile, dar, contra unei sume puţin mai mari decât preţul lui normal, am pus mâna pe material. La pagina şaptesprezece, preşedintele Federaţiei Britanice de Ciclism declară că ministrul l-a asigurat că doar două locaţii de velodrom sunt

luate în considerare. Ministrul va declara public acest lucru în Camera Comunelor, cu o zi înainte de a apărea revista. În continuare, va sublinia în favoarea cărei locaţii va milita Comitetul olimpic.

— Strălucit, spuse Payne. Dar proprietarii terenului ştiu că stau pe o avere, nu?

— Numai dacă pun mâna mai devreme pe revista de ciclism, fiindcă deocamdată, ştiu doar că sunt pe lista scurtă de şase terenuri.

— Şi ce ai de gând?

— Terenul favorizat de Federaţia de Ciclism tocmai a fost cumpărat cu trei milioane de lire, deşi n-am reuşit să identific cumpărătorul. Totuşi, după ce ministrul face anunţul, poate să-i crească valoarea la cincisprezece, poate chiar douăzeci de milioane. Cât timp sunt încă şase locuri pe lista scurtă, dacă o ofertă de patru-cinci milioane ar fi făcută, bănuiesc că proprietarii vor fi tentaţi să scoată un profit rapid, mai degrabă decât să nu se aleagă cu nimic. Problema noastră este că avem mai puţin de două săptămâni până la anunţarea celor două terenuri rămase în competiţie şi dacă opinia preşedintelui Federaţiei de Ciclism e făcută publică, n-o să ne mai rămână nimic.

— Pot să-ţi sugerez ceva? propuse Payne.

— Dă-i drumul.

— Dacă eşti atât de sigur că sunt numai două terenuri luate în considerare, de ce nu le achiziţionezi pe amândouă? N-o să mai ai un profit atât de mare, dar o să fie imposibil să pierzi.

Danny îşi dădea seama de ce Payne devenise cel mai tânăr partener la conducere din istoria firmei.

— E o idee bună, spuse el, dar nu are rost să facem asta până nu aflăm dacă locul care ne interesează cu adevărat e de vânzare. Aici intraţi voi. Găsiţi toate detaliile necesare aici, în afară de numele proprietarului actual; în fond, trebuie să vă câştigaţi şi voi banii.

Payne izbucni în râs:

— Mă apuc de treabă chiar acum, Nick, şi iau legătura cu tine după ce aflu cine e proprietarul.

— Să nu zăboveşti, se ridică Danny. Răsplata e mare doar dacă ne mişcăm repede.

Ridicându-se să-l salute, Payne îi servi acelaşi zâmbet exagerat. Întorcându-se să plece, văzu pe şemineu o invitaţie familiară:

— Vii diseară la petrecerea lui Charlie Duncan? întrebă pe un ton surprins.

— Da. Uneori, investesc şi în teatru.

— Atunci poate ne vedem acolo, zise Danny. Şi o să ai ocazia să mă pui la curent.

— Se face, acceptă Payne. Pot să verific un lucru înainte de a începe?

— Desigur, încercă Danny să rămână liniştit.

— Când va trebui investit, pui singur toţi banii?

— Până la ultimul, confirmă el.

— Şi nu vrei să laşi şi pe altcineva să participe la acţiune?

— Nu, spuse Danny ferm.

*

— Iertaţi-mă, părinte, am păcătuit, începu Beth. Nu m-am mai spovedit de două săptămâni.

Recunoscând vocea blândă a lui Beth, părintele O'Connor zâmbi. Îl mişcau întotdeauna spovedaniile ei, pentru că lucrurile pe care le considera păcate nici n-ar fi fost menţionate de alţi enoriaşi ai lui.

— Sunt gata să-ţi ascult spovedania, copilă, spuse el, de parcă n-ar fi ştiut cine stătea de partea cealaltă a grilajului.

— Am avut gânduri nedemne şi am dorit răul cuiva.

Preotul tresări:

— Poţi să-mi spui ce anume ţi-a provocat aceste gânduri, copila mea?

— Voiam ca fiica mea să aibă o educaţie mai bună decât cea de care am avut parte eu şi mi s-a

părut că directoarea grădiniţei pe care am ales-o nu a fost dreaptă cu mine.

— E posibil să nu fi fost capabilă să vezi lucrurile şi din punctul ei de vedere? întrebă preotul. Poate că ai judecat-o greşit.

Ea nu răspunse, aşa că părintele O'Connor continuă:

— Ţine minte totdeauna, copila mea, nu ne e dat nouă să judecăm voia Domnului, căci el poate avea alte planuri pentru micuţa ta.

— Atunci îi voi cere Domnului iertare şi voi aştepta să-mi descopere voinţa Lui, spuse Beth.

— Cred că ar fi cursul cel mai înţelept de acţiune, copila mea. Între timp, mă voi ruga şi eu pentru tine.

— Ce să fac pentru a-mi răscumpăra păcatul, părinte?

— Trebuie să înveţi să fii pocăită şi să-i ierţi pe cei care nu-ţi pot înţelege problemele, spuse preotul. Să spui un „Tatăl nostru" şi două „Ave Maria".

— Vă mulţumesc, părinte.

*

Părintele O'Connor aşteptă să se închidă uşiţa confesionalului şi să fie sigur că Beth plecase. Se gândi bine la ce-i spusese, bucuros că nu era întrerupt de alt enoriaş. Apoi ieşi şi porni spre sacristie. Trecu repede pe lângă Beth, care stătea în genunchi, cu fruntea plecată şi un şirag de mătănii în mână.

Intră în sacristie şi formă un număr de telefon. Era una dintre ocaziile rare când simţea că Dumnezeu are nevoie de puţin ajutor.

*

Marele Al îşi aduse şeful la uşă cu câteva minute după ora opt. Intrând în clădire, Danny n-a

avut nevoie să întrebe unde era biroul lui Charlie Duncan. Se auzeau râsete şi voci însufleţite de la etajul unu şi câţiva oaspeţi ieşiseră pe palier.

Danny urcă treptele sordide şi prost luminate, printre postere înrămate cu fostele producţii ale lui Duncan, niciuna vreun mare succes, din câte ştia el. Trecu de un cuplu înlănţuit, care-l ignoră. Intră în biroul lui Duncan şi-şi dădu repede seama de ce se revărsau invitaţii pe palier. Era atât de aglomerat înăuntru, încât abia te puteai mişca. O tânără care stătea în picioare lângă uşă îi oferi un pahar, dar Danny îi ceru apă; în fond, trebuia să se concentreze dacă voia să obţină dividende la investiţia asta.

Îşi aruncă ochii prin încăpere şi o zări pe Katie. Când îl văzu, ea-i întoarse spatele. Zâmbi şi se gândi la Beth. Ea-l tachina întotdeauna pentru timiditatea lui, mai ales când intra într-o cameră plină de străini. Dacă ar fi fost Beth aici, acum ar fi sporovăit deja cu nişte persoane pe care nu le mai văzuse niciodată. Îi era foarte dor de ea. Cineva îi atinse braţul, întrerupându-i gândurile. Se întoarse şi văzu că era Gerald Payne.

— Nick, îl salută acesta ca pe un vechi prieten, am veşti bune. Am descoperit cu ce bancă lucrează proprietarul unuia dintre loturi.

— Şi ai relaţii acolo?

— Din păcate, nu, recunoscu Payne. Dar este la Geneva, aşa că proprietarul poate fi un străin care n-are habar de valoarea terenului.

— Sau un englez care o ştie prea bine.

Îşi dăduse deja seama că lui Payne îi plăcea să bea.

— În orice caz, spuse acesta, aflăm mâine, pentru că tipul de la bancă, monsieur Segat, mi-a promis că mă sună mâine dimineaţă şi-mi spune dacă clientul lui vrea să vândă.

— Şi celălalt teren? întrebă Danny.

— Nu prea are rost să ne batem pe el dacă proprietarul primului teren nu vrea să vândă.

— Probabil că ai dreptate, zise Danny, fără să-i mai amintească de faptul că-i spusese şi el lucrul acela, mai de dimineaţă.

— Gerald! exclamă Lawrence Davenport, aplecându-se să-l sărute pe Payne pe obraji.

Spre surprinderea lui, Danny observă că Davenport era nebărbierit şi îmbrăcat cu o cămaşă purtată. Privindu-i cum se salută, simţi că e cuprins de ură şi incapabil să participe la conversaţie.

— Îl cunoşti pe Nick Moncrieff? întrebă Payne.

Davenport nu părea interesat.

— Ne-am cunoscut la petrecerea ta de final de stagiune, îi reaminti Danny.

— A, da, păru actorul puţin mai amabil.

— Am văzut piesa de două ori.

— Sunt flatat, îi zâmbi Davenport, cu zâmbetul rezervat fanilor lui.

— Joci în noua producţie a lui Charlie? întrebă Danny.

— Nu, răspunse Davenport. Am adorat rolul din piesa lui Wilde, dar nu-mi permit să mă dedic doar scenei teatrale.

— De ce? se miră Danny, inocent.

— Pe termen lung, trebuie să refuzi multe propuneri. Nu ştii niciodată când ţi se cere să joci într-un film sau primeşti un rol principal într-un serial.

— Păcat, răspunse Danny. Aş fi investit mult mai mult dacă făceai parte din distribuţie.

— Drăguţ din partea ta să spui asta, replică Davenport. Poate o să ai ocazia s-o faci în viitor.

— Sper că da, nu se lăsă Danny mai prejos. Eşti o vedetă adevărată.

Observase deja că pentru Lawrence Davenport, dacă-i vorbeai despre el, nu exista o limită de sus a complimentelor.

— Păi, începu actorul, dacă tot vrei să faci o investiţie bună, am…

— Larry! strigă cineva.

Davenport se întoarse şi-l sărută pe un admirator, mult mai tânăr decât el. Momentul trecuse, dar uşa rămăsese larg deschisă şi Danny intenţiona să dea buzna mai târziu pe ea.

— Păcat, remarcă Payne, pe când Davenport se îndepărtă.

— Păcat? se miră Danny.

— Era vedeta promoţiei noastre la Cambridge. Am crezut cu toţii că va face o carieră strălucită, dar n-a fost să fie.

— Am observat că-i spui Larry, zise Danny, ca lui Lawrence Olivier.

— Cam atât are în comun cu Olivier.

Lui Danny aproape că-i părea rău de Davenport. Cu prieteni ca ăştia…

— Are timpul de partea lui, spuse el.

— Nu-l are, la problemele lui, îl contrazise Payne.

— Probleme? repetă Nick, tocmai când îl bătea cineva pe spate.

— Bună, Nick, îl salută Charlie Duncan, alt prieten peste noapte.

— Bună Charlie.

— Sper că te simţi bine, zise Duncan, umplându-i paharul gol cu şampanie.

— Da, mulţumesc.

— Încă mai vrei să investeşti în *Bling Bling,* bătrâne? şopti Duncan.

— Da, da, confirmă Danny. Pune-mă pe listă cu zece mii.

Nu adăugă că văzuse textul piesei şi era execrabil.

— Şmecherule, îl bătu din nou Duncan pe spate. Îţi trimit un contract prin poştă.

— Lawrence Davenport joacă într-un film? întrebă Danny.

— De ce întrebi?

— Are aspectul ăsta neglijent şi m-am gândit că face parte dintr-un nou rol.

— Nu, râse Duncan, nu joacă niciun rol, tocmai s-a sculat din pat. Îl evacuez acum, bătrâne, coborî el din nou vocea.

— De ce? întrebă Danny.

— E pe drojdie. Să nu-i dai vreun împrumut, că nu-l mai vezi. Dumnezeu ştie cât le datorează doar oamenilor din camera asta.

— Mulţumesc pentru avertisment, zise Danny, aşezând paharul plin pe o tavă. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru invitaţie, a fost o petrecere pe cinste.

— Deja pleci? Nici n-ai făcut cunoştinţă cu vedetele în care investeşti.

— Ba da, spuse Danny.

*

Ridică receptorul şi recunoscu imediat vocea persoanei care suna:

— Bună seara, părinte. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnişoară Sutherland, eu vreau să vă ajut.

— La ce anume?

— Speram să vă ajut să luaţi o decizie cu privire la Christy Cartwright, o tânără membră a congregaţiei mele.

— Christy Cartwright? repetă directoarea. Îmi sună cunoscut.

— Ar trebui, domnişoară Sutherland. Orice educatoare conştiincioasă ar fi observat potenţialul intelectual al fetiţei, în epoca noastră superficială.

— Şi ar mai fi observat şi că părinţii fetei nu au fost căsătoriţi, stare de lucruri care-i nemulţumeşte pe epitropii „Sfintei Veronica”, aşa cum sigur vă amintiţi de când eraţi în consiliu.

— Pe drept cuvânt, domnişoară Sutherland, replică părintele O’Connor. Dar daţi-mi voie să vă liniştesc, spunându-vă că am anunţat căsătoria de trei ori la biserica Sfintei Marii şi am afişat data nunţii la avizierul bisericii.

— Din păcate însă, căsătoria nu a avut loc, spuse directoarea.

— Datorită unor împrejurări neprevăzute, murmură părintele.

— Părinte, sunt sigură că nu trebuie să vă reamintesc predica *Evangelium Vitae* a papei Ioan Paul, unde spune clar că sinuciderea şi crima sunt păcate capitale în viziunea bisericii. Mi-e teamă că n-am de ales în privinţa fetei şi trebuie să mă spăl pe mâini în chestiunea asta.

— N-aţi fi prima persoană care face asta în istorie, domnişoară Sutherland.

— Cum puteţi să-mi vorbiţi aşa, părinte? îi reproşa directoarea.

— Aveţi dreptate să mă dojeniţi, domnişoară Sutherland. Îmi cer scuze. Mi-e teamă că sunt doar un om supus greşelii. Poate am greşit şi când o tânără foarte talentată a depus cerere să devină directoare la „Sfânta Veronica", iar eu am omis să-i informez pe superiori că tocmai făcuse un avort. Sunt sigur, domnişoară Sutherland, că nu aţi uitat că şi acesta e un păcat capital în biserica noastră.

59

Danny îl evita pe profesorul Mori de mai multe săptămâni. Îi era teamă că eforturile depuse de el în vederea competiţiei de eseuri erau neconvingătoare pentru pretenţiile profesorului.

Dar într-o zi, după ce ieşi de la curs, îl văzu pe Mori în faţa biroului. Nu avea cum să scape de degetul care-l soma să vină. Ca un şcolar care ştie că e pe cale s-o încaseze, Danny îl urmă umil în birou. Aştepta remarci înţepătoare, spirite muşcătoare şi săgeţi veninoase.

— Sunt dezamăgit, începu profesorul, iar el lăsă fruntea jos.

Oare de ce putea juca pe degete bancheri elveţieni, impresari de teatru, directori de firmă şi avocaţi cu experienţă, iar în prezenţa acestui om nu era decât un iepure speriat?

— Acum ştii cum se simte un finalist la Olimpiadă când ratează podiumul, continuă profesorul.

Danny ridică ochii, uimit.

— Felicitări, îi surâse larg profesorul Mori. Ai ieşit al patrulea în concursul de eseuri. Va conta la licenţă, când mă aştept la lucruri mari. Felicitări! repetă, ridicându-se şi strângându-i călduros mâna lui Danny.

— Vă mulţumesc, domnule profesor, spuse el, încercând să asimileze informaţia.

Parcă-l auzea pe Nick spunându-i „Ai dat un spectacol pe cinste, bătrâne” şi-i părea rău că nu-i putea împărtăşi vestea lui Beth. Ar fi atât de mândră de el! Cât o să mai poată supravieţui fără s-o întâlnească?

Ieşi de la profesor şi alergă pe coridor, apoi afară, unde Marele Al îl aştepta lângă maşină, uitându-se neliniştit la ceas. Danny trăia trei lumi diferite şi în aceasta de acum, nu-şi permitea să

întârzie la întâlnirea cu ofiţerul de eliberare condiţionată.

*

Danny se hotărâse să nu-i spună domnişoarei Bennett cum urma să-şi petreacă după-amiaza aceea, pentru că l-ar fi acuzat iar de frivolitate. Totuşi, păru şi ea mulţumită că se clasase bine în competiţia de eseuri.

Când ajunse înapoi acasă, Molly îl servise pe monsieur Segat cu a doua ceaşcă de ceai. Intră şi se scuză pentru întârzierea de câteva minute, fără s-o explice. Elveţianul se ridică în picioare apoi se aşeză la loc, înclinând uşor capul.

— Sunteţi proprietarul ambelor terenuri vizate pentru velodromul olimpic, îi spuse el. Deşi nu vă mai puteţi aştepta la un profit atât de mare, veţi beneficia cu siguranţă de investiţia dumneavoastră.

— Payne a mai sunat? vru Danny să ştie.

— Da. A telefonat din nou azi-dimineaţă şi a licitat patru milioane de lire pentru terenul cu şansele cele mai mari de a fi ales. Doriţi să-l refuz?

— Da. Dar spuneţi-i că acceptaţi şase milioane, cu condiţia să se semneze contractul înainte de a se anunţa decizia doamnei ministru.

— Dar terenul va valora cel puţin douăsprezece milioane dacă totul merge conform planului.

— Fiţi sigur că totul merge conform planului, îl asigură Danny. Payne s-a arătat interesat şi de celălalt teren?

— Nu. De ce ar fi, când toată lumea e de acord că va fi ales primul teren?

Pentru că obţinuse toate informaţiile pe care le dorea, Danny schimbă subiectul.

— Cine a oferit cel mai mult pentru terenul de pe strada Mile End?

— Fairfax Homes, o companie de prima clasă, cu care primăria a mai colaborat şi în trecut. Le-am studiat propunerea, spuse Segat, întinzându-i lui

Danny o broşură lucioasă, şi nu am îndoieli că va fi acceptată şi de comitetul de urbanism, poate cu mici modificări, în câteva săptămâni.

— Cât au oferit? întrebă Danny, încercând să nu pară nerăbdător.

— A, da, îşi aminti Segat, verificând cifrele, amintindu-vă că aţi cheltuit puţin peste un milion de lire, cred că veţi fi satisfăcut să aflaţi că Fairfax Homes oferă 1.801.156 lire, adică aveţi un profit de peste o jumătate de milion de lire. Nu este rău, având în vedere că banii circulă de mai puţin de un an.

— Cum explicaţi suma aceasta? întrebă Danny.

— Aş presupune că domnul Fairfax s-a gândit că veţi avea mai multe oferte până într-un milion opt sute de lire şi atunci şi-a adăugat data de naştere la sfârşitul acestei sume.

Danny râse, apucându-se să studieze planurile lui Fairfax pentru un magnific bloc de apartamente de lux numit City Reach, care urma să fie construit în locul unde el lucrase cândva ca mecanic.

— Îmi permiteţi să-l sun pe domnul Fairfax şi să-l anunţ că oferta lui e câştigătoare?

— Da, spuse Danny. După ce vorbiţi, aş dori să-i spun şi eu ceva.

Segat formă numărul, iar el continuă să studieze impresionantele planuri de construcţie.

— Vi-l dau pe sir Nicholas, domnule Fairfax, spuse Segat. Ar dori să vă comunice ceva.

— V-am examinat planurile, domnule Fairfax, zise Danny, şi văd că aţi prevăzut o mansardă la ultimul etaj.

— Aşa este, confirmă Fairfax. Patru dormitoare, patru băi, decomandate, cu o suprafaţă de o mie de metri pătraţi.

— Cu vedere la garajul de la capătul străzii Mile End.

— Şi la mai puţin de un kilometru de centrul Londrei, i-o întoarse Fairfax.

Râseră amândoi.

— Vindeţi mansarda cu şase sute cincizeci de mii, domnule Fairfax?

— Da, acesta este preţul, confirmă constructorul.

— Vă vând terenul cu un milion trei sute dacă-mi daţi mie mansarda, spuse Danny.

— Un milion două sute şi batem palma.

— Cu o condiţie.

— Care anume?

Danny îi explică modificarea pe care o dorea şi constructorul se învoi imediat.

*

Danny alesese cu grijă ora: era 11 ziua. Marele Al dădu ocol scuarului Redcliffe de două ori, apoi se opri în faţa numărului 25.

Danny străbătu o alee neîngrijită. Ajungând la uşă, sună, dar nu primi răspuns. Lovi de două ori cu ciocănelul de alamă şi auzi ecoul zgomotului înăuntru, dar tot nu veni nimeni. Mai sună o dată, apoi renunţă, gândindu-se să revină după-amiază. Ajunsese aproape de poartă când se deschise uşa:

— Cine dracu' eşti? îl somă o voce.

— Nick Moncrieff, se întoarse Danny pe alee. Mi-ai spus să sun înainte, dar nu eşti în cartea de telefon, şi cum eram prin apropiere…

Davenport era îmbrăcat într-un halat din mătase. Era clar că nu se mai bărbierise de câteva zile şi clipea în soare ca un animal care a ieşit prima dată din bârlog după ce a hibernat.

— Mi-ai spus că ai o investiţie care m-ar putea interesa, îi reaminti Danny.

— A, da, păru Lawrence puţin mai receptiv. Da, da, intră.

Danny pătrunse pe un coridor întunecos, care-i aminti de actuala lui casă înainte să intre pe mâna lui Molly.

— Te rog să iei loc cât mă schimb, îl invită Davenport. Durează un moment.

Danny nu se aşeză. Se învârti prin cameră, admirând tablourile şi mobila de calitate, chiar dacă toate obiectele erau prăfuite. Aruncând o privire pe fereastra din spate, văzu o grădină mare, dar neîngrijită.

Vocea anonimă de la Geneva îi spusese de dimineaţă că, în scuarul acela, preţul unei case atingea curent trei milioane de lire sterline. Domnul Davenport cumpărase casa de la numărul 25 în 1996, când opt milioane de spectatori aşteptau sâmbăta cu sufletul la gură, ca să vadă cu ce asistentă se mai culca doctorul Beresford.

— Are o ipotecă de un milion de lire la Norwich Union, îi spusese vocea, şi de trei luni, întârzie cu plata ratelor.

Danny se întoarse cu faţa spre cameră, pentru că intrase Davenport. Îmbrăcase o cămaşă fără guler, blugi şi adidaşi. Danny văzuse şi la închisoare oameni mai bine îmbrăcaţi ca el.

— Bei ceva? întrebă Davenport.

— E cam devreme pentru mine.

— Nu e niciodată prea devreme, declară Davenport, turnându-şi un whisky mare, din care gâlgâi imediat şi apoi zâmbi: Merg drept la ţintă, fiindcă ştiu că eşti un tip ocupat. Pe moment, sunt cam strâmtorat cu banii – e o situaţie temporară, înţelegi tu – până mă angajează la un alt serial. De fapt, m-a sunat de dimineaţă impresarul cu vreo două propuneri.

— Ai nevoie de un împrumut? întrebă Danny.

— Pe scurt şi pe lung, da.

— Şi ce poţi oferi drept garanţie?

— Păi, tablourile mele, spuse Davenport. Am plătit peste un milion pe ele.

— Îţi dau trei sute de mii pe toată colecţia, propuse Danny.

— Dar eu am plătit… izbucni Davenport, turnându-şi whisky.

— Trei sute de mii, dacă-mi poţi dovedi că valorează peste un milion.

Davenport se holbă la el, încercând să-şi amintească unde-l mai văzuse.

— Îmi pun avocatul să scrie un contract şi când îl semnezi, primeşti banii imediat.

Davenport mai luă un gât de whisky.

— O să mă gândesc, zise.

— Aşa să faci, întări Danny. Şi dacă-mi plăteşti în douăsprezece luni, îţi înapoiez tablourile fără nicio dobândă.

— Şi care-i şpilul? întrebă Davenport.

— Niciunul, dar dacă nu reuşeşti să plăteşti într-un an, tablourile vor fi ale mele.

— N-am cum să pierd, surâse Davenport.

— Să sperăm că nu, zise Danny, ridicându-se şi venind lângă el. Îţi trimit contractul şi cecul de trei sute de mii de lire, spuse, când ajunseră în hol.

— Drăguţ din partea ta, spuse Davenport.

— Să sperăm că impresarul tău îţi va găsi ceva potrivit cu talentele tale, îi ură Danny, gata să iasă.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Davenport. Pun prinsoare că-ţi dau banii înapoi în câteva săptămâni.

— Îmi pare bine. A, şi dacă te hotărăşti cumva să vinzi casa…

— Casa mea? se miră Davenport. Niciodată. Iese din discuţie, nici să nu te gândeşti.

Nu se obosi să-i strângă mâna şi-l expedie ca şi cum ar fi fost un comis-voiajor oarecare.

60

Danny citi articolul din *Times,* bând cafeaua neagră a lui Molly.

La sfârşitul paginii de politică internă, era relatat dialogul dintre ministrul sportului şi Billy Cormack, parlamentarul de Stratford South, desfăşurat la parterul clădirii legislativului:

> Cormack (laburist, Stratford South): Doamna ministru poate confirma că a selectat două terenuri potrivite pentru amenajarea velodromului olimpic?
>
> Ministrul: Da şi sunt sigură că onorabilul meu prieten va fi încântat să afle că unul dintre cele două terenuri se află în circumscripţia lui.
>
> Cormack: Îi mulţumesc doamnei ministru pentru răspuns. Are cunoştinţă de faptul că preşedintele Federaţiei Britanice de Ciclism mi-a scris să mă anunţe că tot comitetul federaţiei a votat în favoarea terenului aflat în circumscripţia mea?
>
> Ministrul: Da, am cunoştinţă, mai ales că onorabilul meu prieten a avut amabilitatea să-mi trimită o copie a scrisorii (râsete). Daţi-mi voie să vă asigur că voi lua în considerare foarte serios opinia Federaţiei Britanice de Ciclism înainte de a ajunge la o decizie finală.
>
> Andrew Crawford (conservator, Stratford West): Doamna ministru realizează că aceste noutăţi nu vor fi întâmpinate cu bucurie în circumscripţia mea, unde se află celălalt teren vizat? Noi dorim să construim un centru de recreere pe acel teren şi nu am dorit un velodrom.
>
> Ministrul: Voi acorda toată atenţia opiniei onorabilului parlamentar înainte de a lua o decizie finală.

Molly îi puse în faţă două ouă fierte, tocmai când îi suna telefonul mobil. Nu-l surprinse să vadă numele lui Payne pe ecran, cu toate că nu se aşteptase să-l sune chiar atât de devreme.

— Bună dimineaţa, răspunse.

— ’Neaţa, Nick. Scuze că te sun aşa devreme, dar ai citit articolul despre Parlament din *Telegraph?*

— Nu cumpăr *Telegraph,* spuse Danny, dar am citit dialogul dintre parlamentari şi ministru în *Times.* În ziarul tău ce scrie?

— Că preşedintele Federaţiei Britanice de Ciclism a primit invitaţia de a se adresa săptămâna asta Comitetului Olimpic, cu patru zile înainte de decizia ministerială. În aparenţă, nu e decât o formalitate. *Telegraph* are o sursă în minister care a spus că doamna ministru aşteaptă doar raportul comisiei de control ca să-şi anunţe decizia.

— Şi *Times* are cam aceeaşi poveste, zise Danny.

— Dar nu de-asta te-am sunat, spuse Payne. Voiam să-ţi spun că am vorbit azi-dimineaţă cu elveţienii şi ţi-au refuzat oferta de patru milioane.

— Nu e surprinzător, în condiţiile astea, comentă Danny.

— Dar, continuă Payne, au spus clar că acceptă şase milioane, dacă li se plăteşte toată suma înainte de a-şi anunţa doamna ministru decizia, adică în zece zile.

— E o afacere bună şi aşa, observă Danny. Dar am şi eu noutăţi, nu prea bune. Banca mea nu doreşte să-mi avanseze suma atât de repede.

— De ce nu? se miră Payne. Doar văd şi ei că e o afacere bună, nu?

— Da, dar o consideră, totuşi, un risc. Poate ar fi trebuit să te avertizez că sunt cam strâmtorat financiar în perioada asta, pentru că sunt implicat în alte câteva proiecte care nu merg prea bine.

— Dar parcă ai dat lovitura cu terenul de pe Mile End, nu?

— Nu s-a dovedit chiar aşa de bun cum anticipasem, replică Danny. M-am ales doar cu un profit puţin mai mare de patru sute de mii. Şi cum i-am spus deja lui Gary Hall, agentul pe care l-am avut înainte m-a dezamăgit destul de tare, aşa că acum trebuie să plătesc şi pentru nechibzuinţa lui.

— Cât poţi avansa? întrebă Payne.

— Doar un milion. Asta înseamnă că ne lipsesc cinci milioane şi tranzacţia cade.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Danny sorbi din cafea şi tăie căpăcelele la ouăle fierte.

— Bănuiesc că nu m-ai lăsa să le propun tranzacţia altor clienţi de-ai mei, Nick.

— De ce nu? îl contrazise Danny. Doar ai muncit din greu pentru ei. Mi-e ciudă numai că nu pot să avansez eu tot capitalul pentru cea mai bună afacere din ultimii ani.

— Eşti foarte generos, spuse Payne. N-o să uit asta. Îţi rămân dator.

— Chiar aşa, spuse Danny şi închise telefonul.

Tocmai voia să atace un ou, când sună din nou telefonul. Nu vedea cine-l suna, dar peste un moment, pe ecran apăru cuvântul „voce”. Primi convorbirea:

— Am avut mai multe oferte pentru terenul dumneavoastră, printre care una de opt milioane. Ce doriţi să fac în legătură cu domnul Payne.

— O să vă dea telefon şi o să vă ofere şase milioane. Acceptaţi oferta, cu două condiţii, adăugă, nelăsându-i timp de comentarii interlocutorului.

— Două condiţii, repetă acesta.

— Trebuie să depună azi la bancă şase sute de mii şi trebuie să plătească integral suma înainte de anunţul ministrului, care va avea loc peste zece zile.

— Vă sun după ce vorbim cu el, spuse vocea.

Danny se uită la gălbenuşul răsfiert:

— Molly, ai putea să-mi fierbi alte ouă?

61

Spencer Craig plecă de la tribunal la cinci după-amiaza, pentru că era rândul lui să găzduiască cina trimestrială a Muşchetarilor. Se mai întâlneau încă de câteva ori pe an, cu toate că Toby Mortimer nu mai era printre ei. A patra cină devenise pentru ei „Cina Memorială”.

Craig apela întotdeauna la personal specializat, ca să nu-şi bată capul să pregătească singur mâncarea sau să strângă după aceea, dar îi plăcea să aleagă singur vinul şi să guste preparatele înainte de a-i veni oaspeţii. Gerald îl sunase mai devreme şi-i spusese că avea nişte veşti care le-ar fi putut schimba vieţile tuturor.

Craig nu putea uita ultima întâlnire a Muşchetarilor care le schimbase tuturor vieţile, dar, de când Danny Cartwright se spânzurase, nu se mai referise deloc la acel subiect. Conducând maşina spre casă, se gândea la Muşchetari.

Gerald Payne urcase treaptă cu treaptă şi acum, că fusese ales pe listele Partidului Conservator în districtul Sussex, era mai mult ca sigur că va ocupa un fotoliu de parlamentar la următoarele alegeri. Larry Davenport păruse mai relaxat în ultima vreme şi chiar îi dăduse înapoi cele zece mii de lire pe care Craig i le împrumutase în urmă cu doi ani, fără să se aştepte să le mai primească de la el; poate avea şi Larry vreo veste bună. Avea şi Craig o veste pentru Muşchetarii lui, poate nu spectaculoasă, dar, oricum, mulţumitoare.

Câştigase multe procese şi cazul Danny Cartwright începuse să devină o amintire vagă pentru mulţi colegi de-ai lui, cu excepţia unuia singur. Viaţa lui particulară rămânea şubredă, în termeni generali: avea câte o aventură de o noapte, dar nu dorise s-o revadă pe niciuna dintre partenerele lui de ocazie, cu excepţia surorii lui

Larry. Cu toate că Sarah Davenport îi arătase clar că nu era interesată, el tot mai spera.

Ajungând la locuinţa lui centrală, îşi verifică vinurile şi văzu că nu avea nimic demn de o cină a Muşchetarilor. Se duse pe jos la colţul străzii Kings's Road şi alese trei sticle de Merlot, trei de Sauvignon australian vechi şi o şampanie Laurent Perrier. Doar avea ce să sărbătorească.

Mergând spre casă cu sacoşele de sticle, auzi o sirenă în depărtare şi-şi aminti de noaptea aceea. Nu era o amintire care să-i dispară din memorie, ca altele. Chemase poliţia, alergase acasă, se schimbase, făcuse duş fără să se ude pe cap, apoi, îmbrăcat aproape identic, se aşezase la bar. Totul durase şaptesprezece minute.

Dacă Redmayne ar fi verificat distanţa între localul Dunlop Arms şi casa lui Craig înainte de proces, poate ar fi sădit o îndoială mai mare în minţile juraţilor. Doamne ajută că fusese abia al doilea proces al lui, pentru că dacă ar fi fost *el* împotriva lui Arnold Pearson, Craig ar fi măsurat toate pietrele de pe drum şi ar fi verificat duratele cu cronometrul.

Nu-l surprinsese că durase destul de mult până să ajungă detectivul-sergent Fuller în local, fiindcă ştia că avusese probleme mai importante pe alee: un muribund şi un suspect plin de sânge. De asemenea, nu avea cum să suspecteze un străin, mai ales când acesta avea trei martori care-i susţineau declaraţia. Barmanul îşi ţinuse gura, dar oricum, mai avusese şi înainte probleme cu poliţia şi nu ar fi fost un martor solid, indiferent pentru ce parte. Craig continuase să-şi cumpere vinul de la Dunlop Arms şi nu comenta dacă facturile de la sfârşitul lunii erau mai mari decât preţul băuturii pe care o consumase.

Acasă, Craig lăsă vinul pe masa din bucătărie şi băgă şampania la frigider. Apoi urcă la etaj să facă duş şi să se îmbrace mai comod. Tocmai revenise

la bucătărie şi scotea dopul unei sticle, când auzi soneria.

Nici nu-şi mai amintea de când nu-l mai văzuse pe Gerald atât de radios şi bănuia că acest fapt se datora veştilor bune pe care le aducea.

— Cum îţi place munca politică? întrebă Craig, luându-i haina şi conducându-l în sufragerie.

— E distractivă, dar de-abia aştept să treacă alegerile şi să ajung în Parlament.

Craig îi turnă şampanie şi-l întrebă ce mai ştia de Larry.

— Săptămâna trecută, m-am dus pe la el, dar nu m-a lăsat să Intru. Mi s-a părut cam ciudat, zise Gerald.

— Când l-am vizitat eu ultima oară, casa arăta groaznic, spuse Craig. Poate că de asta nu te-a lăsat să intri sau poate are un prieten nou pe care nu voia să-l vezi.

— Cred că lucrează, presupuse Payne. Săptămâna trecută, mi-a trimis un cec pentru un împrumut la care renunţasem de mult.

— Şi ţie?

Tocmai atunci se auzi din nou soneria. Când păşi printre ei, se părea că aplombul şi farmecul îi reveniseră lui Davenport. Îl sărută pe Gerald pe amândoi obrajii, de parcă era un general francez care-şi inspecta trupele. Craig îi oferi un pahar de şampanie, izbit de faptul că Larry arăta cu zece ani mai tânăr decât ultima dată când îl văzuse. Poate avea vreo veste care o să-i dea pe spate pe toţi.

— Haideţi să-ncepem seara cu un toast, propuse Craig. Pentru prietenii absenţi.

Toţi trei ridicară paharele, strigând: „Toby Mortimer”.

— Şi acum, pentru cine bem? întrebă Davenport.

— Pentru sir Nicholas Moncrieff, declară imediat Payne.

— Cine dracu’ e ăsta? zise Craig.

— Omul care poate să ne facă bogaţi.

— Cum? întrebă Davenport, abţinându-se să le dezvăluie că, graţie lui Moncrieff, îşi putuse plăti o parte din datorii, inclusiv către prietenii lui.

— Vă dau detalii la cină, promise Payne. Şi azi aş vrea să povestesc ultimul, pentru că sunt sigur că nu aveţi ceva mai bun ca mine.

— N-aş fi prea sigur, Gerald, zise Davenport, chiar mai plin de sine decât de obicei.

O tânără apăru în cadrul uşii:

— Puteţi servi masa când doriţi, domnule Craig.

Se îndreptară toţi către masa aranjată, evocându-şi isprăvile de la Cambridge, tot mai exagerate de la an la an.

Craig se aşeză în capul mesei şi li se împărţiră porţii de somon afumat. Gazda gustă vinul şi dădu din cap, apoi se întoarse spre Davenport:

— Larry, nu mai pot aştepta. Hai să-ţi aflăm noutăţile. E clar că ţi s-a schimbat norocul.

Davenport se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă să fie ascultat cu atenţie neştirbită:

— Acum două zile, am fost rugat să merg la BBC. De obicei, te cheamă să-ţi ofere vreun rol mic într-o piesă radiofonică, la un tarif numai bun să-ţi plăteşti taxiul. Dar de data asta, un producător m-a invitat la prânz şi mi-a spus că vor să introducă un personaj nou în *Holby City,* iar eu sunt prima alegere. Se pare că doctorul Beresford a ieşit din atenţia oamenilor…

— Fie-i amintirea binecuvântată, ridică Payne paharul.

— M-au rugat să dau un test de imagine săptămâna viitoare.

— Bravo! ridică Craig paharul, la rândul lui.

— Impresarul meu mi-a spus că nu mai e altcineva vizat pentru rol, aşa că aş putea obţine un contract pe trei ani, cu toate clauzele necesare.

— Nu e rău, trebuie să recunosc, zise Payne, dar tot cred că o să vă întrec pe amândoi.

Craig îşi umplu paharul şi bău înainte de a vorbi:

— Lordul cancelar a cerut să mă vadă săptămâna viitoare.

Apoi sorbi iar din vin, lăsând noutatea să se sedimenteze.

— O să-ţi propună să-i iei locul? întrebă Davenport.

— Toate la timpul lor, spuse Craig. Ori de câte ori se întâlneşte cu un avocat de nivelul meu, o face pentru a-l invita să intre în Procuratură.

— Ai merita! declară Davenport şi-şi ridică paharul, laolaltă cu Payne, pentru gazdă.

— Încă nu s-a anunţat, se apără Craig, aşa că, orice ar fi, nu suflaţi o vorbă.

Apoi se uită la Payne:

— E rândul tău, bătrâne vulpoi. Ce spuneai că ne va schimba vieţile?

*

Bătu cineva la uşă.

— Intră, zise Danny.

Marele Al apăru în cadrul uşii, cu un pachet mare în mână:

— Tocmai a venit ăsta, şefu'! Unde să-l pun?

— Lasă-l pe masă, spuse Danny, continuând să citească, de parcă pachetul nu ar fi fost prea important.

Dar, după ce se închise uşa, lăsă teoria lui Adam Smith despre economia liberă de piaţă şi se apropie de masă. Înainte de a desface cutia de carton din hârtia în care era învelită, rămase puţin pe gânduri, cu ochii la marcajul: FRAGIL, MANIPULAŢI ATENT de pe ambalaj. Capacul de carton era fixat cu mai multe benzi adezive, pe care le desfăcu.

Scoase o pereche de cizme negre de cauciuc şi le încercă: îi veneau perfect. Apoi luă mânuşile fine din latex şi o lanternă mare. Tot în cutie se aflau un costum negru de spărgător, mulat pe corp şi o mască pentru nas şi gură. Avusese de ales

culoarea între negru şi alb şi alesese negru. Nu lăsă în cutie decât un container mic de plastic, învelit în plastic gofrat şi marcat „Riscant”. Nu-l desfăcu, pentru că ştia ce era înăuntru. Puse la loc în cutie mânuşile, lanterna, cizmele, costumul şi masca, luă o rolă groasă de bandă de lipit şi prinse la loc capacul. Apoi zâmbi. Investise inteligent cele o mie de lire.

*

— Şi cu cât vei contribui tu la afacerea asta? se interesă Craig.

— În jur de un milion, banii mei, zise Payne, din care am transferat deja şase sute de mii ca să reţin contractul.

— Nu e cam mult? întrebă Craig.

— E cam la limită, recunoscu Payne, dar probabil că n-o să mai am o ocazie ca asta în viaţă, iar profitul o să fie destul de mare ca să trăiesc din el după ce ies din firmă ca să intru în Parlament.

— Stai să-ncerc să înţeleg ce propui, recapitula Davenport. Orice sumă am pune, ne garantezi că se dublează în mai puţin de o lună?

— Nu poţi garanta nimic niciodată, sublinie Payne, dar e o cursă cu doi cai, în care al nostru e clar favorit. Mai simplu, am ocazia să cumpăr un teren cu şase milioane, dar el va valora cincisprezece-douăzeci după ce doamna ministru anunţă că a fost ales pentru amenajarea velodromului.

— Adică anunţă dacă l-a ales pe ăsta sau nu, corectă Craig.

— V-am arătat ce scriu ziarele despre discuţiile ei din Parlament.

— Aşa este, spuse Craig. Dar tot sunt nedumerit. Dacă-i un târg aşa de bun, de ce nu ia terenul Moncrieff ăsta?

— Nu cred că a avut de la început şase milioane, spuse Payne. Dar pune şi el un milion.

— Ceva nu mi se pare în regulă, insistă Craig.

— Eşti cinic ca totdeauna, Spencer, îl tachina Payne. Dă-mi voie să-ţi reamintesc ce s-a întâmplat ultima dată când le-am oferit Muşchetarilor o afacere de aur – eu, Larry şi Toby ne-am dublat averea în mai puţin de doi ani, datorită fermei din Gloucestershire al cărei pământ l-am cumpărat. Acum îţi ofer ceva şi mai sigur, fiindcă, de data asta, o să-ţi dublezi banii în zece zile.

— OK, sunt dispus să risc două sute de mii, acceptă Craig. Dar dacă nu merge, te omor.

Payne păli brusc, iar Davenport amuţi.

— Hai, a fost doar o glumă, îi linişti Craig. Merg cu două sute de mii. Tu, Larry?

— Dacă Gerald e dispus să rişte un milion, fac la fel ca el, îşi reveni Davenport. Sunt convins că pot obţine banii ăştia fără să-mi schimb stilul de viaţă.

— O să-ţi schimbi stilul de viaţă oricum peste zece zile, vulpoiule, spuse Payne. N-o să mai fim nevoiţi să muncim toată viaţa.

— Toţi pentru unu şi unu pentru toţi! strigă Davenport, încercând să se ridice în picioare.

— Toţi pentru unu şi unu pentru toţi! strigară Craig şi Payne la unison, ridicând paharele.

— Cum o să strângi restul banilor? îl întrebă Craig. Până acum, noi trei avem mai puţin de jumătate din sumă.

— Uiţi de milionul lui Moncrieff. Preşedintele firmei pune şi el jumătate de milion. Am mai abordat nişte şmecheri pe care i-am ajutat să facă bani şi chiar Charlie Duncan a promis că se gândeşte, aşa că ar trebui să am toată suma până la sfârşitul săptămânii. Şi fiindcă eu găzduiesc următoarea întâlnire a Muşchetarilor, m-am gândit să rezerv o masă la barul lui Harry.

— Sau la McDonald’s, îl înţepă Craig, dacă doamna ministru alege alt teren.

62

Alex se uita La Ochiul Londrei, peste Tamisa, când sosi tânăra. Se ridică s-o salute.

— Ai fost pe Ochi? o întrebă, când ea se aşeză lângă el.

— Da, o dată, zise Beth. L-am luat pe tata când s-a deschis. De acolo, de sus, vedeam garajul nostru.

— Acum o să vezi Casa Wilson, peste puţin timp, spuse Alex.

— Da. Antreprenorul a fost drăguţ să-i dea numele nostru. Tatei i-ar fi plăcut.

— Trebuie să mă întorc la tribunal la două, o înştiinţă Alex. Dar voiam să te văd, fiindcă am noutăţi.

— Ai fost generos că ai renunţat la pauza de prânz.

— De dimineaţă, am primit o scrisoare de la biroul lordului Cancelar, care a fost de acord să redeschidă cazul.

Beth îl luă de gât.

— Dar numai dacă putem aduce probe noi.

— Caseta nu poate fi considerată probă nouă? întrebă ea. Ziarele locale au menţionat-o de două ori de când am lansat campania pentru graţierea lui Danny.

— Sunt sigur că, de data asta, vor lua caseta în considerare, dar, dacă vor crede că a fost înregistrată sub constrângere, n-o vor trata ca probă.

— Dar cum putem dovedi că nu a fost constrâns?

— Ţi-aduci aminte că Danny şi Marele Al erau colegi de celulă cu un bărbat numit Nick Moncrieff?

— Bineînţeles, spuse Beth. Erau prieteni buni. L-a învăţat pe Danny să citească şi să scrie şi a

venit şi la înmormântare, deşi n-am avut voie să vorbim cu el.

— Ei, bine, cu câteva săptămâni înainte de a fi eliberat Moncrieff, mi-a scris, oferindu-se să mă ajute pe cât posibil, pentru că era convins de nevinovăţia lui Danny.

— Ne-ar putea ajuta, după atâta vreme? Poţi lua legătura cu el?

— Marele Al a fost eliberat de mai puţin de un an şi poate ştie unde e Moncrieff, pentru că a fost şoferul lui în armată, cinci ani de zile.

— Marele Al poate depune mărturie?

— S-ar putea, dar şi mai important mi se pare ce mi-a spus Danny, că Moncrieff a ţinut un jurnal în închisoare, în care poate că a scris despre incidentul cu caseta. Tribunalele iau în serios jurnalele, pentru că sunt probe contemporane cu faptele.

— Atunci nu trebuie decât să iei legătura cu Moncrieff, spuse Beth, de-abia reţinându-şi entuziasmul.

— Nu e chiar aşa de simplu, replică Alex.

— De ce? Dacă a fost dornic să ne ajute…

— La scurtă vreme după eliberarea condiţionată, a încălcat condiţiile şi a fost arestat din nou.

— A intrat iar la închisoare?

— Nu, asta e ciudat. Judecătorul i-a mai acordat o şansă. Cred că a avut un avocat al naibii de bun.

— Atunci de ce nu încerci să obţii jurnalul de la el? întrebă Beth.

— Se poate ca, după ultimele lui fricţiuni cu legea, să nu privească binevoitor o scrisoare de la un avocat necunoscut, care-i cere să se implice într-un proces.

— Danny spunea că Nick e un tip pe care te poţi baza la greu.

— Atunci îi scriu chiar azi, spuse Alex.

*

Danny ridică receptorul.

— Payne a transferat şase sute de mii de lire de dimineaţă, spuse vocea, aşa că, dacă plăteşte restul de cinci milioane patru sute până la sfârşitul săptămânii, terenul va fi al lui. Trebuie să vă mai spun că am mai avut azi o ofertă de zece milioane, pe care a trebuit s-o refuzăm. Sper că v-aţi gândit bine.

Apoi se întrerupse legătura. Era prima dată când simţea şi o opinie în spatele vocii impersonale.

Danny îl sună pe directorul de bancă de la Coutts. Trebuia să-l convingă pe Payne că tranzacţia nu putea eşua.

— Bună dimineaţa, sir Nicholas. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa, domnule Watson. Vreau să transfer un milion de lire din contul meu curent în contul pentru clienţi al firmei Baker, Tremlet şi Smythe.

— Desigur, domnule.

După o pauză lungă, domnul Watson îl întrebă:

— Ştiţi că, prin această operaţiune, vă goliţi contul?

— Da, spuse Danny, dar voi depune alţi bani pe întâi octombrie, din fondul bunicului.

— Mă ocup de tranzacţie azi şi apoi vă caut, spuse domnul Watson.

— Domnule Watson, hârtiile sunt mai puţin importante, atâta vreme cât transferaţi suma azi, până la ora de închidere.

Şi Danny închise telefonul:

— La naiba! exclamă.

Nick nu s-ar fi purtat aşa. Trebuia să se „comute” din nou pe firea lui Nick. Se întoarse şi o văzu pe Molly în uşă, tremurând şi părând incapabilă să vorbească.

— Ce s-a-ntâmplat, Molly? sări el de pe scaun. Te simţi bine?

— E el, şopti ea.

— El?

— Actorul acela.

— Ce actor?

— Doctorul Beresford. Lawrence Davenport.

— Zău aşa? făcu Danny. Invită-l în sufragerie, oferă-i o cafea şi spune-i că vin imediat.

Molly alergă în jos pe scări, iar el consemnă două rânduri în dosarul lui Payne, înainte de a-l pune la loc pe poliţă. Apoi luă dosarul lui Davenport şi-şi actualiza repede datele.

Era pe cale de a-l închide, când observă o notiţă la rubrica „Primii ani de viaţă", care-l făcu să zâmbească. Puse dosarul la loc şi coborî să-şi întâmpine oaspetele nepoftit.

Când intră, Davenport sări în picioare şi de data asta, îi întinse şi mâna. Pe moment, înfăţişarea lui îl ului. Era proaspăt bărbierit şi purta un costum bine croit şi o cămaşă la modă. Oare venise să-i dea înapoi cele 300.000 de lire?

— Iartă-mă că am dat buzna aşa, spuse actorul. N-aş fi făcut-o dacă nu era puţin urgent.

— Nu te scuza, spuse Danny, aşezându-se. Cu ce te pot ajuta?

Molly puse o tavă pe măsuţa laterală şi-i turnă o cafea lui Davenport:

— Frişca sau lapte, domnule? întrebă.

— Niciuna, mulţumesc.

— Zahăr, domnule?

— Nici asta, mulţumesc.

— Doriţi un biscuit de ciocolată?

— Nu, mulţumesc, refuză Davenport, bătându-se uşor peste stomac, ca să arate că ţinea regim.

Danny se lăsă pe spate, zâmbind. Se întreba dacă Molly ar mai fi fost atât de plină de veneraţie ştiind că-l servea pe fiul unui agent de parcare de provincie.

— Dacă mai doriţi ceva, vă rog să-mi spuneţi, domnule Davenport, încheie Molly, retrăgându-se şi uitând să-i ofere lui Danny ciocolata lui fierbinte.

— Scuză-mă, spuse Danny, după ce se închise uşa. De obicei, se poartă normal.

— Lasă, bătrâne, replică Davenport. M-am obişnuit.

N-o să mai ţină mult obişnuinţa asta, se gândi Danny.

— Ei, cu ce te pot ajuta? reluă el.

— Vreau să investesc o sumă mare într-o afacere. Doar temporar, înţelegi. Îţi dau tot înapoi în câteva săptămâni, inclusiv pentru tablouri, zise Davenport, cu ochii la o pictură de McTaggart, atârnată deasupra şemineului.

Lui Danny i-ar fi părut rău să-şi piardă noile achiziţii. Fusese surprinzător şi pentru el că se ataşase atât de repede de tablouri.

— Scuză-mă, nu m-am gândit, spuse el, conştient că tablourile lui Davenport erau pe toţi pereţii camerei. Fii sigur că ţi le voi da înapoi când îmi dai împrumutul.

— S-ar putea s-o fac mai curând decât anticipam, spuse actorul. Mai ales dacă mă ajuţi cu această mică afacere.

— La ce sumă te-ai gândit? întrebă Danny.

— Un milion, răspunse nesigur Davenport. Problema e că n-am decât o săptămână la dispoziţie să strâng banii.

— Şi ce garanţie depui?

— Casa mea din Redcliffe Square.

Danny îşi aminti cuvintele lui de data trecută: „Casa mea? Niciodată. Iese din discuţie.”

— Şi plăteşti tot într-o lună, având casa garanţie?

— Într-o lună, e garantat.

— Şi dacă nu plăteşti milionul după o lună?

— Atunci casa, ca şi tablourile, sunt ale tale.

— Ne-am înţeles, se învoi Danny. Şi pentru că ai aşa de puţin timp la dispoziţie, mă duc chiar acum la avocaţii mei să-i pun să scrie contractul.

Ieşind din sufragerie, o găsiră pe Molly în hol, cu pardesiul lui Davenport în braţe.

— Mulţumesc, zise el, după cer-l ajută să se îmbrace şi-i deschise uşa.

— Te caut eu, promise Danny, fără să-i dea mâna.

Molly mai că nu făcuse o reverenţă. Danny se întoarse să urce iar în birou:

— Am de dat nişte telefoane, Molly, aşa că poate întârzii puţin la masă, o anunţă peste umăr.

Nu primi niciun răspuns. Atunci se întoarse şi-şi văzu menajera vorbind cu cineva în prag.

— Vă aşteaptă? întrebă Molly.

— Nu, răspunse domnişoara Bennett. Am trecut doar aşa.

63

Ceasul sună la două noaptea, dar Danny nu dormea. Sări din pat şi-şi puse repede pantalonii, tricoul, ciorapii şi adidaşii pe care şi le aranjase de seara. Nu aprinse lumina.

Se uită la ceas: două şi şase minute. Închise uşa dormitorului şi coborî încet. Deschise uşa de la intrare şi-şi văzu maşina parcată pe alee. Nu-l vedea pe Marele Al, dar ştia că era la volan. Se uită în jur: în scuar se vedeau două lumini aprinse, dar nu era nimeni. Urcă în maşină tăcut. Marele Al întoarse cheia în contact şi avansă o sută de metri înainte de a aprinde farurile.

Tăceau amândoi. Marele Al o luă la dreapta şi se îndreptă spre Taluz. Făcuse traseul de cinci ori în ultima săptămână; de două ori ziua, de trei ori noaptea, „raiduri nocturne", cum le zicea el. Dar azi trecuse vremea operaţiunilor de recunoaştere şi venise momentul adevăratei incursiuni. Marele Al trata totul ca pe un exerciţiu militar şi-şi punea în practică abilităţile dobândite în cei cinci ani de armată. În timpul zilei, drumul dura în jur de patruzeci şi trei de minute, dar noaptea, ajungea în douăzeci şi nouă de minute fără să depăşească limita de viteză.

Trecând pe lângă Camera Comunelor şi pe malul nordic al Tamisei, Danny se concentră asupra a ceea ce trebuia făcut la destinaţie. Ajunseră în centru şi trecură spre estul oraşului. Concentrarea lui Danny scăzu doar un minut, cât trecură pe lângă un şantier înconjurat de panouri pe care era pictată, publicitar, imaginea viitorului complex Wilson: şaizeci de apartamente de lux, treizeci de locuinţe la preţ rezonabil. Dintre acestea, nouă erau vândute, inclusiv mansarda. Danny zâmbi.

Marele Al conduse pe strada Mile End, apoi o luă la stânga la un indicator spre Stafford, pe care

era adăugat: *Satul olimpic din 2012?* După unsprezece minute, ieşi de pe şosea şi intră pe un drum acoperit cu pietriş. Stinse farurile, pentru că învăţase toate cotiturile şi pietrele pe dinafară.

La capătul drumului, trecu de un semn care avertiza: *Proprietate privată. Accesul interzis.* Merse mai departe, pentru că era proprietatea lui Danny şi avea să mai fie a lui încă opt zile de atunci încolo. Se opri în spatele unei moviliţe şi apăsă un buton. O fereastră laterală alunecă uşor, deschizându-se. Ascultară amândoi, dar nu se auzea niciun zgomot. Dacă ar fi fost după-amiază, poate că ar fi văzut vreun stăpân plimbându-şi câinele sau nişte copii bătând mingea, dar acum nu le ţinea companie nici măcar o bufniţă.

După două minute, Danny atinse braţul Marelui Al. Coborâră din maşină şi se duseră la portbagaj. Marele Al îl deschise, în timp ce Danny îşi scotea adidaşii. Marele Al luă cutia, iar el străbătu traseul, pentru a localiza cele şaptezeci şi una de pietricele albe pe care le plasaseră în mici crăpături şi adâncituri, în timpul zilei. Repetaseră şi cu o noapte înainte şi găsise doar cincizeci şi trei, dar acum, că repetase, era convins că se va descurca mai bine.

Ziua, acoperise distanţa de trei pogoane în puţin mai mult de două ore. Noaptea trecută, avusese nevoie de trei ore şi şaptesprezece minute, iar azi va dura şi mai mult, pentru că trebuia să se lase de nenumărate ori în genunchi.

Era o noapte senină şi calmă, conform prognozei meteorologice, deşi se prevedeau ploi slabe către dimineaţă. Ca un fermier bun, Danny îşi alesese cu grijă ziua şi ora. Marele Al îi întinse costumul mulat, pe care-l îmbrăcă şi trase fermoarul. Exersase şi aceste mişcări pe întuneric. Apoi luă cizmele de cauciuc, mănuşile, masca, lanterna şi micul container „riscant”.

Marele Al se sprijini de maşină după ce-i plecă şeful. Danny ajunse la colţul terenului, mai

parcurse şapte paşi, apoi găsi prima pietricică albă. O luă şi o băgă într-un buzunar mare. Căzu în genunchi, aprinse lanterna şi introduse o tulpiniţă minusculă într-o crăpătură din pământ. Stinse lanterna şi se ridică. În ziua anterioară, practicase exerciţiul fără răsad. După nouă paşi, ajunse la a doua pietricică, unde repetă mişcările, apoi făcu un pas şi o găsi pe a treia, se lăsă în genunchi şi aşeză planta într-o crăpătură. Încă cinci paşi…

Marele Al avea mare nevoie de o ţigară, dar ştia că nu-şi putea asuma riscul. Odată, în Bosnia, un camarad îşi aprinsese ţigara în timpul unei operaţiuni de noapte şi după trei secunde, primise un glonţ în cap. Marele Al ştia că şeful lui avea să stea acolo cel puţin trei ore, aşa că nu-şi permitea să-şi slăbească deloc concentrarea.

Pietricica numărul douăzeci şi trei era la colţul îndepărtat al terenului lui Danny. Lumină o groapă destul de mare cu lanterna şi-şi plantă acolo mai multe răsaduri. Băgă pietricica în buzunar.

Marele Al se întinse şi începu să se plimbe agale în jurul maşinii. Planificaseră să plece de acolo cu mult înainte de a se lumina. Soarele răsărea la 6:48. Se uită la ceas: 4:17. Ridicară amândoi capetele când le zbură un avion pe deasupra; era prima cursă care ateriza la Heathrow în dimineaţa aceea.

Danny puse pietricica numărul 36 în buzunarul din dreapta, atent să distribuie egal greutatea. Repeta mereu aceleaşi mişcări: câţiva paşi, în genunchi, lanterna, planta, pietricica în buzunar, lanterna stinsă, ridicare, mai departe… Era mult mai obositor decât i se păruse cu o seară înainte.

Marele Al încremeni: o maşină intră pe terenul lor şi parcă la vreo cincizeci de metri distanţă. Nu era sigur că persoana sau persoanele din maşină îl văzuseră. Se prăbuşi pe burtă şi porni târâş către inamic. Un nor se deplasă şi dezveli luna, o fâşie de lumină subită; până şi luna era de partea

duşmanului. Farurile maşinii erau stinse, dar lumina din interior rămăsese aprinsă.

Lui Danny i se păru că a văzut nişte faruri şi se aruncă imediat la pământ. Aranjaseră ca Marele Al să aprindă şi să stingă de trei ori lanterna, dacă observa vreun pericol. Aşteptă mai mult de un minut, dar nu se aprinse lanterna, aşa că se ridică şi porni spre următoarea pietricică.

Marele Al era acum la doar câţiva metri de maşina parcată şi deşi geamurile erau aburite, vedea lumina dinăuntru aprinsă. Ridicându-se în genunchi, se uită pe geamul din spate. Avu nevoie de toată disciplina militară deprinsă de el ca să nu izbucnească în râs văzând femeia de pe bancheta din spate, gemând cu picioarele depărtate. Nu vedea faţa bărbatului care stătea deasupra, dar simţi o pulsaţie în proprii pantaloni. Se lăsă iar pe burtă şi reveni târâş la „bază”.

Ajungând la a şaizeci şi şaptea pietricică, Danny înjură. Acoperise tot terenul şi-i scăpaseră patru. Revenind încet la maşină, simţea că se împleticeşte. Nu anticipase că pietrele din buzunare vor fi atât de grele.

Întorcându-se la „bază”, Marele Al supraveghea totuşi atent cealaltă maşină. Se întreba dacă o văzuse şi şeful lui. Deodată, auzi zgomotul motorului ambalându-se, farurile se aprinseră şi maşina întoarse, dispărând pe drumul de pietriş.

Văzându-l pe Danny apropiindu-se, luă cutia din carton şi o puse pe jos. Danny îşi scoase pietrele din buzunare, punându-le în cutie; era dificil fără să facă nici cel mai mic zgomot. După ce termină, îşi scoase masca, mănuşile, cizmele şi salopeta pe care i le întinse Marelui Al, să le aşeze în cutie. În fine, puseră în ea şi lanterna şi containerul gol.

Marele Al închise portbagajul şi se urcă în maşină, în timp ce şeful lui îşi prindea centura de siguranţă. Porni motorul, întoarse şi intră pe drumul de pietriş. Tăceau şi acum, ca şi la venire. Încă nu terminaseră treaba.

De-a lungul săptămânii, Marele Al identificase mai multe şantiere unde puteau scăpa de dovezile operaţiunii lor nocturne. Aşa că se opri de şapte ori pe drum, făcând mai mult de o oră în loc de patruzeci de minute. Ajunseră la reşedinţa din zona Boltons la şapte şi jumătate. Danny zâmbi văzând câţiva stropi de ploaie pe parbriz, şterşi imediat de ştergătoarele automate. Coborî din maşină şi merse până la intrare. Descuie uşa, luă o scrisoare de pe covoraşul din prag şi o deschise, urcând scările. Văzând semnătura expeditorului, intră în birou şi încuie uşa.

După ce o citi, nu ştia cum ar trebui să răspundă la scrisoare. Poartă-te ca Nick. Gândeşte, ca Danny.

64

— Sunt încântată să te văd, Nick, spuse Sarah. Sper că ai fost băiat bun, şopti, aplecându-se spre el.

— Depinde ce înţelegi prin asta, replică Danny, aşezându-se lângă ea.

— Că n-ai lipsit la nicio întâlnire cu doamna ta favorită.

Danny se gândi la Beth, deşi ştia că Sarah se referise la domnişoara Bennett.

— N-am lipsit la niciuna, o asigură el. De altfel, recent m-a vizitat acasă şi a considerat domiciliul meu acceptabil. A completat formularul în favoarea mea.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap să mai pleci în străinătate?

— Nu, dacă nu punem la socoteală că am plecat în Scoţia să vorbesc cu domnul Munro.

— Bun. Şi ce ai mai făcut în ultimul timp, destul de cuminte ca să-i povesteşti avocatei tale din Londra despre asta?

— Nu prea multe. Ce face Lawrence? o întrebă el, gândindu-se că, poate, fratele ei îi spusese ceva.

— E mai bine ca oricând. Joia viitoare, dă o probă pentru *Holby City;* s-a scris un rol nou, special pentru el.

— Ce fel de rol? Martor la crimă? nu se abţinu Danny, deşi îşi regretă repede cuvintele.

— Nu, nu, râse Sarah. Te gândeşti la rolul lui din *Martorul acuzării,* acum mulţi ani.

— A, da, prinse din zbor Danny. A făcut un rol greu de uitat.

— Nu ştiam că îl cunoşti pe Larry de atâta vreme.

— Doar de la distanţă, zise Danny.

A fost uşurat auzind o voce familiară:

— Bună, Sarah.

Charlie Duncan o sărută pe obraz.

— Mă bucur să te văd, Nick, îl salută şi pe el. E clar că voi doi vă cunoaşteţi.

— E clar, repetă Sarah.

— Aveţi grijă ce vorbiţi, staţi în spatele unui critic, şopti Duncan. Petrecere frumoasă! le ură cu glas tare.

Danny citise scenariul la *Bling Bling,* dar nu-l putuse termina, aşa că era curios să-l vadă pus în scenă şi să înţeleagă pe ce cheltuise zece mii de lire. Deschizând programul, văzu că piesa era scrisă drept „o viziune amuzantă asupra Marii Britanii în epoca Blair". Întoarse pagina şi citi despre autor, un ceh dizident care scăpase.

Lumina se stinse şi se ridică şi cortina.

În primul sfert de oră, nu râse nimeni la *Bling Bling,* ceea ce era surprinzător, având în vedere că asistau la o comedie uşoară. Când intră, în fine, vedeta, râseră câteva persoane, dar Danny nu era sigur că râsul fusese provocat de textul piesei. Când se lăsă cortina, îşi înăbuşi un căscat.

— Cum ţi s-a părut? o întrebă pe Sarah, curios să-i afle opinia.

Ea-şi duse un deget la buze, arătându-i-l pe criticul din faţă, care scria furios:

— Hai să bem ceva, propuse.

Pe când străbăteau sala, ea-i atinse braţul.

— Nick, a venit rândul meu să-ţi cer un sfat.

— În legătură cu ce? Te avertizez că nu ştiu nimic despre teatru, mărturisi el.

— Nu, eu vorbeam de lumea adevărată, zâmbi ea. Gerald Payne mi-a recomandat să investesc nişte bani într-o tranzacţie cu un teren pe care o face el. A spus că ai investit şi tu, aşa că mă gândeam să te întreb dacă ţi se pare o afacere sigură.

Danny nu ştia ce să-i răspundă. Oricât i-ar fi urât fratele, nu avea nicio dispută cu această tânără fermecătoare, care-l ajutase să nu intre din nou la închisoare.

— Nu-mi sfătuiesc niciodată prietenii să investească în ceva, spuse el. Nu e bine: dacă iese afacerea, uită că tu le-ai recomandat-o, dar, dacă pierd, nu uită să ţi-o reamintească la fiecare ocazie. Sfatul meu ar fi să nu joci o sumă pe care nu ţi-o poţi permite şi să nu rişti să investeşti atât cât să-ţi strice somnul.

— E un sfat bun. Mulţumesc, zise ea.

Danny o urmă în barul teatrului. Intrând în sala aglomerată, îl văzu pe Gerald Payne la o masă, turnându-i şampanie lui Spencer Craig. Se întrebă dacă şi Craig fusese tentat să investească în terenul lui olimpic şi-şi făcu planul să afle mai târziu, la petrecerea dată în cinstea premierei.

— Hai să-i evităm, îl rugă Sarah. Spencer Craig n-a fost niciodată persoana mea favorită.

— Nici a mea, zise Danny, pe când înaintau spre bar.

— Hei, Sarah, Nick! Suntem aici! strigă Payne, gesticulând puternic. Haideţi să bem ceva!

Danny şi Sarah se îndreptară fără chef către ei.

— Ţi-l aminteşti pe Nick Moncrieff? se întoarse Payne spre Craig.

— Desigur, zise Craig. Omul care o să ne facă pe toţi bogaţi.

— Să sperăm, se mulţumi Danny să spună.

Aflase deja răspunsul la o întrebare.

— După spectacolul din seara asta, chiar avem nevoie să câştigăm ceva, remarcă Payne.

— Ar fi putut fi şi mai rău, spuse Sarah, luând un pahar cu şampanie de la Danny.

— E un rahat, se exprimă Craig. Investiţia asta s-a dus pe copcă.

— Sper că n-ai investit prea mult, adulmecă Danny situaţia.

— Mai nimic, în comparaţie cu ce am investit în mica ta afacere, zise Craig, care nu-şi putea lua ochii de la Sarah.

— Am transferat toată suma de dimineaţă, îi şopti conspirativ Payne lui Danny. În câteva zile,

vom avea contractul.

— Sunt încântat, spuse cu sinceritate Danny, deşi ştia deja despre transferul sumei, de la elveţieni.

— Apropo, adăugă Payne, prin relaţiile mele politice, am reuşit să obţin două bilete la şedinţa de Parlament de joia viitoare. Aşa că, dacă vrei să vii să asişti la declaraţia doamnei ministru, eşti binevenit.

— Drăguţ din partea ta, Gerald, dar n-ai dori să mergi mai degrabă cu Lawrence sau Craig?

Nu-i putea spune „Spencer”.

— Larry are o probă de filmare şi Spencer are întâlnire cu lordul Cancelar, tot în clădirea Parlamentului. Ştim cu toţii în legătură cu ce, făcu Payne cu ochiul.

— Cu toţii? se miră Danny.

— Sigur. Spencer va deveni procuror general, şopti Payne.

— Felicitări, se întoarse Danny spre duşmanul lui.

— Încă nu e oficial, spuse Craig, fără să se uite la el.

— Dar va fi, joia viitoare, spuse Payne. Aşa că, dragă Nick, putem să ne vedem la intrarea Sf. Ştefan la douăsprezece şi jumătate şi să ascultăm amândoi declaraţia doamnei ministru, apoi să mergem undeva să ne sărbătorim norocul.

— Ne vedem acolo, promise Danny, pe când se auzea gongul pentru actul doi.

Îi aruncă o privire lui Sarah, care fusese încolţită de Craig. I-ar fi plăcut s-o salveze, dar era dus de mulţimea care se revărsa înapoi în sală.

Sarah reveni pe scaun tocmai când se ridica şi cortina. Actul al doilea se dovedi puţin mai reuşit decât primul, dar nu într-atât încât să-l mulţumească şi pe omul din faţa lor, după cum bănuia Danny.

Când se termină piesa, criticul plecă imediat şi i-ar fi plăcut să-l urmeze. Deşi actorii au fost

chemaţi de trei ori la rampă, nu s-a ridicat nimeni în picioare la aplauze. Când se aprinse, în fine, lumina, Danny se întoarse spre Sarah.

— Nu vrei să te duc eu cu maşina la petrecerea premierei?

— Nu merg, zise ea. Şi bănuiesc că mulţi de aici vor face la fel.

— Acum e rândul meu să-ţi cer sfatul, recunoscu el. De ce nu?

— Profesioniştii miros repede o ratare, aşa că vor evita să fie văzuţi la petrecere, ca să nu se creadă că au avut vreun amestec în promovarea piesei. Sper că n-ai investit prea mult, adăugă după o mică pauză.

— Nu cât să-mi strice somnul, spuse el.

— Nu-ţi voi uita sfatul, îl luă ea de braţ. Cum ţi se pare să scoţi o fată singură în oraş?

Danny îşi aminti ce se întâmplase ultima oară când acceptase o astfel de ofertă. Nu avea de gând să mai fie nevoit să se explice în faţa unei femei, mai ales a acesteia:

— Îmi pare rău, începu, dar…

— Eşti însurat? întrebă Sarah.

— Aş vrea eu.

— Eu aş vrea să te fi cunoscut înaintea ei, spuse Sarah, lăsându-i braţul.

— Ar fi fost imposibil, zise el, fără să-i explice.

— Data viitoare, vino cu ea, spuse Sarah. Mi-ar plăcea s-o cunosc. Noapte bună, Nick şi mulţumesc din nou pentru sfat.

Îl sărută pe obraz şi porni să-şi caute fratele.

Danny abia se abţinuse să nu-i spună să nu investească nicio liră în terenul lui Payne, dar ştia că ar fi fost un risc prea mare să avertizeze direct o femeie atât de deşteaptă.

Se alătură spectatorilor care o ştergeau cât puteau de repede, dar tot nu-l putu evita pe Charlie Duncan, care stătea abătut la ieşire. Producătorul îi zâmbi jalnic lui Danny:

— Măcar n-o să mai dau bani pe petrecerea de final de stagiune, zise.

65

Danny se întâlni cu Gerald Payne la intrarea Sf. Ştefan a Palatului Westminster. Era prima lui vizită la Parlament şi punea la cale să fie ultima pentru Payne.

— Am două bilete la galerie, îl anunţă tare Payne pe poliţistul de la poartă.

Totuşi, dură destul de mult până trecură de filtrul de control. După ce-şi goliră buzunarele şi trecură pe sub detectorul de metale, Payne îl îndrumă pe Danny de-a lungul unui coridor lung, pavat cu marmură, care ducea în Sala Centrală.

— N-au bilete, îi explică Payne despre oamenii care aşteptau răbdători să intre la galerie, stând pe nişte şiruri de bănci verzi. N-o să intre decât mai târziu, dacă rămân locuri.

Danny se pătrunse de atmosfera Sălii Centrale, în timp ce Payne arăta biletele poliţistului de serviciu. Parlamentarii discutau cu deputaţii invitaţi, turiştii se uitau la tavanul decorat cu mozaic, în timp ce alţii, obişnuiţi cu locul, îşi vedeau concentraţi de treburile lor.

Payne părea interesat doar să-şi asigure un loc bun, de unde s-o poată vedea pe doamna ministru făcând declaraţia. Şi Danny îşi dorea să asiste la toată procedura.

Un poliţist le arătă un coridor la dreapta. Payne porni repede şi Danny se grăbi să-l ajungă. Payne traversă cu paşi mari covorul verde şi urcă un rând de scări spre primul etaj, cu siguranţa celui familiar cu locul. Un funcţionar le verifică biletele, apoi îi însoţi la Galeria Străinilor. Pe Danny îl izbiră spaţiul restrâns şi locurile puţine pentru vizitatori, ceea ce explica de ce atâţia erau nevoiţi să aştepte la parter. Funcţionarul le găsi două locuri în rândul patru şi le dădu ordinea de zi. Danny se aplecă să se uite în sală, surprins că erau atât de puţini parlamentari prezenţi, cu toate că era

miezul zilei. Era clar că nu-l interesa pe prea mulţi unde va fi situat velodromul olimpic, deşi viitorul câtorva persoane depindea de decizia ministerului. Una dintre aceste persoane stătea chiar lângă el.

— Sunt mai mult parlamentari din Londra, şopti Payne, întorcând pagina ordinii de zi.

Îl arătă lui Danny că la 12:30, ministrul sportului urma să facă o declaraţie. Îi tremura mâna.

Danny încercă să urmărească discuţiile. Payne îi spuse că, în ziua aceea, ministrul sănătăţii răspundea la întrebările parlamentarilor, dar avea să se oprească la 12:30. Pe Danny îl amuza să vadă cât de nerăbdător era cel de lângă el să schimbe locul de la galerie cu un fotoliu de parlamentar.

Pe când ceasul mare de lângă tribuna vorbitorilor arăta minutele avansând, Payne se juca nervos cu ordinea de zi şi-i zvâcnea piciorul drept. Danny era calm, dar el ştia deja ce urma să spună ministrul.

Vorbitorul se ridică la 12:30 anunţând: „Declaraţia ministrului sportului!” Payne se aplecă s-o vadă mai bine pe doamna ministru, care se ridică din primul rând şi puse un dosar roşu pe suportul din faţa ei:

— Domnule vorbitor, cu permisiunea dumneavoastră, voi face o declaraţie cu privire la terenul pe care l-am selectat pentru amenajarea velodromului olimpic. Domnii parlamentari îşi aduc aminte că i-am informat la începutul lunii că am luat două terenuri în considerare, dar nu voi lua o decizie finală până când nu voi primi detalii de la inspectorii celor două terenuri.

Danny îi aruncă o privire lui Payne; pe fruntea acestuia apăruse o picătură de transpiraţie. Se strădui să pară şi el preocupat.

— Rapoartele inspectorilor au sosit ieri la biroul meu şi am trimis copii Comitetului Olimpic, onoraţilor parlamentari din circumscripţiile unde sunt localizate terenurile şi preşedintelui Federaţiei

Britanice de Ciclism. Toţi membrii Parlamentului vor primi exemplarele domniilor lor după ce rostesc declaraţia. În urma lecturii celor două rapoarte, toţi cei implicaţi au fost de acord că un singur teren poate fi luat în considerare pentru acest proiect important.

Pe buzele lui Payne flutură un zâmbet.

— Raportul inspectorilor a revelat că, din păcate, unul dintre terenuri este infestat cu o plantă dăunătoare şi invazivă, numită „volbură japoneză”. (Râsete). Îmi dau seama că onoraţii parlamentari, la fel ca mine, nu s-au mai confruntat cu această problemă, aşa că vă voi răpi câteva momente pentru a vă explica despre ce este vorba. Volbura japoneză este o plantă extrem de agresivă şi distrugătoare, care, după ce se instalează, se răspândeşte repede şi face terenul pe care se află impropriu ridicării unor construcţii. Înainte de a lua o decizie finală, am întrebat dacă nu există o soluţie simplă la această problemă. Experţii în domeniu m-au asigurat că volbura japoneză poate fi eradicată prin tratarea chimică a solului.

Payne ridică ochii cu un pic de speranţă.

— Totuşi, continuă doamna ministru, experienţa din trecut ne-a arătat că încercările de a eradica planta nu reuşesc întotdeauna de prima dată. Terenuri din Birmingham, Liverpool şi Dundee au fost curăţate şi au devenit şantiere de construcţie abia după trecerea unei perioade mai lungi de un an. Onoraţii parlamentari vor aprecia că ar fi iresponsabil din partea noastră să riscăm o aşteptare de douăsprezece luni sau poate mai mult, înainte de a începe construcţia pe terenul infestat. Prin urmare, nu-mi rămâne decât să selectez excelentul teren alternativ pentru acest proiect.

Payne albi ca varul când auzi cuvântul „alternativ”.

— Prin urmare, sunt în măsură să vă anunţ că, alături de Comitetul Olimpic Britanic şi Federaţia Britanică de Ciclism, Ministerul Sportului a

selectat terenul din Stratford South pentru construcţia noului velodrom.

Şi ministrul se aşează, aşteptând întrebări. Danny se uită la Payne, care-şi luase capul în mâini. Un funcţionar alergă spre ei.

— Prietenul dumneavoastră se simte bine? întrebă.

— Mi-e teamă că nu, spuse Danny netulburat. Putem să mergem la o toaletă? Am impresia că-i e rău.

Îl luă de braţ pe Payne şi-l ajută să se ridice, iar funcţionarul îi conduse afară din galerie, în jos pe scări. Apoi alergă şi deschise uşa unei toalete, pe care Payne intră împleticindu-se. Începu să vomite cu mult înainte de a ajunge la chiuvetă. Îşi desfăcu cravata, îşi descheie primul nasture de la cămaşă şi vomită încă o dată.

Stătea aplecat mult deasupra unei toalete, ţinându-şi fruntea cu palma. Danny îl ajută să-şi scoată haina. Îi luă mobilul din buzunar şi căută prin lista lungă de nume, până găsi „Lawrence". Payne vomită a treia oară. Danny se uită la ceas. Probabil că Davenport se pregătea să dea proba de filmare, mai citea o dată replicile înainte de a trece la machiaj. Scrise un mesaj, pe când Payne cădea în genunchi, suspinând, aşa cum făcuse Beth când îşi văzuse fratele murind. *Doamna ministru n-a ales terenul nostru. Scuze. Am vrut să te anunţ.* Zâmbi şi apăsă butonul de trimitere, apoi se întoarse la lista de nume, oprindu-se, de data asta, la „Spencer".

*

Spencer Craig se privi în mărime naturală în oglindă. Îşi cumpărase o cămaşă nouă şi o cravată din mătase, special pentru ocazie. Chemase maşina să-l ia de la tribunal la 11:30. Nu putea risca să întârzie la întâlnirea cu lordul Cancelar. Toţi

păreau să ştie de ea, fiindcă-i zâmbeau şi-l murmurau „Felicitări”, de la judecător la secretară.

Se aşeză la birou, pretextând că citeşte un dosar pe careul primise dimineaţă. Avusese multe procese în ultima vreme. Aşteptă nerăbdător să se facă 11:30, ca să plece la întâlnirea fixată la douăsprezece.

— La început, o să-ţi ofere un sherry sec, îi spusese un coleg mai în vârstă. Pe urmă o să sporovăiască puţin despre starea jalnică a cricketului în Anglia şi după aceea, brusc, îţi va spune, strict confidenţial, că-i va face o recomandare Maiestăţi Sale, regina – aici va deveni foarte ceremonios – să includă numele tău pe lista avocaţilor pledanţi recomandaţi pentru poziţia de procurori ai Coroanei. Pe urmă o să mai bată puţin câmpii despre responsabilitatea unei asemenea poziţii pentru un novice.

Craig zâmbi. Fusese un an bun şi intenţiona să-şi sărbătorească promovarea în stil propriu. Deschise un sertar, scoase carnetul de cecuri şi scrise unul de două sute de mii de lire, plătibil firmei Baker, Tremlett şi Smythe. Era cel mai mare cec pe care-l scrisese în viaţa lui şi-şi rugase deja banca să-i păstreze contul pe termen scurt, cu toate că şl-l golea. Dar nu-l văzuse niciodată pe Gerald mai încrezător într-o afacere. Se lăsă pe spate şi savură momentul, gândindu-se pe ce-şi va cheltui profitul: un Porsche nou, câteva zile la Veneţia. Poate că şi lui Sarah i-ar plăcea o călătorie în Orient Express. Sună telefonul de pe birou.

— V-a sosit maşina, domnule Craig.

— Cobor imediat.

Puse cecul într-un plic adresat lui Gerald Payne la Baker, Tremlett şi Smythe şi-l lăsă pe birou, apoi coborî fără grabă. Urma să ajungă puţin mai devreme, dar n-avea de gând să-l lase să aştepte pe lordul Cancelar. Nu vorbi cu şoferul pe drumul scurt pe Strand, pe lângă Whitehall şi în scuarul Parlamentului. Maşina parcă în faţa intrării

Camerei Lorzilor. Ofiţerul de la poartă îi verifică numele lui Craig pe lista lui şi le făcu semn să meargă mai departe. Făcură stânga pe sub o arcadă gotică şi se opriră în faţa biroului lordului Cancelar.

Craig rămase în maşină, aşteptând ca şoferul să-i deschidă portiera şi savurând fiecare moment. Trecu pe sub mica arcadă şi primi salutul unui funcţionar cu ecuson şi altă listă de nume pe care-l verifică. Apoi funcţionarul îl însoţi pe treptele acoperite cu un covor roşu, până la biroul lordului Cancelar. Bătu la uşa din stejar masiv şi o voce răspunse: „Intră". Deschise uşa şi se dădu la o parte, ca să intre Craig. În colţul îndepărtat al încăperii, la un pupitru, stătea o tânără care ridică ochii şi-i zâmbi:

— Domnul Craig?

— Da, răspunse el.

— Aţi ajuns puţin mai devreme, dar o să verific dacă lordul Cancelar vă poate primi.

Craig era pe cale să-i spună că nu-l deranja să aştepte, dar ea ridicase deja receptorul.

— A sosit domnul Craig.

— Trimite-l înăuntru, te rog, se auzi o voce de stentor.

Secretara se ridică, traversă camera, deschise altă uşă de stejar masiv şi-l introduse pe Craig în biroul lordului Cancelar.

Craig îşi simţi palmele umede când pătrunse în camera magnifică, ai cărei pereţi erau îmbrăcaţi cu paneluri din stejar, iar fereastra avea vedere la Tamisa. Pe pereţi erau dispuse fără ordine portrete ale foştilor lorzi Cancelari, iar tapetul roşu-auriu nu-i mai lăsa nicio îndoială că se afla în faţa magistratului suprem al ţării.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Craig, îl pofti lordul Cancelar, deschizând un dosar mare şi roşu de pe birou.

Răsfoi nişte hârtii, fără să-i ofere vreun sherry sec. Craig îl privi pe bărbatul cu frunte înaltă şi

sprâncene sure şi zbârlite, care făceau deliciul caricaturiştilor. Lordul Cancelar ridică încet ochii, privindu-l peste biroul mare şi ornamentat.

— Domnule Craig, am socotit că ar fi nimerit să avem o discuţie particulară înainte să aflaţi detalii din presă.

Nu menţionase starea jalnică a cricketului.

— Am primit o cerere, continuă, pe ton sec şi egal, de graţiere regală în cazul Daniel Arthur Cartwright.

Făcu o pauză, lăsându-l pe Craig să se pătrundă de ceea ce urma să răspundă:

— Trei magistraţi, coordonaţi de lordul Beloff, m-au sfătuit, după revizuirea probelor, să o consiliez pe Maiestatea Sa să permită reluarea procedurii juridice complete în acest caz.

Se opri din nou. Era clar că nu se grăbea.

— Cum aţi fost martorul acuzării în procesul original, am simţit nevoia să vă avertizez că veţi fi chemat din nou să depuneţi mărturie, împreună cu – se uită în dosar – un domn Gerald Payne şi domnul Lawrence Davenport, pentru a da detalii în legătură cu mărturiile iniţiale.

Craig profită de pauză pentru a interveni:

— Credeam că, înainte de a se lua în considerare un recurs, trebuie prezentate probe noi.

— Au fost prezentate probe noi.

— Caseta?

— Raportul lordului Beloff nu menţionează nicio casetă. Totuşi, există o depoziţie a fostului coleg de celulă al lui Cartwright – se uită din nou în dosar – un domn Albert Crann, care afirmă că a fost prezent când domnul Toby Mortimer, pe care cred că l-aţi cunoscut, a declarat că a fost de faţă la asasinarea domnului Bernard Wilson.

— Dar astea sunt doar vorbe spuse de un infractor. N-ar rezista ca probe în niciun tribunal din ţară.

— În condiţii normale, aş fi de acord cu această judecată, domnule Craig şi aş fi respins cererea

dacă magistraţii nu ar fi primit o nouă probă.

— O probă nouă? întrebă Craig, simţind deja un ghem în stomac.

— Da, răspunse lordul Cancelar. Se pare că, în afară de Albert Crann, Cartwright a mai împărţit celula cu încă un prizonier care a ţinut un jurnal în care şi-a notat cu meticulozitate tot ce se întâmpla în închisoare, inclusiv reproduceri cuvânt cu cuvânt ale conversaţiilor la care a asistat.

— Deci, singura sursă a acestor acuzaţii este un jurnal scris în închisoare de un criminal condamnat.

— Nu vă acuză nimeni de nimic, domnule Craig, spuse lordul Cancelar. Totuşi, intenţionez să chem martorul la noul proces. Desigur, veţi avea ocazia să prezentaţi şi versiunea dumneavoastră.

— Cine e omul ăsta? vru să ştie Craig.

Lordul Cancelar întoarse o pagină a dosarului, căută numele, îl mai citi o dată, apoi i-l spuse:

— Sir Nicholas Moncrieff.

66

Danny stătea în colţul lui obişnuit de la Dorchester şi citea *Times.* Corespondentul ziarului pentru ciclism scria despre alegerea surpriză a ministerului pentru locul de velodrom. Reuşise să obţină câteva rânduri înghesuite, între relatările din canotaj şi baschet.

Răsfoise paginile de sport ale majorităţii ziarelor apărute în dimineaţa aceea şi cele care publicaseră ceva despre velodrom păreau de acord că doamna ministru nu prea avusese de ales. Nici măcar *Independent* nu avusese destul spaţiu ca să-şi informeze cititorii despre volbura japoneză.

Se uită la ceas. Gary Hall întârzia şi-şi imagina tulburarea de la Baker, Tremlett şi Smythe. Întoarse ziarul la prima pagină şi tocmai citea despre ultimele noutăţi în problema ameninţării nucleare reprezentate de Coreea de Nord când lângă el apăru Hall, gâfâind.

— Scuzaţi-mă că am întârziat, răsuflă el, dar m-a chemat preşedintele firmei tocmai când plecam. Declaraţia doamnei ministru a stârnit ceva scântei. Fiecare dă vina pe altcineva.

Se aşeză în faţa lui Danny şi încercă să se calmeze.

— Relaxează-te şi dă-mi voie să-ţi recomand o cafea, îl îndemnă Danny, pe când se apropia Mario.

— Încă o ciocolată fierbinte, sir Nicholas?

Danny dădu din cap, puse ziarul deoparte şi-i zâmbi lui Hall:

— Măcar nu te poate învinui nimeni, Gary.

— A, nimeni nu crede că am fost implicat, confirmă tânărul. De aceea, chiar am fost promovat.

— Promovat? Felicitări.

— Mulţumesc, dar nu s-ar fi întâmplat dacă Gerald nu ar fi fost dat afară.

Danny reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul.

— A fost chemat azi-dimineaţă la preşedinte şi i s-a spus să părăsească biroul în maximum o oră, după ce-şi strânge lucrurile. Câţiva dintre noi am fost promovaţi din acest motiv.

— Dar nu şi-au dat seama că noi i-am dat ideea lui Payne?

— Nu. După ce s-a dovedit că nu puteaţi investi toată suma, a fost luată drept ideea lui Payne. De fapt, dumneavoastră sunteţi privit ca un client care şi-a pierdut investiţia şi ar putea chiar să acuze firma din cauza asta.

Lui Danny nu-i venise ideea până atunci, dar o luă în seamă:

— Payne ce face acum? se întrebă el.

— N-o să mai găsească nicio slujbă în domeniu, spuse Hall. Nu dacă are şi preşedintele nostru un cuvânt de spus în privinţa asta.

— Şi ce-o să facă amărâtul? sondă mai departe Danny.

— Secretara lui mi-a spus că a plecat în Sussex, să stea câteva zile cu mama lui. Ea e preşedinte al consiliului local unde spera să fie ales şi el.

— De ce n-ar fi? spuse Danny, sperând să fie contrazis. Doar să nu-şi fi sfătuit şi colegii de partid să investească în volbura japoneză.

Hall râse:

— Omul ăsta e un supravieţuitor. Pun pariu că, în doi ani, ajunge parlamentar şi nimeni n-o să mai ştie în ce scandal a fost băgat.

Danny se încruntă, realizând că s-ar fi putut să-l rănească prea puţin pe Payne, cu toate că nu se aştepta ca Davenport sau Craig să-şi revină la fel de uşor.

— Am altă slujbă pentru tine, spuse el, luând un teanc de hârtii din servietă. Am nevoie să vând o locuinţă din Redcliffe Square. Numărul 25. Proprietarul anterior…

— Bună, Nick, auzi o voce.

Ridică ochii şi văzu un bărbat înalt şi solid pe care nu-l cunoştea. Acesta purta un tartan, avea o claie de păr castaniu şi un ten roşcovan. Părea cam de aceeaşi vârstă cu el. Gândeşte ca Danny, poartă-te ca Nick. Fii Nick. Ştiuse că va apărea şi o astfel de situaţie, dar, în ultima vreme, se obişnuise cu noul lui rol şi nu mai credea că e posibil să fie luat prin surprindere. Greşise. Trebuia să afle dacă respectivul fusese coleg de şcoală sau de armată cu Nick, fiindcă de închisoare nu fusese. Se ridică:

— Bună, îi spuse, zâmbindu-i şi strângându-i călduros mâna. Dă-mi voie să te prezint unui asociat de afaceri al meu, Gary Hall.

Bărbatul se aplecă să dea mâna cu Hall:

— Bucuros să te cunosc, Gary. Eu sunt Sandy, Sandy Dawson, adăugă, cu un puternic accent scoţian.

— Eu şi Sandy ne cunoaştem de mult, spuse Danny, sperând să afle mai multe.

— Păi da, întări Dawson. Dar nu l-am mai văzut pe Nick de când am terminat şcoala.

— Am studiat amândoi la Loretto, zâmbi Danny. Şi ce ai mai făcut în ultima vreme, Sandy?

— Păi, ca şi tata, în alimentaţie, spuse Dawson. Şi mă bucur că vitele din Scoţia sunt carnea cea mai apreciată. Tu ce mai faci, Nick?

— Eu am luat-o mai uşor de când cu… tatonă Danny să vadă dacă Sandy ştia că fusese la închisoare.

— Desigur, spuse acesta. Ce poveste teribilă şi nedreaptă! Dar mă bucur că ai trecut senin peste experienţa asta.

Hall avea o expresie nedumerită. Danny nu găsea replica potrivită.

— Sper că mai joci cricket din când în când, spuse Dawson. Era cel mai rapid din promoţia noastră, îi povesti lui Hall. Eu ştiu bine, fiindcă apăram.

— Şi tu erai al naibii de bun, îl bătu Danny pe spate.

— Scuzaţi-mă că v-am întrerupt, dar nu puteam trece fără să te salut, spuse Dawson.

— Sigur că da, Sandy. Mă bucur că te-am văzut după atâta vreme, replică Danny.

— Şi eu mă bucur, încheie Dawson, plecând.

Danny se lăsă pe spate, sperând că Hall nu-i auzise suspinul de uşurare. Deschise servieta să ia nişte hârtii, dar Dawson se întoarse:

— Nick, ţi-a spus cineva că a murit Squiffy Humphries?

— Nu, îmi pare rău.

— A făcut atac de cord la golf, când juca o rundă cu directorul. Echipa n-a mai fost la fel după ce a ieşit el la pensie.

— Da, bietul Squiffy, ce antrenor bun!

— Te las în pace, zise Dawson, dar m-am gândit că ai vrea să ştii. Toată lumea din Musselburgh a fost la înmormântare.

— Aşa se cuvenea, spuse Danny.

Dawson dădu din cap şi se îndepărtă. De data aceasta, Danny îl urmări din ochi până ieşi pe uşă.

— Scuză-mă, zise el.

— E jenant să te revezi după ani de zile cu foşti colegi de şcoală, observă Hall. Jumătate din discuţie, te străduieşti să-ţi aduci aminte cum îi cheamă. Dar pe acesta ar fi fost greu să-l uitaţi, e un personaj.

— Da, zise Danny, apoi trecu repede la afacerile casei din Redcliffe Square.

— Cam ce preţ vă aşteptaţi să obţineţi? întrebă Hall, după ce studie puţin documentele.

— În jur de trei milioane, răspunse Danny. Are o ipotecă de peste un milion şi am mai investit şi eu un milion aşa că orice sumă peste două, trei sute mi-ar aduce profit.

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac e o inspecţie, zise Hall.

— Păcat că Payne n-a inspectat terenul din Stratford.

— Spune că a făcut-o, dar pun pariu că inspectorul pe care l-a angajat nu auzise de volbura japoneză, cugetă Hall. De fapt, nici noi nu ştiam că există aşa ceva.

— Nici eu, până de curând, spuse Danny.

— Sunt probleme cu proprietarul actual? întrebă Hall, terminând de răsfoit dosarul, apoi, înainte ca Danny să poată răspunde, adăugă: E cine cred eu?

— Da, actorul Lawrence Davenport.

— Ştiaţi că e prieten cu Gerald?

*

— Eşti pe prima pagină din *Evening Standard,* şefu', spuse Marele Al, demarând din intrarea la Dorchester şi înscriindu-se în trafic.

— Adică? întrebă Danny, temându-se de ce era mai rău.

Marele Al îi dădu ziarul şi el rămase cu ochii la titlul care traversa pagina: *Graţiere regală pentru Cartwright?*

Parcurse rapid articolul, apoi îl citi a doua oară, mai atent.

— Nu ştiu ce o să te faci, şefu', dacă-i cer lui sir Nicholas Moncrieff să apară la tribunal şi să depună mărturie pentru Danny Cartwright.

— Dacă totul merge conform planului, zise Danny, uitându-se la o fotografie din ziar, cu Beth înconjurată de susţinătorii lui din cartierul Bow, nu voi mai fi eu acuzatul.

67

Craig comandase pizza. La această întâlnire a Muşchetarilor, nu mai erau chelneriţe să le toarne din vinul ţinut la rece.

De când plecase din biroul lordului Cancelar, îşi petrecuse fiecare moment liber încercând să afle cât mai multe lucruri despre sir Nicholas Moncrieff. I se confirmase că Moncrieff împărţise celula la Belmarsh cu Danny Cartwright şi Albert Crann. Mai aflase şi că Moncrieff ieşise de la închisoare la şase săptămâni după moartea lui Cartwright.

Însă Craig nu înţelegea de ce o persoană îşi dedica întreaga existenţă, pentru că era clar că Moncrieff asta făcea, încercând să distrugă trei oameni pe care nu-i cunoştea. Numai dacă… posibilitatea îi apăru în minte prima dată când aşeză fotografia lui Moncrieff lângă cea a lui Cartwright. Nu-i luă prea mult să conceapă un plan care să verifice gradul de adevăr al acestei posibilităţi.

Cineva bătu la uşă. Craig deschise şi dădu de mutra abătută a Iul Gerald Payne, cu o sticlă de vin ieftin în mână. Încrederea lor în viitor se şubrezise mult faţă de întâlnirea precedentă.

— Larry vine? întrebă Payne, fără să dea mâna cu prietenul lui.

— Îl aştept dintr-o clipă în alta, zise Craig, conducându-l în sufragerie. Tu unde te-ai ascuns?

— Stau cu mama în Sussex până se dezamorsează povestea, spuse Payne, lăsându-se pe un scaun confortabil.

— Ai probleme în circumscripţie? întrebă Craig, turnându-i vin.

— Putea fi şi mai rău, filosofă Payne. Liberalii răspândesc zvonuri, dar o fac aşa de des, încât nu-i mai ia nimeni în seamă. M-a sunat editorul fiţuicii locale şi i-am zis că am demisionat de la Baker,

Tremlett şi Smythe ca să mă dedic problemelor din circumscripţia mea, până la alegeri. A doua zi, chiar a scris un editorial laudativ.

— Nu mă-ndoiesc că vei supravieţui, spuse Craig. Cinstit, sunt mult mai îngrijorat pentru Larry. Nu numai că n-a obţinut rolul în *Holby City,* dar le spune la toţi că i-ai trimis un mesaj pe mobil tocmai înainte de a da proba de filmare.

— Dar nu-i adevărat, protestă Payne. Eram atât de şocat, încât nu puteam să vorbesc cu nimeni, nici măcar cu tine.

— Altcineva a făcut-o, deduse Craig. Îmi dau seama acum că, dacă nu tu ne-ai trimis mesajul, trebuie s-o fi făcut cineva care ştia şi despre proba de filmare a lui Larry şi despre întâlnirea mea cu lordul Cancelar.

— Aceeaşi persoană care-mi putea folosi telefonul în clipele alea.

— Ubicuul sir Nicholas Moncrieff.

— Ticălosul! Îl omor! zise Payne fără să se gândească.

— Ar fi trebuit s-o facem când am avut ocazia, spuse Craig.

— Ce vrei să spui?

— O să afli imediat, îl linişti Craig, tocmai când suna cineva la uşă. Cred că e Larry.

În timp ce Craig răspundea la chemarea soneriei, Payne rămase gândindu-se la mesajele pe care le trimisese Moncrieff lui Larry şi Spencer de pe mobilul lui, când el era scos din circulaţie în toaleta de la Parlament. Totuşi, nu înţelegea de ce o făcuse. Nici nu-i veni să creadă în schimbarea suferită de Larry în timp atât de scurt. Purta nişte blugi spălăciţi şi o cămaşă boţită. Era clar că nu se mai bărbierise de când aflase despre teren. Se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat.

— De ce, de ce, de ce? se lamenta el.

— O să afli curând, spuse Craig, întinzându-i un pahar cu vin.

— E evident că a fost un plan bine pus la punct, zise Payne, pe când Craig îi umplea din nou paharul.

— Şi nu avem niciun motiv să credem că a terminat cu noi, spuse Craig.

— Dar de ce? repetă Davenport. De ce mi-a împrumutat un milion de lire din banii lui dacă ştia că o să-i pierd pe toţi?

— Pentru că avea împrumutul garantat cu casa ta. Nu putea pierde, îl lămuri Payne.

— A doua zi, ce crezi că a făcut? le dezvălui Davenport. A trimis firma lui Gerald să vândă casa. Au pus deja în grădină panoul „DE VÂNZARE" şi aduc clienţi s-o vadă.

— Ce? se scandalizză Payne.

— De dimineaţă, am primit o scrisoare de la un avocat, unde scrie că dacă nu plec până la sfârşitul lunii, n-o să aibă de ales şi…

— Unde o să stai? întrebă Craig, sperând că n-o să-i ceară să-l primească la el.

— Sarah mă găzduieşte până se rezolvă încurcătura asta..

— I-ai dat detalii? întrebă Craig îngrijorat.

— Nu i-am spus nimic, răspunse Davenport. Dar şi-a dat seama că e ceva rău. Şi mă tot întreabă când l-am cunoscut pe Moncrieff.

— Nu-ţi poţi permite să-i spui ceva, zise Craig. Am avea necazuri şi mai mari.

— Se poate mai mult de atât? se lamenta Davenport.

— Da, dacă Moncrieff îşi continuă vendetta, spuse Craig, iar ceilalţi doi nu încercară să-l contrazică. Ştim că Moncrieff i-a dat jurnalul lui lordului Cancelar şi, fără îndoială, va fi chemat să depună mărturie când se va judeca graţierea lui Cartwright.

— Doamne! exclamă Davenport cu o privire disperată.

— Nu intra în panică, îl sfătui Craig. Cred că am găsit un mod de a-l reduce pentru totdeauna la

tăcere pe Moncrieff.

Davenport nu părea convins.

— Şi încă ceva, avem posibilitatea să ne recuperăm şi banii şi asta înseamnă casa şi picturile tale, Larry.

— Cum se poate? se miră actorul.

— Ai răbdare, Larry. Cu răbdare, se lămuresc toate.

— Înţeleg tactica cu Larry, fiindcă nu avea nimic de pierdut, interveni Payne. Dar de ce să bage un milion într-o afacere ratată?

— A fost o lovitură de geniu, recunoscu Craig.

— O să ne luminezi şi cu asta? se îndoi Davenport.

— Da, îi ignoră Craig sarcasmul. Investind un milion, ne-a convins pe toţi trei că e o cursă câştigătoare.

— Dar ştia că-şi va pierde milionul, dacă terenul e infestat, spuse Payne.

— Nu şi dacă era chiar el proprietarul terenului, îi explică Craig. Tăcură o vreme, în timp ce încercau să înţeleagă.

— Sugerezi că am plătit să-i cumpărăm lui terenul? întrebă Payne în cele din urmă.

— Mai rău, confirmă Craig, pentru că eu cred, Gerald, că a profitat de un sfat al tău ca să nu piardă nimic. Aşa că nu numai că ne-a omorât pe noi, dar a mai şi dat lovitura.

Sună cineva la uşă.

— Cine e? aproape că sări Davenport de pe scaun.

— A venit mâncarea, spuse Craig. Mergeţi la bucătărie, vă spun la pizza ce am de gând cu sir Nicholas Moncrieff, fiindcă a venit vremea să ripostăm.

— Nu sunt sigur că vreau să mă mai confrunt cu omul ăsta, recunoscu Davenport, pe când se ducea cu Payne la bucătărie.

— Poate că n-avem de ales, îşi exprimă Payne părerea.

— Ai idee cine mai vine? întrebă Davenport, observând masa pusă pentru patru persoane.

— Habar n-am, clătină Payne din cap. Dar nu cred să fie Moncrieff.

— Ai dreptate, deşi s-ar putea să fie un vechi coleg de şcoală de-al lui, spuse Craig, intrând în bucătărie.

Gazda scoase pizza din cutii şi o băgă în cuptorul cu microunde.

— N-ai de gând să ne explici la ce naiba ai făcut aluzie toată seara? întrebă Payne.

— Încă nu, spuse Craig, uitându-se la ceas. Dar nu mai aveţi de aşteptat decât câteva minute şi veţi afla.

— Măcar spune-mi ce ai vrut să insinuezi când ai spus că Moncrieff a dat lovitura urmând sfatul meu, ceru Payne.

— Nu i-ai spus tu să cumpere şi al doilea teren, ca să fie sigur că nu poate pierde?

— Da, însă ţii minte că n-a avut destui bani nici ca să-l cumpere pe primul.

— Poate aşa ţi-a spus ţie, explică Craig. Al doilea teren valorează acum cam douăsprezece milioane, după cum scrie *Evening Standard.*

— Dar de ce a băgat banii în primul teren, dacă ştia că o să dea lovitura cu al doilea? se miră Davenport.

— Fiindcă a vrut de la început să dea lovitura cu ambele terenuri, răspunse Craig. Numai că la primul, noi urma să fim victimele, iar el n-a pierdut niciun ban. Dacă ne spuneai că Moncrieff ţi-a împrumutat banii de investiţie, poate ne dădeam seama la timp ce urmăreşte, îi spuse lui Davenport.

Acesta părea buimăcit şi nu încercă să se apere.

— Tot nu înţeleg de ce ne-a făcut asta, mărturisi Payne. Nu se poate s-o fi făcut doar pentru că a împărţit celula cu Cartwright.

— Sunt de acord şi eu că e ceva mai mult, îl susţinu Davenport.

— Este, spuse Craig. Şi dacă e ce cred eu, Moncrieff n-o să ne mai supere de acum înainte.

Payne şi Davenport nu păreau convinşi.

— Măcar spune-ne cum ai dat de colegul de şcoală al lui Moncrieff, zise Payne.

— N-aţi auzit de site-ul „colegi de şcoală?”

— Şi pe cine ai căutat acolo? întrebă Payne.

— Pe oricine l-a cunoscut pe Nicholas Moncrieff la şcoală sau în armată.

— Şi te-a contactat cineva? întrebă Davenport, pe când suna iar cineva la uşă.

— Şapte persoane, dar unul singur avea calificarea necesară, spuse Craig, ridicându-se să răspundă.

Davenport şi Payne se priviră tăcuţi.

Craig reveni însoţit de un bărbat înalt şi solid, care se aplecă la intrare, ca să nu se lovească de pragul de sus al uşii de la bucătărie.

— Domnilor, vi-l prezint pe Sandy Dawson, spuse Craig. Sandy a studiat la Loretto cu Nicholas Moncrieff.

— Cinci ani, zise Dawson, dând mâna cu Payne şi Davenport.

Craig îi turnă un pahar cu vin şi-l invită să-şi ocupe locul la masă.

— Dar de ce avem nevoie de un coleg de şcoală al lui Moncrieff? întrebă Davenport.

— Spune-le tu, Sandy, zise Craig.

— Am luat legătura cu Spencer, crezând că e vechiul meu prieten, Nick Moncrieff, pe care nu-l mai văzusem de la absolvire.

— Când m-a căutat Sandy, îl întrerupse Craig, i-am povestit de rezervele mele privitoare la omul care se dă drept Moncrieff şi a fost de acord să-l testăm. Gerald mi-a spus că Moncrieff avea întâlnire la Dorchester cu un coleg de-al lui, Gary Hall. Aşa că Sandy s-a dus şi el acolo.

— N-a fost greu să-l găsesc povesti Dawson. Toată lumea îl ştia pe sir Nicholas Moncrieff, de la portar la directorul hotelului. Stătea într-un

separeu, exact cum îmi spuseseră de la recepţie. Când l-am zărit, am fost sigur că e Nick, dar m-am gândit că, după cincisprezece ani de la ultima întâlnire, aş face bine să verific. Când m-am dus la el, n-a dat niciun semn că m-ar recunoaşte şi nu sunt un tip aşa uşor de uitat.

— Acesta e motivul pentru care te-am ales, spuse Craig. Dar tot nu constituie o dovadă, după atâta vreme de când nu l-ai mai văzut.

— De aceea, m-am hotărât să vorbesc cu el, să mă conving dacă e într-adevăr Nick, spuse Dawson.

— Şi? întrebă Payne.

— E foarte impresionant. Arată şi vorbeşte la fel, chiar are şi ticurile lui, aşa că am plasat nişte întrebări-cheie. La Loretto, Nick a fost căpitanul echipei de cricket şi era grozav de rapid. Omul ăsta ştia, dar, când i-am sugerat că eu am fost apărător, n-a spus nimic. A fost prima greşeală. Eu uram cricketul şi n-am jucat niciodată. Jucam rugby, eram în linia a doua de atac, nici nu-i de mirare la statura mea. Se poate să fi uitat, dar tot m-am întors să-i dau vestea tristă că a murit Squiffy Humphries şi tot oraşul a venit la înmormântare. „Mare antrenor", a zis omul. A fost a doua greşeală. Squiffy Humphries era pedagoga noastră. Ne ţinea sub observaţie cu o mână de fier, chiar şi mie mi-era frică de ea. N-ar fi putut-o uita pe Squiffy. Nu ştiu cine era omul de la Dorchester, dar un lucru e sigur: nu e Nicholas Moncrieff.

— Atunci, cine dracu' e? întrebă Payne.

— Ştiu exact cine e, spuse Craig. Mai mult, o pot dovedi.

*

Danny adusese toate trei dosarele la zi. Era neîndoielnic că-l rănise pe Payne şi-l vătămase pe Davenport, dar pe Spencer Craig de-abia îl atinsese, poate că doar îi întârziase puţin numirea

ca procuror. Şi acum, când se deconspirase, ştiau toţi trei cine e responsabil de căderea lor.

Cât rămăsese anonim, Danny îşi putuse încolţi adversarii unul câte unul şi chiar alesese terenul de confruntare. Acum nu mai avea acest avantaj. Acum se fereau toţi de el şi era, pentru prima dată, vulnerabil şi expus. Vor dori să-şi pună la punct răzbunarea şi nu voia să-şi aducă aminte ce se întâmplase ultima oară când duşmanii Iul acţionaseră în echipă.

Danny sperase că-i va învinge pe toţi înainte ca ei să afle cu cine luptă. Acum, spera să-i învingă la tribunal. Dar asta însemna să dezvăluie că Nick fusese cel ucis la duşuri în Belmarsh, nu el şi dacă risca asta, trebuia să calculeze totul perfect.

Davenport îşi pierduse casa şi colecţia de artă şi fusese exclus din serialul *Holby City* încă dinainte de a-şi termina proba de filmare. Se mutase cu sora lui pe strada Cheyne, făcându-l pe Danny să se simtă pentru prima dată, vinovat. Se întreba cum ar reacţiona Sarah dacă ar afla adevărul.

Payne era în prag de faliment, dar Hall spusese că mama lui îl putea salva şi că, la viitoarele alegeri, tot mai putea spera să devină parlamentar de Sussex.

În comparaţie cu prietenii lui, Craig nu pierduse nimic şi, era sigur, nu avea nicio remuşcare. Danny nu se îndoia că ştie care dintre Muşchetari va conduce acum atacul.

Aşează cele trei dosare la loc pe raft. Îşi planificase deja următoarea mişcare, care urma să-i arunce pe cei trei în închisoare. Voia să apară în faţa magistraţilor, aşa cum îl rugase domnul Redmayne şi va furniza noile dovezi ce demonstrau că Craig era un ucigaş, Payne un complice la crimă şi Davenport, sperjur, pentru că mărturisise strâmb, trimiţând la închisoare un om nevinovat.

68

Beth ieşi din întunericul staţiei de metrou Knightsbridge. Era o după-amiază calmă şi luminoasă, iar străzile erau pline de trecători de duminică, mergând agale şi făcându-şi siesta, în timp ce se uitau la vitrine.

În ultimele săptămâni, Alex Redmayne fusese cât se poate de atent şi îi oferise mereu sprijin, aşa că acum, la aproape o oră după ce se despărţise de el, se simţea plină de încredere. Dar starea de bine începea să se risipească. Mergând către cartierul Boltons, încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese Alex.

Nick Moncrieff era un om cumsecade, care-i devenise prieten lui Danny în perioada cât fuseseră împreună la închisoare. Cu câteva săptămâni înainte de a fi eliberat, Moncrieff îi scrisese lui Alex, oferindu-se să-l ajute din toate puterile să dovedească nevinovăţia lui Danny.

Alex se hotărâse să verifice oferta şi după ce Moncrieff fusese eliberat, îi scrisese, rugându-l să-şi parcurgă jurnalul şi să caute orice însemnări referitoare la conversaţia înregistrată dintre Albert Crann şi Tobby Mortimer. În încheierea scrisorii, Alex îl întrebase dacă era de acord să depună mărturie la tribunal.

Prima surpriză pentru Alex a fost că jurnalul i-a parvenit chiar a doua zi de dimineaţă la birou. A doua surpriză a fost curierul. Albert Crann fusese cât se poate de cooperant, răspunzând la toate întrebările lui Alex, cu excepţia celei referitoare la eventuala prezenţă a şefului lui la tribunal. De fapt, Crann îi spusese că Moncrieff nu dorea să vină nici măcar la o întâlnire informală cu avocatul. Alex presupusese că acest lucru se datora faptului că Moncrieff nu voia să aibă de-a face cu legea, atâta vreme cât era eliberat condiţionat. Dar nu renunţase la ajutorul lui. La întâlnirea de la prânz,

o convinsese pe Beth să se ducă să încerce să-l facă pe Moncrieff să se răzgândească, întrucât mărturia lui ar fi putut fi decisivă pentru reabilitarea lui Danny.

— Nicio problemă, zâmbise Beth, dar acum, pe cont propriu, începea s-o apese tensiunea situaţiei.

Alex îi arătase o fotografie a lui Moncrieff şi o avertizase că, prima dată când îl va vedea, i se va părea că stă în faţa lui Danny. Dar o sfătuise să se concentreze şi să nu se lase distrasă.

Alex alesese şi ziua şi ora întâlnirii: duminică după-amiaza, în jur de ora patru. I se părea că, la ora aceea, Nick va fi mai relaxat şi poate vulnerabil la rugămintea unei tinere neconsolate care-l va vizita neanunţată.

Beth ieşi de pe bulevard şi intră în Boltons, încetinindu-şi paşii. Numai gândul la reabilitarea lui Danny o făcea să mai înainteze. Străbătu grădina în formă de semicerc, cu biserica în centru, până ajunse la numărul 12. Înainte de a deschide poarta, repetă în gând cuvintele pe care le convenise cu Alex. Numele meu e Beth Wilson şi îmi cer scuze că vă deranjez duminică după-amiaza, dar cred că aţi fost coleg de celulă cu Danny Cartwright, care…

*

După ce citise şi al treilea eseu recomandat de profesorul Mori, Danny se simţea puţin mai încrezător în viitoarea confruntare cu mentorul lui. Reveni asupra unei lucrări pe care o făcuse cu un an înainte, despre teoriile lui J. K. Galbraith că o economie cu fiscalitate redusă produce… dar sună cineva la uşă. Înjură. Marele Al plecase la un meci între West Hampshire şi Sheffield United. Ar fi vrut şi el să meargă, dar amândoi consideraseră că ar fi fost un risc prea mare. Oare va putea merge pe stadion în sezonul următor? Reveni la

Galbraith, în speranţa că, oricine ar fi fost, va renunţa, dar soneria se auzi a doua oară.

Se ridică fără chef, împingându-şi în spate scaunul. Cine putea fi? Un martor al lui Iehova sau un comis-voiajor? Oricine ar fi fost, avea prima frază pregătită pentru cel care îndrăznea să-l deranjeze duminică după-amiaza. Alergă la parter şi străbătu repede coridorul, sperând că-l va putea expedia pe musafirul nepoftit înainte să-i dispară concentrarea. Soneria se auzi a treia oară.

Deschise uşa.

— Mă numesc Beth Wilson şi-mi cer scuze că vă deranjez duminica…

Danny se uită la femeia pe care o iubea. De doi ani se gândea la momentul acesta şi la ce-i va spune când o va vedea. Acum stătea fără grai.

Beth se albi la faţă şi începu să tremure:

— Nu se poate, spuse.

— Ba da, draga mea, zise el, luând-o în braţe.

Pe partea cealaltă a străzii, un bărbat ascuns într-o maşină făcea fotografie după fotografie.

*

— Domnul Moncrieff?

— Cine mă caută?

— Numele meu e Spencer Craig. Sunt avocat şi am o propunere pentru dumneavoastră.

— Şi cam ce doriţi să-mi propuneţi, domnule Craig?

— Cât ar valora pentru dumneavoastră să vă recuperaţi averea de drept?

— Spuneţi preţul.

— Douăzeci şi cinci la sută.

— Pare cam mult.

— Ca să vă luaţi înapoi domeniul din Scoţia, să-l daţi afară pe ocupantul casei din Londra, să recuperaţi suma obţinută pentru colecţia de timbre a tatălui dumneavoastră, o mansardă de lux în Londra despre care probabil nu ştiţi nimic, plus

conturile bancare din Geneva şi Londra? Nu, domnule Moncrieff, mie nu mi se pare un preţ prea mare. De fapt, e chiar rezonabil în faţa alternativei de a nu avea nimic.

— Dar cum ar fi posibil?

— Domnule Moncrieff, dacă semnaţi contractul, veţi primi înapoi averea tatălui dumneavoastră.

— Fără onorarii şi alte obligaţii? întrebă suspicios Hugo.

— Fără, promise Craig. De fapt, vă ofer şi un mic bonus care, probabil, îi va face plăcere doamnei Moncrieff.

— Care ar fi acesta?

— Semnaţi contractul şi săptămâna viitoare, soţia dumneavoastră va avea titlul de „lady”.

69

— I-ai fotografiat piciorul? întrebă Craig.

— Încă nu, răspunse Payne.

— Dă-mi de ştire când reuşeşti.

— Stai puţin, zise Payne. Iese din casă.

— Cu şoferul? întrebă Craig.

— Nu, cu femeia care l-a vizitat ieri.

— Descri-o.

— Spre treizeci de ani, un metru şaptezeci, zveltă, şatenă, cu picioare frumoase. Intră cu Moncrieff în maşină.

— Ţine-te după ei, spuse Craig, şi ţine-mă la curent.

Închise telefonul, deschise computerul şi găsi o fotografie cu Beth Wilson. Se potrivea descrierii auzite. Era surprins de riscul pe care şi-l asuma Cartwright. Oare acum se credea invulnerabil?

După ce Payne reuşea să-i fotografieze piciorul stâng lui Cartwright, Craig voia să se ducă la sergentul Fuller. Apoi se va da la o parte şi-l va lăsa pe poliţist să-şi aroge meritul de a captura un criminal evadat şi pe complicele lui. Marele Al îl lăsă pe Danny la universitate. După ce Beth îl sărută, Danny ieşi repede şi urcă în fugă scările.

Toate planurile lui se destrămaseră printr-un sărut şi o noapte fără somn. A doua zi, când răsări soarele, Danny ştia că nu mai putea trăi fără Beth, chiar dacă asta însemna să părăsească ţara.

*

Pe când curtea cu juri delibera, Craig se strecură afară din tribunal. Se opri pe trepte şi-l sună pe Payne pe mobil.

— Unde s-au oprit? întrebă.

— Pe Moncrieff l-au lăsat la Universitate. E înscris acolo la Afaceri.

— Dar Moncrieff are deja o licenţă în Engleză.

— E adevărat, dar nu uita că încă de când era la Belmarsh, Cartwright studia matematica şi afacerile.

— Încă o mică greşeală pe care a crezut că n-o va observa nimeni, comentă Craig. Şi şoferul unde a dus-o pe fată după ce l-a lăsat pe el.

— S-au dus în East End…

— Strada Bacon, cartierul Bow, spuse Craig.

— De unde ştii?

— Acolo stă Beth Wilson, prietena lui Cartwright, nu-ţi aduci aminte că era atunci cu el, pe alee?

— Cum am putut să uit? se revoltă Payne.

— Ai fotografiat-o? întrebă Craig, fără să piardă timpul.

— De mai multe ori.

— Bine, dar am nevoie de o poză a piciorului stâng al lui Cartwright, de la genunchi în sus, înainte de a mă duce la poliţie. Acum, se uită el la ceas, trebuie să mă întorc la proces. Nu cred că le va lua prea mult timp juraţilor să-şi dea seama că clientul meu e vinovat. Acum unde eşti?

— În faţa casei de pe strada Bacon, la numărul 27.

— Stai în umbră, îl sfătui Craig. Femeia aia te-ar recunoaşte imediat. Te sun când termin aici.

*

În pauza de prânz, Danny se hotărî să se ducă să-şi ia un sandvici înainte de a asista la prelegerea profesorului Mori. Încercă să-şi amintească teoriile lui Adam Smith, în caz că degetul profesorului s-ar fi oprit asupra lui. Nu-l observă pe bărbatul aşezat pe o bancă pe cealaltă parte a străzii, cu un aparat de fotografiat lângă el.

*

Craig îl sună pe Payne pe mobil imediat după ce se termină procesul.

— A stat în casă mai mult de o oră şi a ieşit cu o valiză mare.

— Unde s-a dus? întrebă Craig.

— La locul ei de muncă din centru, pe strada Mason.

— Şi-a luat cu ea geamantanul?

— Nu, l-a lăsat în portbagaj.

— Deci are de gând să mai stea cel puţin o noapte la el.

— Aşa se pare. Sau crezi că vor s-o şteargă din ţară? sugeră Payne.

— Nu e posibil s-o facă până joi, fiindcă joi dimineaţa are ultima întâlnire cu ofiţerul de eliberare condiţionată.

— Asta înseamnă că mai avem doar trei zile să ne strângem probele, spuse Payne.

— Şi el ce-a făcut în după-amiaza asta?

— A ieşit la patru de la Universitate şi s-a întors cu maşina în Boltons. A intrat în casă, dar şoferul a plecat imediat. M-am luat după el, ca să văd dacă merge s-o ia pe fată.

— Şi?

— Aşa a făcut. A luat-o de la serviciu şi a adus-o la casa lui.

— Şi geamantanul?

— I l-a dus înăuntru.

— Poate crede că acum e sigur să se mute cu el. Şi a mai ieşit să alerge?

— Poate în timp ce urmăream maşina, spuse Payne.

— Mâine nu-ţi mai bate capul cu ea, îl îndemnă Craig. De acum înainte, concentrează-te pe Cartwright, fiindcă, dacă vrem să-l dovedim, contează un singur lucru.

— Fotografia, încuviinţă Payne. Dar dacă nu iese mâine-dimineaţă să alerge?

— E un motiv în plus s-o ignori pe fată şi să-l urmăreşti pe el, spuse Craig. Între timp, îl pun la

curent şi pe Larry.

— Face şi el ceva ca să-şi plătească întreţinerea?

— Nu prea mult, zise Craig. Dar nu putem să ne punem rău cu el atâta timp cât stă la sora lui.

*

Când sună telefonul, Craig se bărbierea. Înjură.

— Au plecat din nou împreună.

— El n-a ieşit să alerge în dimineaţa asta?

— Nu după ora cinci dimineaţa. Te mai sun dacă apare vreo schimbare.

Craig închise telefonul şi continuă să se bărbierească. Se tăie. Înjură din nou.

Trebuia să fie la tribunal la ora zece, când judecătorul urma să pronunţe sentinţa în cazul de tâlhărie gravă pe care-l apăra. Probabil că-i va da o condamnare de doi ani clientului, cu toate eforturile lui de a găsi un precedent favorabil.

Îşi dădu cu *aftershave,* gândindu-se la acuzaţiile ce-i vor fi aduse lui Cartwright: evadare din Belmarsh prin schimbarea identităţii cu a altui prizonier, furtul unei colecţii de timbre în valoare de peste cincizeci de milioane de dolari, falsificarea cecurilor pentru două conturi bancare şi încă vreo douăzeci şi trei de infracţiuni care puteau fi invocate. După ce judecătorul le va cântări pe toate, era sigur că abia la pensie va mai ieşi Cartwright de după gratii. Bănuia că şi fata va petrece un timp la închisoare, pentru că ascunsese şi ajutase un criminal. Şi după ce vor descoperi afacerile lui Cartwright de când evadase, nici nu mai putea fi vorba de graţiere. Craig începea chiar să prindă încredere că lordul Cancelar îl va chema din nou şi de data aceasta îi va oferi un sherry sec şi va discuta şi cu el despre declinul cricketului în Anglia.

*

— Suntem urmăriţi, spuse Marele Al.

— De ce crezi asta? întrebă Danny.

— Am văzut o maşină care ne-a urmărit ieri. Azi e tot după noi.

— Ia-o la stânga la prima, să vedem ce face.

Marele Al dădu din cap şi viră la stânga fără să semnalizeze.

— Ne mai urmăreşte? întrebă Danny.

— Nu, a continuat să meargă înainte, zise Marele Al, uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Ce maşină era?

— Un Ford Mondeo bleumarin.

— Câte maşini ca asta crezi că sunt în Londra?

— Ne urmărea pe noi, mormăi Marele Al, luând-o spre Boltons.

— Mă duc să alerg, spuse Danny. Dacă mă urmăreşte cineva, te anunţ.

Marele Al rămase încruntat.

*

— Şoferul lui Cartwright m-a văzut, spuse Payne, aşa că n-am avut de ales şi m-am ţinut departe toată ziua. Mă duc la închiriere să schimb maşina. Mâine-dimineaţă, voi fi la datorie. Dar trebuie să am grijă, fiindcă şoferul lui e bun. Pun pariu că a lucrat în poliţie sau în armată, ceea ce înseamnă că va trebui să schimb maşina zilnic.

— Ce-ai spus adineauri? întrebă Craig.

— Va trebui să schimb…

— Nu, înainte de asta.

— Şoferul lui Cartwright a lucrat în poliţie sau în armată, cred.

— Bineînţeles, zise Craig. Nu uita că şoferul lui Moncrieff a stat în aceeaşi celulă cu ei.

— Ai dreptate, îşi dădu seama Payne. E Crann, Albert Crann.

— Cunoscut şi ca „Marele Al”. Am impresia că sergentul Fuller va face o arestare glorioasă: regele, regina şi nebunul.

— Vrei să mă întorc diseară să verific? întrebă Payne.

— Nu. Crann poate fi un bonus, dar nu trebuie să riscăm să-şi dea seama că le-am luat urma. Ţine-te la distanţă până mâine după-amiază, fiindcă poţi fi sigur că acum Crann stă cu ochii în patru. După ce-l lasă acasă pe Cartwright şi pleacă s-o ia pe prietena lui, poţi reveni, fiindcă probabil atunci o să iasă să alerge.

*

Coborând treptele facultăţii, profesorul Mori, care stătea de vorbă cu studenţii veniţi pentru examen, îl salută:

— Peste un an, Nick, va fi şi rândul tău să-ţi dai licenţa.

Danny aproape că uitase ce puţin timp mai avea până la examene şi nu-şi imagina unde ar fi putut fi anul viitor.

— Aştept lucruri mari de la tine, adăugă profesorul.

— Să sperăm că mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor.

— Am aşteptări normale, zise Mori, iar tu ai comportamentul tipic pentru un om care învaţă mai mult pe cont propriu şi îşi imaginează că mai are destul până să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. La examene, Nick, îţi vei da seama nu numai că i-ai ajuns din urmă pe colegii tăi, ci pe majoritatea chiar l-ai depăşit.

— Sunt flatat, domnule profesor, spuse Danny.

— Eu nu flatez oamenii, încheie profesorul, întorcându-se spre alt student.

Danny ieşi în stradă şi-l găsi pe Marele Al aşteptându-l cu portiera deschisă.

— Azi ne-a mai urmărit cineva?

— Nu, şefu', răspunse Marele Al, urcându-se la volan.

Danny nu-i spuse că şi lui i se părea posibil să fie urmăriţi. Se întreba cât timp îi rămânea înainte ca duşmanii lui să dibuie adevărul, dacă n-o făcuseră deja. Avea nevoie de încă două zile înainte de a dezvălui el însuşi adevărul. Ajungând acasă, Danny intră grăbit.

— Vreţi un ceai? îl întrebă Molly.

— Nu, mulţumesc, mă duc să alerg.

Îşi aruncă hainele şi se îmbrăcă în echipamentul de alergat. Hotărâse să alerge mai mult decât de obicei, ca să se poată gândi la întâlnirea cu Alex Redmayne din dimineaţa următoare. Ieşind, îl văzu pe Marele Al îndreptându-se spre bucătărie, probabil ca să bea o ceaşcă de ceai cu Molly înainte de a se duce s-o ia pe Beth. Porni în alergare uşoară spre Taluz şi simţi adrenalina pompându-i în sânge după o zi de stat pe scaun la cursuri.

Trecând pe lângă strada Cheyne, evită să privească spre apartamentul lui Sarah, unde ştia că stătea acum şi fratele ei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi observat o persoană pe care o cunoştea, fotografiindu-l de la geam. Continuă să alerge spre scuarul Parlamentului. Trecând de intrarea Sf. Ştefan, se gândi la Payne, întrebându-se pe unde era.

De fapt, era exact peste drum, ajustând distanţa aparatului de fotografiat şi încercând să arate ca un turist interesat de Big Ben.

*

— Ai făcut o fotografie cât de cât decentă? întrebă Craig.

— Pot să umplu o galerie, confirmă Payne.

— Bravo. Vino cu pozele la mine, să luăm cina şi să ne uităm la ele.

— Iar pizza? întrebă Payne.

— Nu pentru multă vreme. După ce ne plăteşte Hugo Moncrieff, nu numai că-l vom termina pe

Cartwright, dar vom face şi un profit frumuşel, ceea ce sunt sigur că nu intra în planurile lui strategice.

— Nu prea sunt sigur că Davenport a făcut ceva ca să-şi merite milionul.

— Sunt de acord, dar e cam jumulit şi nu vrem să deschidă ciocul într-un moment nepotrivit, mai ales că acum stă cu Sarah. Pe curând, Gerald.

Craig închise, îşi turnă ceva de băut şi se gândi la ce va spune în conversaţia pe care de-abia aştepta s-o poarte:

— Pot vorbi cu domnul detectiv sergent Fuller? întrebă, când i se răspunse la apel.

— Inspectorul Fuller, auzi o voce. Cine-l caută?

— Spencer Craig, avocat.

— Vă fac legătura, domnule.

— Domnule Craig, nu v-am mai auzit de mult. Era greu să uit ultima noastră convorbire.

— Şi pentru mine, zise Craig. De aceea vă caut acum, domnule *inspector.* Felicitări pentru avansare.

— Mulţumesc, spuse Fuller, dar mi-e greu să cred că aţi sunat doar ca să mă felicitaţi.

— Aveţi dreptate, râse Craig. Am o informaţie care v-ar putea aduce o nouă promovare.

— Vă ascult, zise Fuller.

— Trebuie să vă spun de la început, domnule inspector, nu vreau să se ştie că eu v-am dat informaţia. O să vă daţi seama de ce, când veţi afla detalii. Aş prefera să nu discutăm la telefon.

— Desigur, acceptă Fuller. Unde şi când vreţi să ne întâlnim?

— Mâine la douăsprezece şi un sfert la Sherlock Holmes?

— Foarte potrivit loc, zise Fuller. Ne vedem mâine acolo, domnule Craig.

Craig închise şi voia să mai dea un telefon înainte de a veni Gerald, dar abia luase receptorul în mână, când auzi soneria. Deschise uşa şi-l văzu pe Payne, surâzător. Nu mai arătase de mult aşa de

satisfăcut. Trecu de Craig fără vorbe şi se duse la bucătărie, unde înşiră şase fotografii pe masă.

Craig le privi şi înţelese imediat de ce Payne era atât de plin de sine. Cicatricea pe care i-o lăsase lui Cartwright pe piciorul stâng se vedea foarte clar în fotografie şi deşi era estompată, putea fi observată uşor.

Craig puse mâna pe telefon şi sună în Scoţia.

— Hugo Moncrieff, răspunse o voce.

— În curând, sir Hugo, îl anunţă Craig.

70

— După cum ştii Nicholas, aceasta e ultima noastră întâlnire.

— Da, domnişoară Bennett.

— Nu ne-am înţeles chiar perfect, dar sunt convinsă că, până la urmă, a fost o experienţă pozitivă.

— Sunt de acord, domnişoară Bennett.

— Acum, când vei ieşi din clădire, vei fi un om complet liber.

— Da, domnişoară Bennett.

— Dar înainte de a te elibera oficial, trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

— Sigur, domnişoară Bennett.

Poliţista luă un pix cu un capăt muşcat şi se uită la lista lungă de întrebări venită de la Ministerul de Interne.

— Consumi vreun drog?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Ai fost tentat recent să comiţi vreo infracţiune?

— Nu, domnişoară Bennett.

— Ai intrat în relaţie cu infractori cunoscuţi în ultimul an?

— Nu cu infractori cunoscuţi, răspunse Danny.

Ea ridică privirea.

— Dar am întrerupt relaţiile cu ei şi nu mai doresc să-i întâlnesc decât la tribunal.

— Sunt uşurată că vorbeşti aşa, spuse domnişoara Bennett, bifând o pătrăţică. Mai ai un loc unde stai?

— Da, dar cred că mă voi muta curând.

Pixul pluti în aer.

— Într-un loc unde am mai fost, anunţat oficial.

Pixul bifă pătrăţica.

— Locuieşti cu familia în prezent?

— Da.

Ea ridică din nou ochii:

— Moncrieff, ultima dată când ţi-am pus întrebarea asta, mi-ai răspuns că locuieşti singur.

— Ne-am reunit recent.

— Sunt încântată să aud asta, Nicholas, bifă ea pătrăţică. Ai pe cineva în întreţinere?

— Da, o fiică, pe nume Christy.

— Deci locuieşti cu soţia şi fiica?

— Sunt logodit cu Beth şi cum rezolv câteva probleme pe care le am acum, plănuim să ne căsătorim.

— Îmi pare foarte bine, zise domnişoara Bennett. Ai nevoie de ajutorul Biroului de Eliberare Condiţionată pentru a rezolva aceste probleme?

— Sunteţi foarte amabilă, dar nu, nu cred. Totuşi, am o întâlnire cu avocatul mâine-dimineaţă şi sunt convins că mă va ajuta să pornesc lucrurile în direcţia dorită.

— Înţeleg, spuse ea, revenind la întrebări. Partenera ta are o slujbă cu normă întreagă?

— Da, răspunse Danny. Este asistenta personală a preşedintelui unei companii importante de asigurări.

— Deci, după ce-ţi găseşti o slujbă, veţi fi o familie cu două salarii.

— Da, dar în viitorul predictibil, salariul meu va fi considerabil mai mic decât al ei.

— De ce? La ce slujbă te gândeşti?

— Mă aştept să obţin poziţia de bibliotecar într-o instituţie mare.

— Mi se pare foarte onorabil, bifă ea următoarea pătrăţică. Ai intenţia de a călători în străinătate în viitorul apropiat?

— Nu am planuri în sensul acesta, spuse Danny.

— În fine, continuă ea, îţi faci grijă că ai putea comite vreo altă infracţiune în viitor?

— Am luat o decizie care mă va împiedica să comit o infracţiune în viitorul predictibil, o asigură el.

— Sunt încântată să aud asta, bifă ea o ultimă pătrăţică. Acestea au fost toate întrebările. Mulţumesc, Nicholas.

— Eu vă mulţumesc, domnişoară Bennett.

— Sper că avocatul tău va fi capabil să rezolve problemele cu care te confrunţi, spuse ea, ridicându-se de pe scaun.

— Drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, domnişoară Bennett, replică Danny, dând mâna cu ea. Şi eu sper să se rezolve.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, nu uita că mă găseşti la telefon.

— Cred că e posibil să vă caute cineva din partea mea în viitorul apropiat, sugeră Danny.

— Să mă caute, spuse domnişoara Bennett. Sper să se rezolve toate cu bine pentru tine şi Beth.

— Mulţumesc.

— La revedere, Nicholas.

— La revedere, domnişoară Bennett.

Nicholas Moncrieff deschise uşa şi ieşi pe stradă, un om liber. Mâine va fi Danny Cartwright.

*

— Eşti trează?

— Da, spuse Beth.

— Tot mai speri să mă faci să mă răzgândesc?

— Da, dar ştiu că nu are rost să încerc să te conving, Danny. Ai fost totdeauna încăpăţânat ca un catâr. Sper doar că-ţi dai seama că dacă hotărârea asta va avea urmări nedorite, asta e ultima noastră noapte împreună.

— Dar dacă am dreptate, o consolă el, o să avem zece mii de nopţi ca asta.

— Am putea avea toată viaţa, fără să trebuiască să-ţi asumi un asemenea risc.

— Mi l-am asumat zilnic de când am ieşit din închisoare. Nici n-ai idee, Beth, cum e să te uiţi tot timpul peste umăr, aşteptând să auzi: „Gata jocul, Danny, băiete, te întorci la închisoare pentru tot

restul vieţii”. Măcar aşa, va asculta cineva şi versiunea mea.

— Dar ce te-a convins că asta e singura cale de a-ţi dovedi nevinovăţia?

— Tu, spuse el. Când te-am văzut în uşă: „Îmi pare rău că vă deranjez, sir Nicholas”, o imită el, mi-am dat seama că nu mai vreau să fiu sir Nicholas Moncrieff. Sunt Danny Cartwright şi o iubesc pe Beth Bacon de pe strada Wilson.

— Nu mai ţin minte de când nu mi-ai mai greşit numele aşa, râse ea.

— De când erai o fetiţă de unşpe ani cu codiţe.

Ea se lăsă pe pernă, fără să mai vorbească. El se întrebă dacă adormise, când îi prinse deodată mâna într-a ei:

— Dar e foarte probabil să-ţi petreci restul vieţii la închisoare.

— Am avut timp prea destul să mă gândesc, spuse Danny. Sunt convins că dacă mă duc la secţia de poliţie cu Alex Redmayne şi mă predau, cu toată casa şi averea asta şi te las pe deasupra şi pe tine, cineva s-ar putea gândi că sunt nevinovat, nu crezi?

— Majoritatea oamenilor n-ar face asta, zise Beth. Şi-ar petrece bucuroşi viaţa în pielea lui sir Nicholas Moncrieff, cu tot ce decurge din asta.

— Tocmai aici e problema, Beth. Eu nu sunt sir Nicholas Moncrieff. Sunt Danny Cartwright.

— Nici eu nu sunt Beth Moncrieff, dar aş prefera să fiu, decât să te vizitez la Belmarsh în prima duminică a lunii.

— Dar n-ar trece nicio zi fără să priveşti peste umăr, să interpretezi exagerat orice insinuare şi să trebuiască să eviţi pe cineva care l-a cunoscut pe Danny sau pe Nick. Şi cui i-ai putea împărtăşi secretul? Mamei tale? Mamei mele? Prietenilor? Răspunsul e: nimănui. Şi lui Christy ce o să-i spunem când va ajunge la vârsta înţelegerii? Nu, dacă asta e alternativa, prefer să risc. La urma-urmei, dacă magistraţii au considerat cazul meu

destul de serios ca să se pună problema graţierii regale, poate-şi vor da seama că am dreptate, când vor vedea că sunt dispus să renunţ la atâtea ca să-mi dovedesc nevinovăţia.

— Ştiu că ai dreptate, Danny, dar zilele astea au fost cele mai fericite din viaţa mea.

— Şi din a mea, Beth, dar vom fi şi mai fericiţi când voi fi un om liber. Am destulă încredere în natura umană ca să afirm că Alex Redmayne, Fraser Munro şi chiar Sarah Davenport nu se vor lăsa până nu se va face dreptate.

— Îţi cam place Sarah Davenport, nu? îl tachină Beth, trecându-i degetele prin păr.

Danny îi zâmbi.

— Trebuie să recunosc că lui sir Nicholas Moncrieff îi plăcea de ea, dar lui Danny Cartwright, absolut deloc.

— Hai să mai petrecem o zi împreună şi s-o facem de neuitat, propuse ea. Cum s-ar putea să fie ultima ta zi de liberate, facem cum vrei tu.

— Atunci, să stăm în pat şi să facem dragoste toată ziua, spuse Danny.

— Bărbaţii! oftă Beth, zâmbind.

— De dimineaţă, putem s-o ducem pe Christy la Grădina zoologică şi după aceea să mâncăm cartofi prăjiţi cu peşte la Ramsey's.

— Şi pe urmă?

— Eu mă duc la Upton să văd meciul şi tu o duci pe Christy înapoi la mama ta.

— Şi seara?

— Ne uităm la ce film vrei tu… dacă e cel mai nou James Bond.

— Şi după aceea?

— La fel ca în fiecare noapte din săptămâna asta, o luă el în braţe.

— În cazul ăsta, mai bine rămânem la planul A, zise Beth, şi ne asigurăm că nu vei întârzia mâine-dimineaţă la întâlnirea cu Alex Redmayne.

— De-abia aştept să-i văd faţa, mărturisi Danny. Crede că are întâlnire cu sir Nicholas Moncrieff, să

discute jurnalul şi posibilitatea de a apărea ca martor, şi o să se trezească faţă în faţă cu Danny Cartwright, care vrea să se predea.

— Alex va fi încântat, afirmă Beth. Tot timpul spune: „Ce păcat că n-am mai avut o şansă!”

— Păi, acum o să aibă una. Să ştii, Beth, că de-abia aştept să ne întâlnim, pentru că voi fi liber după ani de zile.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Ea îşi scoase cămaşa de noapte şi el îi puse o mână pe coapsă.

— Şi asta o să-ţi lipsească în lunile următoare, şopti Beth, pe când la parter se auzea un zgomot ca de tunet.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă Danny, aprinzând veioza de pe noptieră.

Auzi apoi zgomot de paşi grei urcând scările. Se dădea jos din pat, când trei poliţişti cu veste antiglonţ şi bastoane dădură buzna în dormitor, urmaţi îndeaproape de alţi trei. Primii trei îl înşfăcară pe Danny, aruncându-l pe jos, deşi nu le opusese nicio rezistenţă. Doi îl apăsară cu faţa pe covor, iar al treilea îi răsuci mâinile la spate şi-i puse cătuşe. Văzu, cu coada ochiului, cum o poliţistă o ţinea pe Beth, goală, la perete, iar alta îi punea cătuşe.

— Ea n-a făcut nimic! strigă el, încercând să se ridice, dar un baston îl lovi în cap şi se prăbuşi la loc.

Doi bărbaţi stăteau pe el, unul presându-i coloana vertebrală cu genunchiul şi altul pe picioare. Când intră în cameră inspectorul Fuller, îl ridicară pe Danny în picioare.

— Ţineţi-i, zise Fuller, aşezându-se pe marginea patului şi aprinzându-şi o ţigară.

După ce o fumă, se ridică şi se îndreptă spre Danny, până când feţele lor ajunseră la distanţa de doar câţiva centimetri:

— De data asta, Cartwright, o să mă asigur că toate cheile vor fi aruncate. Cât despre prietena ta,

adio vizite de duminică, fiindcă va fi şi ea la închisoare.

— Sub ce acuzaţie? scuipă cuvintele Danny.

— Ajutor şi tăinuire ar fi suficient. Pentru asta, ia cam şase ani dacă ţin minte bine. Luaţi-i de aici.

Danny şi Beth au fost târâţi pe scări ca doi saci de cartofi şi scoşi afară, unde-i aşteptau trei maşini de poliţie, cu girofarurile aprinse. Ferestrele din scuar erau luminate, toţi vecinii fiind curioşi să vadă ce se întâmplase la numărul 12.

Danny aterizã pe bancheta din spate a maşinii din mijloc, încadrat de doi poliţişti şi acoperit doar cu un prosop. Îl văzu pe Marele Al suferind un tratament similar în maşina din faţă. Plecară în convoi, cu viteza legală, fără sirene. Inspectorul Fuller era satisfăcut că toată operaţiunea durase mai puţin de zece minute. Informatorul lui fusese de încredere şi-i furnizase corect toate detaliile.

Danny se gândea la un singur lucru. Cine-l va crede că avea întâlnire a doua zi de dimineaţă cu avocatul lui tocmai pentru că dorea să se predea la poliţie?

71

— Puteai să vii şi mai devreme, spuse ea.

— E chiar aşa de rău? se miră Alex.

— Şi mai rău, se confesă mama lui. Oare când o să înţeleagă ministerul că dacă trimite un judecător la pensie, numai biata lui nevastă îi mai rămâne de judecat?

— Şi ce-mi recomanzi să propun? întrebă Alex, pe când intrau în sufragerie.

— Ca judecătorii să fie împuşcaţi când împlinesc şaptezeci de ani, iar soţiile să beneficieze de graţiere şi de o pensie din partea naţiunii recunoscătoare.

— Eu se poate să fi găsit o soluţie mai acceptabilă, sugeră el.

— Adică? Să fie legal să le ajuţi pe soţiile de judecători să se sinucidă?

— Nu-i ceva chiar aşa drastic, zise Alex. Nu ştiu dacă excelenţa sa ţi-a spus, dar i-am trimis detaliile unui caz la care lucrez acum şi mi-ar prinde bine sfatul lui.

— Alex, dacă te refuză, nu-i mai gătesc.

— Atunci am şanse, zise el, tocmai când intră şi tatăl în încăpere.

— Ce şanse? întrebă bătrânul.

— Şanse să mă ajuţi la un caz…

— Cazul Cartwright? întrebă tatăl, uitându-se pe fereastră.

Alex dădu din cap.

— Da, tocmai am terminat de citit procesele verbale, spuse judecătorul. Din câte mi-am dat seama, n-au mai rămas prea multe legi pe care respectivul nu le-a încălcat: crimă, evadare din închisoare, furtul a cincizeci de milioane de dolari, încasare de cecuri din două conturi care nu-i aparţineau, vânzarea unei colecţii de timbre care nu era a lui, călătorie în străinătate cu paşaportul altcuiva, chiar pretenţia la un titlu nobiliare la care

nu era îndreptăţit. Nu poţi acuza poliţia că-l tratează dur.

— Asta înseamnă că nu vrei să mă ajuţi? interpretă Alex.

— N-am spus asta, se întoarse judecătorul spre fiul lui. Dimpotrivă, sunt la dispoziţia ta pentru că sunt foarte sigur de un lucru. Danny Cartwright e nevinovat.

CARTEA A CINCEA
IZBĂVIRE

72

Danny Cartwright stătea pe un scăunel de lemn în boxă şi aştepta să se facă ora zece şi să înceapă procesul. Privi în sală şi-şi văzu cei doi avocaţi adânciţi într-o discuţie însufleţită.

Mai devreme, Danny stătuse de vorbă o oră cu Alex Redmayne şi cu asistentul lui, într-o sală din tribunal. Cu toate asigurările avocaţilor, ştia că, deşi nu fusese vinovat de uciderea lui Bernie, nu avea cum să nege acuzaţiile de fraudă, furt, înşelare şi evadare din închisoare; combinate, toate acestea îl asigurau de opt până la zece ani după gratii, după cum ar fi fost de acord oamenii legii, de la cel mai mărunt avocat la magistraţii superiori.

Nu era nevoie să-i spună nimeni că dacă sentinţa asta se adăuga la cea iniţială, nu va mai ieşi din Belmarsh decât la propria înmormântare.

În stânga lui, galeria presei era ticsită de reporteri, pregătiţi să scrie orice i-ar fi ajutat să adauge noi amănunte la numeroasele articole pe tema procesului pe care le scriau de şase luni. Povestea vieţii lui Danny Cartwright, singurul om care a scăpat vreodată din închisoarea de maximă securitate a Angliei, care a furat peste cincizeci de milioane de dolari de la o bancă elveţiană după ce a vândut o colecţie de timbre care nu-i aparţinea şi a fost arestat în zori din vila lui unde a fost găsit în braţele „logodnicei" *(The Times)* / „prietenei sexy" *(Sun).* Presa nu se hotăra dacă să-l încadreze pe Danny în categoria personajelor de tip Scarlet Pimpernel sau Jack Spintecătorul. Povestea fascina publicul de luni de zile. Prima zi a procesului căpătase aura unei premiere teatrale de gală şi se formaseră cozi de la patru dimineaţa pentru a obţine un loc într-o sală cu o capacitate mai mică de o sută de locuri. Majoritatea spectatorilor erau de acord, însă, că Danny Cartwright se putea

aştepta să-şi petreacă restul vieţii în închisoare şi nu la conac.

*

Alex Redmayne şi asistentul lui, judecătorul pensionat sir Matthew Redmayne, îl ajutaseră foarte mult pe Danny în ultimele şase luni, de când fusese reîncarcerat într-o celulă cât debaraua de mături a lui Molly. Amândoi refuzaseră onorariul, cu toate că sir Matthew îl avertizase că, dacă reuşeau să convingă juraţii că profiturile obţinute în ultimii doi ani îi aparţineau lui şi nu lui Hugo Moncrieff, îi va prezenta o factură substanţială, pe care va trece şi ce numea el „refrişante". Fusese una dintre puţinele ocazii, în cele şase luni de frământări, când izbucniseră toţi trei în râs.

Beth fusese eliberată pe cauţiune în dimineaţa de după arestare. Dar nici Danny, nici Marele Al nu se bucuraseră de aceeaşi favoarea.

Domnul Jenkins îi aşteptase la venirea la Belmarsh, iar domnul Pascoe se asigurase că vor fi amândoi cazaţi în aceeaşi celulă. Nu trecu nicio lună şi Danny îşi recapătă postul de bibliotecar al închisorii, exact cum îi spusese domnişoarei Bennett că se va întâmpla. Marele Al primi o slujbă la bucătărie şi deşi bucătăria nu se compara cu a lui Molly, se alegeau amândoi cu porţiile cele mai bune.

Alex Redmayne nu-i mai amintise lui Danny că, dacă i-ar fi ascultat sfatul şi ar fi pledat „vinovat" la acuzaţia de omucidere din procesul iniţial, ar fi fost acum un om liber, căsătorit cu Beth şi ocupându-se de garajul Wilson. Liber în ce sens? Îl auzea parcă Alex întrebându-l.

În tot dezastrul, avuseseră şi momente de triumf. Alex Redmayne reuşise să convingă tribunalul că, deşi, tehnic, era vinovată de acuzaţiile ce i se aduceau, Beth nu ştia decât de patru zile că Danny era în viaţă şi aveau întâlnire amândoi cu avocatul

în dimineaţa în care fuseseră arestaţi. Judecătorul îi dăduse lui Beth o sentinţă de şase lui cu suspendare. Iar ea îl vizita pe Danny la Belmarsh în prima duminică a fiecărei luni.

În schimb, judecătorul nu se arătase la fel de îngăduitor cu privire la rolul jucat de Marele Al în toată conspiraţia. În discursul introductiv la procesul acestuia, Alex subliniase că Albert Crann nu obţinuse niciun câştig din averea lui Moncrieff, în afară de salariul de şofer al lui Danny şi îngăduinţa de a dormi într-o cămăruţă de la mansarda casei din Boltons. Domnul Arnold Pearson, consilierul Coroanei, aruncase atunci o bombă pe care Alex n-o anticipase:

— Poate domnul Crann să ne explice proveniența sumei de zece mii de lire sterline, care a fost depusă în contul lui particular la câteva zile după ce a fost eliberat pe cauţiune?

Marele Al nu avea o explicaţie şi chiar dacă avea, nu găsea cu cale să-i spună lui Pearson de unde proveneau banii.

Juraţii nu fuseseră prea impresionaţi, iar judecătorul îl trimisese pe Marele Al la închisoare pentru cinci ani, restul perioadei incluse în sentinţa lui iniţială. Danny se asigurase că prietenul lui primeşte repede statutul „înaintat” şi că se poartă impecabil. Rapoartele laudative ale lui Ray Pascoe, confirmate de guvernatorul închisorii, certificau eliberarea condiţionată a Marelui Al în mai puţin de un an. Avea să-i lipsească lui Danny, dar nu pomeni nimic de asta, ca nu cumva Marelui Al să-i treacă prin cap să stârnească vreun scandal care să-i asigure cazarea la Belmarsh pentru o perioadă egală cu cea primită de fostul lui şef.

Într-una din vizitele ei duminicale, Beth îi împărtăşi o veste bună lui Danny:

— Sunt însărcinată.

— Doamne, dar n-am petrecut decât patru nopţi împreună! bâigui el, luând-o în braţe.

— Cred că am făcut dragoste mai mult decât de patru ori, îi reaminti ea. Să sperăm că va fi un frăţior pentru Christy.

— Dacă e aşa, o să-l cheme Bernie.

— Nu, spuse Beth, o să-l cheme… dar sirena îi înăbuşi vorbele, anunţând încheierea duratei de vizitare.

— Pot să vă pun o întrebare? i se adresă Danny domnului Pascoe, care-l escorta la celulă.

— Sigur, răspunse el. Dar poate n-o să-ţi răspund.

— Aţi ştiut de la început, nu?

Pascoe zâmbi, dar nu vorbi.

— Cum aţi fost sigur că nu eram Nick? întrebă Danny, când ajunseră la celulă.

Pascoe deschise cu cheia şi împinse uşa grea. Danny intră, presupunând că nu-i va răspunde, dar Pascoe făcu un semn către fotografia lui Beth, pe care o lipise din nou pe perete.

— Doamne! clătină Danny din cap. Am uitat s-o dau jos.

Pascoe zâmbi, ieşi pe coridor şi trânti uşa celulei.

*

Danny ridică ochii spre galerie ca s-o vadă pe Beth, acum gravidă în şase luni şi zâmbindu-i la fel cum o făcea când era doar o fetiţă şi cum ştia că-i va zâmbi până la sfârşitul vieţii, oricât de lungă va fi sentinţa pe care i-o va da judecătorul.

Era încadrată de mama ei şi de mama lui Danny, care o sprijiniseră constant. Tot la galerie stăteau şi mulţi dintre prietenii şi susţinătorii lui din East End, convinşi până la moarte că era nevinovat. Ochii i se opriseră asupra profesorului Amirkhan Mori, un prieten de vremuri grele, apoi se uită la o persoană aşezată la capătul rândului. Nu crezuse că o va revedea. Sarah Davenport se aplecă peste balustrada balconului şi-i zâmbi din galerie.

În sală, Alex şi tatăl lui discutau în continuare. Ziarul *Times* le dedicase o pagină întreagă apărătorilor din acest caz, tată şi fiu. Era a doua oară în istoria proceselor britanice când un judecător revenea la poziţia de avocat şi cu siguranţă, prima dată când un tată îşi asista fiul.

Danny şi Alex îşi consolidaseră prietenia în ultimele şase luni şi ştiau că vor rămâne apropiaţi tot restul vieţii. Tatăl lui Alex provenea din aceeaşi recoltă rară ca şi profesorul Mori. Erau amândoi nişte pasionaţi: profesorul Mori de ştiinţă, iar sir Matthew, de justiţie. Prezenţa în sală a bătrânului judecător îi făcuse pe avocaţii experimentaţi şi pe cinicii ziarişti să se gândească mai atent la caz, deşi nu înţelegeau încă de ce judecătorul era convins de nevinovăţia lui Danny Cartwright.

La celălalt capăt al băncii din faţă stăteau consilierul Arnold Pearson şi asistentul lui, verificându-şi rând cu rând discursul introductiv şi adăugând mici corecturi. Danny era bine pregătit de revărsarea de venin şi fiere care era de aşteptat de ia Pearson. Era convins că procurorul va încerca să convingă juraţii că e un criminal periculos, al cărui loc e la închisoare, pentru tot restul vieţii.

Alex Redmayne îi spusese lui Danny că se aştepta ca doar trei martori să depună mărturie pentru ei: Inspectorul-şef Fuller, sir Hugo Moncrieff şi Fraser Munro. Dar el şi tatăl lui planificau deja chemarea unui al patrulea martor. Însă Alex îl avertizase pe Danny că judecătorul, oricare ar fi fost cel ales să conducă procesul, va face tot posibilul să împiedice apariţia acestui martor în faţa curţii cu juri.

Sir Matthew nu fusese surprins că judecătorul Hackett îi chemase în biroul lui pe reprezentanţii legali ai părţilor, înainte de începerea procesului, şi îi avertizase să nu facă nicio referire la judecarea inculpatului pentru crimă, pentru că deja acel proces avusese un verdict, susţinut şi la recurs.

Continuase prin a sublinia că avocaţii se pot aştepta la represalii dacă menţionează conţinutul unei anumite casete, ca probă, sau numele lui Spencer Craig, acum procuror eminent, Gerald Payne, care fusese ales în Parlament sau al binecunoscutului actor Lawrence Davenport.

În cercurile profesionale se ştia prea bine că judecătorul Hackett şi sir Matthew Redmayne nu-şi mai vorbeau de treizeci de ani. Sir Matthew câştigase mult prea multe procese pe când erau amândoi avocaţi tineri pentru a mai lăsa cuiva vreo îndoială că era cel mai bun. Presa spera ca rivalitatea dintre ei să izbucnească din nou pe durata procesului.

Juraţii, selectaţi în ziua precedentă, aşteptau acum să fie chemaţi în sala de judecată pentru a cântări probele în procesul Coroanei împotriva lui Daniel Arthur Cartwright.

73

Judecătorul Hackett se uită în sală ca un jucător de baseball care-şi cântăreşte oponenţii înainte de a trece la bătaie. Ochii i se opriră asupra lui sir Matthew Redmayne, care părea gata să prindă prima minge. Ceilalţi jucători nu-l nelinişteau, dar ştia că, atâta vreme cât sir Matthew era în sală, va fi mereu în stare de alarmă.

Se întoarse către deschizătorul de joc din echipa-gazdă, procurorul Arnold Pearson:

— Domnule Pearson, sunteţi gata pentru pledoaria introductivă?

— Da, domnule judecător, răspunse Pearson, ridicându-se fără grabă.

Se apucă de reverele robei şi-şi atinse creştetul perucii antice, apoi îşi aşeză dosarul pe un stativ şi începu să citească prima pagină, de parcă n-o mai văzuse niciodată.

— Stimaţi membri ai curţii cu juri, le surâse larg celor douăsprezece persoane selectate să dea verdictul. Mă numesc Arnold Pearson şi reprezint Coroana în acest caz. Voi fi asistat de domnul David Simms. Apărarea va fi condusă de domnul Alex Redmayne asistat de sir Matthew Redmayne.

Toată lumea se uită la bătrânul ghemuit pe un colţ al băncii şi părând adormit.

— Stimaţi juraţi, continuă Pearson, acuzatul este învinuit de cinci delicte. Primul este acela de a fi evadat cu bună-ştiinţă din penitenciarul Belmarsh, o închisoare de maximă securitate din sud-estul Londrei, unde era deţinut pentru un alt delict. Al doilea delict este furtul unui domeniu din Scoţia, aparţinând lui sir Hugo Moncrieff. Domeniul cuprinde un conac cu paisprezece dormitoare şi un teren arabil de douăsprezece mii de pogoane. Al treilea delict este că a ocupat o casă din cartierul londonez Boltons, care nu era de drept a lui. Al patrulea delict constă în furtul unei colecţii unice

de timbre şi vânzarea respectivei colecţii pentru suma de peste douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline. Al cincilea delict este că acuzatul a încasat cecuri dintr-un cont de la banca londoneză Coutts şi a transferat bani dintr-o bancă elveţiană particulară, fără să aibă acest drept şi obţinând profit din aceasta. Vom arăta că toate cele cinci delicte sunt interrelaţionate şi au fost comise de acuzatul Daniel Cartwright, care s-a dat drept sir Nicholas Moncrieff, beneficiarul de drept al moştenirii lui sir Alexander Moncrieff. Pentru a dovedi acest lucru, domnilor juraţi, trebuie să ne întoarcem la închisoarea Belmarsh, ca să arătăm cum a ajuns acuzatul în poziţia de a comite infracţiuni atât de îndrăzneţe. Pentru aceasta, s-ar putea să menţionez în treacăt acuzaţia pentru care a fost condamnat iniţial Cartwright.

— Nu veţi face acest lucru, interveni sever judecătorul Hackett. Infracţiunea pentru care a fost condamnat acuzatul iniţial nu are nicio repercusiune asupra delictelor judecate de prezentul tribunal. Nu vă puteţi referi la procesul iniţial decât dacă arătaţi că există o legătură directă şi relevantă cu prezentul caz.

Sir Matthew îşi notă cuvintele „directă şi relevantă”.

— M-am exprimat clar, domnule Pearson?

— Desigur, domnule judecător, îmi cer scuze. A fost o menţiune nepotrivită.

Sir Matthew se încruntă. Alex va trebui să compună o pledoarie ingenioasă ca să arate legătura dintre cele două procese înainte de a fi oprit de mânia judecătorului Hackett. Sir Matthew se gândise mult la o strategie.

— Voi fi mai grijuliu pe viitor, spuse Pearson, întorcând pagina dosarului.

Alex se întreba dacă Pearson nu făcuse deliberat greşeala pentru a-i furniza judecătorului mai multă muniţie împotriva apărării, căci ştia prea bine că

judecătorul impusese o condiţie mai favorabilă acuzării decât acuzatului.

— Stimaţi membri ai curţii cu juri, reluă Pearson, aş dori să reţineţi toate cele cinci delicte, pentru că voi arăta cum se întreţes ele şi cum au fost comise, prin urmare, de o singură persoană, Daniel Cartwright.

Se trase de revere şi vorbi mai departe:

— Ziua de şapte iunie, 2002, vă este, probabil, fixată în memorie pentru că este ziua victoriei echipei de fotbal a Angliei împotriva Argentinei la Cupa Mondială.

Îi făcu plăcere să-i vadă pe mulţi dintre juraţi zâmbind amintirii.

— În ziua aceea, la închisoarea Belmarsh a avut loc o tragedie, din cauza căreia ne aflăm astăzi cu toţii aici. În timp ce majoritatea deţinuţilor se aflau la parter, vizionând meciul de fotbal la televizor, un prizonier a ales momentul pentru a-şi lua viaţa. Acesta era Nicholas Moncrieff, care s-a spânzurat în camera duşurilor, aproximativ la unu şi un sfert. În anul precedent, Nicholas Moncrieff împărţise celula cu alţi doi deţinuţi, dintre care unul era acuzatul, Daniel Cartwright. Cei doi bărbaţi aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi vârstă, fiind născuţi la diferenţă de câteva luni unul de altul. De fapt, semănau atât de bine, încât, în uniforma de deţinuţi, erau luaţi adesea drept fraţi. Domnule judecător, dacă-mi daţi permisiunea, le voi arăta membrilor curţii cu juri fotografiile lui Moncrieff şi Cartwright, pentru a vedea cu ochii dumnealor asemănarea dintre cei doi.

Judecătorul dădu din cap şi un funcţionar luă un teanc de fotografii de la asistentul lui Pearson. Procurorul se lăsă pe spate şi aşteptă ca membrii curţii cu juri să aibă timp să studieze fotografiile. După ce aceştia le examinară, continuă:

— Acum, vă voi arăta cum a profitat Cartwright de această asemănare, cum s-a tuns şi şi-a schimbat accentul ca să beneficieze de moartea

tragică a lui Nicholas Moncrieff. Mă refer la beneficii financiare. Totuşi, ca în toate loviturile îndrăzneţe, a avut nevoie şi de puţin noroc. Prima dată a avut noroc când Moncrieff l-a rugat să aibă grijă de un lanţ de argint şi o cheie, de asemenea de un inel cu blazonul familiei şi un ceas cu iniţialele lui, pe care le purta tot timpul, cu excepţia momentelor când făcea duş. A doua oară, a avut noroc de un complice aflat în locul potrivit la momentul potrivit.

Acum, domnilor juraţi, poate vă întrebaţi cum a fost posibil ca acuzatul, care ispăşea o condamnare de douăzeci şi doi de ani pentru…

Alex era în picioare, gata să protesteze, când interveni judecătorul:

— Nu mai continuaţi ideea, domnule Pearson, dacă nu vreţi să-mi puneţi răbdarea la încercare.

— Îmi cer iertare, domnule judecător, spuse Pearson, ştiind prea bine că toţi juraţii vor fi informaţi acum de sentinţa pe care o executa Cartwright, chiar dacă nu citiseră despre asta în presă.

— După cum spuneam, poate vă întrebaţi cum a reuşit Cartwright, care ispăşea o condamnare de douăzeci şi doi de ani, să-şi schimbe identitatea cu a altui prizonier, condamnat la doar opt ani de detenţie şi care, lucru şi mai important, urma să fie eliberat peste şase săptămâni. Este sigur că nu aveau acelaşi ADN, grupă de sânge sau fişă dentară. Aici a avut a doua oară noroc, repetă Pearson, pentru că nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla dacă acuzatul nu ar fi avut un complice care lucra în infirmeria închisorii. Complicele era Albert Crann, a treia persoană din celula unde stăteau Moncrieff şi Cartwright. Când a auzit de sinucidere, Crann a schimbat fişele medicale, astfel încât doctorul chemat să examineze cadavrul să aibă iluzia că nu Moncrieff comisese actul sinucigaş, ci deţinutul Cartwright. După câteva zile, slujba funerară s-a oficiat la

biserica Sfânta Maria din cartierul Bow şi familia acuzatului, inclusiv mama copilului lui, a fost convinsă că decedatul coborât în groapă este Daniel Cartwright.

Poate vă veţi întreba ce fel de om îşi înşală astfel propria familie. Vă spun eu ce fel de om. *Acest* om, arătă el spre Danny. A avut chiar tupeul de a veni la înmormântare, dându-se drept Nicholas Moncrieff, ca să fie de faţă şi să fie convins că i-a mers.

Pearson se lăsă din nou pe spate, aşteptând ca juraţii să pătrundă semnificaţia spuselor lui.

— Din ziua morţii lui Moncrieff, continuă el apoi, Cartwright i-a purtat mereu ceasul, inelul şi lanţul de argint cu cheie, pentru a amăgi personalul închisorii şi pe ceilalţi deţinuţi, făcându-i să creadă că era Nicholas Moncrieff şi că nu mai avea decât şase săptămâni de detenţie. Pe şaptesprezece iulie 2002, Daniel Cartwright a ieşit liber pe poarta penitenciarului Belmarsh, cu toate că în realitate mai avea de executat douăzeci de ani din sentinţă. Oare i-a fost de-ajuns că a scăpat? Nu. A luat imediat primul tren spre Scoţia, pentru a pretinde averea familiei Moncrieff şi apoi s-a întors la Londra şi s-a stabilit în casa lui sir Nicholas Moncrieff din Boltons. Şi tot nu s-a sfârşit, stimaţi membri ai curţii cu juri. După aceea, Cartwright a avut îndrăzneala să înceapă să retragă bani din contul lui sir Nicholas Moncrieff de la banca londoneză Coutts. Poate vi se pare suficient, dar nu a fost. A zburat la Geneva şi s-a întâlnit cu preşedintele unei bănci elveţiene importante, Coubertin şi compania. I-a arătat cheia şi paşaportul lui Moncrieff, obţinând acces la depozitul unde era păstrată renumita colecţie de timbre a răposatului sir Alexander Moncrieff, bunicul lui sir Nicholas Moncrieff. Ce a făcut Cartwright când a pus mâna pe această moştenire de familie, acumulată de sir Alexander Moncrieff în peste şaptezeci de ani? A vândut-o primului

cumpărător, încasând rapid douăzeci şi cinci de milioane de lire.

Sir Matthew ridică o sprânceană. Nu era stilul lui Arnold Pearson să fie rapid.

— Acum că era multimilionar, continuă Pearson, vă întrebaţi poate ce ar mai fi putut face. Vă spun eu. S-a întors la Londra, şi-a cumpărat un BMW ultimul tip, a angajat un şofer şi o menajeră, s-a instalat în reşedinţa din Boltons şi a continuat să joace rolul lui sir Nicholas Moncrieff. Domnilor şi doamnelor, amăgirea ar continua şi azi, dacă n-ar fi fost profesionalismul inspectorului-şef Fuller, omul care l-a arestat pe Cartwright şi prima dată, în 1999 şi care, acum, de unul singur – sir Matthew îşi notă cuvintele – l-a urmărit, l-a arestat şi l-a adus în fine în faţa judecătorilor. Stimaţi membri ai curţii cu juri, astfel se prezintă cazul pentru acuzare. Mai târziu, voi aduce un martor care vă va spulbera orice îndoială cu privire la vinovăţia lui Daniel Cartwright pentru toate cele cinci delicte.

Pe când Pearson se aşeza, sir Matthew îşi privi vechiul adversar şi-şi atinse fruntea, ridicând o pălărie imaginară:

— Chapeau.

— Mulţumesc, Matthew, replică Pearson.

— Domnilor, spuse judecătorul, uitându-se la ceas, cred că este cazul să luăm pauza de prânz.

— Curtea se retrage! răcni aprodul şi toţi funcţionarii se ridicară, înclinându-se adânc.

Judecătorul Hackett le întoarse plecăciunea şi ieşi din sală.

— N-a fost rău, recunoscu Alex.

— De acord, spuse tatăl lui, deşi dragul de Arnold a făcut o greşeală pe care s-ar putea s-o regrete.

— Anume?

Sir Matthew îi întinse hârtia pe care scrisese cuvintele „de unul singur”.

74

— Nu trebuie să-l faci pe martor să recunoască decât un singur lucru, spuse sir Matthew. În acelaşi timp, nu trebuie ca judecătorul sau Arnold Pearson să-şi dea seama ce pui la cale.

— Fără presiuni, surâse Alex, pe când judecătorul Hackett reintră şi toţi se ridicară.

Judecătorul făcu o plecăciune, apoi se aşeză pe scaunul cu spătar înalt şi capitonat cu piele roşie. Îşi deschise carnetul la analiza pledoariei lui Pearson, dădu pagina şi scrise „primul martor”. Apoi făcu semn spre domnul Pearson, care se ridică şi rosti:

— Îl chem pe inspectorul-şef Fuller.

Alex nu-l mai văzuse pe Fuller de la procesul din urmă cu patru ani, pe care nu-l uita, pentru că inspectorul-şef se jucase cu el. Acum arăta chiar mai încrezător decât atunci. Rosti jurământul fără să se uite la cartonul pe care era scris.

— Domnule inspector-şef de poliţie Fuller, începu Pearson, vă rog să vă declinaţi identitatea.

— Mă numesc Rodney Fuller. Sunt ofiţer al poliţiei municipale cu sediul la Palace Green, Chelsea.

— Pot afirma că dumneavoastră aţi operat arestarea lui Daniel Cartwright şi pentru delictul anterior, când a fost condamnat?

— Da, este corect.

— Cum aţi aflat că este posibil ca acuzatul să fi evadat din penitenciarul Belmarsh şi să se dea drept sir Nicholas Moncrieff?

— Anul trecut, pe douăzeci şi trei octombrie, am primit un telefon dintr-o sursă sigură şi persoana mi-a spus că doreşte să mă vadă într-o chestiune urgentă.

— V-a furnizat vreun detaliu la telefon?

— Nu, domnule procuror. Nu e genul de domn care se angajează la telefon.

Sir Matthew a scris cuvântul „domn”, un cuvânt pe care poliţiştii nu prea îl folosesc când se referă la turnătorii lor. A doua scăpare. Nu se aştepta să fie prea multe, atât timp cât Arnold Pearson orienta discuţia.

— Deci, aţi aranjat o întâlnire, spuse Pearson.

— Da, am convenit asupra unei ore şi loc alese de el.

— Şi când v-aţi întâlnit, v-a informat cu privire la Daniel Cartwright.

— Da. Am fost puţin surprins, pentru că rămăsesem cu impresia greşită că Daniel Cartwright s-a spânzurat. De fapt, un coleg de-al meu a asistat la înmormântare.

— Şi cum aţi răspuns informaţiilor oferite?

— Le-am luat în serios, pentru că acest domn s-a dovedit de încredere şi în trecut.

Sir Matthew sublinie din nou „domn”.

— Şi în continuare, ce aţi făcut?

— Am postat un echipaj de supraveghere nonstop a locuinţei din Boltons şi am descoperit repede că persoana care se dădea drept sir Moncrieff prezenta o asemănare izbitoare cu Daniel Cartwright.

— Desigur, asta nu a fost suficient pentru a-l aresta.

— Bineînţeles, replică inspectorul. Aveam nevoie de dovezi mai tangibile pentru asta.

— Şi ce formă au avut aceste dovezi?

— În cea de-a treia zi de supraveghere, suspectul a primit o vizită de la o domnişoară, Elizabeth Wilson, care a rămas peste noapte.

— Domnişoara Elizabeth Wilson?

— Da. Este mama fiicei lui Cartwright şi l-a vizitat regulat la închisoare. Acest fapt mi-a confirmat acurateţea informaţiei.

— Şi v-aţi decis să faceţi arestarea?

— Da, dar, pentru că ştiam că avem de-a face cu un criminal periculos, cu antecedente de violenţă,

am cerut întăriri. Nu am dorit să-mi asum riscuri pentru siguranţa publică.

— Este de înţeles, toarse Pearson. Vreţi să descrieţi Curţii cum aţi procedat pentru capturarea acestui criminal violent?

— A doua zi, la ora două dimineaţa, am înconjurat casa din Boltons şi am făcut un raid. Când l-am capturat pe Cartwright, i-am spus că-l arestez pentru evadare ilegală dintr-o închisoare a Majestăţii Sale. Am acuzat-o şi pe Elizabeth Wilson pentru ajutarea şi tăinuirea unui criminal. O altă echipă l-a arestat pe Albert Crann din aceeaşi locuinţă, pentru că aveam motive să credem că era complicele lui Cartwright.

— Şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi prizonieri arestaţi atunci? întrebă Pearson.

— Elizabeth Wilson a fost eliberată pe cauţiune în aceeaşi dimineaţă şi ulterior a primit o sentinţă de şase luni cu suspendare.

— Şi Albert Crann?

— El era eliberat condiţionat şi a fost trimis înapoi la Belmarsh, să-şi ispăşească restul sentinţei.

— Vă mulţumesc, domnule inspector-şef. Nu mai am întrebări pe moment.

— Mulţumesc, domnule Pearson, spuse judecătorul. Doriţi să interogaţi martorul, domnule Redmayne?

— Desigur, domnule judecător, confirmă Alex ridicându-se. Domnule inspector-şef, aţi spus Curţii că un cetăţean s-a oferit să vă furnizeze informaţia care a condus la arestarea lui Daniel Cartwright.

— Da, este corect, spuse Fuller, strângând marginea boxei martorilor.

— Deci nu a fost o acţiune ingenioasă „de unul singur”, aşa cum a sugerat învăţatul meu prieten?

— Nu. Dar sunt convins că ştiţi că poliţia se serveşte de o reţea de informatori, fără de care

jumătate din criminalii din închisori ar fi acum pe stradă, comiţând noi delicte.

— Deci acest *domn,* cum îi spuneţi informatorului, v-a telefonat la birou?

Inspectorul-şef încuviinţă din cap.

— Şi aţi aranjat să vă întâlniţi a doua zi, la o oră şi loc reciproc convenabile?

— Da, răspunse Fuller, hotărât să nu dezvăluie nimic.

— Unde a avut loc întâlnirea, domnule inspector-şef?

— Domnule judecător, spuse Fuller, aş prefera să nu identific locaţia.

— Este de înţeles, acceptă judecătorul. Treceţi mai departe, domnule Redmayne.

— Prin urmare, domnule inspector-şef, nu are rost să vă cer să-l numiţi pe informatorul dumneavoastră plătit?

— N-a fost plătit, scăpă Fuller, regretându-şi imediat cuvintele.

— Bravo! îl lăudă tatăl lui, într-o şoaptă uşor de auzit.

Judecătorul se încruntă.

— Domnule inspector-şef, câţi oameni aţi socotit necesar să mobilizaţi pentru a aresta un bărbat şi o femeie aflaţi în pat la două noaptea?

Fuller ezită.

— Câţi, domnule inspector-şef?

— Paisprezece.

— Nu mai degrabă douăzeci?

— Dacă socotim întăririle, se poate să fi fost douăzeci.

— Pare puţin excesiv pentru un bărbat şi o femeie, sugeră Alex.

— Putea fi înarmat, ripostă Fuller. Nu voiam să-mi asum acest risc.

— Era înarmat? întrebă el.

— Nu, nu era…

— Poate că din nou nu era… începu Alex.

— Ajunge, domnule Redmayne, întrerupându-l înainte de a termina propoziţia.

— Bună încercare! spuse tatăl lui Alex, destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea.

— Doriţi să aduceţi o contribuţie, sir Matthew? îl repezi judecătorul.

Tatăl lui Alex deschise ochii lent, ca o fiară de junglă trezită dintr-un somn adânc. Se ridică încet şi răspunse:

— Sunteţi foarte amabil că mă întrebaţi, domnule judecător. Dar nu în acest punct. Poate mai târziu.

Şi se lăsă să cadă la loc.

Reporterii erau agitaţi, consemnând înfruntarea. Alex strânse buzele, ca să nu izbucnească în râs. Judecătorul Hackett se controla cu greu:

— Termină odată, Redmayne, zise, dar, înainte ca Alex să răspundă, tatăl lui era din nou în picioare.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, spuse el dulce, dar la care Redmayne vă referiţi?

De data aceasta, juraţii izbucniră în râs. Judecătorul nu încercă să răspundă, iar sir Matthew se lăsă din nou pe bancă, închise ochii şi şopti: „Jugulara, Alex”.

— Domnule inspector-şef, aţi spus Curţii că după ce aţi văzut-o pe domnişoara Wilson intrând în casă, v-aţi convins că acolo nu locuia sir Nicholas Moncrieff, ci Daniel Cartwright.

— Da, este corect, spuse Fuller, ţinându-se de marginea boxei.

— Totuşi, domnule inspector-şef, după ce l-aţi arestat pe clientul meu, nu v-aţi îndoit nicio clipă că era cel vizat?

— Nu, domnule Redmayne, după ce i-am văzut cicatricea pe…

— După ce i-aţi văzut cicatricea pe…

— I-am verificat ADN-ul în computerul poliţiei, rectifică inspectorul-şef.

— Stai jos, şopti tatăl lui Alex. Ai obţinut ce voiai şi Hackett nu ştie încă semnificaţia cicatricei.

— Mulţumesc, domnule inspector-şef. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

— Doriţi să examinaţi din nou martorul, domnule Pearson? întrebă judecătorul Hackett.

— Nu, mulţumesc, domnule judecător, spuse Pearson, care scria cuvintele „după ce i-am văzut cicatricea pe…” şi încercă să înţeleagă semnificaţia.

— Vă mulţumesc, domnule inspector-şef, spuse judecătorul. Puteţi părăsi boxa martorilor.

Pe când poliţistul pleca din sală, Alex se aplecă spre tatăl lui:

— Totuşi, nu l-am făcut să admită că „domnul” e Craig.

— Nu i-ar fi spus niciodată numele, dar tot l-ai prins de două ori în capcană. Şi nu uita că mai este un martor care ştie cine l-a turnat pe Danny la poliţie şi el sigur nu se simte în largul lui la tribunal, aşa că-l vei putea încolţi cu mult înainte de a înţelege Hackett ce scop ai. Nu uita că nu ne permitem să repetăm greşeala făcută cu judecătorul Browne şi caseta nefolosită.

Alex dădu din cap, pe când judecătorul anunţa pauza.

— Curtea se retrage!

75

Arnold Pearson vorbea cu asistentul lui când judecătorul Hackett ridică uşor vocea:

— Sunteţi gata să chemaţi martorul următor, domnule Pearson?

— Da, domnule judecător, se ridică Pearson. Îl chem pe sir Hugo Moncrieff.

Alex îl privi cu atenţie pe sir Hugo. Să nu judeci anticipat un martor, îl sfătuia de mic tatăl lui, dar Hugo era clar nervos. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi-şi tamponă fruntea încă înainte de a ajunge în boxă.

Aprodul îl conduse şi-i întinse Biblia. Martorul citi jurământul, apoi ridică ochii spre galerie, unde se afla persoana care şi-ar fi dorit să poată depune mărturie în locul lui. Când lăsă ochii în jos, domnul Pearson îl zâmbi călduros:

— Sir Hugo, doriţi să vă spuneţi numele şi adresa pentru consemnare?

— Sir Hugo Moncrieff, the Manor House, Dunbroath, Scoţia.

— Daţi-mi voie să încep prin a vă întreba când v-aţi văzut ultima oară nepotul, pe Nicholas Moncrieff, sir Hugo.

— În ziua când am asistat amândoi la înmormântarea tatălui lui.

— Şi aţi avut ocazia să-i vorbiţi în acea împrejurare tristă?

— Din nefericire, nu, spuse Hugo. Era însoţit de doi ofiţeri de poliţie, care nu ne-au dat voie să vorbim cu el.

— În ce relaţii eraţi cu nepotul dumneavoastră? întrebă Pearson.

— Cordiale. Îl iubeam toţi pe Nick. Era un băiat bun, iar familia considera că nu fusese tratat just.

— Deci nu aţi avut resentimente când aţi aflat că moştenea grosul averii tatălui dumneavoastră.

— Sigur că nu, declară Hugo. Nick moştenea automat titlul la moartea tatălui lui, precum şi averea familiei.

— Presupun că a fost un şoc teribil să aflaţi că s-a spânzurat în închisoare şi i-a luat locul un impostor.

Hugo lăsă capul jos, apoi zise:

— A fost o lovitură cruntă pentru soţia mea, Margaret, şi pentru mine, dar, mulţumită profesionalismului poliţiei şi susţinerii familiei şi prietenilor, încercăm să ne obişnuim cu gândul.

— Perfect, şopti sir Matthew.

— Sir Hugo, puteţi confirma că tribunalul scoţian v-a stabilit dreptul asupra averii familiei? ignoră Pearson comentariul lui sir Matthew.

— Da, domnule Pearson. Am primit documentele acum câteva săptămâni.

— Puteţi confirma, de asemenea, că domeniul din Scoţia, casa din Londra şi conturile bancare din Londra şi Elveţia au trecut din nou în administrarea familiei?

— Din păcate nu, domnule Pearson.

— De ce anume? întrebă judecătorul.

Sir Hugo se întoarse spre judecător, puţin îmbujorat:

— Băncile nu recunosc proprietatea asupra conturilor atât timp cât un proces este în desfăşurare, domnule judecător. M-au asigurat că vor întocmi toate actele necesare după ce se ajunge la un verdict în acest caz.

— Nu aveţi teamă, îi zâmbi judecătorul. Chinul dumneavoastră se apropie de sfârşit.

Sir Matthew sări în picioare.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, excelenţa voastră, dar trebuie să înţelegem, din cuvintele adresate acestui martor, că aţi luat deja o hotărâre în acest caz? întrebă el cu un zâmbet cald.

Era rândul judecătorului să roşească:

— Nu, sigur că nu, sir Matthew, răspunse el. Spuneam doar că, indiferent de soarta procesului,

aşteptarea lui sir Hugo se apropie de sfârşit.

— Vă sunt recunoscător pentru lămurire, domnule judecător. Este o mare uşurare să aflăm că nu v-aţi hotărât deja cu privire la caz înainte de a audia şi apărarea.

Şi se aşeză. Pearson îl privi încruntat, dar bătrânul închisese deja ochii. Se întoarse spre martor:

— Regret, sir Hugo, că trebuie să treceţi prin astfel de momente neplăcute, dar era important ca juraţii să vadă câte necazuri şi durere a provocat acuzatul Daniel Cartwright familiei dumneavoastră. După cum a spus şi domnul judecător, acest chin se apropie de sfârşit.

— Eu n-aş fi atât de sigur, zise sir Matthew.

— Nu mai am întrebări, ignoră Pearson întreruperea, apoi se aşeză.

— Au repetat fiecare cuvânt, şopti sir Matthew, tot cu ochii închişi. Du-l cu tine pe o cărare lungă şi întunecoasă şi când se aşteaptă mai puţin, vâră-i cuţitul drept în inimă. Te asigur că n-o să curgă sânge, roşu sau albastru.

— Domnule Redmayne, îmi cer scuze că vă întrerup. Aveţi intenţia să interogaţi martorul? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător.

— Pas cu pas, băiete. Nu uita că el e cel care vrea să scape mai repede de aici, şopti din nou sir Matthew.

— Sir Hugo, începu Alex, aţi spus Curţii că relaţia dumneavoastră cu nepotul dumneavoastră, Nicholas Moncrieff, a fost apropiată – cred că aţi folosit atributul „cordial” ca să o descrieţi – şi că aţi fi vorbit cu el la înmormântarea tatălui lui, dacă poliţiştii nu v-ar fi interzis s-o faceţi.

— Da, aşa este, spuse Hugo.

— Daţi-mi voie să vă întreb când aţi descoperit că nepotul dumneavoastră murise şi nu locuia în casa din Boltons, aşa cum credeaţi.

— Cu câteva zile înainte de arestarea lui Cartwright, răspunse Hugo.

— Adică la un an şi jumătate de la înmormântarea la care nu vi s-a permis să-i vorbiţi nepotului dumneavoastră?

— Da, cred că da.

— În acest caz, sir Hugo, trebuie să vă întreb de câte ori v-aţi întâlnit sau aţi vorbit la telefon cu nepotul de care eraţi atât de apropiat, în aceste optsprezece luni?

— Păi, dacă nu era Nick? păru satisfăcut de descoperire Hugo.

— Nu era, se învoi Alex. Dar tocmai aţi declarat că dumneavoastră nu aţi ştiut acest lucru timp de optsprezece luni.

Hugo ridică ochii spre galerie, în căutarea inspiraţiei. Era o întrebare pe care Margaret n-o anticipase şi nu-şi pregătise un răspuns:

— Eram ocupaţi amândoi, încercă să fie spontan. El trăia la Londra, iar eu îmi petrec majoritatea timpului în Scoţia.

— Înţeleg că şi în Scoţia există telefoane acum, spuse Alex, stârnind râsete în sală.

— Un scoţian a inventat telefonul, domnule avocat, îi aminti Hugo sarcastic.

— Un motiv în plus pentru a-l folosi, sugeră Alex.

— Ce insinuaţi? întrebă Hugo.

— Eu nu insinuez nimic, răspunse Alex. Dar puteţi nega faptul că nici când aţi asistat amândoi la o licitaţie la Sotheby’s, în septembrie 2002, nici când aţi petrecut câteva zile la Geneva, stând în acelaşi hotel ca şi cel pe care-l credeaţi nepotul dumneavoastră, nu aţi făcut vreo încercare de a sta de vorbă cu el?

— Putea să vină el la mine, ridică vocea Hugo. Ţine de două persoane, să ştiţi.

— Poate că nu dorea să vă vorbească pentru că ştia prea bine ce fel de relaţii aveaţi cu nepotul dumneavoastră. Poate clientul meu ştia că nu i-aţi

scris nepotului şi nu l-aţi vizitat timp de zece ani, ultimii din viaţa lui. Poate ştia că nepotul dumneavoastră vă ura şi că propriul dumneavoastră tată – bunicul lui – vă scosese din testament, nu?

— Văd că sunteţi hotărât să acceptaţi opinia unui criminal mai degrabă decât pe a mea.

— Nu, sir Hugo. Am aflat aceste lucruri de la un membru al familiei dumneavoastră.

— De la cine? întrebă Hugo.

— De la nepotul dumneavoastră, sir Nicholas Moncrieff, i-o servi Alex.

— Dar nici nu l-aţi cunoscut.

— Nu, recunoscu avocatul. Dar la închisoare, unde nu i-aţi făcut nicio vizită timp de patru ani, a ţinut un jurnal zilnic, care este foarte concludent.

Pearson sări imediat:

— Domnule judecător, trebuie să protestez. Jurnalul la care se referă învăţatul meu prieten a fost adus spre examinare de-abia acum o săptămână şi deşi asistentul meu s-a străduit să-l parcurgă rând cu rând, este vorba despre peste o mie de pagini.

— Domnule judecător, ripostă Alex, asistentul *meu* a citit jurnalul în întregime şi pentru a fi mai uşor, a subliniat anumite pasaje pe care dorim să le aducem mai târziu în atenţia curţii cu juri. Nu este nicio îndoială că este o probă admisibilă.

— Se prea poate, spuse judecătorul Hackett, dar nu o consider relevantă deloc. Nu sir Hugo este judecat aici, iar relaţia cu nepotul lui nu este fundamentală pentru caz, aşa că sugerez să mergeţi mai departe, domnule Redmayne.

Sir Matthew îl apucă de robă pe fiul lui:

— Îmi daţi voie să discut un moment cu asistentul meu? solicită Alex.

— Dacă trebuie, se învoi judecătorul, resimţind încă urmările ciocnirii anterioare cu sir Matthew. Dar grăbiţi-vă.

Alex se aşează.

— Ai demonstrat ce trebuia, băiete, şopti sir Matthew, şi în orice caz, trebuie să păstrăm pasajul cel mai semnificativ din jurnal pentru martorul următor. Pe lângă asta, bătrânul Hackett se întreabă dacă nu cumva a mers prea departe şi ne-a dat suficientă muniţie ca să solicităm rejudecarea procesului. O să evite cu orice preţ să ne dea ocazia asta. Este ultima lui apariţie la tribunal înainte de pensionare şi nu vrea să fie pomenit ca judecătorul al cărui caz a fost rejudecat. Aşa că spune că-i accepţi fără discuţie hotărârea, dar fiindcă speri să te poţi referi mai târziu la anumite pasaje din jurnal, nădăjduieşti ca şi învăţatul tău prieten să găsească timp să citească pasajele subliniate de asistentul tău.

Alex se ridică:

— Domnule judecător, accept fără discuţie hotărârea excelenţei voastre, dar, pentru că va fi nevoie să mă refer mai târziu la anumite pasaje din jurnal, sper că învăţatul meu prieten va găsi timp să citească pasajele subliniate din acest document.

Sir Matthew zâmbi. Judecătorul se încruntă, iar sir Hugo părea nedumerit. Alex se întoarse din nou la el. Acum, martorul îşi ştergea fruntea de transpiraţie la fiecare câteva minute.

— Sir Hugo, îmi confirmaţi că dorinţa tatălui dumneavoastră, exprimată clar în testament, a fost ca domeniul din Dunbroath să fie încredinţat Fondului Naţional Scoţian, împreună cu suma necesară pentru întreţinerea lui?

— Aşa este, recunoscu Hugo.

— De asemenea, îmi puteţi confirma că Daniel Cartwright a respectat această dorinţă şi domeniul este administrat în prezent de Fondul Naţional Scoţian?

— Da, vă pot confirma, spuse Hugo fără tragere de inimă.

— Aţi avut timp recent să vizitaţi reşedinţa din Londra şi să vedeţi în ce stare este?

— Da, nu e prea diferită faţă de cum era înainte.

— Sir Hugo, doriţi s-o chem pe menajera domnului Cartwright pentru a ne descrie în detaliu în ce stare era casa când a fost ea angajată?

— Nu este necesar, zise Hugo. Se poate să fi fost cam neglijată, dar, aşa cum v-am spus, îmi petrec majoritatea timpului în Scoţia şi vin rar la Londra.

— În acest caz, sir Hugo, haideţi să ne referim la contul bancar din Londra al nepotului dumneavoastră. Ne puteţi spune ce sumă se afla în acest cont la tragica lui moarte?

— De unde să ştiu? ripostă Hugo tăios.

— Daţi-mi voie să vă luminez, spuse Alex, luând din dosarul lui un extras de bancă. Era o sumă puţin mai mare de şapte mii de lire sterline.

— Însă contează ce sumă este acum, nu? i-o întoarse triumfător sir Hugo.

— Sunt cu totul de acord, ridică Alex al doilea extras. Ieri, la închiderea băncilor, în cont se aflau puţin mai mult de patruzeci şi două de mii de lire sterline.

Hugo se uita mereu la galerie, ştergându-şi fruntea.

— Apoi, trebuie să luăm în considerare colecţia de timbre pe care tatăl dumneavoastră, sir Alexander, i-a lăsat-o nepotului lui, Nicholas.

— N-aş fi fost niciodată de acord să mă despart de o moştenire atât de preţioasă de familie.

— N-aţi dori puţin timp ca să vă reconsideraţi afirmaţia? sugeră Alex. Sunt în posesia unui document oficial, redactat de avocatul dumneavoastră, domnul Desmond Galbraith, prin care sunteţi de acord să-i vindeţi colecţia de timbre a tatălui dumneavoastră unui domn Gene Hunsacker din Austin, Texas, pentru suma de cincizeci de milioane de dolari.

— Chiar dacă ar fi adevărat, eu n-am văzut niciun ban, fiindcă până la urmă, Cartwright i-a vândut colecţia lui Hunsacker.

— A făcut-o, spuse Alex, pentru suma de cincizeci şi şapte de milioane cinci sute de mii de dolari, deci a obţinut cu şapte milioane şi jumătate de dolari mai mult decât reuşiseţi dumneavoastră să negociaţi.

— Unde duc toate astea, domnule Redmayne? interveni judecătorul. Oricât de bine ar fi gospodărit clientul dumneavoastră averea familiei Moncrieff, nu uitaţi că a furat-o. Încercaţi să sugeraţi că dorea să le înapoieze averea moştenitorilor de drept?

— Nu, domnule judecător. Încerc să demonstrez că poate Danny Cartwright nu e chiar răufăcătorul ticălos pe care ni-l prezintă acuzarea. De fapt, prin eforturile lui, sir Hugo stă mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.

Sir Matthew se ruga în tăcere.

— Nu-i adevărat! strigă sir Hugo. Stau mai rău.

Sir Matthew deschise ochii şi se îndreptă:

— Există Dumnezeu, şopti el. Bravo, băiatule!

— M-am pierdut complet, mărturisi judecătorul. Sir Hugo, dacă aveţi în cont mai mult cu şapte milioane şi jumătate de dolari decât anticipaseţi, cum puteţi s-o duceţi mai rău?

— Dar aşa este, pentru că am semnat recent un contract cu o persoană care nu a dorit să-mi dea detalii despre ce s-a întâmplat cu nepotul meu decât dacă mă învoiesc să-i cedez douăzeci şi cinci la sută din moştenire.

— Taci şi ascultă, murmură sir Matthew.

Judecătorul ceru linişte şi Alex nu-şi reluă întrebările până când rumoarea nu se potoli.

— Când aţi semnat acest contract, sir Hugo?

Hugo scoase o agendă mică dintr-un buzunar interior şi căută data:

— Anul trecut pe douăzeci şi doi octombrie, răspunse el.

Alex îşi verifică datele:

— Este ziua anterioară celei în care un anumit domn l-a contactat pe inspectorul-şef Fuller,

solicitându-i o întâlnire.

— N-am idee despre ce vorbiţi, spuse Hugo.

— Sigur că nu, îl încurajă Alex. Nu aveaţi cum să ştiţi ce se petrecea pe la spatele dumneavoastră. Dar trebuie să vă întreb, sir Hugo, ce v-a putut oferi acest domn încât aţi fost de acord să semnaţi contractul prin care renunţaţi la câteva milioane de lire din averea familiei?

— Mi-a spus că nepotul meu murise cu un an şi ceva înainte şi că locul lui a fost luat de omul acela acuzat.

— Şi cum aţi reacţionat la această veste incredibilă?

— La început, n-am crezut, spuse Hugo, dar după aceea mi-a arătat mai multe fotografii cu Nick şi Cartwright şi a trebuit să recunosc asemănarea.

— Sir Hugo, îmi vine greu să cred că un om atât de abil ca dumneavoastră s-a lăsat atât de uşor convins să se despartă de un sfert din averea familiei.

— Nu m-am lăsat uşor convins. Mi-a mai adus şi alte fotografii în sprijinul teoriei lui.

— Alte fotografii? îl îndemnă Alex.

— Da. Într-una se vedea piciorul stâng al acuzatului, cu o cicatrice deasupra genunchiului care dovedeşte că era Cartwright şi nu nepotul meu.

— Calm, şopti sir Matthew. Calm.

— Sir Hugo, ne-aţi spus că persoana care v-a cerut douăzeci şi cinci la sută din avere în schimbul acestei informaţii este un domn practicant al dreptului.

— Sigur că da, recunoscu Hugo.

— Poate că a venit vremea să-i dezvăluiţi numele.

— Nu pot, spuse Hugo.

Alex aşteptă din nou ca judecătorul să facă linişte, înainte de a-l întreba chiar el pe Hugo:

— De ce nu puteţi?

— Lasă-l pe Hackett, şopti sir Matthew. Să sperăm doar că n-o să-şi dea seama prea repede cine e domnul cu pricina.

— Pentru că una din clauzele înţelegerii noastre a fost să nu-i dezvălui numele în nicio împrejurare, recită Hugo, ştergându-şi fruntea.

Judecătorul Hackett îşi puse jos stiloul:

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, sir Hugo. Dacă nu doriţi să fiţi acuzat de sfidarea Curţii şi să vă petreceţi noaptea într-o celulă ca să vă împrospătaţi memoria, vă sugerez să răspundeţi la întrebare şi să-i spuneţi domnului Redmayne numele domnului jurist care v-a cerut douăzeci şi cinci la sută din avere ca să expună impostura acuzatului. M-am exprimat clar?

Hugo începu să tremure necontrolat. Se uită la galerie şi o văzu pe Margaret dând din cap, aşa că se întoarse spre judecător:

— Domnul procuror Spencer Craig.

Toţi cei din sală începură să vorbească deodată.

*

— Stai jos, băiatule, fiindcă asta e ceea ce în cartierul lui Danny s-ar numi un pont de zile mari. Acum, stimatul nostru judecător nu mai are de ales şi o să te lase să-l citezi pe Spencer Craig, dacă nu cumva vrea o rejudecare.

Ridicând ochii, sir Matthew îl văzu pe Arnold Pearson săltând o pălărie imaginară:

— Chapeau, Alex.

76

— Cum crezi că se va descurca Munro împotriva lui Pearson? întrebă Alex.

— E un taur bătrân împotriva unui toreador bătrân, zise sir Matthew. Experienţa şi abilitatea se vor dovedi mai importante decât atacul direct, aşa că pariez pe Munro.

— Şi când flutur cârpa roşie?

— Niciodată, zise sir Matthew. Îi laşi plăcerea asta toreadorului. Pearson nu va rezista tentaţiei şi venind de la acuzare, va avea un impact mai mare.

— Intră Curtea! anunţă aprodul.

Toţi se ridicară şi după ce se aşezară la locuri, judecătorul deschise şedinţa:

— Bună dimineaţa, stimaţi membri ai curţii cu juri. Ieri l-aţi ascultat pe domnul Pearson finalizând cazul din perspectiva acuzării, iar acum avem ocazia să ascultăm şi argumentele apărării. După o consultare cu ambele părţi, vă invit să eliminaţi unul din capetele de acuzare, anume că acuzatul a încercat să-şi însuşească domeniul familiei Moncrieff din Scoţia, sir Hugo Moncrieff ne-a confirmat că domeniul a fost încredinţat Fondului Naţional Scoţian, în conformitate cu dorinţa tatălui lui, sir Alexander. Totuşi, mai sunt încă patru capete serioase de acuzare pe care aveţi responsabilitatea de a le judeca.

Le zâmbi juraţilor, apoi îşi îndreptă atenţia spre Alex:

— Domnule Redmayne, vă rog să vă chemaţi primul martor, spuse, pe un ton mult mai respectuos decât cel din ziua precedentă.

— Vă mulţumesc, domnule judecător, se ridică Alex. Îl chem pe domnul Fraser Munro.

Intrând în sală, Munro îi zâmbi lui Danny. Îl vizitase de cinci ori la Belmarsh în ultimele şase luni şi Danny ştia că participase la mai multe consultări cu Alex şi cu sir Matthew. Din nou

renunţase la onorariu. Toate conturile bancare ale lui Danny fuseseră îngheţate, iar cele 12 lire pe săptămână pe care le câştiga în calitate de bibliotecar al închisorii nu ar fi acoperit nici costul taxiului cu care domnul Munro se deplasase de la Clubul Caledonian la Tribunal.

Fraser Munro păşi în boxă. Purta redingotă neagră şi pantaloni cu dungi subţiri, cămaşă albă cu guler răsfrânt şi cravată de mătase neagră.

Părea mai degrabă un funcţionar oficial decât un martor şi emana o autoritate care influenţase de multe ori tribunalele scoţiene. Înainte de a rosti jurământul, se înclină uşor în faţa judecătorului.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi adresa, pentru consemnare, spuse Alex.

— Mă numesc Fraser Munro şi locuiesc pe strada Argyll, numărul 49 în Dunbroath, Scoţia.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt jurist la Înalta Curte din Scoţia.

— Îmi puteţi confirma că aţi fost preşedintele Societăţii Scoţiene de Drept?

— Da, am fost.

Danny nu ştiuse.

— Şi sunteţi cetăţean de onoare al oraşului Edinburgh?

— Da, am această onoare.

Danny nu ştiuse nici asta.

— Domnule Munro, vă rog să explicaţi Curţii care este relaţia dumneavoastră cu acuzatul.

— Desigur, domnule Redmayne. Ca şi tatăl meu înaintea mea, am avut privilegiul de a fi reprezentantul legal al lui sir Alexander Moncrieff.

— L-aţi reprezentat şi pe sir Nicholas Moncrieff?

— Da, domnule avocat.

— V-aţi ocupat de consilierea lui juridică în perioada cât a fost în armată şi după aceea în închisoare?

— Da. Îmi telefona câteodată de la închisoare, dar rezolvam majoritatea problemelor prin

corespondenţă.

— L-aţi vizitat pe sir Nicholas în închisoare?

— Nu. Sir Nicholas mi-a pus în vedere că nu doreşte vizite şi i-am respectat voinţa.

— Când l-aţi cunoscut? întrebă Alex.

— Îl ştiam de când era copil, pentru că a crescut în Scoţia, dar, când a venit să asiste la funeraliile tatălui lui, nu-l mai văzusem de doisprezece ani.

— Aţi putut discută cu el în împrejurarea aceea?

— Desigur. Cei doi ofiţeri de poliţie care-l escortau au fost atât de amabili încât să ne lase să discutăm o oră în particular.

— Şi apoi l-aţi reîntâlnit după şapte sau opt săptămâni, când a venit în Scoţia după eliberarea din penitenciarul Belmarsh.

— Este corect.

— Aţi avut vreun motiv să credeţi că persoana care v-a vizitat cu ocazia aceea nu era sir Nicholas Moncrieff?

— Nu, domnule avocat. În doisprezece ani, îl văzusem doar o oră şi omul care a venit la mine la birou nu numai că semăna cu sir Nicholas, ci purta exact aceleaşi haine în care fusese îmbrăcat şi la întâlnirea precedentă. De asemenea, era în posesia corespondenţei noastre de câţiva ani de zile, purta un inel de aur cu emblema familiei şi un lanţ de argint cu o cheie pe care bunicul lui mi-o arătase mai demult.

— Deci era, în toate privinţele, sir Nicholas Moncrieff?

— Atât cât se poate vedea, da, domnule avocat.

— Uitându-vă înapoi, aţi avut vreodată bănuiala că omul pe care-l credeaţi a fi sir Nicholas Moncrieff era de fapt un impostor?

— Nu. Aborda orice chestiune cu o curtenie şi un farmec rare la un om atât de tânăr. În realitate, mi-l aducea aminte pe bunicul lui mai mult decât oricare alt membru al familiei.

— Cum aţi descoperit până la urmă că acest client al dumneavoastră nu era sir Nicholas

Moncrieff, ci Daniel Cartwright?

— Am descoperit asta după ce a fost arestat şi învinuit de delictele pentru care e judecat acum.

— Pentru consemnare, domnule Munro, puteţi confirma că aţi administrat averea familiei Moncrieff de la arestarea clientului meu?

— Da, domnule Redmayne. Totuşi, trebuie să recunosc că nu m-am descurcat întotdeauna cu flerul lui Danny Cartwright.

— Este corect să afirm că situaţia financiară a familiei este mai solidă acum decât în ultimii ani?

— Indiscutabil. Totuşi, de când domnul Cartwright a fost arestat, n-am mai reuşit să menţinem profitul la acelaşi nivel.

— Domnule Munro, sper că nu sugeraţi că asemenea calităţi diminuează severitatea acuzaţiilor, îl întrerupse judecătorul.

— Nu, domnule judecător, răspunse Munro. Dar, cu trecerea anilor, am descoperit că puţine lucruri sunt în întregime albe sau negre. Cel mai bine aş putea rezuma situaţia spunând că a fost o onoare să-l slujesc pe sir Nicholas Moncrieff şi un privilegiu să lucrez cu domnul Cartwright. Sunt doi stejari, chiar dacă au fost plantaţi în păduri diferite. Dar până la urmă, toţi suntem prizonierii mediului în care ne-am născut, domnule judecător.

Sir Matthew deschise de-a binelea ochii, privindu-l pe omul pe care crezuse până atunci că-l cunoaşte foarte bine.

— Domnule Munro, membrii Curţii cu juri au reţinut, desigur, că nutriţi un mare respect şi admiraţie pentru domnul Cartwright. Ţinând cont de acest lucru, este şi mai greu de înţeles cum un asemenea om s-a implicat într-o astfel de înşelătorie.

— Am cântărit foarte mult această problemă în ultimele şase luni, domnule Redmayne şi am ajuns la concluzia că singurul lui scop a fost acela de a lupta cu o nedreptate mult mai mare, care…

— Domnule Munro, interveni sever judecătorul, după cum ştiţi prea bine, nu este nici momentul, nici locul să vă exprimaţi părerile personale.

— Vă sunt recunoscător pentru îndrumare, domnule judecător, spuse Munro, dar am jurat să spun doar adevărul. Presupun că şi excelenţa voastră doreşte asta.

— Desigur, domnule avocat, vorbi tăios judecătorul, dar repet că nu este locul potrivit pentru a vă exprima opiniile.

— Domnule judecător, dacă un om nu se poate exprima onest la Curtea Supremă de Justiţie, poate îmi veţi spune în ce loc este liber să spună ceea ce crede că e adevărat.

Un val de aplauze izbucni din galeria publicului.

— Cred că a sosit timpul să mergeţi mai departe, domnule Redmayne, spuse judecătorul.

— Nu mai am întrebări pentru acest martor, domnule judecător, anunţă Alex.

Magistratul păru uşurat.

Pe când Alex îşi ocupa locul pe bancă, sir Matthew se aplecă spre el.

— Chiar îmi pare rău puţin de dragul de Arnold. Cred că e sfâşiat între asumarea riscului de a fi umilit de titan şi evitarea lui cu totul, care le-ar face juraţilor impresia unui penibil de neşters.

Domnul Munro nu se clintea, privindu-l deschis pe Pearson, care discuta însufleţit cu asistentul lui şi părea la fel de perplex ca acela.

— Domnule Pearson, nu vreau să vă grăbesc, dar aveţi intenţia de a interoga martorul sau nu? întrebă judecătorul.

Pearson se ridică şi mai încet decât de obicei şi nu se mai trase de revere sau de perucă. Aruncă o privire la lista de întrebări pe care o pregătise în weekend şi se răzgândi.

— Îl voi interoga, domnule judecător, dar nu-l voi reţine mult.

— Să sperăm că-l va reţine cât e nevoie, murmură sir Matthew.

Ignorându-l, Pearson începu întrebările:

— Domnule Munro, mă străduiesc să înţeleg cum o persoană atât de experimentată şi abilă în chestiuni juridice cum sunteţi dumneavoastră nu a suspectat niciun moment că avea drept client un impostor.

Munro răpăi cu degetele pe marginea boxei martorilor şi aşteptă destul de mult până să răspundă.

— Este uşor de explicat, domnule Pearson. Danny Cartwright era tot timpul plauzibil, deşi recunosc că a fost un singur moment în cei doi ani cât am lucrat cu el când a lăsat o clipă garda jos.

— Când s-a întâmplat? întrebă Pearson.

— Când discutam despre colecţia de timbre a bunicului lui şi a trebuit să-i reamintesc că a fost de faţă la vernisajul expoziţiei de la Institutul Smithsonian din Washington D.C., când a fost prezentată colecţia. Am fost surprins că nu părea să-şi reamintească ocazia, cu atât mai mult cu cât fusese singurul membru al familiei Moncrieff care primise invitaţie.

— Nu i-aţi pus întrebări pe acest subiect? vru Pearson să afle.

— Nu, răspunse Munro. Nu mi s-a părut momentul potrivit.

— Dar dacă aţi bănuit, fie şi pentru o clipă, că acest om – şi Pearson arătă spre Danny, dar fără să-l privească – nu este sir Nicholas, n-aţi considerat de responsabilitatea dumneavoastră să cercetaţi mai mult?

— Nu am bănuit nimic atunci.

— Nu v-a alarmat că acest om s-a instalat în reşedinţa familiei Moncrieff din Londra fără a avea dreptul?

— Nu m-a alarmat, mărturisi Munro.

— N-aţi fost oripilat de gândul că un străin controla averea pe care o păziseţi cu atâta străşnicie ani de zile pentru familia Moncrieff?

— Nu, domnule procuror, n-am fost oripilat.

— Şi mai târziu, când fostul dumneavoastră client a fost arestat pentru delicte incluzând frauda şi furtul, n-aţi simţit că v-aţi făcut datoria cu oarecare neglijenţă?

— Domnule Pearson, nu vă cer să mă consiliaţi cu privire la datoria mea profesională.

Sir Matthew deschise un ochi. Judecătorul ţinea capul plecat.

— Dar omul acesta furase argintăria familiei şi n-aţi făcut nimic ca să-l împiedicaţi, pentru a cita un romancier scoţian, ridică Pearson vocea.

— Nu, domnule procuror, nu furase argintăria familiei şi sunt convins că romancierul Harold Macmillan mi-ar da dreptate în această situaţie. Danny Cartwright nu a furat decât numele familiei, domnule Pearson.

— Puteţi explica, fără îndoială, interveni judecătorul, care-şi revenise suficient după confruntarea anterioară cu Munro, dilema morală generată de ipoteza dumneavoastră.

Domnul Munro se întoarse către judecător, conştient că îl urmăreau toţi ochii, inclusiv ai poliţistului de la uşă:

— Excelenţa voastră nu trebuie să se frământe cu vreo dilemă morală, pentru că eu sunt interesat doar de aspectele legale ale cazului.

— Aspecte legale? repetă judecătorul, cântărindu-şi atent cuvintele.

— Da, domnule judecător. Domnul Daniel Cartwright era singurul moştenitor al averii Moncrieff, aşa că nu reuşesc să-mi dau seama dacă a încălcat vreo lege.

Judecătorul se lăsă pe spate, bucuros să-i cedeze locul lui Pearson şi să-l trimită pe el să se afunde în hăţişurile lui Munro.

— Domnule Munro, şopti Pearson, puteţi să ne explicaţi ce aţi vrut să spuneţi?

— De fapt, e destul de simplu, domnule Pearson. Răposatul sir Nicholas Moncrieff a făcut un testament prin care-i lasă toată averea lui

Daniel Arthur Cartwright, cu adresa strada Bacon, numărul 26, Londra, sectorul E3. Toată averea, cu excepţia sumei de zece mii de lire pe care a dăruit-o fostului lui şofer, un domn pe nume Albert Crann.

Sir Matthew deschise şi celălalt ochi, neştiind la cine să se uite mai întâi, la Munro sau la Pearson.

— Şi acest testament a fost executat în condiţii legale? căută Pearson o portiţă de scăpare.

— Sir Nicholas l-a semnat în biroul meu, în după-amiaza zilei în care a fost înmormântat tatăl lui. Realizând gravitatea situaţiei şi responsabilitatea mea faţă de averea familiei, despre care îmi aminteaţi cu atâta patos, domnule Pearson, i-am rugat pe ofiţerii de poliţie Ray Pascoe şi Alan Jenkins să fie martori, în prezenţa unui partener al firmei noastre.

Şi Munro se întoarse spre judecător:

— Domnule judecător, am documentul la mine dacă doriţi să-l studiaţi.

— Nu, mulţumesc, domnule Munro. Vă cred pe cuvânt, replică judecătorul.

Pearson se prăbuşi pe bancă, uitând să spună: „Nu mai am întrebări”.

— Doriţi să mai interogaţi martorul, domnule Redmayne? întrebă judecătorul.

— O singură întrebare, excelenţa voastră. Domnule Munro, i-a lăsat sir Nicholas Moncrieff ceva unchiului lui, Hugo Moncrieff.

— Nu, răspunse Munro. Nicio para chioară.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Rumoarea din sală se înteţi pe când domnul Munro cobora din boxa martorilor, se ducea la acuzat şi dădea mâna cu el.

— Domnule judecător, aş putea să discut cu dumneavoastră o chestiune juridică? întrebă Alex.

— Desigur domnule Redmayne, dar mai întâi trebuie să eliberez juraţii. După cum aţi auzit, avocatul apărării m-a solicitat într-o chestiune juridică. S-ar putea să nu aibă legătură cu acest

caz, dar, dacă are, vă voi informa în detaliu ce am discutat.

Alex ridică ochii spre galeria aglomerată. Privirea îi stărui asupra unei tinere atrăgătoare pe care o observase la capătul primului rând, în fiecare zi de când începuse procesul. Uitase să-l întrebe pe Danny cine era.

După câteva momente, aprodul se apropie de ei.

— Curtea cu juri s-a retras, domnule judecător.

— Mulţumesc, domnule Hepple. Cu ce vă pot ajuta, domnule Redmayne?

— Domnule judecător, ca urmare a mărturiei domnului Munro, apărarea sugerează că este cazul să nu mai fie luate în considerare capetele de acuzare trei, patru şi cinci, respectiv, ocuparea casei din Londra, vânzarea colecţiei de timbre şi emiterea de cecuri plătibile din contul băncii Coutts. Solicităm ca aceste capete de acuzare să fie eliminate, deoarece este evident că nu poţi să furi ceea ce-ţi aparţine.

Judecătorul se gândi puţin, apoi răspunse:

— E un argument just, domnule Redmayne. Dumneavoastră cum vedeţi lucrurile, domnule Pearson?

— Domnule judecător, trebuie să subliniez că, deşi se prea poate ca acuzatul să fie moştenitorul averii lui sir Nicholas Moncrieff, nimic nu sugerează că a ştiut acest lucru.

— Clientul meu cunoştea bine testamentul lui sir Nicholas şi beneficiarii acestuia, interveni Alex.

— Cum se poate, domnule Redmayne? întrebă judecătorul.

— După cum v-am spus deja în decursul procesului, sir Nicholas a ţinut un jurnal în închisoare. Acolo, consemnează detaliile testamentului încheiat în ziua înmormântării tatălui lui.

— Dar asta nu înseamnă că şi Cartwright ştia tot ce scria în jurnal.

— Aş fi de acord cu ce spuneţi, domnule judecător, dacă n-ar fi fost chiar acuzatul acela care i-a indicat asistentului meu pasajul relevant.

Sir Matthew dădu aprobator din cap.

— În acest caz, sări Pearson în ajutorul judecătorului, acuzarea nu are nimic împotriva eliminării respectivelor delicte.

— Vă mulţumesc, domnule Pearson. Şi eu sunt de acord că pare o soluţie potrivită. Îi voi informa pe juraţi când se întorc.

— Mulţumesc, domnule judecător, spuse Alex. Îi rămân obligat domnului Pearson pentru sprijin.

— Totuşi, domnule Redmayne, reveni judecătorul, sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc că acuzaţia cea mai gravă, aceea de evadare din închisoare, rămâne pe rol.

— Sunt conştient de acest lucru, domnule judecător, spuse Alex.

— Atunci, dădu judecătorul din cap, voi ruga aprodul să cheme juraţii şi-i voi informa despre evoluţia situaţiei.

— Mai este o chestiune legată de aceasta, domnule judecător.

— Domnule Redmayne? se opri judecătorul.

— Domnule judecător, în urma mărturiei lui Hugo Moncrieff, i-am trimis domnului Spencer Craig o citaţie ca martor la proces. V-a cerut îngăduinţă, pentru că are un caz în desfăşurare în această clădire şi nu se va elibera decât mâine-dimineaţă, aşa că abia atunci poate depune mărturie.

Mai mulţi ziarişti se repeziră afară din sală, să telefoneze la redacţiile lor.

— Ce spuneţi, domnule Pearson? îl consultă judecătorul pe procuror.

— Nu am obiecţii, domnule judecător.

— Vă mulţumesc. După ce-i informez pe juraţi, le voi da liber până mâine-dimineaţă.

— Cum doriţi, domnule judecător, spuse Alex, dar daţi-mi voie să vă explic mica schimbare de

procedură de mâine.

Judecătorul puse jos stiloul, aşteptând.

— Domnule judecător, ştiţi, desigur, că face parte din tradiţia Baroului englez ca avocaţii să le permită asistenţilor lor să examineze unul dintre martori în decursul unui proces, ca să mai câştige experienţă şi să avanseze în carieră.

— Cred că vă înţeleg, domnule Redmayne.

— În acest caz, cu permisiunea dumneavoastră, domnule judecător, asistentul meu, sir Matthew Redmayne, îl va examina pe martorul următor, domnul Spencer Craig.

Ultimii ziarişti rămaşi în sală se năpustiră pe uşă.

77

Danny petrecu încă o noapte albă în celula de la Belmarsh şi nu doar sforăitul Marelui Al îl împiedică să adoarmă.

Beth se aşeză în pat şi încercă să citească, dar nu întoarse nicio pagină, pentru că mintea îi zbura către finalul poveştii adevărate care o privea.

Alex Redmayne nu dormi, pentru că ştia că, dacă pierdeau, nu va mai avea şi a treia şansă.

Sir Matthew Redmayne nici nu se obosi să se culce, în schimb, verifică de mai multe ori ordinea întrebărilor.

Spencer Craig se zvârcoli în pat, încercând să anticipeze întrebările lui sir Matthew şi să găsească soluţii pentru a evita să răspundă.

Arnold Pearson avea insomnie cronică.

Judecătorul Hacket dormi dus.

Când Danny îşi ocupă locul în boxă, sala de judecată nr. 4 era deja arhiplină. Aruncând o privire în jur, văzu cu surprindere o seamă de oameni ai legii experimentaţi, care încercau să-şi găsească un loc de unde să poată urmări procesul.

Sectorul presei era plin de corespondenţi pe probleme juridice, autorii multor articole referitoare la proces, care-şi avertizaseră şefii să le lase spaţiul de editorial în ziarul de a doua zi. De-abia aşteptau înfruntarea dintre cel mai mare avocat de la F. E. Smith încoace şi cel mai strălucit procuror al generaţiei lui *(The Times)* sau dintre Mangustă şi Şarpe *(Sun)*.

Danny ridică ochii spre galeria publicului şi-i zâmbi lui Beth, care stătea, ca de obicei, lângă mama lui. Sarah Davenport, la capătul rândului, avea capul plecat. În sectorul acuzării, domnul Pearson sporovăia cu asistentul lui. Părea mai relaxat decât în orice alt moment al procesului, dar era firesc: astăzi era doar spectator, nu şi participant.

Singurele locuri din toată sala urmau să fie ocupate de Alex Redmayne şi de asistentul lui. La uşă fuseseră postaţi doi oameni de ordine în plus, ca să le explice întârziaţilor că numai oficialii mai aveau acces în sală.

Danny stătea la mijlocul podiumului, pe locul cel mai bun. Dar i-ar fi plăcut să ştie piesa care urma, înainte să se ridice cortina.

Mulţimea aştepta să se ocupe şi ultimele locuri. La zece fără cinci minute, un poliţist deschise o uşă şi zgomotele se potoliră, pe când cei care nu mai găsiseră locuri pe scaune se dădeau la o parte să le deschidă drum lui Alex Redmayne şi asistentului lui.

În dimineaţa aceasta, sir Matthew nu se mai prefăcea că moţăie într-un colţ. Nici măcar nu se aşeză. Drept ca lumânarea, cercetă din ochi sala. După ce-şi stabili reperele, desfăcu un mic stativ din lemn pe care i-l recuperase soţia din mansardă în seara precedentă şi care nu mai fusese pus la lucru de un deceniu. Îl aşeză pe pupitrul din faţa lui şi scoase din servietă un teanc de hârtii pe care erau aşternute, cu scrisul lui ordonat, întrebările pe care Spencer Craig se străduise toată noaptea să le anticipeze. Apoi îi dădu lui Alex două fotografii care, o ştiau amândoi, puteau decide soarta lui Danny Cartwright.

Numai după ce-şi aranjă ustensilele se întoarse sir Matthew să-i zâmbească bătrânului lui adversar:

— Bună dimineaţa, Arnold, îl salută. Sper că azi nu te vom deranja prea mult.

Pearson îi întoarse zâmbetul:

— Şi eu nutresc aceeaşi speranţă. De fapt, Matthew, o să-mi încalc obiceiul de-o viaţă şi o să-ţi urez noroc, cu toate că, în toţi anii mei de procese, n-am dorit niciodată să câştige adversarii. Astăzi este o excepţie.

Sir Matthew se înclină uşor:

— Voi face tot posibilul să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Apoi se aşeză, închise ochii şi începu să se concentreze. Alex se ocupa de pregătirea documentelor: transcrieri, fotografii şi alte materiale pe care le aşeza în teancuri, astfel încât să i le poată da imediat tatălui, când acesta întindea mâna, ca un atlet la o ştafetă olimpică.

Convorbirile încetară când îşi făcu intrarea judecătorul Hackett. Acesta se deplasă spre mijlocul podiumului, încercând să dea impresia că nu se întâmpla nimic neobişnuit în ziua aceea. Se instală în jilţul lui şi-şi aranjă pe îndelete stilourile şi agenda, aşteptând să se aşeze juraţii.

— Bună dimineaţa, îi salută el pe un ton părintesc. Domnilor membri ai curţii cu juri, primul martor de azi va fi domnul Spencer Craig, consilier al Coroanei. Vă amintiţi că numele lui a apărut în cursul audierii martorului Hugo Moncrieff. Domnul Craig nu apare ca martor al acuzări sau al apărării, ci a primit o citaţie să se prezinte la proces, ceea ce înseamnă că nu face acest lucru benevol. Amintiţi-vă că datoria dumneavoastră este de a decide dacă mărturia domnului Craig are vreo relevanţă pentru cazul în speţă, care se referă la evadarea acuzatului din detenţie. Numai asupra acestui cap de acuzare trebuie să pronunţaţi verdictul.

Judecătorul le zâmbi juraţilor, apoi îşi îndreptă atenţia spre asistentul apărării:

— Sir Matthew, sunteţi gata să chemaţi martorul?

Matthew Redmayne se ridică fără grabă:

— Da, domnule judecător, răspunse, dar n-o făcu.

Îşi turnă un pahar cu apă, îşi aşeză o pereche de ochelari pe nas şi deschise dosarul cu coperţi legate în piele de culoare roşie. Satisfăcut în toate detaliile, pronunţă cu duritatea unei sentinţe:

— Îl chem pe domnul Spencer Craig.

Un poliţist ieşi pe coridor şi răcni: „Domnul Spencer Craig!”.

Atenţia tuturor era acum îndreptată asupra uşii pe care trebuia să intre ultimul martor. După o clipă, Spencer Craig, în roba profesională, intră de parcă îşi exercita funcţia obişnuită în cadrul unui proces, într-o altă zi ocupată din viaţa unui procuror.

Păşi în boxa martorilor, luă în mână Biblia şi rosti ferm jurământul, cu faţa la juraţi. Ştia că doar a lor era decizia de care i se lega soarta. Îi dădu Biblia înapoi aprodului şi se întoarse către sir Matthew.

— Domnule Craig, începu sir Matthew pe un ton calm şi alinător, de parcă singura lui dorinţă era să ajute martorul. Sunteţi amabil să vă spuneţi numele şi adresa, pentru consemnare?

— Spencer Craig, Hambledon Terrace numărul 43, Londra, sectorul SW3.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt avocat pledant şi consilier al Coroanei.

— Deci nu este nevoie să vă reamintesc semnificaţia jurământului pe care l-aţi depus sau autoritatea acestei Curţi.

— Absolut deloc, sir Matthew, deşi se pare că tocmai aţi făcut-o.

— Domnule Craig, când aţi descoperit că sir Nicholas Moncrieff era, de fapt, domnul Danny Cartwright?

— Un prieten de-al meu care fusese coleg de şcoală cu sir Nicholas s-a întâlnit cu el la hotelul Dorchester. Şi-a dat seama curând că omul era un impostor.

Alex bifă o căsuţă. Era clar că prima întrebare fusese anticipată de Craig, care-şi pregătise bine răspunsul.

— Şi de ce acest prieten a decis să vă informeze tocmai pe dumneavoastră în legătură cu remarcabila lui descoperire?

— Nu a făcut-o intenţionat, am ajuns întâmplător la acest subiect într-o seară, la cină.

Din nou anticipase.

— Şi cum anume v-aţi dat seama că omul care pretindea că e sir Nicholas Moncrieff e tocmai Daniel Cartwright?

— La început nu m-am gândit, spuse Craig, dar într-o seară, la teatru, am făcut cunoştinţă cu pretinsul sir Nicholas şi am fost şocat de cât de bine semăna fizic, chiar dacă nu şi la maniere, cu Cartwright.

— Atunci v-aţi decis să-l contactaţi pe inspectorul-şef Fuller şi să-i împărtăşiţi bănuielile dumneavoastră?

— Nu. Mi s-a părut ceva iresponsabil şi ca să nu fac o supoziţie hazardată, am luat mai întâi legătura cu un membru al familiei Moncrieff.

Alex mai bifă o căsuţă. Până acum tatăl lui nici nu-l atinsese pe Craig.

— Pe care dintre membrii familiei Moncrieff l-aţi contactat? întrebă sir Matthew, deşi ştia răspunsul.

— Pe domnul Hugo Moncrieff, unchiul lui sir Nicholas, care m-a informat că nepotul lui nu luase niciodată legătura cu el de la eliberarea lui din închisoare, cu vreo doi ani înainte, ceea ce mi-a întărit bănuielile.

— Atunci l-aţi contactat pe inspectorul-şef Fuller?

— Nu, simţeam că mai am nevoie de nişte dovezi.

— Dar inspectorul vă putea elibera de povară, domnule Craig. Nu înţeleg de ce un jurist ocupat ca dumneavoastră s-a implicat atât de mult.

— După cum deja v-am explicat, sir Matthew, mi se părea că ţine de responsabilitatea mea să nu consum degeaba timpul poliţiei.

— Ce spirit comunitar aveţi!

Craig ignoră înţepătura şi le zâmbi juraţilor.

— Trebuie să vă întreb cine v-a informat cu privire la avantajele posibile dacă dovedeaţi că omul care se dădea drept sir Nicholas Moncrieff era de fapt, un impostor.

— Avantaje?

— Da, domnule Craig, avantaje.

— Nu sunt sigur dacă înţeleg.

Alex tăie cu un x prima căsuţă. Era clar că martorul trăgea de timp.

— Daţi-mi voie să vă ajut, spuse sir Matthew.

Întinse mâna şi Alex îi dădu o hârtie, sir Matthew o parcurse lent, dându-l timp lui Craig să se întrebe ce bombă ascundea.

— Domnule Craig, am dreptate când spun că dacă dovedeaţi că Nicholas Moncrieff şi nu Danny Cartwright s-a sinucis la Belmarsh, domnul Hugo Moncrieff moştenea nu numai titlul familiei, ci şi o avere substanţială?

— Nu am ştiut de la început acest lucru, spuse Craig imperturbabil.

— Prin urmare, acţionaţi din motive pur altruiste?

— Da, domnule avocat. Totodată, doream ca acest criminal periculos să-şi primească pedeapsa.

— Ajungem imediat şi la criminalii periculoşi care trebuie pedepsiţi, domnule Craig, dar până atunci, daţi-mi voie să vă întreb când a fost simţul dumneavoastră civic copleşit de ocazia de a câştiga rapid nişte bani?

— Sir Matthew, interveni judecătorul, nu folosiţi un limbaj adecvat pentru un avocat asistent care se adresează unui consilier al Coroanei.

— Îmi cer scuze şi reformulez, domnule judecător. Domnule Craig, când aţi devenit conştient de şansa de a câştiga câteva milioane de lire sterline de pe urma unei informaţii auzite întâmplător la cină?

— Când sir Hugo m-a rugat să-l reprezint ca persoană particulară.

Din nou anticipase, cu toate că era clar că minţea.

— Domnule Craig, vi se pare etic să taxaţi cu douăzeci şi cinci la sută din averea unui om, furnizarea unei informaţii la mâna a doua?

— Sir Matthew, este firesc ca un avocat să fie bine plătit, răspunse Craig, calm. Practica este să fii plătit după ce obţii rezultate, nu ca pe vremea dumneavoastră. Eu n-am cerut onorariu sau decontarea cheltuielilor şi am luat în calcul şi posibilitatea de a pierde timp şi bani în zadar.

Sir Matthew îi zâmbi:

— În acest caz, domnule Craig, veţi fi încântat să aflaţi că altruismul dumneavoastră a rămas neştirbit.

Craig nu sări în sârma ghimpată a lui sir Matthew, cu toate că murea să afle ce vrusese să spună. Avocatul nu se grăbi să-i dezvăluie vestea:

— După cum am aflat de la domnul Fraser Munro, zise în cele din urmă, avocatul răposatului sir Nicholas Moncrieff, clientul lui şi-a lăsat întreaga avere domnului Daniel Cartwright, ca prieten apropiat. Aşa că a fost cum vă temeaţi, aţi cheltuit zadarnic timp şi bani. Cu tot norocul clientului meu, domnule Craig, vă asigur că eu nu-i voi cere douăzeci şi cinci la sută din avere ca plată pentru serviciile oferite.

— Nici n-ar trebui, îl repezi Craig supărat. Îşi va petrece în închisoare următorii douăzeci şi cinci de ani şi va avea mult de aşteptat până să se bucure de averea lui neaşteptată.

— S-ar putea să greşesc, domnule Craig, spuse liniştit sir Matthew, dar am impresia că nu dumneavoastră, ci juraţii iau o decizie în această privinţă.

— Poate greşesc, sir Matthew, dar am impresia că o curte cu juri a dat deja verdictul, într-un alt proces.

— Asta mă aduce la întâlnirea dumneavoastră cu inspectorul-şef Fuller, despre care voiaţi să nu

afle nimeni.

Craig păru gata să reacţioneze, apoi se controlă şi-l lăsă pe sir Matthew să continue:

— Inspectorul-şef, un ofiţer conştiincios, a informat Curtea că avea nevoie de mai multe dovezi în afară de fotografii care demonstrau asemănarea dintre cei doi pentru a opera o arestare. Răspunzând la o întrebare a apărării, a confirmat că dumneavoastră i-aţi furnizat acele dovezi.

Sir Matthew îşi asumase un risc. Dacă i-ar fi răspuns că nu ştie despre ce vorbeşte, că, pur şi simplu, i-a împărtăşit bănuielile lui inspectorului-şef şi l-a lăsat pe el să acţioneze, sir Matthew nu mai putea continua şi trebuia să schimbe subiectul. Atunci, Craig şi-ar fi dat seama că doar sondase apa şi nu pescuise nimic. Dar martorul nu răspunse imediat, ceea ce-i dădu încredere lui sir Matthew să rişte şi mai mult. Se întoarse spre Alex şi spuse, destul de tare ca să-l audă şi Craig:

— Dă-mi fotografiile acelea în care aleargă pe Taluz, unde se vede cicatricea.

Alex îi întinse două fotografii mărite. După o pauză mare, Craig vorbi:

— Se poate să-i fi spus inspectorului-şef că, dacă omul care locuieşte în casa din Boltons are o cicatrice pe coapsa stângă, deasupra genunchiului, lucrul acesta dovedeşte că e Daniel Cartwright.

Pe faţa lui Alex nu se citea nimic, deşi îşi auzea bătăile inimii.

— Şi i-aţi oferit inspectorului-şef câteva fotografii în sprijinul afirmaţiilor dumneavoastră?

— Se poate s-o fi făcut, recunoscu Craig.

— Doriţi să vă arăt copii ale fotografiilor, pentru a vă împrospăta memoria?

Era riscul cel mai mare.

— Nu este necesar, spuse Craig.

— Eu aş vrea să văd fotografiile, spuse judecătorul şi bănuiesc că şi juraţii vor să le vadă, sir Matthew.

Alex văzu că mai mulţi membri ai curţii cu juri încuviinţau din cap.

— Desigur, domnule judecător, spuse sir Matthew.

Alex îi dădu aprodului un teanc de fotografii, iar acesta le distribui judecătorului, juraţilor, domnului Pearson şi martorului.

Craig le privi neîncrezător. Nu erau acelea făcute de Gerald Payne seara, când Cartwright ieşise să alerge. Dacă n-ar fi recunoscut că ştia de cicatrice, apărarea ar fi fost zdrobită şi juraţii nu ar fi aflat nimic. Realiză că sir Matthew îi întinsese o capcană, dar încă nu se clătină şi a doua oară n-o să se mai lase dus de nas ca un fraier.

— Domnule judecător, spuse sir Matthew, vedeţi că acea cicatrice la care se referă martorul se află pe coapsa stângă a domnului Cartwright, chiar deasupra genunchiului. S-a mai diminuat cu vremea, dar tot este destul de uşor de observat. Domnule Craig, se întoarse el din nou spre martor, probabil vă amintiţi că inspectorul-şef Fuller a declarat sub jurământ că pe această dovadă s-a bazat atunci când a luat decizia de a-mi aresta clientul.

Craig nu încercă să răspundă. Sir Matthew nu-l presă, pentru că simţea că demonstrase ce trebuia. Făcu o pauză, lăsându-i pe juraţi să studieze fotografiile, pentru că voia să-şi amintească toţi de cicatrice atunci când va pune o întrebarea pe care era sigur că Craig nu o anticipase.

— Când i-aţi telefonat prima dată inspectorului-şef Fuller? Se lăsă din nou liniştea, pentru că toată lumea, în afară de Alex, încerca să înţeleagă rostul întrebării.

— Nu mai sunt sigur că înţeleg, spuse Craig într-un târziu.

— Atunci, daţi-mi voie să vă împrospătez memoria, domnule Craig. I-aţi telefonat inspectorului-şef Fuller pe douăzeci şi trei octombrie anul trecut, cu o zi înainte de a vă

întâlni într-un loc necunoscut şi a-i înmâna fotografiile în care se vede cicatricea lui Danny Cartwright. Dar când aţi avut prima dată ocazia să-l cunoaşteţi pe inspector?

Craig încerca să găsească o modalitate de a evita să răspundă la întrebare. Se uită către judecător, căutând sprijin, dar nu-l primi.

— A fost poliţistul care a venit la localul Dunlop Arms când am format 999, după ce l-am văzut pe Danny Cartwright înjunghiindu-şi de moarte prietenul, reuşi el să spună.

— Prietenul, zise repede sir Matthew, înainte ca judecătorul să poată interveni.

Alex zâmbi, admirând ingeniozitatea tatălui lui.

Judecătorul Hackett se încruntă. Ştia că nu-l mai poate împiedica pe sir Matthew să se refere la primul proces, după ce Craig îl adusese singur în discuţie.

— Prietenul lui, repetă sir Matthew, cu ochii la juraţi, aşteptându-se ca Arnold Pearson să obiecteze.

Dar procurorul nu spuse nimic.

— Aşa a fost descris Bernard Wilson în procesul verbal al Curţii, declară Craig cu aplomb.

— Într-adevăr, spuse sir Matthew, şi mă voi referi mai târziu la acel proces, dar, pe moment, aş dori să ne întoarcem la inspectorul-şef Fuller. Prima dată când l-aţi întâlnit, după moartea lui Bernard Wilson, aţi dat o declaraţie.

— Da.

— De fapt, domnule Craig, aţi dat trei declaraţii. Prima, la treizeci şi şapte de minute după ce s-a produs crima. A doua aţi scris-o în noaptea aceea, când nu aţi putut dormi. Şi a treia aţi dat-o şapte luni mai târziu, ca martor în procesul lui Danny Cartwright. Sunt în posesia celor trei declaraţii şi trebuie să recunosc că sunt admirabil de consonante, domnule Craig.

Craig nu comentă, aşteptând înţepătura.

— Totuşi, mă nedumereşte cicatricea de pe piciorul stâng al lui Danny Cartwright, pentru că, în prima declaraţie – Alex îi întinse o foaie de hârtie, de pe care citi – afirmaţi aşa: „L-am văzut pe Cartwright luând cuţitul de pe bar şi urmându-i pe femeie şi pe celălalt bărbat afară, pe alee. După câteva momente, am auzit un ţipăt. Atunci am alergat pe alee şi l-am văzut pe Cartwright înfigând cuţitul în pieptul lui Wilson de mai multe ori. Atunci m-am întors la bar şi am sunat *imediat* la poliţie". Doriţi să aduceţi vreo corectură acestei declaraţii? îl privi sir Matthew.

— Nu, spuse ferm Craig, exact asta s-a întâmplat.

— Nu chiar exact, observă sir Matthew, pentru că raportul poliţiei arată că aţi sunat la unsprezece şi douăzeci şi trei p.m., la cinci minute după ce domnişoara Wilson a sunat la ambulanţă aşa că ne putem întreba…

— Sir Matthew, îl întrerupse judecătorul, surprins că Arnold Pearson nu reacţionase deloc, rămânând pe bancă, într-o poziţie de spectator. Puteţi arăta că întrebările dumneavoastră sunt relevante pentru caz, ţinând cont că evadarea este singura acuzaţie care i se aduce clientului dumneavoastră?

Sir Matthew aşteptă suficient de mult înainte de a răspunde, pentru a stârni curiozitatea juraţilor în legătură cu întrebarea pe care nu fusese lăsat s-o termine.

— Nu pot să arăt relevanţa tuturor întrebărilor, domnule judecător, spuse el calm. Totuşi, doresc să-i adresez martorului o serie de întrebări relevante pentru caz, referitoare la cicatricea de pe piciorul stâng al acuzatului.

Privirea lui se încrucişa cu a lui Craig apoi avocatul continuă:

— Domnule Craig, îmi puteţi confirma că nu l-aţi văzut pe Danny Cartwright în timp ce era înjunghiat? În urma acestei răni, el a rămas cu o

cicatrice vizibilă în toate fotografiile pe care i le-aţi furnizat inspectorului-şef şi această cicatrice a constituit proba pe baza căreia clientul meu a fost arestat. Îmi puteţi confirma că n-aţi văzut când a fost înjunghiat?

Alex îşi ţinu respiraţia. După o perioadă destul de lungă, Craig spuse:

— Nu, n-am văzut.

— Atunci îngăduiţi-mi puţin, domnule Craig, să vă prezint trei scenarii de luat în considerare. Din vasta dumneavoastră experienţă în psihologia criminală, îmi puteţi spune pe care-l consideraţi cel mai probabil.

— Dacă vi se pare că un joc de societate i-ar fi de ajutor Curţii, vă rog să le prezentaţi, sir Matthew, oftă Craig.

— Cred că mai degrabă un joc scandalos îi va fi de ajutor Curţii, ripostă sir Matthew.

Cei doi se priviră din nou, apoi sir Matthew continuă:

— Daţi-mi voie să schiţez primul scenariu. Danny Cartwright ia cuţitul de la bar, cum aţi spus dumneavoastră, o urmează pe logodnica lui pe alee, se înjunghie în picior, apoi scoate cuţitul şi-l omoară pe prietenul lui cel mai bun.

În sală izbucniră râsete. Craig aşteptă să se potolească zgomotul, apoi răspunse:

— E o schiţă caraghioasă, sir Matthew, ştiţi bine asta.

— Mă bucur că am găsit, în fine, un lucru asupra căruia să fim de acord, domnule Craig. Daţi-mi voie să trec la al doilea scenariu. Bernie Wilson a fost cel care a luat cuţitul de la bar, s-a dus pe alee cu prietenul lui, Cartwright, l-a înjunghiat în picior, a scos cuţitul şi s-a omorât singur.

De data aceasta, chiar şi juraţii râseră.

— E şi mai caraghios, spuse Craig. Nu sunt sigur ce urmăriţi cu această şaradă.

— Şarada dovedeşte că omul care l-a înjunghiat pe Danny în picior este acelaşi om care l-a înjunghiat pe Bernie Wilson în piept, pentru că este vorba de un singur cuţit, acela luat de la bar. Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Craig, primele două scenarii pe care le-am făcut sunt caraghioase, dar, înainte de a vi-l prezenta pe al treilea, daţi-mi voie să vă mai pun o întrebare: Dacă n-aţi văzut cum a fost Cartwright înjunghiat în picior, de unde aţi ştiut de cicatrice?

Toată lumea se uita la Craig. El nu mai era calm. Avea palmele umede când se sprijini de marginea boxei:

— Probabil că am citit despre ea în dosarul procesului, încercă să pară sigur de el.

— Ştiţi, când un veteran ca mine se pensionează, spuse sir Matthew, una din problemele lui este că-i rămâne prea mult timp liber. Aşa că de şase luni stau cu dosarul procesului pe noptieră.

Şi ridică un ceaslov gros de cincisprezece centimetri.

— L-am citit din scoarţă-n scoarţă. Nu doar o dată, de două ori. Şi în anii petrecuţi la tribunal, am învăţat că, de multe ori, nu probele din dosar îl trădează pe criminal, ci dovezile lăsate pe dinafară. Vă asigur, domnule Craig, că, de la prima la ultima pagină, nu se menţionează nicăieri rana de pe piciorul stâng al lui Danny Cartwright.

Sir Matthew se întoarse spre juraţi:

— Recunosc că e vina mea, spuse. Vedeţi, în primul proces, fiul meu conducea abia a doua oară apărarea unui client şi a venit să-mi ceară sfatul. I-am zis să nu-l aducă pe Danny Cartwright în boxa martorilor, deşi rana de la picior i-ar fi putut dovedi nevinovăţia. *Mea culpa.*

Apoi se întoarse iar spre martor, vorbindu-i aproape în şoaptă:

— Am ajuns la ultimul scenariu, domnule Craig. *Dumneata* ai luat cuţitul de la bar înainte de a

alerga pe alee. *Dumneata* l-ai băgat în piciorul lui Danny Cartwright. *Dumneata* l-ai înjunghiat în piept pe Bernie Wilson şi l-ai lăsat să moară în braţele prietenului lui. Şi *dumneata* vei fi cel care-şi va petrece restul vieţii în închisoare.

În sală izbucni vacarmul.

Sir Matthew se întoarse spre Arnold Pearson, care nu mişca un deget, stând mai departe în colţul lui, cu braţele încrucişate.

Judecătorul aşteptă ca aprodul să restabilească liniştea, apoi spuse:

— Cred că trebuie să-i dăm ocazia domnului Craig să răspundă acuzaţiilor lui sir Matthew, în loc să le lăsăm suspendate.

— Sunt bucuros să răspund, domnule judecător, spuse Craig pe un ton egal. Dar mai întâi, aş dori să-i sugerez lui sir Matthew al patrulea scenariu, care are măcar avantajul de a fi credibil.

— De abia aştept să-l ascult, se lăsă sir Matthew pe spate.

— Având în vedere mediul din care provine clientul dumneavoastră, nu este posibil să fi avut rana de la picior dintr-un conflict anterior nopţii cu pricina?

— Totuşi, asta nu explică faptul că ştiaţi despre cicatrice.

— Nu trebuie să vă explic, spuse sfidător Craig, pentru că un tribunal a decis deja că verdictul pentru clientul dumneavoastră este „vinovat”.

Părea mulţumit că rezolvase astfel problema.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigur, spuse sir Matthew, întorcându-se spre fiul lui, care-i întinse o cutie de carton.

Puse cutia pe stativul lui şi o deschise fără grabă, apoi scoase din ea o pereche de blugi şi-i desfăcu, arătându-i juraţilor:

— Aceştia sunt pantalonii pe care personalul închisorii i-a returnat domnişoarei Elizabeth Wilson, când s-a considerat că Danny Cartwright s-a spânzurat. Sunt convins că juraţii vor fi

interesaţi să afle că există o tăietură pe piciorul stâng, în zona coapsei inferioare, cu o pată de sânge care corespunde exact…

Sfârşitul propoziţiei a fost absorbit de rumoarea din sală. Toţi se uitau la Craig, aşteptându-i răspunsul, dar el nu mai avu şansa să vorbească, pentru că Pearson decise să se ridice.

— Domnule judecător, trebuie să-i reamintesc lui sir Matthew că nu domnul Craig este cel judecat, aproape strigă Pearson, ca să se facă auzit. Această probă – arătă el spre blugii pe care sir Matthew îi etala în continuare – nu are nicio relevanţă în chestiunea în discuţie, anume dacă Daniel Cartwright a evadat sau nu din închisoare.

Judecătorul Hackett nu-şi mai putea ascunde supărarea. Expresia lui jovială se transformase într-o mască posomorâtă. După ce se reinstala liniştea, zise:

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule Pearson. O tăietură pătată de sânge pe pantalonii acuzatului nu este relevantă pentru caz, cu siguranţă.

După un moment, se uită la martor cu dispreţ:

— Totuşi, mi se pare că nu am de ales şi trebuie să suspend procesul şi să eliberez juraţii până când o comisie superioară a Magistraturii va studia procesele-verbale ale ambelor cazuri, pentru că opinia mea este că s-ar putea ca în litigiul dintre Coroană şi Daniel Arthur Cartwright să se fi comis o mare eroare judiciară.

De data aceasta, judecătorul nu se mai strădui să oprească vacarmul. Ziariştii se năpustiră pe uşă şi unii vorbeau deja la telefoane înainte de a ieşi din tribunal.

Alex se întoarse să-şi felicite tatăl, care, moţăia pe colţul băncii apărării. Deschizând un ochi, bătrânul se uită la fiul lui şi făcu o singură remarcă:

— Mai avem mult de luptat, băiete.

CARTEA A ŞASEA
JUDECATA DE APOI

78

Căci vorbesc cu glasuri omeneşti şi îngereşti…

După ce binecuvântă mirele şi mireasa, părintele O'Connor, alături de domnul şi doamna Cartwright şi de restul enoriaşilor, se îndreptă spre mormântul lui Danny Cartwright.

Şi deşi am darul profeţiei şi desluşesc toate tainele şi înţelepciunea, deşi credinţa mea poate muta munţii, dacă nu…

Mireasa dorise să-l onoreze astfel pe Nick şi părintele O'Connor se învoise să ţină o slujbă în memoria omului a cărui moarte făcuse posibilă disculparea lui Danny.

Şi deşi îmi dăruiesc tot avutul săracilor şi îmi nevoiesc trupul, dacă nu…

În afară de Danny, doar două persoane îl cunoscuseră pe cel înmormântat acolo, în cimitir străin. Unul dintre ei stătea drept ca lumânarea la picioarele mormântului, îmbrăcat în redingotă neagră, cămaşă albă cu guler răsfrânt şi cravată de mătase, tot neagră. Fraser Munro călătorise de la Dunbroath la Londra pentru a cinsti memoria ultimului descendent al familiei pe care o slujise fidel. Danny încercase să-i mulţumească pentru înţelepciunea şi tăria de caracter pe care le dovedise permanent, dar domnul Munro nu spusese decât:

— Îmi pare rău că n-am avut privilegiul de a lucra pentru amândoi, dar asta a fost voia Domnului.

Când se întâlniseră cu toţii la Casa Wilson ca să meargă la slujba de oficiere a nunţii la biserica Sfânta Maria, domnul Munro remarcase că nu ştiuse că Danny colecţiona tablouri semnate de Metaggart, Peploe şi Lauder.

— Cred că veţi descoperi că Lawrence Davenport e colecţionarul, râsese Danny. Eu doar le-am achiziţionat, dar m-am obişnuit cu ele şi aş

vrea să mai adaug câteva tablouri din Şcoala scoţiană la colecţie.

— Exact ca bunicul tău, comentase seniorul clanului Kirk (alt lucru pe care nu-l ştiuse despre Munro).

Danny nu-i mai reamintise că, de fapt, el nici nu-l cunoscuse pe sir Alexander.

— Apropo, adăugă Munro, trebuie să recunosc că ţi-am lovit unul dintre adversari sub centură când erai închis la Belmarsh.

— Pe cine?

— Pe sir Hugo Moncrieff însuşi. Şi mai rău, nu ţi-am cerut aprobarea, ceea ce a fost lipsit de profesionalitate din partea mea. Voiam să fac asta de mai multă vreme, aşa că…

— Acum aveţi ocazia să-mi cereţi aprobarea, încercă Danny să rămână serios. Ce aţi pus la cale în absenţa mea?

— Trebuie să-ţi mărturisesc că am trimis toate documentele anexate celui de-al doilea testament al lui sir Alexander la Biroul Procuraturii Fiscale şi i-am înştiinţat că ar fi putut fi comisă o infracţiune.

Danny asculta tăcut. Învăţase că nu trebuia să-l întrerupă pe domnul Munro când perora.

— Cum nu s-a întâmplat nimic timp de câteva luni, am presupus că domnul Galbraith a reuşit cumva să bage mizeria sub covor. Asta până când am citit ediţia de dimineaţă a *Scoţianului,* în avionul de Londra.

Îşi deschise omniprezenta servietă, scoase ziarul şi i-l întinse lui Danny.

El se uită la titlul de pe prima pagină: *sir Hugo Moncrieff arestat pentru fals şi încercare de fraudă.* Articolul era ilustrat cu un portret mare al lui sir Nicholas Moncrieff, o poză cam proastă după părerea lui Danny. Termină de citit şi-i zâmbi domnului Munro:

— Păi, aţi spus doar că dacă-mi mai cauzează probleme pe viitor „se strică orice învoială”.

— Chiar aşa am vorbit? făcu Munro dezgustat.

Căci înţelepciunea şi darul profeţiei nu sunt întregi.

Danny se uită la cealaltă persoană de acolo care fusese în relaţii de prietenie cu Nick şi-l cunoscuse mult mai bine decât el sau domnul Munro. Marele Al luase poziţia de drepţi între Ray Pascoe şi Adam Jenkins. Guvernatorul închisorii îi permisese să asiste la slujba comemorativă a prietenului lui. Privirile li se întâlniră şi Danny îi zâmbi, dar Marele Al lăsă repede ochii în jos. Nu voia să-l vadă nişte străini plângând.

Şi atunci când va veni cel întreg, cele care nu sunt întregi vor fi înlăturate.

Danny îşi îndreptă atenţia asupra lui Alex Redmayne, care nu-şi ascunsese încântarea când Beth îl rugase să-i fie naş fiului lor nou-născut, frăţiorul lui Christy. Alex stătea lângă tatăl lui, omul care-i câştigase libertatea lui Danny.

După suspendarea procesului, când se întâlniseră toţi la biroul lui Alex, Danny îl întrebase pe sir Matthew de ce spusese că „mai e mult de luptat”. Bătrânul judecător îl luase deoparte, ca să nu-i audă Beth şi-i spusese că, deşi Craig, Payne şi Davenport fuseseră cu toţii arestaţi şi acuzaţi de uciderea lui Bernie Wilson, încă îşi proclamau nevinovăţia şi se susţineau unul pe celălalt. Îl avertizase pe Danny că el şi Beth vor fi supuşi din nou chinurilor unul proces la care vor trebui să depună mărturie în legătură cu ce se petrecuse în noaptea după care prietenul şi fratele lor ajunsese în cimitirul de la Sfânta Maria. Asta dacă nu…

Căci acum vederea ne este întunecată, dar atunci se va lumina; acum ştim prea puţin, dar atunci vom şti şi vom fi cunoscuţi.

Danny nu se putu abţine să nu-şi arunce privirea peste drum, la pancarta nouă care anunţa: *Garajul Cartwright sub direcţie nouă.* După ce negociase preţul cu Monty Hughes, domnul Munro îi scrisese

contractul care-i permitea să preia afacerea situată, convenabil, peste drum de locuinţa lui.

Bancherii elveţieni se exprimaseră din nou mai personal, considerând că preţul plătit de Danny pentru garaj era mult prea mare. Danny nu se obosise să-i explice lui Segat diferenţa dintre preţ şi valoare, căci se îndoia că lui sau lui Bresson le păsa de astfel de chestiuni sentimentale.

Să trăieşti cu credinţă, nădejde şi milă, acestea trei; dar cea mai mare dintre ele este mila.

Danny o luă de mâini pe soţia lui. A doua zi plecau la Roma, într-o lună de miere prea mult întârziată, unde vor încerca să uite că la întoarcere îi aştepta un nou proces, înainte să se termine totul. Fiul lor de zece săptămâni alese momentul ca să izbucnească în plâns, nu pentru sir Nicholas Moncrieff, ci pentru că i se părea că slujba durează mult prea mult şi îi mai era şi foame pe deasupra.

— Şşş, îl alină Beth. Mai e puţin şi mergem acasă, îi promise, luându-l în braţe pe micuţul Nick.

79

— Aduceţi prizonierii.

Sala de judecată numărul patru de la Tribunalul londonez era ticsită de lume cu mult înainte de ora zece dimineaţa, că doar nu sunt judecaţi în fiecare zi un consilier al Coroanei, un membru al Parlamentului şi un actor popular, pentru crimă, conspiraţie şi deturnarea cursului justiţiei.

Avocaţii îşi aranjau documentele şi-şi retuşau pledoariile introductive, aşteptând ca prizonierii să-şi ocupe locul în boxă.

Toţi trei acuzaţii erau reprezentaţi de minţile cele mai luminate din tribunal şi se vorbea că, dacă-şi menţin toţi trei poziţia, le va fi foarte greu oricăror juraţi să ajungă la un verdict unanim. Vocile încetară când Spencer Craig, Gerald Payne şi Lawrence Davenport se aşezară în boxă.

Craig era îmbrăcat atât de conservator, încât părea că stă la locul nepotrivit şi parcă te aşteptai să-l vezi printre avocaţi, pregătindu-şi pledoaria introductivă. Payne purta un costum bleumarin, cravată de mătase în dungi şi cămaşă crem, ca un parlamentar reprezentant al unei circumscripţii rurale. Părea calm.

Davenport era îmbrăcat în nişte blugi spălăciţi, o cămaşă fără guler şi un sacou. Era nebărbierit, „un nou stil”, după cum aveau să scrie a doua zi reporterii, dar până şi ei observaseră că actorul părea că n-a mai dormit de mult timp. Davenport ignoră presa şi ridică ochii spre galerie, în timp ce Payne şi Craig stăteau de vorbă de parcă aşteptau meniul într-un restaurant aglomerat. După ce o văzu acolo sus, Davenport aşteptă judecătorul cu o privire goală şi fixă.

Toţi cei care reuşiseră să prindă un loc în aglomeraţia aceea se ridicară la intrarea judecătorului Armitage. El aşteptă să i se facă reverenţa de rigoare şi răspunse la fel, apoi se

aşează în jilţul lui, cu un zâmbet binevoitor, de parcă era doar o zi obişnuită de lucru. Îl rugă pe aprod să cheme curtea cu juri. Acesta făcu o plecăciune adâncă, dispăru pe o uşă laterală şi reapăru, urmat de cei doisprezece cetăţeni selectaţi să-i judece pe cei trei învinuiţi.

Avocatul lui Lawrence Davenport zâmbi abia schiţat văzând că erau şapte femei şi cinci bărbaţi în curtea cu juri. Era convins că cel mai rău lucru la care puteau ajunge era ca juraţii să nu dea un verdict unanim. Pe când îşi ocupau locurile, Craig îi studie pe juraţi cu interes extrem, conştient că doar ei îi vor decide soarta. Îl instruise deja pe Larry să le privească în ochi pe femeile din curtea cu juri, pentru că era de-ajuns ca trei dintre ele să nu poată suporta ideea de a-l trimite la închisoare pe Lawrence Davenport. Dacă lui Larry îi reuşea manevra asta simplă, toţi urmau să fie eliberaţi. Totuşi, era supărat că Larry nu părea să-i asculte sfatul şi privea fix înainte, preocupat.

După ce juraţii se instalară, judecătorul invită funcţionarul să citească acuzaţiile.

— Acuzaţii sunt rugaţi să se ridice.

Toţi trei stăteau acum în picioare.

— Spencer Malcom Craig, eşti acuzat că, în noaptea de 18 septembrie 1999 l-ai ucis pe Bernard Henry Wilson. Cum pledezi, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, spuse sfidător Craig.

— Gerald David Payne, eşti acuzat că, în noaptea de 18 septembrie 1999 ai fost implicat într-o luptă de stradă care a condus la moartea lui Bernard Henry Wilson. Cum pledezi, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, spuse Payne ferm.

— Lawrence Andrew Davenport, eşti acuzat de deturnarea cursului justiţiei, pentru că, pe data de 23 martie, 2000, ai depus mărturie falsă sub jurământ. Cum pledezi, vinovat sau nevinovat?

Toţi ochii erau fixaţi asupra actorului, care se găsea din nou în centrul atenţiei. Lawrence Davenport ridică ochii spre galeria unde stătea sora lui, la capătul primului rând.

Sarah îi zâmbi încurajator.

Davenport plecă fruntea, păru să ezite un moment, apoi şopti aproape neauzit:

— Vinovat.

Jeffrey **ARCHER**

FĂRĂ DREPT DE APEL

Jeffrey Archer s-a întors! **Fără drept de apel** este **Cain și Abel** al secolului XXI.

Un roman despre decepție, ură și răzbunare.

Dacă Danny Cartwright ar fi cerut-o pe Beth Wilson în căsătorie cu o zi mai devreme sau mai târziu, nu ar fi fost arestat și condamnat pentru uciderea celui mai bun prieten. Dar când martorii acuzării sunt un avocat, un actor cunoscut, un aristocrat și un afacerist de succes, cine să creadă versiunea acuzatului?

Așa poate fi rezumat cel mai puternic roman scris de Jeffrey Archer de la **Cain și Abel** încoace. Personajele cărții vă stăruie în minte mult timp după ce ați întors ultima pagină. Dacă nu v-ați convins, pregătiți-vă de un final șocant chiar și pentru cei mai împătimiți fani ai lui Archer.

38,15 lei

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-021-8

Table of Contents

PROLOG
CARTEA ÎNTÂI PROCESUL
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
CARTEA A DOUA ÎN TEMNIȚĂ
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
CARTEA A TREIA LIBERTATE
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
CARTEA A PATRA RĂZBUNARE
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
CARTEA A CINCEA IZBĂVIRE

72
73
74
75
76
77
CARTEA A ŞASEA JUDECATA DE APOI
78
79

Table of Contents

PROLOG 6
CARTEA ÎNTÂI PROCESUL 12
1 13
2 15
3 23
4 30
5 35
6 40
7 45
8 48
9 53
10 65
11 77
12 80
13 84
14 87
15 90
16 93
CARTEA A DOUA ÎN TEMNIŢĂ 96
17 97
18 103
19 111
20 120
21 129
22 134
23 139
24 149
25 159
26 167
27 176

28 184
29 191
30 199
31 203
32 209
33 213
34 219
35 224
36 228
37 238
CARTEA A TREIA LIBERTATE 245
38 246
39 254
40 259
41 266
42 274
43 280
44 289
45 297
46 308
47 319
48 325
49 335
50 344
CARTEA A PATRA RĂZBUNARE 355
51 356
52 365
53 372
54 380
55 387
56 394
57 400
58 407
59 418

60 424
61 428
62 435
63 441
64 446
65 452
66 460
67 465
68 473
69 477
70 486
71 493
CARTEA A CINCEA IZBĂVIRE 495
72 496
73 502
74 508
75 514
76 524
77 535
CARTEA A ŞASEA JUDECATA DE APOI 550
78 551
79 555